

MIKROTOPONIMIJA DOBRINJSKOG PODRUČJA NA OTOKU KRKU

Kad sam još kao maturant, g. 1921. prvi put pročitao članak hrvatskoga historika, Ivana Črnčića, inače rođenog Dobrinjca (Polje, 2. V 1830) »Dva slovenska spomenika glagoljicom pisana u Dobrinju na o. Krku¹, kojim je javnosti otkrio čuvenu dobrinjsku glagoljsku listinu od 1. siječnja 1100. o gradnji, posveti i dotaciji crkvice sv. Vida »*ku sazida od svojih vlastitih dobar i va svojih zemlah Slavni Dragoslav*«, koliko me je zanimala velika davnina te male građevine, kojoj se ruševni zvonik kočio u neposrednoj blizini moje rodne kuće, toliko me je impresionirala i velika starina hrvatskih naziva lokaliteta, koji se spominju u toj listini i koji — gotovo svi — glase danas baš onako kako su glasili i pred devet stotina godina. Evo što kaže listina: » i tako od sada rečeni Slavni Dragoslav je dal pod rečenu crkvu vse svoje zemle toliko oratne koliko pasišća zemle pod Hobdeni do kraja sela do Zdenca i do Ogrenoga i do Zvirana i do Pripovidi i do Hranča i do zemal kapitulskih od Dobrina i do zemal slobodnih do prvadi Marina i do zemal ke se zovu Sitjak i do zemal Tomansi i do Uskrušav i do zemal ke se zovu Dolčići i do zemal ke se zovu Cerove od bure Martina i do zemal ke se zovu Stenivi i do Preselinske i do puta ki gre u Verbnik, kako stoji plot, i zdola zemlu slobodnu suprot na sridi od dola od grbina do Hobdenoga, kadi se sveršuje kunfn «

Još kao dijete pasao sam ovce oko *Hovdēnōga*, *Stenivōga*, *Zdēncā*, *Ogrēnōga* i *Zvirāna*, brao smokve na *Hrānčī*, tražio ptičja gnijezda po *Mrtini*, kopao i pomagao pri oranju va *Dōlī*. Nepoznat je danas naziv Pripovidi (ako to nije bila »branjevina«, jer ova riječ u tome smislu ne postoji na dobrinjskom području), *zemlje kapitulske* spominju se na više mjesta, *zemlje slobodne* nepoznate (ali postoji *Slobodnāk*), ne zna se ni što je »*prvadi Marina*«, Sitjak

¹ Katolički list, god. 1860. br. 29, str. 226 — 229. Vidi još: I. Kukuljević i Đ. Šurmin, *Acta croatica*, (Hrvatski spomenici), Zagreb, 1898, a poblize o crkvi sv. Vida: V. Štefanić, *Povijest crkve sv. Vida kraj Dobrinja*, Krčki kalendar 1939, str. 39—46.

² I. Jelenović, »Dota« crkvice sv. Vida, Krčki kalendar 1939, str. 46 — 50.

danas su *Svitjāča* (n. pl.) *Tomansi* nepoznati, *Uskrušav* danas je *Šskrušveni*, *Dolčići* su vjerojatno *Dōca* (n. pl.), *Cerōvė* i *Cerōvi* postoje i danas, a *Prese-linska* je današnja *Pršajīnskā*.

Slične dojmove budi u nama i druga listina iz istoga izvora u kojoj neki Juraj Pariježić, gradeći crkvicu sv. Jurja, dariva je 30. decembra 1230. — osim bogata pokretna imanja — još i ovim nepokretnim dobrima: »... i je dal negovi zemle i pasišća i sve selo crikvi, i to počine: od bure voda živa od Rakovika, kako stoji plot i križ i do verha kuće od Herbule po plotu, od Dolca Braš(ć)evi, i po plotu na Osišća, na jugo Rupna pod Ogradicu Rupna, i po plotu Grdan(j), kadi se zove Cerov, i do Mekotice, i do Jelča, i do Hrusti od bure Krasa, i do Ogradi i do zermal s(vetoga) Ambroža od Dobrina, i do Ročla, i do Japnenice, po plotu do zermal, koje se zovu Ograda, i po putu, ki gre na Solini, i do zermal i križ i plot Kolovoza Uskrušvenoga i do Brestnoga i do Dravčīn, i do Potočīni pod vodu živu na Poničaj, i po potoku, ki gre na Rakovik. . . . »³

Od spomenutih toponima danas žive punim životom: *Rākovik*, *Hrbūja*, *Dolčc*, *Osišća*, *Ogrājica*, *Rūpnī*, *Gđdha* (pl. t.), *Cerōv*, *Mekotica*, *Jēloč*, *Hrusti*, *Krās* (selo), *Ogrādi*, *Ročōl*, *Japnēnica*, *Sōlini* (selo), *Šskrušveni*, *Brēsni*, *Dravčīni*, *Potdōcīna* i *Pōničaj*.

U ispravi od 8. novembra 1321. kojom dobrinjski plovān Ambroz — davši sazidati crkvicu sv. Ambroza u Dobrinju — »est joi dal zemle Pūponin slobodne orane i neorane. I pasišća do zemle, ka se zove Ograda i do zemle Kabalina, i do zemle ponikvar'ske, i do zemle kneže, ke se zovu Vlaške, i do zemle Biškupie, i do zemle, ke se zovu Cesti i do Gačnoga i do Kirinča, i do Kozmel, i do Praskvenoga. Ošće zemle Podku(ćni) i do zemle Du(boki i) do Hrestalovski i do zemle prodi »⁴

Danas su to: *Pūponin*, *Ogrāda*, *Kabajin*, *Ponikvi*, *Knežlja*, *Vlaške*, *Biškupija*, *Cesti*, *Gāčni*, *Kirinōč*, *Praskveni*, *Kūčni* i *Pod Kūču*, *Dibōki* i *Hrēstalovskē*.

Pa kad smo već tako krenuli tragom najstarijih dobrinjskih toponima, ogledajmo još nekoliko sličnih isprava, barem onih starijih — najvažnijih, da vidimo što nam je ostalo od tih pradavnih naziva, koje nije moglo izbrisati ni vrijeme, ni ratovi, ni društvene, odnosno političke promjene, te kako su besmislena, zapravo bezumna bila nastojanja naših zapadnih susjeda, kad su u nedavnoj prošlosti čak i Dobrinj pokušali prekrstiti u Feliciano! Naši su toponimi, a pogotovo mikrotoponimi, neborivi i prkosni svjedoci naše duboke ukorijenjenosti u onim krajevima!

Prema jednom instrumentu od 12. »marča« 1379. braća Pavao i Dminić Banić daju i prodaju plovānu Mavru od Dobrinja neke svoje nekretnine »ke zemle i drmuni zove se Barbić, u kuntradi, ka se zove Završa. Od trmuntani drmun s(ve)toga Petra, od Grbina mesto od Mogara i od Valdavrga i do mesta,

³ I. Črnčić o. c. str. 226 — 229.

⁴ I. Kukuljević, Acta Croatica, str. 2 i Đ. Šurmin, Hrv. spomenici I, str. 76. V. Jagić, Priměri starohervatskoga jezika, Dio drugi, Zagreb, 1866, str. 149. (Usput napominjem kako je Jagić — štampajući ovu ispravu — smatrao naziv Pupon/j/in jezičnom pogreškom i mislio da bi to trebalo da bude »napune« ili »naplne«, što dakako nije, jer toponim Pūponin živi još i danas. Pogrešno je štampan i toponim »Vesti«, koji mora glasiti Cesti!)

ko se zove Kruste, kadi se zove Komoriško, i do zemal kneževih i do Koršue, ke esu edna draga i s ednim kalom velikim, kadi se zove Branišće tursko i do zemle, ke se zovu Novske, i do zemle kapituli, ke e kupil kapitul⁵».

S neznatnim razlikama, koje se vjerojatno mogu pripisati prepisivačima, a možda u lošem čitanju (Kruste — *Hrūsti*, Komoriško — *Kōmoriškā*) svi ti nazivi mjesta glase i danas kako su glasili kad su prije šest stotina godina bili napisani. Nisam dosada mogao otkriti Valdavrga ni Novske, a K(o)ršuje su današnje *Kršūje*. Branišće tursko ušlo je i u Akademijin Rječnik, ali se do danas sačuvalo samo *Branišće*, a pridjeva »tursko« ne sjećaju se više ni najstariji ljudi.

U nekim ispravama posljednjega krčkoga kneza Ivana Frankopana nalazimo također brojne toponime, koji su i danas poznati. Tako se u darovnici kojom 15. kolovoza 1464. daruje nekome fratru Marinu Gujašiću crkvicu sv. Ivana na Sužanu,⁶ spominju Plužine, nekadašnje selo, a danas razvaline blizu granice dobrinjske i omišaljske općine.

Prigodom naseljivanja Vlaha (Murlaka) na sjeveroistočni dio otoka, knez Ivan im svojom odlukom od 10. studenoga 1465. određuje, a »miseca agusta« 1468. ponovno utvrđuje granice u kojima se smiju kretati i pasti svoje blago (*»da vodiju nih živini navlastito prašci«*).⁷ Te su granice: Orlec (omišaljski) ili Orloc (dobrinjski), Kuzmin verh, Ogradi, Gozopor (Bošepor) (danas *Vrzipôr*), Ardobrad, Slivonska, Solini, Jezerca, Smerdelik (danas *Šmrđajik*), zemle s(vetoga) Petra, Gorice, Sulinj itd.

God. »1471. na 2. miseca aprila« knez Ivan, darujući Ivanu Sršiću neke zemlje u okolici sela Sužana, ovako ograničuje te zemlje: *prvi kumfin je vrh Čerman, ki je od' juga, i od' vrha Čerman kako stoji meja do Kalića, ki je od' juga od' Klenovca a od' Kalića kako stoji put' ki gre na Rasopasan', doli na Str'možal' a od' Strmož'la od vodi kako stoji gromača va zem'lu s(ve)te Jeleni, a od zem'le s(ve)te Jeleni kako stoji kumfin od zem'le Kirina Grličića, a od' zem'le Kirina Grličića kako stoji gromača i meja od zem'le s(vetoga) Kuzmi i Danijana va Dolac' s(ve)te Marije na jugo . . . , a od' Dolca s(ve)te Marije kako stoji gromača do Petrovice, kako stoji gromača i opet na vrh' Čerman.*

Na kraju da pogledamo još neke nazive koji se uglavnom odnose na sam Dobrinj, ali i na njegovo šire područje, a nalaze se u tzv. Kopijalnoj knjizi obitelji Tanić iz sela Tribulja. Knjiga se sastoji od dvadeset i dva notarska, glagoljicom pisana zapisnika (kupoprodajni ugovori, diobe, oporuke, izjave i sl.) od godine 1603—1641.⁸ Navest ću samo nekoliko najvažnijih, koji su se održali do danas: *Stenčce* (južni dio Dobrinja), *Dolñi* i *Goriñi grād* i *Vřh* (takoder dijelovi Dobrinja), *Tribule* (današnje selo *Tribūje*), *Sužan* (selo), *Sōlini* (selo), *Sūlin* (*pašñak*), *Tēlcār*, *Tovērna*, *Potđčina*, *Šūgare* (izumrlo selo) *Vēlā mēkōt*, *Brājdi*, *Mekotica*, *Magazimi*, *Pišćāk*, *Mogār*, *Mogarič*,

⁵ I. Kukuljević, o. c. str. 44. i Đ. Šurmin, o. cit. str. 90.

⁶ Đ. Šurmin, o. c. str. 240.

⁷ I. Kukuljević, o. c. str. 97 i 103, te Đ. Šurmin, o. c. str. 244 i 254.

⁸ R. Strohal, Zapisnici notara dobrinjskih, Viesnik Zemaljskog arhiva, XII, 1910, str. 107 — 121.

Opatija, Sadina, Bobišće, Bðčvār, Rasopāsno (selo), Rovðznik, Podrāgāvicu, Čistā, Ősici, Bolānčini, Mēkõt na Gostinci (Gostinoc — selo), na Studecišćih (danas Studēnčica — pl. t.) itd.

Nije nikakvo čudo, što su ovako stari nazivi zainteresirali povjesnika i jezikoslovca dra Ivana Črnčića, o čemu, među ostalim, svjedoči i jedna njegovom rukom pisana ceduljica što je zaostala, te se i danas čuva u glagoljskom kodeksu »*Sermoni discipula*»⁹, koji se nalazi u Arhivu krčke biskupije u sastavu ostavštine krčke Staroslavenske akademije. Črnčić je na toj ceduljici ispisao tridesetak dobrinjskih — zapravo poljanskih i gostinčarskih — toponima, a kako mu neki po obliku nisu bili jasni, on — uputivši nekome tu ceduljicu — pita ga, što je u nazivima ispravno, a što »shabno« (iskrivljeno). Iz odgovora na samoj ceduljici očito proizlazi da je taj netko bio pop Anton Kirinčić (*Sopčić*) iz Gostinca, (rođ. 5. veljače 1835), s kojim se Črnčić i inače dopisivao, a znamo da je zajedno s njim otkrivao i čuvenu »Baščansku ploču«. Kako tu ceduljicu smatram u ovom slučaju, kad su posrijedi dobrinjski toponimi, a i s obzirom na samoga autora, veoma važnom, ja ću je ovdje — koliko je to moguće — što vjernije reproducirati. Radi jasnoće, Kirinčićeve odgovore iznosim kurzivom:

1. <i>Lěčni</i>	1. <i>Ogrēni, jednina</i>	17. <i>Pāpratni, jed.</i>
2. <i>Grahðtni,</i>	2. <i>Zelenovi, jedn.</i>	18. <i>Peļnovi ××× jed.</i>
3. <i>Ĵabonovi</i>	3. <i>Orihovi, jedn.</i>	19. <i>Logðhni, jed.</i>
4. <i>Smokðvi</i>	4. <i>Skrājni, jedn.</i>	20. <i>Prāskvenī, jed.</i>
5. <i>Ĵāmnī</i>	5. <i>Črišnjevi, jedn.</i>	21. <i>Vržišni, jed.</i>
6. <i>Pāsjī</i>	6. <i>Īlovi va Ilovon, jed.</i>	22. <i>Hrušev, 1 </i>
7. <i>Brestovi</i>	7. <i>Novi, jed.</i>	22. <i>Slāvni, jed.</i>
8. <i>Tostī</i>	8. <i>Stenivī, jed.</i>	23. <i>Dragēšni, jed.</i>
9. <i>Spržni</i>	9. <i>Goli ×× jed.</i>	24. <i>Bisāžni, jed.</i>
	10. <i>Drenðvi, jed.</i>	25. <i>Leđini 2 jed.</i>
	11. <i>Cerðvi 1 jed.</i>	26. <i>Ĵužni, jed.</i>
	12. <i>Brðskvenī, jedn.</i>	27. <i>Sužānski, jed.</i>
	13. <i>Gačni, jed.</i>	27. <i>Pučkī, jed.</i>
	14. <i>Őskrušvenī, jed.</i>	27. <i>Rāvni poli dočić =</i>
	15. <i>Arbundovi, jed.</i>	<i>za nove drmuna</i>
	16. <i>Dibðki· jed.</i>	<i>u Polju jed.</i>
		31. <i>Vlaški 3 jed.</i>

Ja imam zapisano: *Ilovē* (žen. množ.), pak čije je shabno?
Kad će Gostinčarić na obćinsko kraj Ilove, reće: grem za Ilove, a svoj drmun zove: Īlovi, -oga, -omu i t.d.

×× Ja imam zapisano: Golo. Pak tko krivo? ili je drugo?

⁹ V. Štefanić, Glagoljski rukopisi otoka Krka, Zagreb. 1960, str. 246. (Djela Jugosl. akademije, Knj. 51.).

1. Lećina	8. Topla	
2. Gorkolai	9. Sprana	1. Ogreni, jedina.
3. Jabonovi	10. Sprana	2. Zelenovi, jedn
4. Imokovi		3. Orihovi, jedn
5. Jamni		4. Skrajni, jedn
6. Jaspi		5. Crisnjivi, jedn
7. Orstovi		6. Hovi(?) va Hlovom

x) Ja imam zapisano: Hlove (zina), pak čije je shabnor ita je ta dvojica mjesto
 had u gornjaci...
 Hlovi, reče...
 Hlovi, a...
 oga, onu...
 +) Ja imam zapisano: Gole...
 Pak ako krivo? ita je drugo...
 je drugo...
 u mađirem...
 raz. području
 x Pov. na 3
 + Praskveni
 + Bogat pom. na 3. i na 2.
 lučni na 60
 reči na 139
 pleteni na 11
 xxx) Aru mene: Pelinovi, pak 2
 Hlovi...
 Hlovi...
 Hlovi...

7. Novi, jedn	8. Stenivi, jedn	9. Gole(?) jedn
10. Drenovi, jedn	11. Cerovi(?) jedn	12. Broškveni, jedn
13. Gaćni, +	14. Otkušveni, jedn	15. Arbunov, jedn
16. Dibići, +	17. Papatni, jedn	18. Pelinovi, +
19. Logohni, jedn		

Črnčićeva ceduljica
(1. strana)

	20 Praskveni	jed
	21 Vraženi	jed
1) U množini. Ne stvara	22. Hrušterci 1)	
na svojemu jeziku jed.	22 Slavnj	jed
ima samo jednu obliku.	23 Dragišni	jed
2) Na stanovištemu Leda,	24 Bisarini	jed
na Ledinah, ili ne	25 Ledinj	jed
da takor ili na Ledinom?	26. Hrušterci	jed
	27. Hrušterci	jed
	28 Jutini	jed
	29 Slavnj polje	jed
	30 = 2a novo ime	
	na u Polju	jed
3) Vlasti je vrbanska	31. Vlasti ³	jed
komunada drug. 31.		
izgleda i: ha Slavj,		
ali gostinčarom je		
obaviti - vlasti - tu		
ga pripad. glij gori		
trubi		

Nije drugo, a vaše je krivo.

- 1/ U množini? *nije* lučni? genit. na 60
na 3. podkućni
· / Pov. na 3 pećni? lok. »239
+ Praskveni pleteni jedn. 1.
· Povjest. Spom. na 3. i
na 2
»316. »Oskrušveni«

×××/ A u mene: *Pelinovē*, pak? U množini izgovaraju kako sada, a kako je naznačeno pod 18, kad ganeše o jednom drmumu.

- 1/ U množini. Ne spada u ovaj red jer je u jed. ima neizvjestni oblik: *Hrušev*, a u množ. *Hruševā*.
- 2/ I na Stanišći jesu *Leđini*, što ne da tako ? ili na *Leđinom*? *ovako*.
- 3/ *Vlaški je vrbanska komunada, drugčije zvana: Za ĩlovē. Nam Gostinčarom je vrbanski = vlaški = tuđji posjed. Glej gori br. 6.*

Što se tiče naglasaka i pojedinih oblika u ovoj Črncićevoj bilješci, vidi odgovarajuće toponime u mojem popisu. Kratice: Pov. i Povjest. Spom. odnose se na Kukuljevićeve *Acta croatica* s oznakama strana na kojima se toponim spominje.

Jedan mi je toponim ovoga kraja, ali iz drugoga izvora, zadao dosta brige i truda, ali mu usprkos tome, nažalost, nisam uspio naći traga, premda sam ga tražio i na označenome mjestu u selu Polju. U šematizmu »Status personalis et localis dioecesis Vegliensis pro anno 1898.« kaže se: »*Polje (Šilo et Vetrna) ubi anno 1879. destructa veteri Cap. Nativit. B.M.V. in loco solitario »Poprslak« (radius solis) nuncupato, nova eaque major in medio pago aedificata est...*« Našao sam ostatke stare kapelice, vidio sam osamljeno mjesto na kojemu sine prva zraka sunca, kad se ono pomoli iznad Velebita, ali naziva »*Poprslak*« ili ičega sličnog nitko se tamo više ne sjeća.

Kad je riječ o krčkoj toponimiji, ne možemo i ne smijemo mimoići ni najtemeljitiijega i najupornijega poslenika na tom polju, može se reći osnivača te znanstvene discipline kod nas, akademika dra Petra Skoka. U svome opširnom radu: »*Studi toponomastici sull' isola di Veglia*«¹⁰ Skok obrađuje i etimološki razrješuje ove izravno dobrinjske toponime: *Motosājnica* (br. 51), *Rāj* (br. 56), *Prnābi* (br. 58), *Novē drmūna* (br. 101), *Vēli drmūn* (isto), *Pod drmunūc* (isto), *Dermoniche Bacine* (isto), *Drmunūna* (isto), *Drmunūni* (isto), *Drcin* (isto), *Kōmoriškā* (br. 104), *Krās* (br. 105), *Krāšca* (isto), *Mrtin* (br. 106), *Mālīni* (br. 108), *Sičēvka* (isto), *Melīni* (isto), *Mālinski Vrh* (isto), *Mīri* (br. 109), *Mīrca* (isto), *Mogār* (br. 110), *Mošūna* (br. 111), *Mošūnica* (isto), *Mošūnišća* (isto), *Stačūnca* (br. 117), *Druženin* (isto), *Vēli Vrt* (br. 118), *Bašānov* (br. 125), *Bārbići* (br. 126), *Bonōvica* (br. 131), *Prhētovā* (br. 154),

¹⁰ Archivio glottologico italiano, vol. XXI (1927), str. 95 – 106, vol. XXIV (1930), str. 19 – 55; vol. XXV (1933), str. 117 – 137; vol. XXVIII (1936), str. 54 – 63; vol. XXIX (1937), str. 113 – 119.

Plovaničev drмін (br. 155), *Šklāvovā* (br. 162), *Žūjini* (br. 169), *Šūgare* (br. 185), *Zadacijarōv Vlaški* (br. 187), *Vlaška* ili *Za Vlaški* (isto), *Vlaške* (*Pū-poñin*) (isto), *Vlaške-Biškupija* — *Krās* (isto), *Bōk Vlaške* ili *Vlaški* (isto).

Kako je Skok neke od tih toponima označio ispravnim, neke neispravnim naglascima, a neke nije uopće naglasio, ja sam sve snabdio naglascima i duljinama onako kako se danas izgovaraju.

Krčkom se toponimijom pozabavio i turinski sveučilišni profesor Matteo Bartoli u svome djelu: *Das Dalmatische. Altromanische Sprachreste von Veglia bis Ragusa...* [Schriften der Balkankomm. Bd. IV i V] — Vienna, 1906, ali kako se Skok usput oslanjao i na Bartolija, ja se njime ovdje neću posebno zadržavati.

Prijedimo, dakle, na današnje stanje dobrinjske toponimije, kako sam je nalazio na prostranom području, kojim su me naizmjenice, svaki po svome kraju, vodili domaći kazivači i ispitanici.¹¹ Vrludajući dan za danom, često prekrasnim, veoma idiličnim predjelima, gustim šumama, zelenim livadama, širokim pašnjacima, obraslim lugovima, ovdje strnatim, ondje uzoranim poljima, ali i pustim kamenjacima, golim liticama, strmim i zabačenim stazama, uskim klancima ograđenim grumačama, kamenitim prohodima i prašnim putovima, bilježio sam nazive pojedinih mjesta, često i lokaliteta, kako su mi ih oni kazivali.

Kako sam već u Izvještaju za god. 1960. naveo, kraj što sam ga obilazio veoma je neravan i brdovit te se s istoka, tj. već od obale, a i sa sjevera strmo diže prema jugu, praveći ovdje-ondje valovite visoravni, na kojima su se u u toku stoljeća osnivala i razvijala — obično duguljasto položena — naselja. Ovaj dio otoka tvori — poslije omišaljskih *Lavira* — početak krčkoga hrpta, koji se baš preko ovih sela i staroga Dobrinja penje i pretvara u Glavicu Sv. Jurja, koju domaći zovu *Glavličina* (328 m), te uz prekide i manje devijacije prelazi, tamo već dalje prema jugu, u vrbnički *Hlām* (449 m) i završava bašćansko-puntarskim vrhuncima *Triskāvac* (337 m), *Vēli vrh* (541 m), *Obrovā* (569 m), *Orlāk* (539 m), *Dritēj* (395 m) i *Ōrgan* (390 m).

Takvu zemljopisnu sliku odaju u svojoj početnoj konfiguraciji već sami nazivi terena i predjela, koje sam ispitivao [*Hrbōt*, *Hrt* (Hrbt > Hrpt > Hrt),

¹¹ Bili su to:

1. Josip Kirinčić, umir. tajnik bivše općine Dobrinj, rođ. u Gostinjcu, 1. ožujka 1897.
2. Antun Radić, službenik, rođ. u Gostinjcu, 16. lipnja 1903.
3. Vjekoslav Kirinčić, stolar, rođ. u Sv. Vidu, 11. prosinca 1923.
4. Ivan Strčić, seljak-mornar, rođ. u Hlapoj, 26. ožujka 1887.
5. Nikola Brnić, seljak, rođ. u Hlapoj, 30. svibnja 1902.
6. Vinko Gržetić, opć. službenik, rođ. u Krasu, 28. rujna 1913.
7. Josip Gržetić, geomet. ref., rođ. u Gabonjini, 7. kolovoza 1931.
8. Josip Šamanić, postolar, rođ. u Rasopasnu, 5. veljače 1912.
9. Josip Malatestinić, seljak, rođ. u Sužanu, 15. veljače 1886.
10. Ivan Fanuko, službenik, rođ. u Klanicama, 10. rujna 1911.
11. Nikola Gršković, seljak-mornar, rođ. u Klimnu, 23. travnja 1895.

Uz ove ispitanike mnogo su mi bili pri ruci službenici Katastarskog ureda u Krku, osobito šef toga ureda Zvonko Himelreich i Josip Gržetić, pa mi je ugodna dužnost da im svima na ovome mjestu izrazim svoju zahvalnost.

Hrbūja, Hrbūjica, Honoć, Gorica, Gorićini, Břdo, Vřh, Vřha, Vřhój, Vřšini, Vřšca, Glavica, Glavićina, Glavaća, Bòk, Boćini, Bòka, Strán, Čelino, Vetrná, Kràs, Kràšca, Vlákà, Kožój, Dolině selò, Gorině selà, Dolini grád, Gorini grád, Hìbini, Jàmi, Rùpi, Rùpnà, Velà stèn itd.]. Sliku tla odaju i toponimi koji pokazuju različite fizičke i klimatske utjecaje po kojima su dobili svoje nazive — od gola i pusta terena na bližem i na krajnjem istoku [Plišjivica, Čistà, Goli, Piščòc (pješčac), Piščák, Pústoša, Melini, Stenivi, Čovjenica, Ilovi, Hrùsti, Hrùstica, Čelino, Stenice, Škrili, Práh, Škárnice], pa onda penjući se tako sve više i više, taj se kraj neprestano izmjenjuje zelenim ravnicama u obliku plodnih oranica i livada [Sád, Sadić, Sadina, Brájdi, Brájdice, Brajdini, Lúg, Lúšca, Měkòt, Mekotica, Mekotina, Vřti, Vřtini, Pojića (Polje — Poljica), Pójca, Nèrizi, Nivice, Nivićina, Kòšne, Plàs, Plašni, Okládi, Ukládi, Ográdica, Umějok, Umějčina, Lišini, Dól, Dolòc, Dólčič, Dòca, Dràga, Dràgavica, Jelendràga, Lokáj, Potòka, Studenčica, Nižnik, Dibòki]. Ima, nadalje, brojnih naziva prema različitu voću i povrću [Črišnevì, Hruševì, Jàbonovì, Orihovi, Òskruševì, Pod svičenicu, Pràskveni, Smòkòvi, Slivònskà (sliva-šljiva), Bobišće, Bobòv, Fažoljšca, Lècni, Kapuzina, Rìpišće, Ràsòdišće]; prema različitim travama, šikari i makiji [Boštvànoc (bršljan-Hedera helix), Břgùd (od lat. virgultum — šikara), Břgùca (isto), Brùlvica (Triglochyn maritimum), Diráčji (Paliurus spina-Christi), Diràkovoc, Glògi, Homùtnà (Vitis arbustiva), Kòmoriškà (Philyrea media), Magrižèv (Helichrysum italicum), Pàpratni (Aspidium filix mas), Pokrìvenì (metateza — kopriva, Urtica urens), Kùš (Salvia officinalis), Rasopàsno (Chelidonium maius), Spržni (kukurijek — Helleborus viridis), Zlákòv (slak — Convolvulus arvensis), Zagrmòve itd.]. Prema posjedovnim, vlasničkim ili ekonomskim odnosima [Dobrìn (muško ime Dobre, Dobrinja), Gàbohin (ime Gabonja), Druženin (ime Družina, Druženja), Ràdoničin, Dragošin, Dòmin, Vùješin, Pètrina, Puhjinov dolòc, Hudànov, Pèro(v)ski, Tànovi brájdi, Kùndičino selò, Jècalovo selò, Opàtov dolòc, Pòpo(v)skè drmùna, Pùški, Kapitulskè, Stògi, Mošùnišca, Stanišca, Selišca, Selini, Sòlini, Magazini (vjerojatno nekadašnja skladišta Frankopanovih solana), Màlini, Malinèc, (mlinovi), Kondbice, Tòsti (pašnjaci u koje se ljeti gone volovi na pašu), Japnènica, Japnèničina, F(u)rnàšca, Kovàšnice, Sèloškò]; kulturno-historijski odnosi [Čàrevica, Kràjèvica, Knežija, Knèžè (zemlje), Župàne, Gračišće (gradina, utvrda), Bráčini, Stràža, Stražica, Jàzbinskà, Lùpèškà dražica (sve u vezi s gusarima), Slobodnàk, Slavònski potòčina]; crkveni posjedi [Svèti Ambròz, Sv. Andrij, Sv. Antòn, Svèta Jelèna, Pod Svètù Jelènu, Sv. Marija, Sv. Mihovìl, Pod Svèti Mihovìl, Sv. Jùròj, Sv. Mävòr, Sv. Filip, Sv. Pètòr, Kapitulskè, Svète Tèla, Opàtov dolòc, Pòpo(v)skè drmùna, Crikvènò, Opatija, Biškupija]; metafore [Brođić, Hìbini, Vápòrina, Ráj, Bòk, Boćini, Bisàgi, Kùjoc (čekić), Česjevì, Šilo, Konòbice, Glavàtni, Čelò, Čelino, Hojevica, Piš, Strán, Bolànćini (bollo = žig) («simeñca»)].

Ništa, međutim, ne označuje toliko nekadašnje bogatstvo i ovoga dijela otoka Krka, kao brojni nazivi pojedinih predjela prema različitu drveću ili u vezi s njime (Boriće, Pod Borići, Brestovì, Brestovìce, Brèsnì, Ceròv, Ceròvè, Ceròvi, Ceròvoc, Dúfca, Pod Dúfcih, Drèna, Drènovì, Po(d)glàbri i Po(d)glàbriće, Glabrovà, Hrastìc, Jesenovì, Kjenovòc, Kjènovì, Kjenská,

Lipica, Mírvenica, Žestilac, Žižuli, Žukvina), a ovamo se još mogu ubrojiti i (Drveňák, Drmína, Drmuníč, Podrmuníč, Lesič, Lēsòk, Sikij, Sikirini i slično).

Da je Krk zaista obilovao bogatim šumama, očito proizlazi iz sačuvanih propisa, opremljenih i posebnim slikama, kojima je Venecija nalagala krčkim seljacima, kako imaju uzgajati i njegovati pojedina stabla, osobito hrastovinu, u posebnim oblim, kukastim i svinutim oblicima, da bi takva stabla mogla služiti za brodogradnju¹². Još je očitiji dokaz o tome malo poznato, ali veoma važno pismo Antonija Vinciguerre, prvoga mletačkog providura na otoku (1480—1481), što ga je pisao nekome svom prijatelju, vjerojatno članu mletačkoga senata, u kojemu — među ostalim — kaže i ovo: »... *D'intorno essa insula, qual volze da miglia cento, sono porti capacissimi et spatiosi, valle nobilissime et reduti sicuri da cadaun navilio, saline excellentissime, folti boschi de legni altissimi et uteli, pascoli amenissimi, lochi aprichi et campagne arative et da cultura fertilissime et ubertosissime di grano, vino, oglio, miel et altre biave et minuti et presertim nel contado de Castel Muschio, Verbenico, Bescha, Dobassiniza et Dobrigno; de animali poi quadrupedi de ogni sorte, de armento et minuti è copiosissima, talche de laticinii e più che abbondante in ognitempo....*»¹³

Pored nekadašnjega šumskog bogatstva, Krk je dakle — a posebno Dobrinj — obilovao i žitom, vinovom lozom (*terán, žlahtina*), maslinom, smokvama i svima ostalim gospodarskim plodinama. Otuda valjda i pradavni, ali značajni nazivi za otok Krk »insula Fortunata« ili »insula d'oro« — sretni ili zlatni otok.

I kao što su brojne krčke zanimljivosti privlačile učenjake i intelektualce različitih struka, domaće i strane — geografe i geologe (Hirc, Tučan, Waagen); historike i arheologe (Impastari, Ljubić, Rački, Črnčić, Cubich, Feretić, Klaić, Bulić, Karaman, Szabo, Žic N.); kulturne historike (Trdina, Gržetić-Gašpić, Parčić, Vajs, Strohal, Schneider, Kniewald, Premuda, Polonijo, Žic I., Barbalić, Štefanić, Gršković, Brusić, Velnić, Bolonić Horvat, Španjol, Mohorovičić, Fučić); dijalektologe (Milčetić, Ivšić, Malecki, Meyer); etnologe i muzikologe (Žic, Mrakovčić, Širola, Matetić, Žganec, Koschmieder, Karabaić); književnike (Gržetić-Krasanin, Kraljić, Mahulja, Dvorničić, Antončić, Kral (Slovak), Bonifačić A., Bonifačić-Rožin, Žic-Klacić); slikare (Pavačić, Kirin, Šulentić, Pajalić, Kirinčić, Gliha, Kumbatović); liječnike (Cubich, Trausmiller, Sučić), novinare i publiciste (Pavačić, Sučić, Braut) tako je i krčka toponimija — kako smo već vidjeli — primamila i zainteresirala neke domaće i strane učenjake (Črnčić, Skok, Bartoli).

I sada, usput, samo još nekoliko riječi o dobrinjskom narječju, ukoliko se ono manifestira u ovom toponomastičkom materijalu.

1. Poluvokali, pogotovo kratki, zamijenjeni su vokalom *o* (*Bòčvār, Bðčvarov, Boštrānoc, Brodòc, Dolòc, Gosìñoc, Hrāñdè, Ĵāñoč, KĴoc, Kožòj, Lēsòk, Òrloc, Pēsòk, Pòsjè,*¹⁴ *Slivònska, Sv. Ĵuròj, Sv. Māvòr, Sv. Pètòr, Vřbònskò pòje, Vrhòj, Žestilac* itd.).

¹² A. Ugrenović, Pola stoljeća šumarstva, Zagreb, 1929, str. 165 i P. Skok, Naša pomorska i ribarska terminologija na Jadranu, Split, 1933, str. 118 i 121.

¹³ Š. Ljubić, Commissiones et relationes Venetae I, str. 92.

¹⁴ Imamo i Pòsjì i Pàsĵak, ali tu je »a« uneseno izvana. Dobrinjci i danas kažu: *nòs ti je studen kòti pòsjè rìlo*, ali svi psuju: *pàsĵi sine* ili *pàsĵa viro!*

2. Ě (ǣ = jat) daje refleks sad *i*, sad *e*, prema jezičnom zakonu kako ga je ustanovio L. Jakubinski¹⁵. (*Bišica, Bileža, Svičnica, Lišini, Orihovi, Őstik, Drēndvi, Gorelina, Lēsđk, Senokđša, Stēni, Stenice, Stenivi*).

3. Vokalno *l* postaje na čitavu dobrinjskom području *o* [*Honđc, Jabonovi* (izuzetak u Gabonjinu *Jabunovi*, premda kažu i oni *jāboko*), *Monēni, Pōničāj, Tōstī* (iako svi Dobrinjci izuzetno govore *tūst*), *Vlāškā stđba*].

4. Vokalno *r* ostaje (*Břgūd, Břgūca, Čēprl, Hřrt, Hrbūja, Křča, Křčini, Vetrnā*).

5. Praslavensko *dʹ*, koje je u štokavskom prešlo u *đ*, u Dobrinju je *j* (*Umějok, Hojevica, Ogrājica*).

6. Glas *l* također je ovdje *j* (*Kajūga, Krājēvica, Mettja, Pōje, Pojūca, Rosūje, Sredūja, Škojč, Šmrđajik, Šmrkūja, Tribūje, Vrūja*). Dobrinjci *lj* izgovaraju kao *lʹj* (*Kobilʹjak, Kiselʹjak*).

7. Glas *l* na kraju imenica ostaje, a na kraju sloga može ostati i izostati (*Dōl, Gđbodōl, Gojil*, ali *Dōlca i Dōca* (n. pl.), *Dōlčic i Dōčic*).

8. Skup *čr*, koji je u štokavskom u XIV stoljeću prešao u *cr*, ovdje ostaje neizmijenjen (*Črnica, Črnđvica, Črncakāl*, a ovamo ide i *Čovjeničina*).

9. Skup *čc > šc* (*Potđšca, Na Potđšci*), a *čk > šk* (*Puškā štřna Kđmoriškā, Podresiškē, Sēloškō*).

10. Skup *mn > vn* [*Kivna* (Klimno); *Slāvni* (Slamni)]; *gūvnđ*, a čuje se i *gūbnđ* (*gumno*).

11. Skup *bc > pc > fc*, kao i *bč > pč > fč* (*Dūfca, Pod Dūfcih; Dufčic, Pod Dufčic, Ščrbđc — Ščrpčā*), a slično tome i *vč > fč* (*Cifčđca*) te *vk > fk* (*Popečtʹfki*).

12. Skupovi *nc, nč, nk, ns* se depalataliziraju (*Dobrñnoc — Dobrñca — Dobrñka — dobrñski; Gostñnoc — Gostñca — Gostñcar — Gostñčarka — gostñčarski; Jānoč — Jānča — zgoru Jāncēn; Hrāñđč — s Hrāncā — va Hrāncī*).

13. Praslavenska skupina *skj, stj* u Dobrinju je uvijek *šč* (*Blātišće Bobišće, Gračišće, Lđkvišće, Koščice, Mošūnišća, Rīpišće, Stanšća*).

14. Skup *tʹj* ostvaruje se kao *tj* (*Svitjāča, Metjašica*) (kao i *netjāk, brātjā*).

15. Stari imenični nastavak *-tje* u Dobrinju daje *-ji (-i)* (*Dirāčji, Ras-križji*).

16. Još se čuva stara ženska *-tv* osnova (*Lokī*) (kao i sve opće imenice te vrste: *crikī, prāški, smokī, tiki, ũliki, žūki* itd., kojima genitiv glasi *crikvē, prāskvē, smokvē, tikvē, ũlikvē, žūkvē*).

17. Ženske imenice *a*-osnove imaju u gen. sing *-i > y* (*z Drāgi, z Drāžini, zo Stēni, zo Škrīli, s Tribūjini*), a instrumental im završava na *-un* (*s Drāgūn, s Drāžinūn, so Stēnūn, so Škrīlūn*). I u nom. pl. imaju ove imenice *-i* (*Bābini, Brājdi, Brajdini, Crikvičini, Čēsti, Drāžini, Dubračini, Jāni, Krmīni, Kūcini, Kajūžini, Lišini, Nivini, Pārdini, Pečini, Plasini, Rūdini, Rūpi, Rūpini, Sikirini, Škrīli, Vršūtini, Župānini*).

18. Svi antroponimi na *-janin* imaju na čitavu dobrinjskom području skraćeni oblik na *-an*, a u pl. stari završetak na *-e* (*Boščān — Boščāne, Dubđšjān —*

¹⁵ L. Jakubinski, Die Vertretung des urslavischen ě im Čakavischen. Zeitschrift für Slavische Philologie, I/1925, str. 248.

Dubošjane, Gorišeslân — Gorišeselâne, Kràsân — Kràsane, Omšjân — Omšjane, Pojân — Pojâne, Resičân — Resičane, Vrmičân — Vrmičane). Ovamo možemo ubrojiti, iako to nije u izravnoj vezi, i deminutivne oblike toponima u n. pl. m. (*Baketiće, Biganiće, Čišiće, Drmućiće, Podrmuniće, Pod Dufčiće, Gôršoviće, Kîrnoviće, Markuniće, Orišiće, Po(d)glabriće, Plovaniće, Voltaniće, Vrviće, Šarê dôčiće*, a tako i: *Kancûjê, Klāncê, Mrāvince i Šûgare*), premda *Kancûjê* i *Šûgare* nisu deminutivi.

Ovdje mi se, međutim, samo od sebe nametnulo pravilo, da u dobrinjskom narječju sve imenice muškoga roda, koje u nominativu singulara završavaju na palatal, tj, na *c, č, ć, j, ŋ, š, ž*, osim onih što označuju žive ljude, imaju u nominativu plurala nastavak *-e*:

Hîboc — hîpce, kĳinoc — kĳince, klāndc — klāncê, kolđc — kôlcê, kotđc — kocê, lonđc — lōncê, mîsêc — mîsêce, pâloc — pâlce, prâšđc — prašêc, rožđc — roščê, skākāvoc — skākāvce, sosđc — soščê, telđc — têlcê, vênđc — vênce; zêc — zêce;

bêc — bêcê, brmêc — brmêcê, čarâc — čarâcê, glavđc — glavđce, kĳokđc — kĳokđce (Staphylea pinnata), kĳuč — kĳučê, kolâc — kolâcê, korbâc — korbâcê, krč — krčê, krkêc — krkêcê, odgañâc — odgañâcê, plâc — plâcê;

bokunîc — bokunîce, Božîc — Božîce, črvîc — črvîce, grmîc — grmîce, hîpćîc — hîpćîce, jûnđîc — jûnđîce, kamîčîc — kamîčîce, klobučîc — klobučîce, mâčîc — mâčîce, nûklîc — nûklîce, roščîc — roščîce, slipîc — slipîce, švikĳîc — švikĳîce, tĳkvić — tĳkviće, vřĳîc — vřĳîce, zećîc — zećîce, žûrĳîc — žûrĳîce;

badĳ — badĳê (vrsta lopate), češđj — češjê, fđj — fojê (novine), kâšđj — kâšje, krâj — krâje, krāvûj — krāvûje, kĳj — kĳje, krměj — krmějê, krpěj — krpějê, kurâj — kurâje, lôj — lđje, metĳ — metĳê, mlâj — mlâjê, nârûčâj — nârûčâje, pehđj — pehjê, slāvûj — slāvûje, vijâj — vijâje, zâlogâj — zâlogâje, zmâj — zmâjê, žûj — žûjê;

břbōñ — brbnê, bûbōñ — bûbnê, glêžđñ — glêžñe, kōñ — koñê, kopân — kopânê, kostân — kostâne, ogōñ — ognê, pân — pânê, pêđōñ — pêđne, râžđñ — râžñe, šêžđñ — šêžñe, vōñ — voñê,;

gladiš — gladišê (Ononis spinosa), kđš — košê, koščîš — koščîšê, lemêš — lemêše, mejâš — mejâšê, tđš — tošê (izuzetak: mîš — mîši!);

čomđž — čomžê (stjenica; Cimex lectularius) dđž — dožjê, jêž — jêže, krîž — krîžê, (Vêlê Križê = Spasovo), krmêž — krmêže (zidni vijenac na zvonnicima — tal. cornice), mûtež — mûtežê, pōž — pōžê, ribêž — ribêže, žîvêž — žîvêže.

Među ostalim primjerima, prof. Milčetiću je i uzrečica »soščê me bolê« poslužila da ustanovi kako »čakavcima već nestaje gramatička svijest«. 15^a. Kako se, međutim, iz ovoga vidi, ne može biti ni govora o gubljenju gramatičke svijesti — barem što se ovoga primjera tiče — štoviše, gramatička se svijest u ovom slučaju toliko ističe, da dobrinjski čakavci ovdje po oblicima razlikuju živo od neživa: *Svî krâjê nđsê krîmu na glāvî*, ali: *Tri Krâjê više nisû blâgdōñ!* *Gladîš-gladîšê* označuje poznatu travu, a *gladiš-gladîši* živa gladna čovjeka! *Bârbîci* je naziv za žive ljude, *Plovânići* žive i danas u onim krajevima, ali

^{15a} I. Milčetić, Čakavština Kvarnerskih otoka; Rad JAZU, knj. 121. str. 124.

njihovi se vinogradi ili šume zovu *Bārbiće*, odnosno *Plovāniće*. Tako, prema onome što sam malo prije naveo, imenice muškoga roda, premda u nom. sing. svršavaju na palatal, ako označuju žive ljude, u nom. plurala imaju nastavak *-i*:

Dovōc-dovčī (dofčī), lažjivoc-lažjivci, otōc-ocī, pijānoc-pijānci, strīc-strīčī, trgōvoc-trgōvci, ūjoc-ūjci;
brijāč-brijāčī, kopāč-kopāčī, kovāč-kovāčī, orāč-orāčī;
čerāncīč-čerāncīci (dijete koje plače kao da se jučer (čērā) rodilo, Du-
bōšjāncīč-Dubōšjāncīci (dijete iz Dubašnice), Gostīncarič-Gostīncaričī, mladīč-
-mladīci, pōpic-pōpīci, težačīč-težačīci;
ratāj-ratājī (ratar);
kumpān-kumpāni (tal. compagno);
bogatāš-bogatāšī, gladūš-gladūšī, kočijāš-kočijāšī;
mūž-mūžī — itd.

19. Zanimljiva je česta pojava, da neke imenice muškoga roda (rjeđe ženskoga) imaju u nom. pl. završetak na *-a*. Katkada su i pluralia tantum. (*Bōk - Bōka, Dolōc - Dōca, Klānōc - Klānca (i Klāncē), Kijoc - Kijca - Kīčoca, Potōka, Potōšca, Vřh - Vřha, Vřšca, Vřsa, Umějok - Umějka (i Umějki), Vlākā, Bōrca, Čišca, Cifčōca, Břgūca, Dūfca, Drēna, Metīja, Hrtā Kopūna, Prēlōga; Lōkva, Līha, Mēkōta, Svūtjāca, Sikīja, Žējna*). Lokativ svima ovim toponimima svršava na *-ih*, odnosno *-ah*:

Bōkih, Dōcih, Klāncih, Kijcih, Kīčocih, Potōcih, Potōšcih, Vřhih, Vřšcih, Vřsih, Umějkih, Vlākih, Bōrčih, Cifčōcih, Brgūcih, Dūfcih, Drēnih, Metijih, Hrtih, Kopūnih, Prēlōgih; Lōkvah, Lihah, Mēkōtah, Plāsah.

20. Veoma su brojni toponimi supstantivirani određeni kao i neodređeni pridjevi (*Arbunōvi, Bājēvi, Cerōvi, Črišēvi, Drēnōvi, Hovdēni, Hrušēvi, Ilōvi, Jesenōvi, Ledīni, Lēcni, Ogrēni, Orihovi, Slānni (Slāvni), Smōkōvi, Spržni, Stēnivi, Tōsti, Vržišni; Bājēv, Česjēv, Hrušēv, Mekīnev, Petrōnin Rādoničin, Sūpanov, Ščāhov, Šiškošin* itd.).

21. Potrebno je napomenuti još i pojavu neke vrste agramatičnosti ili — kako je to Milčetić nazvao — gubitak gramatične svijesti, tj. tobožnjega neslaganja pridjeva s imenicom u njihovim rodovima (*Bārñē bōka, Gorīñē selā, Novē drmūna, Mālē bōrca, Vēlē bōrca, Vēlē křca, Vēlē mēkōta, Svētē Tēla*, ili u ženskim pluralnim oblicima većine augmentativnih toponima kojima su augmentativni apelativi od kojih su nastali i u pluralu muškoga roda (*Bočīnah - bočīnih, Kūpinah - kūpinih, Melīnah - melīnih, Rizīnah - rizīnih, Selīnah - selīnih, Vřšīnah - vřšīnih* itd.).

22. Katkada se u stanovitim slučajevima prijedlog *v(a)* s akuzativom uz glagole kretanja, tj. na pitanje kamo, odnosno s lokativom, tj. na pitanje gdje, naprosto gubi (*grēn ili rēn Bočīni - bi sōn Bočīnah; grēn (rēn) Bigāñiće - bi sōn Bigāñičih; grēmō (rēmō) Gorīñē selā - bili smo Gorīñih selih; Kjēnskū čemo zapejāt gnōj - Kjēnskōj već cvotū ūlikvi; hōmo Šūgare onū trāvū pokōšit - Šūgarih smo svē pokōšili, ali v Lūgū još nismō*).

Što se tiče tumačenja da prijedlog *v(a)* uz spomenute glagole ispada onda kada stoji ispred glasova *v* ili ispred teže skupine suglasnika, treba za dobrinjsko narječje držati na umu da se ondje govori: *rēmō va Vēju*, ali -

rēmō Vrbnik i, dakako: bili smo va Vèji, ali - bili smo Vrbniki; rēmō Vūješin i bili smo Vūješini; rēmō Bōšku i bili smo Bōški (Baška); rēmō v Ōmišōj i bili smo v Ōmišji; rēmō Bōkōr i bili smo Bōkri; rēmō grād i bili smo grādi; rēmō Kjënskū i bili smo Kjënskōj, ali: rēmō va Kjenovōc i bili smo va Kjenovč!

Pravoga i definitivnog pravila zasada, dakle, nema.

■ A sada evo današnje stanje dobrinjske toponimije!

Kako sam već jednom naveo, Dobrinj se dijeli u tri katastarske općine:

1. *Dobrīn*; 2. *Sužān*; 3. *Sōlini*.

Katastarskoj općini *Dobrīn* pripadaju sela:

1. *Krās*; 2. *Gābohīn*; 3. *Gračišće* (izumrlo); 4. *Svēti Ivān*; 5. *Rasopāsno*; 6. *Klanīce*; 7. dio sela *Tribūje*.

Katastarskoj općini *Sužān* pripadaju (pored samoga Sužana) sela:

1. Dio sela *Tribūje*; 2. *Melīni*; 3. *Čižice*; 4. *Sūgare* (izumrlo). 5. *Rūdimi*.

Katastarskoj općini *Sōlini* pripadaju (pored samih Solina) sela: 1. *Kīvna* (*Klāvno*); 2. *Šilo*; 3. *Pōje*; 4. *Župāne*; 5. *Hlāpā*; 6. *Žestīloc*; 7. *Gostīnoc*; 8. *Svēti Vīd*; 9. *Dōlova*.

Bivša općina Dobrinj (danas MNO) graniči sa sjevera s bivšom općinom Omišalj, sa zapada s bivšom općinom Dubašnica, s juga s općinom Krk, a jugoistoka s bivšom općinom Vrbnik, dok je s istoka od uvale *Pētrina* na jugu do uvale *Slivōnskā* na sjeveru — veoma razvedenom obalom — oplakuje more.

Termin »bivša općina« upotrebljavam zato što je do 1955. Krk bio kotar, a Dobrinj, Omišalj, Dubašnica, Punat, Baška i Vrbnik općine koje su te godine postale mjesni narodni odbori, a čitav je Krk postao općina, pridružena kotaru Rijeka.

I

NA SELJENA MJESTA

Uza svako mjesto navodim: 1. naziv u nominativu i ostalim padežima; 2. etnik (naziv stanovnika) a) muški i b) ženski u singularnim i pluralnim oblicima; 3) kterik (pridjev od imenice mjesta).

1. DOBRINJ

Dobrinj je, nema sumnje, jedno od najstarijih hrvatskih naselja ne samo na otoku Krku nego uopće na Jadranu. O tome, pored njegovih imena, govore i brojni historijski spomenici. Računa se da su Omišljani, Dobrinjci, Vrbničani i Baščani potomci prvih hrvatskih doseljenika još iz V i VI stoljeća¹⁶ Iz citirana već dokumenta na početku ovoga rada, iz znamenite Dragoslavljeve dobrinjske listine, koja je glagoljicom i hrvatskim jezikom pisana još 1. siječnja 1100, dakle na samom početku XII stoljeća, saznajemo da je Dobrinj već u

¹⁶ V. Klaić, Krčki knezovi Frankapani, Zagreb, 1911, knj. I, str. 34 i I. Milčetić, Arheološki — istorične crtice s Hrvatskih otoka, Viestnik hrv. arheološkog društva, VI, 1884. str. 20.

jedanaestom, a prema tome sigurno i u ranijim stoljećima politički, administrativno i kulturno organizirana jedinica, da ima svoj kapitul (kaptol), svoj *komün* (općinu), svoju *plovaniju* (župu), pravne ustanove, svoga suca (općinskoga načelnika), svoga općinskoga pisca (pisara, notara, tajnika), sve dakle što je u ono davno doba bilo potrebno jednoj uređenoj i sređenoj ljudskoj zajednici da može postojati i društveno djelovati: »... *Na to svedoci g(ospodi)n plovani i sudac Stanić, rečeni Domiće Kontie, i Širona Rutareški, Paval Klatal, Solkae Karmeli i veće drugih svedak* Ja Kirin sin Radonin, pisac od komuna Dobrina na to i ovo pisah pravo i verno, molen od Dragoslava i biskupa«¹⁷ završava spomenuta dobrinjska listina.

Smjestio se Dobrinj na strmoj, djelomično potkovastoj visoravni, oko 200 m nad morem, i to njegov stari dio, tj. *Dolnji grād*, dok se noviji dio — *Gornji grād* penje prema jugu. Okrenut je, dakle, na sjever pa mu pogled seže preko Omišlja do Kraljevice, Rijeke i Opatije. Da ne bi bilo nesporazuma, s obzirom na ovu podjelu, moram reći da Dobrinj ima danas oko 300 stanovnika te da je, usprkos svojoj podjeli, vjerojatno najmanji »grad« na svijetu. Pojam grad uzima se, dakako, u srednjovjekovnom smislu — *castrum*, *castellum* — kaštel, utvrda, premda vjerojatno nije nikada bio opkoljen zidinama, kao što su to bili njegovi susjedi Omišalj, Vrbnik, Baška i Krk. U tome ima — može se reći — u stanovitom smislu i štete za znanost, jer je poznato da su u XVI i XVII stoljeću uskoci provaljivali u grad, da su jednom (a možda i više puta) opljačkali i obeščastili crkvu, da su podmetnuli požar, zapalili arhiv u kome su nestali različiti spisi i matice, a zna se da je Dobrinj, pored Vrbnika, bio također važno glagoljaško sjedište i sijelo zbornoga kaptola, pa i posebnih notara i pisara, tj. pisaca, kako se to vidi i iz najstarije hrvatske glagoljske listine, koju smo malo prije spominjali, i koja potječe baš iz Dobrinja. O uskočkim i drugim gusarskim provalama i napadajima govore i brojni toponimi što ćemo ih susretati, kao što su *Lūpèškā drāžica*, *Strāža*, *Strāžica*, *Na Strāžišći*, *Strāžali* i sl. O tome svjedoči i zanimljiv dobrinjski naziv za opću imenicu — krijes. Iako Dobrinjci znaju što je to *kresāt* (u prvotnom i drugotom smislu — *skresāt komū ēā v ōči*), oni riječi *krijes* ne poznaju ni u kakvu obliku, nego imaju za taj pojam samo izraz — *strgāna*. A i u tome se izrazu etimološki krije korijen *starg* od kojega potječe riječ straža, a zna se kako se naš narod od najstarijih do najnovijih vremena služio kresovima kad god mu je zaprijetila pogibelj od neprijatelja. Svi nas ti nazivi upućuju na razloge s kojih je Dobrinj nastao i razvijao se na visoku, strmu brijegu, a ti su, među ostalima, da bi se i kamenjem mogao braniti od neprijatelja, koji su mu dolazili s mora. Pomanjkanje zidina nadomještale su mu kasnije gusto zbijene visoke kuće.

Prema jednom mletačkom izvoru, Dobrinj je potkraj XV stoljeća imao sela: San Clemente, Saline, Suxana, Tribuglie.¹⁸ Čini se, međutim, da je tada već postojalo još koje od brojnih dobrinjskih sela, sudeći po starini njihovih imena, a kako već znamo selo Sveti Vid spominje se već godine 1100, a selo Kras 1230.

¹⁷ I. Črnčić, o. c. str. 226 — 229.

¹⁸ Š. Ljubić, *Commissiones et relations Venetae*, I, str. 94.

Nema sumnje da je Dobrinj, pogotovo njegova okolica (Gostinjac i Soline), bila naseljena i prije dolaska Hrvata, a da je ondje bilo naselja već za rimskoga doba, dokazuju iskopine grobova, nalazi opeka i novaca.

Za vladanja krčkih knezova Frankopana, kojima je »slavni Dragoslav« možda bio praotac, Dobrinj je — uz Omišalj i Vrbnik — jedan od centara gdje u ime kneza vlada potknežin. Sigurno su ostaci iz tih vremena tipični dobrinjski nadimci: *Knězi - Knězići, Vlastelñni - Vlastelñnici, Župāni - Župānići, Kōnti - Kontići*. Treba, doduše, istaći da su ti nadimci iz dobrinjskih sela, ne iz samoga Dobrinja, a Kōnti - Kontići su iz susjednoga sela Resike¹⁹, koja pripada Vrbniku, no to u biti ne mijenja ništa na stvari.

O davnoj prošlosti Dobrinja govori i njegova župna crkva, za koju iz pisanih spomenika znamo, da je postojala već u XI stoljeću, a glagoljski natpis na njezinu pročelju kaže da je proširena 1510., drugi jedan dokumenat govori kako ju je 8. studenoga 1512. posvetio biskup Dunat zajedno s kapelicama koje su joj dotirane, i to Sveti Vid, Sveti Juraj, Sveti Andrija i Sveti Mihovil. Od tih i danas još postoji samo Sveti Vid, dok su druge nestale, ali čemo se s njihovim imenima susretati u našoj mikrotoponimiji.

Vrijedno je na ovome mjestu usput spomenuti i umjetničke spomenike koji se nalaze u crkvi. To je reljef glavnog oltara iz XVI stoljeća i relikvijar sv. Uršule iz XIV stoljeća, a u župnom se uredu čuva tzv. antependij zlatom vezen, a potječe također iz XIV stoljeća. Nešto podalje od crkve, »na Zemljinu« bio je 1725. podignut zvonik, koji je za okupacije 1944. zločinačka ruka ekrazitom srušila, ali su ga Dobrinjci 1962. vlastitim snagama nanovo podigli na istome mjestu, zasada, doduše, samo do koničnoga dijela.

I u gospodarskom pogledu ubrajao se Dobrinj u bogatija krčka naselja. Obilovao je svima gospodarskim plodinama, napose žitaricama, vinovom lozom, maslinama, smokvama, a i sama toponimija uvelike svjedoči o bogatstvu šumarstva i stočarstva.

O tome, makar i neizravno, govori i jedan dokumenat iz takozvane *I kapitulske knjige*, koja se čuva u Župnom uredu u Dobrinju, a iz kojega se dokumenta vidi kako je krčki providur Zuan Suriano dne 23. srpnja 1573. odobrio da se u Dobrinju svake godine od 3—5. kolovoza održava sajam.²⁰

Međutim, velike epidemije, u prvome redu malarija, koja je danas potpuno i definitivno suzbijena, zatim teške ekonomske krize što se sve više počinju javljati u toku XVI, XVII i XVIII stoljeća, izazivaju prve seobe, postepeno propadanje, pa čak i potpuno nestajanje pojedinih sela i naselja (*Gračišće, Šugare*), a kad se kriza u XIX stoljeću sve više zaoštava, nastaje prava emigracija u Sjevernu, kasnije i u Južnu Ameriku pa i Kanadu i Australiju, tako da se danas u Dobrinju kaže kako je »*Mèrikah više Dobrññac nego va Dobrññi*«, podrazumijevajući pritom, dakako, čitavo dobrinjsko područje. Poratna industrijalizacija sve više mami seosko stanovništvo u gradove, ponajviše u Rijeku, a to izaziva sve brže zatvaranje i napuštanje dobrinjskih domova.

¹⁹ Tako to selo zovu Dobrinjci, a Vrbničani (u Dobrinju kažu Vřmićane!) ga zovu Risika, što dolazi od naziva biljke vrijes (*Calluna vulgaris*).

²⁰ V. Štefanić, o. c. str. 72.

Iz jednoga rukopisnog sveska »Nike uspomene starinske«, što ga je na početku druge polovice XIX stoljeća napisao vrbnički neškolorani amater-historik Josip Antun Petris (1787—1868) vide se za Dobrinj ovi, ma koliko škrti, ipak pouzdani statistički podaci iz godine 1770:

»U kaštelu Dobrinj podknežin Ive Paval Calergi. Obitel 390. Muških glav od 16 do 60 let 560. Mornari 20, popov 16. Starac već 60 let 60, mladić niže od 16 let 391, žen 460, divojak 460. U sve duš 1957. Pušak 20, palošov^{20a}, sabalj i hanžarov 3. Konjev jizdnih 40, volov od paše 80, maloga živa 7000. Samokresa 2. Male plavčice 2²¹, trabakul 1.«²²

Naziv Dobrinj potječe od staroga hrvatskog antroponima Dobroslav ili Dobromir, zapravo od njegova hipokoristika Dobre, te označuje mjesto ili naselje, koje je vjerojatno nekad pripadalo tome Dobri ili Dobrinji. To je, dakle, izvedenica od posvojnoga pridjeva kakvih ćemo još u ovom radu naći više²³ (*Dõmiñ, Dragoñin, Družehñin, Gãboñin, Rãdoñičin* i sl.).

U Dobrinju se nalazi mjesni ured, pošta, škola (osnov. 1841. sagrađena 1847. i srušena 1944. kad i zvonik).

Godine 1898. Dobrinj je imao 608 stanovnika, 1931. imao ih je 390, god. 1935. imao je 521, a 1970. samo 216 stanovnika.

~ ~

1. *Dobrññ, z Dobrñña, va Dobrññ, va Dobrññi, s Dobrññen;*

etnik: a) *Dobrññoc -ñncã, -ñncu, -ñncã, -ññce, -ññci, -ññcãn;*

Dobrññci, -ññãc, -ññcãn, -ññnce, -ññci, -ññcñh, -ññci

b) *Dobrññka, -ññki, -ññki, -ññku, -ññka, -ññki, -ññkũn;*

Dobrññki, -ññãk, -ññkãn, -ññki, -ññkah, -ññkami

ktetik: *dobrññski, -ã, -õ.*

2. KRĀS

Kras je jedno od najvećih sela ne samo Dobrinja nego i čitava otoka Krka. Kao selo prvi se put spominje u jednom glagoljskom dokumentu već god. 1230.²⁴ a »3. oktobra 1666. Bratovščina sv. Antona« — donosi odluku — o podignuću i dotiranju crkve sv. Antuna od Padove »na Krasic«.²⁵

Kako je Krk uopće, a Dobrinj napose, područje svakojakih geografskih i geomorfoloških suprotnosti, o tome nam govori i dobrinjska toponimija. Dok s jedne strane to područje obiluje nazivima koji su nastali kao oznaka bogatih poljoprivrednih mogućnosti te su, prema tome, ekonomskoga karaktera, dotle su isto tako veoma brojni nazivi koji govore o nerodnu, kamenitu, krševitu »kraskom« području. Tako je i naziv *Krās*, u najrazličitijim izvedenicama i oblicima razasut po čitavu otoku. Kao naziv naseljenih mjesta nalazi se u Hrvatskom primorju, blizu Sušaka, veoma lijepo mjesto

^{20a} Od mađarskoga paloš = mač

²¹ Ladice

²² I. Gršković — V. Štefanić. »Nike uspomene starinske« Josipa Antuna Petrisa (1787 — 1868), Jug. akademija znan. i umjet. ZNŽO, knj. 37, str. 109.

²³ P. Skok, Slavenstvo i romanstvo na jadranskim otocima, Zagreb, 1950, str. 24 i 261.

²⁴ Vidi napomenu broj 1.

²⁵ V. Štefanić, o. c. str. 161.

Krāsica, a isto se tako zove i jedno selo u Istri, u kotaru Buje. Naprotiv, kao mikrotoponim nalazimo ga svuda po otoku, tako u okolici Vrbnika, Punta, Baške (*Krāsa*, f.), Linardići (*Kol* (kod) *Krāsi*), kod Omišlja (*Krās* — spominje se u jednom glagoljskom dokumentu godine 1465) 25^a blizu sela Vrha, kod Svete Fuske, kod sela Škrpčići (*Māli Krās*), blizu *Negrīta* (*Mālā Krāsa Srīdnā Krāsa*, *Na Būrnōj Krāsi*), blizu Milohnića (*Krāsi*, n. pl.), kod Drage Baške (*Na Krāsci*, *Pod Krāscu*), kod Nenadićâ (*Krāsići*), pa opet kod Vrbnika (*Krāsina*, *Krāsini*) itd.²⁶ Vidimo, dakle, da se pojam krasa kao topnim upotrebljava i kao imenica muškoga i ženskoga roda, u jednini i množini, kao deminutiv i kao augmentativ, kao složenica s prijedlozima i pridjevima, a i bez njih. Imamo i tipičan dobrinjski pluralni oblik imenice muškoga roda na -a *Krāšca*.

Naziv *Krās* (talij. carso, njem. Karst), kao i sve njegove izvedenice, potječe — kako je to utvrdio prof. Skok — od predlatinske (možda ilirske ili liburnijske) riječi *carsus*. Kako hrvatski oblik pokazuje tzv. likvidnu metatezu (ar > ra), kao i Rab < Arbe, Skradin < Scardona, ide zacijelo u posuđenice iz doba naseljivanja Hrvata u ove krajeve.²⁷

Od godine 1900. Kras ima svoju pučku školu.

U Krasu se rodio hrvatski književnik Josip Gržetić - Krasanin (1837—1894).²⁸

Godine 1898. Kras je imao 584 stanovnika, 1931. imao je 534, god 1935. imao je 702, a 1970. ima ih 290.

~ . ~

Krās, s *Krāsi*, na *Krās*, na *Krāsi*, s *Krāsōn*

etnik: a) *Krāsān*, -ana, -anu, -ana, -ane, -anu, -anōn

Krāsane, -ān, -anōn, -ān, -ane, -anīh, -ani

b) *Krāsānka*, -i, -i, -u, -a, -i, -ūn

Krāsānki, -ī, -inān, -i, -i, -ināh, -inami

Krāskiha, -ē, -i, -u, -a, -i, -ūn

Krāskihe, -īh, -inān, -ihe, -ihe, -ināh, -inami

ktetik: *krāskī*, -ā, -ō.

3. GĀBOŃIN

Kao što naziv Dobrinj potječe od starohrvatskog imena od mila — Dobre, Dobrinja — tako i *GāboŃin* označuje posjedovni pridjev s nastavkom -in od nekoga nestaloga hrvatskog imena Gabonja.

Stara crkvena sv. Petra podignuta je, prema nekim dokumentima, još u XIV stoljeću na osamljenu brežuljku što se poput golema stoga diže kraj samoga Gabonjina, a pogled s njega puca oko naokolo čitavoga Krka. God. 1908. u Gabonjinu je čuvena Družba sv. Ćirila i Metoda (društvo za

^{25a} Vidi napomenu br. 7.

²⁶ P. Skok, *Archivio glottologico*, Vol. XXV (1933), str. 125 i 126.

²⁷ P. Skok, *Slavenstvo i romanstvo*, Zagreb, 1950, str. 26.

²⁸ Vj. Spinčić, *Cartice iz hrvatske književne kulture Istre*, Zagreb, 1926, str. 97.

podizanje hrvatskih škola, što je Austrija sprečavala) podignula pučku školu narodnim doprinosima, tj. isključivim kupovanjem posebnih žigica koje su se u tu svrhu pravile.

Godine 1898. Gabonjin je imao 408 stanovnika, god. 1931. imao je 373, god. 1935. imao je 492, a 1970. ima ih 205.

~ . ~

Gāboñin, z *Gāboñina*, na *Gāboñin*, na *Gāboñini*, s *Gāboñinōn*

etnik: a) *Gāboñār*, -āra, -āru, -āra, -āre, -āru, -ārōn
Gāboñari, -ārī, -ārōn, -ārī, -ārī, -ārīh, -ārī

b) *Gāboñārka*, -i, -i, -u, -a, -i, -ūn

Gāboñārki, -ī, i -arāk, -ān, -i, -i, -ah, -ami

ktetik: *gāboñārskī*, -ā, -ō.

4. GRAČIŠĆE

Malo, izumrlo seoce na sedlastoj kosi jugozapadno od Dobrinja. Prema prof. Skoku, ovaj se toponim razvio od naziva *Gradac* i nastavka *-išće*, što znači da je na tome mjestu nekad postojala stara hrvatska utvrda. Da je zaista tako, imamo potvrdu u neposrednoj blizini, zapravo na vrbničkom graničnom području, gdje se nalazi poznata ruševina nekadašnje kolijevke i postojbine krčkih knezova Frankopana, koju Vrbničani zovu *Grādec*, a Dobrinjci bi rekli *Grādōc*. (Jedan mi ispitanik uporno izgovara *Grādōc*). Takav smo naziv, poslije hrvatske dijasporc, tj. masovnoga bijega i prese-ljenja pred turskim zulumima u XV i XVI stoljeću, prenijeli i u Austriju, pa imamo i tamo Gradišće (Burgenland: burg = grad) i gradišćanske Hrvate. Sličnih izvedenica od toga korijena, kao što su npr. Gračina, Gradina, Grašina, ima u našoj domovini na sve strane, a samo Gračišće se još spominje u Istri, na otocima Cresu, Braču, i Hvaru,²⁹ zatim u Konavlima. Ime Gračišće — kako to utvrđuje prof. Skok — spominje se prvi put god. 1185.³⁰

I krčki su nam Romani na južnom dijelu otoka ostavili romanski adekvat ovog naziva, tj. castellione od lat. castellum = grad, utvrda. To su Caslon(e), Cassion(e), pa i naš *Košljun*, a sličnih naziva ima i na Pagu, Rabu i na Šolti.³¹

Možda su *Gračišće* i *Prigrāc* (v. br. 21) bili građena, utvrđena predstraža i obrana Dobrinja s juga i jugoistoka, dok se prema sjevernim strmim nizinama mogao i kamenjem braniti od neprijatelja.

Uz nešto razvaljenih zidova Gračišće, zapravo Gračišća (pl. n.), danas su oranice i pašnjaci, a potkraj prvoga svjetskog rata još je ondje živjelo dvoje-troje stanovnika.

²⁹ M. Hraste, Antroponimija i toponimija općine hvarske, Hrvatski dijalektološki zbornik, Knj. I, Zagreb, 1956, str. 360.

³⁰ P. Skok, o. c. str. 44.

³¹ P. Skok, o. c. str. 22, 70, 169.

Gračišće, z Gračišća, na Gračišće, na Gračišći, s Gračiščén.

etnik: a) *Gračišćār, -āra, -āru, -āra, -āre, -āru, -ārōn*

Gračišćāri, -āri, -ārōn, -āri, -āri, -ārih, -āri

b) *Gračišćārka, -ārki, -ārki, -ārku, -ārka, -ārki, -ārkiūn*

Gračišćārki, -arāk i -ārki, -ārkan, -ārki, -ārki, -ārkih, -ārkami

ktetik: *grāčišćarski, -ā, -ō.*

5. SVĒTĪ IVĀN

Nešto recentnije selo koje je svoje ime dobilo po crkvi, posvećenoj istoimenom svecu.

God. 1898. Sveti Ivan je imao 301 stanovnika, god. 1931. imao ih je 166, god. 1935. imao je 211, a 1970. bilo ih je 80.

~ . ~

Svētī Ivān, zo Svētōga Ivāna, Svētī Ivān, Svētōn Ivāni, (so) Svētīn Ivānōn

etnik: a) *Svetoivānčār, -āra, -āru, -āra, -āre, -āru, -ārōn*

Svetoivānčāri, -ār, -ārōn, -āri, -āri, -ārih, -āri

b) *Svetoivānčārka, -i, -i, -u, -a, -i, -iūn*

Svetoivānčārki, -i, -ān, -i, -i, -ah, -ami

ktetik: *svetoivānčārski, -ā, -ō.*

(Napomena: Osim toponima — svi se ostali oblici mogu upotrebljavati skraćeno: *Ivānčār, Ivānčārka, ivānčārski* itd.).

6. RASOPĀSNO

Kako je već u uvodu istaknuto, Dobrinj je veoma bogat toponimima koji potječu od naziva različita bilja, i to od najvećega drveća do sitnih trava, već prema tome kakvo se bilje — veliko ili maleno, korisno ili štetno — nalazilo na području kojemu je dalo ime. Rasopasno je jedinstven naziv koji još nije identificiran u hrvatskoj toponimiji, a potječe od biljke ili točnije od oveće trave koja se zove *rosopas*, lat. *Chelidonium maius*. Ovaj je toponim, prema tome, to čudnovatiji, što naziv *rasopas* za dotičnu biljku u Dobrinju, barem danas, uopće ne postoji, i nema ni jednoga pravoga domaćeg Dobrinjca koji bi znao što je to *rosopas*. Tamo tu biljku zovu »svetoga Ivana rožice«, no to ne znači, da je možda u davnini nisu i oni zvali *rosopas*.

Rasopāsno, a čuje se i *Rosopāsno*, inače je poimeničeni pridjev srednjega roda s nastavkom *-vn*: *rosopas -vn(o)*. Spominje se u glagoljskoj ispravi kneza Ivana Frankopana od 2. aprila 1471 (v. str. 153).

Iz crkvenih šematizama saznajemo da je stara crkva, koju su godine 1656. podigla i dotirala braća Mihovil i Ivan Gržetić, napuštena i 1886. sagrađena nova. Nijedna se druga crkva nigdje ne spominje. Kad sam, međutim, god. 1963. boravio u *Rasopasnu* i na terenu ispitivao toponime onoga kraja te kad mi je moj kazivač za jedan lokalitet, zapravo najstariji dio sela, rekao da se zove *Kirjāk*, pomislio sam da bi se na tome mjestu mogli nalaziti tragovi kakve stare crkve. I zaista, u gustu šikarju naišli smo na gotovo nestale pravo-

kutne ostatke crkvice, koja je sigurno bila posvećena sv. Kirijaku (Kyriakosu). To je grčko ime na zapadu poznatije kao: Dominik, Dominko, Dinko, Nedjeljko.

Rasopasno je istom god. 1921. dobilo svoju pučku školu, a dotle su djeca morala polaziti onu u Dobrinju.

Godine 1898. Rasopasno je imalo 321 stanovnika, god. 1931. bilo ih je 237, god. 1935. imalo je 306, a 1970. ima ih 146.

~ . ~

Rasopāsno, z Rasopāsni, na Rasopāsno, na Rasopāsni, s Rasopāsni
etnik: a) *Rasopāšnār, -āra, -āru, -āre, -āru, -ārōn*

Rasopāšnāri, -ī, -ōn, -ī, -i, -ih, -i

b) *Rasopāšnārka, -i, -i, -u, -a, -i, -ūn*

Rasopāšnārki, -ī i -āk, -ān, -i, -i, -ah, -ami.

ktetik: *rasopāšnarskī, -ā, -ō.*

(Napomena: Govori se i *Rasopāsno* u svim oblicima).

7. KLANIČE

Apelativ, plurale tantum ženskoga roda. Koliko god bio na prvi pogled jednostavan, njegov mi je etimon nejasan. U toponomastici ga dosada, barem u ovom obliku, nisam susreo, ali smatram da svakako ide u red naziva kao što je selo Klana u Kastavštini. Pučka ga etimologija po zvučnosti, odnosno sličnosti, dovodi u vezu s »klancima«. U šematizmima se često zanemaruje, pa ga uopće ne spominju ili ga možda povezuju sa selom *Tribūje*, koje je doduše veoma blizu, ali je manje od *Klančā*. Ako dopustimo da je selo nastalo kasnije, ali je toponim sigurno veoma star.

Za god. 1898. ne znamo koliko su Klanice imale stanovnika, god. 1931. imale su ih 90, god. 1935. bilo ih je 117, a za 1970. nisam uspio dobiti podatke.

~ . ~

Klanīce, s Klanīc, na Klanīce, na Klanīcah, s Klanīcami
etnik: a) *Klanīčār, -āra, -āru, -ara, -āre, -āru, -ārōn.*

Klanīčāri, -ī, -ōn, -i, -i, -ih, -i

b) *Klanīčārka, -ārki, -ārki, -ārku, -ārka, -ārki, -ārkiūn*

Klanīčārki, -arāk i -ārki, -ārkan, -ārki, -ārki, -ārka, -ārka.

ktetik: *klanīčarskī, -ā, -ō.*

8. TRIBŪJE

Veoma star, neobičan i nejasan naziv za ovo selo, koje, začudo, nigdje ne spominje ni prof. Skok, premda je onako zdušno, znanstveno i temeljito obrađivao krčku toponimiju, a da se zanimao za ovaj naziv, znam i po tome što je i mene više puta — uz onaj svoj karakterističan smiješak — zapitkiavao, kako narod u Dobrinju tumači postanak imenā *Tribūje*, *Sužān* i *Čižiće!*

Čini se da broj *tri* ne dolazi u obzir u rješavanju podrijetla ovoga naziva, kako to naivno uzima narodna etimologija — *tri būje* (*j = l*) (tri sestre buda-le). Ne usuđujem se zasada dovoditi taj naziv ni u vezu s glagolskom osnovom

tréb -, ali ću samo nasumce spomenuti nekoliko imena selâ koji bi mogli biti u vezi s nazivom naših *Tribūja*. To su: Tribalj (Crikvenica), Triban (Buje — Istra), Tribanj (Dalmacija), Tribić (Bosna), Treboje (Hercegovina), Trebole (Pula — Istra) itd.

Kako, međutim, dobrinjska toponimija obiluje nazivima prema različitu bilju — ne potječe li možda naš naziv od imena biljke trebulja, trebuljica (*Anthriscus cerefolium*), premda taj naziv biljke u Dobrinju ne postoji.

Selo je inače veoma staro te se spominje već u XV stoljeću, a osobito se ističe u nekim glagoljskim dokumentima s kraja XVI i početka XVII stoljeća koji se u obliku notarske knjige čuvaju u Arhivu Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti u Zagrebu.³²

Godine 1898. *Tribūje* su imale 59 stanovnika, god. 1931. bio je 81, god. 1935. imale su 83, a za 1970. nisam dobio podataka.

~ ~ ~

Tribūje, s Tribūj, na Tribūje, na Tribūjah, s Tribūjami

etnik: a) *Tribūjānoc, -ānca, -āncu, -ānca, -ānce, -ānci, -āncēn*
Tribūjānci, -ānāc, -ānscn, -ānce, -ānci, -āncih, -ānci

b) *Tribūjānka, -i, -i, -u, -a, -i, -ūn*

Tribūjānki, -ānāk i -ānki, -ānkān, -ānki, -ānki, -ānkah, -ānkamū
ktetik: *tribūjānski, -ā, -ō.*

9. SUŽAN

Veoma lijepo i napredno selo na uzvisini iznad Dobrinjske drage, s izvanrednim pogledom prema istoku na čitavu dragu s otočićem »*Škojić*« s jedne i selom *Kivna* (Klimno) s druge strane, te na Crikvenicu i Vinodol preko drage i kanala, a na sela *Tribūje, Klančce, Šolini* i pogotovo na »*grād*« (Dobrinj) na visoku brijegu — prema jugu. Prof. Skok s punim pravom ubraja Sužan među ona naselja koja su nastala kretanjem velebitskih Vlaha ili Mur-laka, što su ih ovamo naseljivali Frankopani, vjerojatno zbog svojih solana. Da je zaista tako, vidi se po kršćansko-romanskom nazivu sela, gdje je u hrvatskoj zamjeni stari latinski nazal *-an* pred suglasnikom prešao u *u*; *San(ct)* > *Su* — *jean* > *Su-žan*. Čudno je, međutim, otkuda prof. Skoku kriva informacija da »Sužan danas ne postoji više«.³³ Kršćansko-romanski naziv ovoga sela veoma je zanimljiv stoga što je — koliko mi je poznato — jedini naziv te vrste na otoku Krku (možda se po mojoj, iako zasada neutvrđenoj hipotezi, u blizini ovoga područja nalazi još jedan takav toponim, tj. *Sūliñ* — vidi br. 440, dok ga po Dalmaciji susrećemo dosta često: *Sučuraj* (Hvar), *Sudujan* (Vrgada), *Sudurađ* (Šipan), *Sumartin*, *Supetar*, *Sutivan* (Brač), *Sustipan* (Dugi otok) i drugi. Osim toga, taj je naziv postao prije gradnje crkvice sv. Ivana koju 15. kolovoza 1464. Ivan Frankopan daruje Marinu Gujašiću, kako to očito proizlazi iz glagoljicom pisana dokumenta o tom predmetu.³⁴

³² R. Strohal, Zapisnici notara dobrinjskih, Vjesnik Zemaljskog arhiva, XII/1910. str. 107 — 121 i I. Jelenović, Dobrinj (Krk) na prijelazu iz XVI u XVII stoljeće, Jadranski zbornik, Rijeka — Pula, 1966, str. 253.

³³ P. Skok, o. c. str. 25.

³⁴ Đ. Šurmin, Hrvatski spomenici, I, Zagreb, 1898, str. 240.

Ne razumijući, vjerojatno, značenje naziva Sužan, Dobrinjci su još jedno svoje selo nazvali *Svēti Ivān*.

God. 1898. Sužan je imao 112 stanovnika, god. 1931. bilo ih je 128, god. 1935. imao ih je 180, a 1970. samo 80.

~ . ~

Sužān, zo Sužānā, na Sužān, na Sužānī, so Sužānōn.

etnik: a) *Sužāncār* i *Sužānoc*, -āncāra i -ānca, -āncāru, i -āncu, -āncāra i -ānca, -āncāre i -ānce, -āncāru i -āncu, -āncārōn i -āncēn

Sužāncāri i *Sužānci*, -āncārī i -ānāc, -āncārōn i -āncēn, -āncāri i -āncih, -āncāri i -ānci

b) *Sužāncārka* i *Sužānkiņa*, -i i -ē, -i i -i, -u i -u, -a i -a, -i i -i, -ūn i -ūn
Sužāncārki i *Sužānkiņe*, -ī i -īh, -ān i -īhān, -i i -īne, -i i -īne, -ah, i -īhah, -ami i -īhami

ketik: *sužāncarskī* i *sužānskī*, -ā, -ō.

10. MELĪNI

Ovaj toponim uzimam kao naselje samo zato što još i danas ondje živi jedna obitelj. *Melīni* (plurale tantum) golemi su pješčanik koji se nastavlja na veliku Dobrinjsku dragu kao gotovo vodoravna, što gola, što travnata, a dobrim dijelom i obradiva ravnica. Sastoji se od veoma sitnoga pijeska, otkud joj i potječe ime — *mēl* = pijesak. Još za prvoga decenija XX stoljeća s ove se ravnice bracerama i trabakulima izvezio pijesak od kojega su sagrađene mnoge palače u Crikvenici, Rijeci i Opatiji, tako da je ravnica i danas na mnogim mjestima izjaruzana i jamovita. Negdje u XIX stoljeću bila je ovdje podignuta tvornica crepova (*»Opukarīja«*), pa se još iz svoga djetinstva sjećam visokog dimnjaka i brojnih kružnih peći, koje su, doduše, onda već bile ugasle. Otuda sigurno i naselje, jer je oveća kuća, u kojoj i danas živi jedna obitelj, podignuta uza samu bivšu tvornicu, kojoj više gotovo nema ni traga, osim jamā gdje su nekad bile peći. Tvornicu je, navodno, uz sudioništvo trojice-četvorice domaćih akcionara, podigao neki riječki Talijan Manistretti, ali je ona zbog nesloge akcionarā i veoma loših uvjeta rada uskoro propala. Jedino što sam dosada uspio naći u literaturi o toj tvornici jest jedna jedina rečenica u Cubicha, no i ta je dovoljna da nam otkrije razlog s kojega je bila tako kratka vijeka: *»... non havvi pero nell'isola altra fabbrica di quella infuori di coppi e pietre cotte nel villaggio di Saline, comune di Dobrigno, la quale tuttochè somministri materiale di ottima qualità, pure per la difficoltà delle strade non può comunicarne ai comuni che ne abbisognano, ai quali torna miglior conto procurarsene d'Ancona o da Venezia«*. (*»... nema, naime, na otoku druge tvornice, osim one crepova i pečena kamena u selu Solinama, općine Dobrinj, koja — premda proizvodi materijal prvorazredne kvalitete — ne može ga zbog loših cesta otpremati općinama koje ga trebaju, i kojima se više isplati da ga nabavljaju iz Ancone ili iz Venecije«*).

³⁴³ Giambattista Cubich, *Notizie naturali e storiche sull' isola di Veglia, Trieste* 1874/75 sv. I i II.

Davno prije tih vremena, još u frankopansko doba, na ovom su se terenu nalazile velike solane. »U prijašnja stoljeća bile su znamenite i *solane*, gdje se je varila morska sol. Takove su solane bile u skrajnjemu kutu Dobrinjskog zatona, koji se zove »Na Melinah«, i gdje se danas stere selo *Soline*. Još 1. studenoga god. 1412. potvrdio je kralj Sigismund knezu Nikoli Frankapanu uz ino i solane (maritimas solanas) na otoku Krku, za koje poslije Vinciguerra piše, da su baš izvrstne (saline excellentissime)«³⁵

Po mome mišljenju frankopanske solane nisu stajale samo u skrajnjem južnom kutu Dobrinjske drage »gdje se danas stere selo *Soline*«, nego su sezale sve do skrajnjega sjevernoga kuta drage, a to zaključujem po tome što je čitava obala golema neprekinuta ravnica, gotovo vodoravna s morem, a osim toga, u sjevernom se skrajnjem kutu teren do samoga mora zove »*Magazini*«, pa iako nema više nikakvih tragova nekih skladišta, nego su sve to same koso položene oranice, kukuruzišta, a donekle i vinogradi, ipak jedina misao koja se nameće u vezi s postankom naziva *Magazini*, jeste da su to nekad bila skladišta frankopanskih solana. Budući da su te solane bile veoma obilne te su konkurirale mletačkima, dužd je iz ljubomora zabranio Ivanu Frankapanu, posljednjemu krčkom knezu, da proizvodi sol. Knez je na to pristao uz uvjet da mu dužd redovito šalje određenu količinu soli (uno maran di sale) za potrebe njegova otoka Krka. Poslije toga ove se solane nisu više nikada obnavljale³⁶.

~ ~ ~

Melīni, z Melīn, na Melīni, na Melīnah, s Melīnami

etnik: a) *Melīnār, -āra, -āru, -āra, -āre, -āru, -ārōn*
Melīnāri, -āri, -ārōn, -āri, -āri, -ārīh, -āri

b) *Melīnārka, -i -i, -u, -a, -i, -ūn*

Melīnārki, -ī, -ān, -ī, -ī, -ah, -ami

ktetik: *melīnarski, -ā, -ō.*

11. ČIŽIĆE

I opet jedan taman i nejasan naziv sela. Očito je, međutim, da je vlaško-romanskoga podrijetla, jer se nalazi gotovo u neposrednoj blizini kraja gdje je Ivan Frankopan naseljavao velebitske Vlahe.

Kad sam na terenu pitao svoje kazivače, što tamo ljudi govore o imenu svoga sela, rekoše mi da su »*nigda bili dva brata — jedōn da je dělā »žūžniće«³⁷, i da su ga zvali Žūžnić, ali Šūžnić, a drugi da je dělā »čīžmiće«, i da su ga zvali Čīžmić. Od prvoga da je prišlō Sužān, a od drugōga Čīžiće. Jednōmu da je pripādā Sužānski (armūn), a drugōmu Sūlīn...« Jedan mi je starac znao reći samo toliko »da su nigda, zdāvni prihājāli nikakovi jūdi va čīžmićih«.*

S jezičnoga je stajališta karakterističan nastavak *-e* u nom. pl. m. iza palatala, odnosno iza glasa *ć* u deminutivima. Prema pravilu, dakle, što se navodi na str. 160, ma koliko bilo etimološki nejasno ime ovoga sela, ono je

³⁵ V. Klaić, Krčki knezovi Frankapani, Zagreb 1901, str. 34.

³⁶ N. Žic, Stanje otoka Krka god. 1527. Krčki kalendar, Zagreb, 1938, str. 29.

³⁷ Od »žūžnja, žūžnjica« = vezica za cipele.

stari pluralni patronimični naziv, kao što su i *Bārbiće*, *Bakètiće*, *Bigànice*, *Kirnoviće* itd., pa bi — prema tome — i dubašljanski Bogovići, Milčetići, Oštrobradići, Turčiči, Radići, Vantačići, Žgombiči itd., kad bi bili na dobrinjskom području, glasili: *Bôgoviće*, *Milčetiće*, *Oštrobradiće*, *Radīće*, *Tūrčīće*, *Vantāčīće*, *Žgômbīće* itd., kako ih Dobrinjci zapravo i izgovaraju.

God. 1898. selo je imalo 129 stanovnika, god. 1931. imalo ih je 136, god. 1935. imalo je 163, a 1970. samo 84.

~ . ~

Čižīce, zo *Čižīc*, na *Čižīce*, na *Čižīcih*, š *Čižīcami*

etnik: a) *Čižīcār*, -āra, -āru, -āra, -āru, -āru, -ārōn,
Čižīcāri, -āri, -ārōn, -āri, -āri, -ārīh. -āri

b) *Čižīcārka*, -i, -i, -u, -a, -i, -ūn

Čižīcārki, -i i -arāk, -ān, -i, -i, -ah, -ami

ktetik: *čižīcārski*, -ā, -ō.

12. ŠŪGARE

Evo još jedan naziv, još jedan toponim koji govori o tome da se nalazimo na području gdje su u davniini obitali Vlasi. Prema prof. Skoku ovo se selo spominje već god. 1491. a izvor iz kojega Skok crpe tu vijest, navodi i nekoliko prezimena koja bi mogla biti korisna pri ispitivanju migracije krčkoga stanovništva. Evo samo neka od tih prezimena: Milić, Radmil, Milošić, Radić, Radošić, Smolanić, Gojtanić, Vintučić, Obradić, Xec, Antončić, G(e)rđinić.³⁸ Ne potječu li možda dobrinjski Radići, koji imaju »*Šūgarīh*« još i danas svojih posjeda, iz toga sela, a isto tako i dubašljanski, koji su, štoviše, sačuvali i patronimički naziv svoga sela?

Inače prof. Skok izvodi ovaj toponim od romansko-pastirskoga naziva *sugar*, što znači janje koje još sisa.³⁹

Važna je još jedna vijest o ovome selu, od kojega je danas ostalo još samo nekoliko razvaljenih zidina, a ta je vijest — izvještaj biskupa Alberta Dujmija (1550—1564) s njegove vizitacije u Omišlju od 15. listopada 1555. u kojemu određuje dušobrižništvo u omišaljskim selima — Sv. Martinu i Plužinama (također nestali) te u dobrinjskim — Šugarima i Solinama.⁴⁰

Treba svakako spomenuti još i to, da se podno Velebita nalaze naselja Šugarica, Šugarje i Lukovo Šugarje.⁴¹

Naziv je — kako se vidi — plurale tantum s nastavkom -e.

~ . ~

Šūgare, zo *Šūgār*, *Šūgare*, *Šūgarīh*, so *Šūgarami*

(Etnici nestali jer selo ne postoji već više 100 godina.)

³⁸ P. Skok, Studi toponomastici sull' isola di Veglia, Arch, glott. ital. vol. XXIX/1937, str. 117.

³⁹ P. Skok, Zur Kunde des romanischen Elements in der serbokroatischen Sprache, Zeitschrift für romanische Philologie, Bd. XXXVI/1912, str. 656.

⁴⁰ M. Polonijo, Nekoliko obljetnica iz povijesti krčke biskupije, Krčki kalendar, New-York, 1954. str. 31.

⁴¹ R. Grujić, Topografski rječnik gospićkoga kotara; ZNŽO, knj. XXII/1917, str. 195 i 239.

13. RŪDINI

Nema sumnje, da je ovaj plurale tantum ž. r. s nastavkom *-i* hrvatskoga, ali zasad nejasna podrijetla. S time se slaže i prof. Hraste,⁴² dok ga prof. Skok dovodi u vezu sa šumovitim terenom,⁴³ no kako je ovaj dobrinjski teren od davnine pust i stjenovit, kao i čitava istočna obala otoka Krka, sve mi se čini, da je prije u vezi s kamenastom, rudinastom bojom. Naziv se inače javlja po Dalmaciji — na otocima Braču, Hvaru i Čiovu, u Istri^{43a} zatim u Hercegovini, a Grujić ga spominje i u Lici.⁴⁴

God. 1898. Rudine su imale 23 stanovnika, god. 1931. bilo ih je 15, 1935. imale su ih 25, a 1970. ih je 15.

~ . ~

Rūdini, z Rūdīn, na Rūdini, na Rūdīnah, s Rūdīnami

etnik: a) *Rūdīnār, -āra, -āru, -āra, -āre, -āru, -ārōn*

Rūdīnāri, -āri, -ārōn, -āri, -ārih, -āri

b) *Rūdīnārka, -i, -i, -u, -a, -i, -ūn*

Rūdīnārki, -ī i -arāh, -ān, -ī, -i, -ah, -ami

ktetik: *rūdīnārskī, -ā, -ō*

14. SŌLINI

Selo je sigurno dobilo ime po tome što se već u davnoj prošlosti u njegovoj neposrednoj blizini vadila morska sol. Ono je hrvatskoga podrijetla, ali kako su ovdje nađene opeke s rimskim znakovima, pa i rimski novac, nije isključeno da je ondje bilo naselje, te da se možda pravila i sol već za rimskih vremena. Kasnije se spominje u više glagoljskih spomenika, a najprije u onom iz god. 1230. o kome je riječ na str. 152. ovoga rada. U Solinama se na posebnu šumovitu brežuljku nalazi stara kapelica sv. Filipa i Jakova iz god. 1396. dok se od starije crkvice sv. Petra, uz koju je još 1555. stanovao kapelan. vide samo tragovi temelja.⁴⁵ Naziv Solini kao mikrotoponim, poznat je po čitavoj Istri, a od brojnih evo ih samo nekoliko: na otoku Susku,^{45a} kod sela Funtane, odnosno Vrsara, u Štinjanu.

Kao što *Rūdini*, tako su i *Sōlini* plurale tantum ž. r. s tipičnim dobrinjskim nastavkom *-i*.

God. 1898. imale su Solini (zajedno s Hlapom i Klimnom) 275 stanovnika, god. 1931. imale su Solini same 58 žitelja, 1935. imale su 72, a 1970. bilo ih je 57.

~ . ~

Sōlini, zo Sōlin, na Sōlini, na Sōlinah, so Sōlinami

etnik: a) *Sōlīnār i Sōlīnoc, -āra i -īnca, -āru, i -īncu, -āra i -īnca, -are i -īnče, -āru i -īncu, -ārōn i -īncēn*

⁴² M. Hraste, o. c. str. 368.

⁴³ P. Skok, Slavenstvo i romanstvo, str. 184.

^{43a} Anali Leksikografskog zavoda, br. 3, str. 113.

⁴⁴ R. Grujić, o. c. str. 228.

⁴⁵ Vidi napom. br. 40.

^{45a} Anali Leksikografskog zavoda, Zagreb, 1956, Sv. 3, str. 123.

Sölināri i Sölinci, -āri, i -āc, -ārōn i -īncēn, -āri i -āc, -āri i -īnci,
-ārih i -īncih, -āri i -īnci.

b) *Sölinārka, -i, -i, -u, -a, -i, -ün*

Sölinarki, -ī, -ān, -i, -i, -ah, -ami

ktetik: *sölinārskī, -ā, -ō, i sölinškī, -ā, -ō,*

15. KĪVNA

Tako se to prastaro dobrinjsko selo odvajkada zove. To je imenica ženskoga roda, za razliku od službenoga naziva Klimno, što je zapravo pridjev sred-njega roda izveden s pomoću nastavka -*yn*, a dolazi od hipokoristika ličnoga imena svetoga Klime (Klimenta).⁴⁶ Dobrinjski je naziv nastao tako što je glas *l* ispaao, a skupina *mn* prešla je u *vn*, kao: Mleci > Mneci > Vneci (u Dobriñju: *Vnēca*) ili kao: mnogi > vnogi, gumno > guvno itd.

Klimno je — kako je već spomenuto — dobilo ime po kapelici sv. Klimenta, koja se spominje već god. 1381. a poznata je i po »zanimljivu djelu domaće skulptorske škole XVI stoljeća, drvenom poliptihu »Bogorodica sa svecima«.⁴⁷

Pred podrumom jedne prastare kuće „*pod völtun*„ nalazi se nadvratni kamen s glagoljicom uklesanim prezimenom MLATESTINIĆ (!).

U Klimnu je još u XIX stoljeću postojalo brodogradilište, prvo na otoku Krku, a danas to malo seoce ima dva brodogradilišta, dakako za čamce i manje lađe lokalne plovidbe.

Klimno se naglo razvija u sve privlačnije turističko mjesto.

God. 1931. imalo je 91 stanovnika, 1935. 117, a 1970. ima ih 83.

~ . ~

Kĭvna, s Kĭvni, Kĭvnu, Kĭvni, s Kĭvniñ

etnik: a) *Kĭmonoc, -ōnca, -ōncu, -ōnca, -ōnce, -ōncu, -ōncēn*

Kĭmōnci, -onāc, -ōncēn, -ōnce, -ōnci, -ōncih, -ōnci

b) *Kĭmōnka, -i, -i, -u, -a, -i, -ün*

Kĭmonki, -onāk i -ī, -ān, -i, -i, -ah, -ami

ktetik: *kimōnskī, -ā, -ō.*

16. ŠĪLO

Dosta česta metafora koja govori o slici tla, odnosno o obliku terena te se uvijek primjenjuje na rtove. Imamo je još jednom na Krku, i to na njegovu najsjevernijem dijelu, sjeveroistočno od Omišlja, ali u pluralnom obliku — *Šĭla*, a kao singular javlja se ovaj naziv još i na otocima Cresu, Srakanama, Rabu, Sestrunju, Kornatu i Pašmanu. Selo Šilo relativno je novija krčka naseobina, a sudeći po prezimenima, kojih ondje ima najviše (Cari i Lončarići) osnovali su je »*Govrĭnci*«, kako Krčani zovu stanovnike Crikvenice i *Selēcā*.

⁴⁶ P. Skok, o. c. str. 29.

⁴⁷ A. Schneider, Popis umjetničkih spomenika na otoku Krku; Krčki kalendar, Zagreb, 1940. str. 55.

Pa kad smo već spomenuli *Gorince*, a zovu se i *Kirci* (od »kirijaš« = vozar), neće biti na odmet, da baš na ovome mjestu spomenemo kako Dobrinjci relativno rijetko kažu — »*rēmō* ili *grēmō na Crikvènicu*«, nego »*rēmō nā Goru*« ili »*bīli smo na Gorī*«, a ne na Crikvenici! Kada dođu u Šilo na *putu* za Crikvenicu, zapitat će mornara: »*Rēstē zgoru?*« ili »*Čēte me hitit gōri?*«, a kada iz Crikvenice kreću natrag kući, reći će: »*Rēmō dōli?*« ili »*Čēte i menē zēt zdōlu?*« Ono je, dakle, »*gōri*« (Velebit — stari su ga Dobrinjci zvali *Velebić*), a ovo »*dōli*«, pa se čini kao da Crikvenica geografski leži više nego Šilo.

Da je Šilo recentnije naselje i da su ga osnovali *Gorinci* vidi se i po tome što Dobrinjci na pitanje »*kāmo rēstē?*« nikada ne odgovaraju »*va* ili *na Šilo*«, nego uvijek »*za Šilo*« ili na pitanje »*kāj* (gdje) *ste bīli?*« ne bi nikad odgovorili »*va* ili *na Šili*«, nego uvijek »*za Šilōn*«, premda je Dobrinjcima selo »s ove strane« rta, a Gorinjcima »s one strane«, rta, pa su vjerojatno tako najprije govorili Gorinjci, a od njih su to preuzeli i Dobrinjci. Svi Šilari govore danas potpuno dobrinjskim narječjem, samo što imaju — kao i Poljani — neko nazalno *i* umjesto *e* kad ovo dolazi ispred *n* i ako je dugo »*ja rīn dōma*; *za obēd smo jāli palīnti*; *hōmo sōki svojīn pūtīn*; *Vēlā Stīn*; *zgōru Kožjīn* i sl.).

Šilo je danas već poznato turističko i kupališno mjesto.

God. 1931. imalo je 142 žitelja, god. 1935. imalo ih je 165, a 1970. ih ima 160.

~ · ~

Šilo, zo Šila, za Šilo, za Šilōn, so Šilōn

etnik: a) *Šilār, -a, -u, -a, -e, -u, -ōn*

Šilāri, -ī, -ōn, -ī, -i, -ih, -i

b) *Šilārka, -i, -i, -u, -a, -i, -ūn*

Šilārki, -ī, -ān, -i, -i, -i, -ah, -ami

ktetik: *šilarski, -ā, -ō.*

17. PÒJE

Kao i Kras, jedno od većih dobrinjskih, a i krčkih naselja. Prostrlo se na prvoj visoravni istočnoga dijela otoka Krka, iznad Šila, nasuprot Crikvenici. Pružilo se od sjevera prema jugu na duguljastu polju, otkuda mu i ime. Sudeći po prastarom toponimu »*Poprslāk*«, što hrvatski historik dr Ivan Črnčić, rođeni Poljanin (1830—1897) tumači kao »*radius solis*« (sunčana zraka), a za koji mi današnji Poljani nisu više znali reći da postoji,⁴⁸ Polje je relativno starije, čisto hrvatsko naselje. Može se to zaključivati i po nadimcima »*Vlastelin, Vlastelnić*« kojih ondje ima. Na osamljenu Poprslaku nalazila se stara kapelica, za koju se ne zna kada je podignuta, ali se znade da je 1879. porušena te da je u središtu sela podignuta nova, veća crkva. Do crkve se od 1885. nalazi i škola, u zgradi što ju je općina kupila od spomenutoga dra Ivana Črnčića.

Polje je god. 1898. (zajedno sa Šilom) imalo 669 stanovnika, god. 1931. imalo je samo Polje 522, god. 1935. imalo ih je 676, a 1970. je palo na 310.

⁴⁸ Vidi str. 155.

Põje, s Põja, Põje, Põji, s Põjën

etnik: a) *Pojân, -âna, -ânu, -âna, -âne, -ânu, -ânõn*
Pojâne, -ân, -ânõn, -ân, -âne, -ânih, -âni

b) *Pojânka i Pojânkiña, -i i -inë, -i i -iñi, -u i -iñu, -a i -iña, -i i*
-iñi, -ün i -iñün

ktetik: *pojânski, -ã, -õ.*

18. ŽUPĀNE

Kojih petnaestak minuta hoda prema sjeveru od Polja nalazi se selo Župāne. Kako kaže akademik prof. Skok, ovaj naziv »upućuje na staru slavensku župsku organizaciju i na ovom otoku«.⁴⁹

O tome govore možda i nadimci *Župân* i *Župānić*, kojih, međutim, ima i u drugim nekim selima.

Što se samoga naziva tiče, to u ovome slučaju nije stari posvojni pridjev u srednjem rodu, kako je to uzeo prof. Skok (premda je primarno, u davnnini moglo biti) nego je to danas pluralni oblik imenice ženskoga roda, kako se vidi iz deklinacije. Naziv nalik na ovaj, samo u jednini, imamo u Slavoniji — Županja.

God. 1898. Župāne su imale 153 stanovnika, god. 1931. imale su ih 129, god. 1935. 185, a 1970. imale su 54.

Župāne, zo Župân, na Župāne, na Župānah, so Župānami

etnik: a) *Župānar, -a, -u, -a, -e, -u, -õn*
Župānari, -âr, -ârõn, -âri, -âri, -ârih, -âri

b) *Župānarka, -i, -i, -u, -a, -i, -ün*
Župānarki, -i, -ân, -i, -i, -ah, -ami

ktetik *župānarski, -ã, -õ.*

19. HLĀPĀ

Koliko god ovaj naziv bio nejasna postanja, on je ipak, bez svake sumnje, praslavenskoga podrijetla. U potrazi da mu dođem do kakva god traga, našao sam da se u Kukuljevićevim *Monumenta croatica* na strani 129. spominje Hlapovo Selo, i to iz god. 1487. To isto selo spominje i akademik dr Ivan Črnčić u svome djelu *Najstarija povište krčkoj, osorskoj, rabskoj, senjskoj i krbavskoj biskupiji* (Rim 1867) na str. 28, a Akademijin rječnik zna i za mjesto Hlapova Polja, no negdje u Srbiji (XIV st.). Etimon same riječi (prema Akademijinu rječniku) neće mi mnogo pomoći u rješavanju samoga naziva sela (hlap, m., starosl. хлапъ, rus. холопъ, češ. chlap, polj. chlop = rob, kmet, težak, lat. rusticus, paganus, villicus; tal. villano, villanaccio), ali iz spomenutih dvaju naziva mjesta: Hlapovo Selo i Hlapova Poljana očito proizlazi da je Hlap nekada morao biti nadimak i da se u ta dva naziva nalazi posjedovni pridjev muškoga roda s nastavkom *-ov*: Hlap-ov. U našem je, naprotiv, slučaju posrijedi poimeničeni pridjev ženskoga roda s dužinom na

⁴⁹ P. Skok, o. c. str. 28.

posljednjem slogu. Tome se pridjevu, po svoj prilici, izgubio atribut u obliku ženske imenice. Sudeći, međutim, po onomu što je rečeno, čini mi se, da nas naziv ovoga sela vodi u daleku pastirsku prošlost onoga kraja. Na to navodi još jedna činjenica koja možda nije bez značenja. Posebna, naime, drvena naprava u obliku poluelipse koja se u različite svrhe redovito meće oko vrata ovcama i kozama te o koju se vješaju zvona, klata, verige ili lanci, nosi ime koje je Dobrinjcima ostalo kao relikv romansko-veljotskoga jezika: *konābja* (*kōnābja*), ali neke vrste ključ kojim se ispod vrata zatvore »zaključaju« dva kraka ove drvene polueliptične naprave zove se čistim hrvatskim nazivom, također praslavenskoga podrijetla, *hlāpoc* (hлāпoc). Ovo je, doduše, sekundarno značenje po kojemu *hlāpoc* (deminutiv od nestaloga *hlap*) »služi« zatvaranju konablje, no možda nas baš to značenje donekle približuje rješavanju imena *Hlāpā* kao naziva kraja koji je možda nekad bio izrazito gospodarsko-pastirski.

Inače se *Hlāpa* danas dijeli u dva dijela: *Goriña* i *Dolña* *Hlāpā*. Kako je za vrijeme drugoga svjetskog rata jugozapadni dio otoka bio okupiran, *Hlapa* je na oslobođenom dijelu jedno vrijeme bila kotarsko središte.

God. 1931. *Hlapa* je imala 114 stanovnika, god. 1935. imala ih je 169, a 1970. pala je na 67.

~ ~ ~

Hlāpā, zo *Hlāpē*, na *Hlāpū*, na *Hlāpōj*, s *Hlāpūn*

etnik: a) *Hlāpār*, -a, -u, -a, -e, -u, -ōn

Hlāpāri, -ī, -ōn, -ī, -i, -ih, -i

b) *Hlāpārka*, -i, -i, -u, -a, -i, -ūn

Hlāpārki, -ī, -ān, -i, -i, -ah, -ami

ktetik: *hlāparskī*, -ā, -ō.

20. ŽESTILOC

I ovo ime potječe od naziva šumskoga drveta *žestila* što je jedna vrsta javora (*Acer monspenssulanum*). O tome popularnom drvetu postoji i šaljiva uzrečica: *Kjēn⁵⁰ ki je Bōga kjēl, žestila — kā je Bōga pričēstila*.

Naziv *Žestiloc* je supstantivirani pridjev s pomoću nastavka -bc, koji u dobrinjskom prelazi u -oc.

God. 1931. *Žestiloc* je imao 43 žitelja, god. 1935. bilo ih je 66, a 1970. ima u svemu 8 žitelja.

~ ~ ~

Žestiloc, zo *Žestilca*, na *Žestiloc*, na *Žestilci*, so *Žestilcēn*

etnik: a) *Žestilčār*, -a, -u, -a, -e, -u, -ōn

Žestilčāri, -ī, -ōn, -ī, -i, -ih, -i

b) *Žestilčārka*, -i, -i, -u, -a, i -ūn

Žestilčārki, -ī, i -arak, -ān, -i, -i, -ah, -ami

ktetik: *žestilčarskī*, -ā, -ō.

⁵⁰ Također vrsta javora — *Acer campestre*.

21. GOSTIŃOC

Kao i kod Žestilca, i ovdje imamo supstantivirani pridjev gostiŃ — s nastavkom *-tc > oc*. Na ovom — mogli bismo reći — skrajnjem istočnom, a to znači i čisto hrvatskom, slavenskom dijelu otoka jedva je moguće naći koji tuđinski toponim, jer su to uglavnom prastari, da tako kažemo, prvi hrvatski doseljenici, koji se nisu miješali ni sa starijima ni s recentnijim naseljenicima, i zato se njima danas čini pomalo čudan i nerazumljiv (romanski) naziv *Tovérna* (v. br. 65), što ga nalazimo na granici nekadašnjih vlaških naseobina prema sjeverozapadu i zapadu otoka, mjesto ovdjašnje hrvatske riječi »*gostina, gostiŃa, gostilna*«, po kojoj je *GostiŃoc* dobio svoje ime. Vjerojatno je u davnini ovdje — na daleku putu između Omišlja i Dobrinja do Vrbnika i dalje do Baške postojalo kakvo odmaralište ili prihvatilište »*gostiŃa*«, oko koje se kasnije razvilo selo.

Prema Akademijinu rječniku slično kao Gostinjac zove se Gostinje selo negdje oko Krapine i Gostinja, nekakva livada blizu Karlovca,

Gostinjac se spominje u jednoj glagoljskoj ispravi iz godine 1645. »*Tiš-tament popa Jurja Fugošića*»^{50a}

Danas se Gostinjac dijeli u dva dijela: *GostiŃoc (dolŃŃe selò)* i *GoriŃŃe selò* (v. br. 920).

God. 1898. Gostinjac je imao 291 stanovnika, god. 1931. bilo ih je 238, god. 1935. imao ih je 355, a 1970, ih ima 130.

GostiŃoc, z GostiŃca, na GostiŃoc, na GostiŃci, s GostiŃcŃn
etnik: a) *GostiŃčār, -a, -u, -a, -e, -i (i -u), -òŃ*
GostiŃčāri, -i, -òŃ, -i, -i, -ih, -i
b) *GostiŃčārka, -i, -i, -u, -a, -i, -ün*
GostiŃčārki, -i, i -arāk, -ān, -i, -i, -ah, -ami
ktetik *gostiŃčarski, -ā, -ò.*

22. SVĚTI VIĐ

Mišljenje da su toponimi s pridjevima »sveti« mladega datuma treba uzimati relativno, jer evo Sveti Viđ potječe iz XI stoljeća, što je potvrđeno znamenitom »Dragosavljevom listinom« od 1. siječnja 1100.⁵¹ Da je onda već ovdje postojalo kakvo-takvo naselje, dokaz je — osim same kapelice o kojoj je u listini riječ — i naziv »*Stanišća*«, tj. lokalitet, danas šuma, na rubu koje se nalazi spomenuta Dragosavljeva kapelica. Očito je, naime, da je tu moralo postojati nekakvo, ma i pastirsko naselje. Malu kapelicu koja je ovome selu dala ime, gradio je sigurno neki domaći majstor u rane romaničkom stilu s masivnim zvonikom jednake širine kao i crkvice⁵². Kapelica je 1790. zatvorena i prepuštena zubu vremena, ali su je *Vidāri* kao historijski spomenik god. 1940. obnovili,⁵³ te se danas u njoj glagolja

^{50a} J. Jelenović, o. c. str. 262.

⁵¹ Viđf napomenu br. 16.

⁵² A. Mohorovičić, Problem tipološke klasifikacije srednjovjekovne arhitekture na području Istre i Kvarnera, Ljetopis JAZU, knj. 62/1957, str. 513. tab. 36 i sl. 35.

⁵³ Krčka kronika 1940; Dobrinjska općina, Krčki kalendar, 1941. str. 123.

kao i god. 1100. Zagonetna starina i tajnovitost ruševnoga zvonika («*Zvoničina*») u kome su se gnijezdili divlji golubi i jastrebovi, budile su narodnu maštu, pa su se pričale priče o Grcima, koji su zbog strašne suše napustili ovaj kraj, zakopavši kojegdje, pa i pod ovom kapelicom, silno blago. Našao se, štoviše, i siromašan seljak te je noću raskopao donji desni ugao zvonika, ne bi li tamo našao spasonosno blago. Tragovi se raskapanja još uvijek i poslije obnove — prepoznavaju.

Sveti Vid je god. 1898. imao 126 stanovnika, god. 1931. bila su 143, god. 1935. imao ih je 166, a 1970. ih ima 80.

Svēti Vid, zo Svētōgā Vīda, Svēti Vid, Svētōn Vīdi, so Svētīn Vīdōn

etnik: a) *Vīdār (Svetovīdār), -a, -u, -a, -e, -u, -ōn, Vīdāri, -i, -ōn, -ī, -i, -ih, -i*

b) *Vīdārka (Svetovīdārka), -i, -u, -a, -i, -ūn Vīdārki, -ī, -ān, -i, -i, -ah, -ami*

ktetik: *vīdarskī (svetovīdarskī), -ā, -ō.*

23. DĀLOVA

Malo seoce na južnoj, bregovitoj strani Dobrinja, nešto bliže Krasu, i — premda na visini — nalazi se u maloj udolini, pa mu otuda i ime. Naziv je plurale tantum na *-a* i samo se u tom obliku upotrebljava, a ne »*Dđlovo*«, kako ga katkada kvare oni koji ne poznaju dobrinjsku toponimiju. I ovaj, dakle, naziv ide u red toponima (a ima takvih i općih imena) kao što su *Potōka* (od »*Potōk*«), *Vřha* (od »*Vřh*«) itd.

Što se tiče stanovništva, za god. 1898. nemam podataka, god. 1931. bilo ih je 15, god. 1935. imala su Dolova 20 stanovnika a 1970. ih je 5.

Dđlova, z Dolōv, na Dđlova, na Dolovih, s Dđlovami

etnik: a) *Dđlovār, -a, -u, -a, -e, -u, -ōn*

Dđlovāri, -ī, -ōn, -ī, -i, -ih, -i

b) *Dđlovārka, -i, -i, -u, -a, -i, -ūn*

Dđlovārki, -ī, -ān, -i, -i, -ah, -ami

ktetik: *dđlovārskī, -ā, -ō.*

Napomena: Budući da je Dobrinj grad, njegovi se stanovnici nazivaju: *gradārī* (nom. sing. *gradār, gradarīca*, a vañski, tj. okolni seljaci, zovu se: *vōñskāri* (nom. sing. *vōñskār, vōñskarica* (*o > i*) ili *selāne* (n. s. *selān, selānka*).

Tako smo eto obišli sva dobrinjska nastanjena mjesta, a sada prijedimo u njihovu okolicu, na njihova polja i livade, u njihove šume i pašnjake, oranice i vrtove, vinograde i maslinike, obidimo — bar djelomično — njihove negledne »*komunāde*«,⁵⁴ gdje ćemo svuda nalaziti isto tako davne tragove i potvrde našega, hrvatskoga dubokoga korijenja.

⁵⁴ Općinska, neograđena pasišta.

MIKROTOPONIMIJA

a) Katastarska općina Dobriń

1. PLĀCA (*s Plācē, na Plācu, na Plāci, s Plācūn*). Placa je najpopularnije i najpoznatije mjesto svakoga srednjovjekovnoga gradića na otoku Krku, a i po drugim primorsko-dalmatinskim krajevima i otocima. Na Placi se odvija čitav javni život takvih gradića. Placa je centar svega zbivanja u gradu. Oko nje se obično nalaze javne zgrade i uredi, na Placi se održavaju sajmovi, priređuju proslave i plesovi ili tanci.

Naziv potječe od talijanske, zapravo mletačke riječi *piazza*, što znači trg.

Dobrinjska se Placa često spominje u starim glagoljskim listinama iz početka XVII stoljeća, koje se — sabrane i uvezane — nalaze kao kopijalna knjiga u Arhivu Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti u Zagrebu.⁵⁵

2. JARDĪN (*z Jardīna, va Jardīn, va Jardīni, s Jardīnōn*). Već se na prvi pogled lako opaža da je i ovaj naziv talijanski, odnosno venecijanski, a potječe od riječi *giardino*, što znači perivoj ili park. Na mjestu ovoga malog perivoja bilo je nekad dobrinjsko groblje, po čemu se može zaključivati da se Dobrinj u davnini nije rasprostirao sve do ovoga mjesta, nego da je najprije postojao njegov niži dio sa sjeverne strane glavne crkve tj. takozvani *Dolīni grād* te da se taj s vremenom postepeno razvijao u potkovastu obliku oko današnje *Plācē* i *Jardīna* — s istočne strane prema *Stenīcamā*, a s južne prema *Vrhū*. Na sam *Jardīn* nadovezuje se:

3. ZEMŃINA (*zo ZemŃini, na ZemŃinu, na ZemŃini, so ZemŃinūn*) — mali trg i vidikovac na zapadnoj strani Dobrinja.

Zemnjina je augmentativna izvedenica s nastavkom *-ina* od *zemŃā*, kako ta imenica glasi u Dobrinju. Augmentativni je naziv vjerojatno nastao zbog debele zemlje koja je na tom inače hridinastom terenu već postojala što dokazuje bivše groblje (*Jardin*) a možda je kao nastavak groblja i navožena. Na početku *ZemŃine*, odnosno na kraju *Jardīna* podignuli su Dobrinjci 1725. svoj zvonik — prema predaji — vjerojatno s praznovjerja podalje od crkve, jer im je prvi, koji je stajao uz crkvu, srušio grom. No i ovaj je drugi god. 1944. pod mnogo težim okolnostima srušen, a 1962. djelomično sagrađen treći.⁵⁶

Sa *ZemŃinē* spušta se gotovo okomito hridinasta strmina koju Dobrinjci zovu:

4. PŃSTĒNI (*s PŃstēn, PŃstēni, PŃstēnih, s PŃstēni*). Pri ispitivanju čuo sam i *PŃstēni*, a jedan mi je kazivač tako i napisao ovaj toponim. Riječ je, dakle, sraslica od prijedloga *pod* i pluralnog oblika imenice ž. r. *stēn*, u kojoj u dobrinjskom narječju *ě* ispred izvorno tvrdoga *n* prelazi u *e* (*stēn* = stijena), dok je krajnje *d* u prijedlogu, slijepivši se sa skupinom *st*, zbog teška

⁵⁵ R. Strohal i J. Jelenović; vidi napomenu br. 32.

⁵⁶ Vidi stranu 164.

izgovora, ispalo. Identičan toponim — *Pòlstine* imamo i na otoku Hvaru, dakako u obliku kako ga određuju jezični zakoni koji vrijede u onamošnjem narječju.⁵⁷ Nadno *Pòstēn* steru se rodni vrtovi, zvani:

5. RĀJ (*z Raja, v(a) Rāj, v(a) Rāji, s Rājēn*). Visoko, gotovo okomito iznad ovih vrtova, viju se prema istoku brojne dobrinjske kuće. Zašto su i kada su ti vrtovi dobili ime Rāj, ne bih znao reći — vjerojatno je to ime simbolično — no poznato je da takvih toponima ima (npr. na otoku Rabu), štoviše, u blizini grada Krka postoji čak i romanski adekvat za ovaj naš toponim, tj. *Paradajs* (Paradais),⁵⁸ ali mi se ipak čini da ovaj hrvatski naziv, s obzirom na pravadnu hrvatsku prošlost Dobrinja, ne bi trebalo dovoditi u vezu s pojavom Romana na otoku Krku.⁵⁹

6. PLOKĀTA (*s Plokāti, na Plokātu, na Plokāti, s Plokātūn*). Mali trg u starom dijelu Dobrinja. Očito je na prvi pogled da naziv nije slavenski. Susreće se često u većim i manjim gradovima i gradićima čitavoga našeg primorja. Riječ je, dakle, urbanističkoga karaktera, a potječe od vulg. latinske *palcata*, koja je opet postala od langobardske *palko* (njem. Balken). I u Vrbniku se jedan manji trg zove Plokāta.

7. ŠTRĪM (*zo Štrīmā, na Štrīm, na Štrīmū, so Štrīmōn*). Također manji prostor u sjevernom, starom dijelu Dobrinja. Štrīm je u dobrinjskom narječju isto što i *trijem* u štokavskom, dakle krov koji samo s jedne strane počiva na zidu, a sprijeda može biti podložen. Danas nema na tome mjestu uopće nikakva trijemu.

8. PŌLI SVĒTĒ MARIJE. PRĒD SVĒTŪ MARIJU — lokalitet također u starijem dijelu Dobrinja. Nekad je tu bila crkva, kojoj danas više nema traga. Iz nekih se glagoljskih dokumenata vidi da je postojala u XVI i XVII stoljeću.⁶⁰ *Poli* je stari oblik prijedloga (ПОДЪ) koji znači kod, pri.

9. PŌLI CRĪKVICE. Također lokalitet u središtu današnjega Dobrinja — »na vrh Placē, pŏli sāmē štrni« — kako mi protumačiše Dobrinjci. Ni toj crkvi nema više danas ni traga, niti itko znade gdje se na tome mjesu mogla nalaziti. Ne bi li se, možda, moglo pomišljati na crkvu sv. Ambroza o kojoj je riječ na str. 152.⁶¹?

10. KULĪĆ (*s Kuličā, na Kulić, na Kuličī, s Kuličēn*) — istočni, niži dio Dobrinja s vrtovima. Naziv nepoznata postanja, ako nije ostatak kakva nadimka koji više ne postoji.

11. POD KŪĆE (*s Pod kŭc, Pod kŭće, Pod kŭćami, s Pod kŭćami*) — vrtovi. Sam po sebi jasan toponim, sastavljen od prijedloga *pod* i opće imenice *kuća* u pluralu.

12. STENĪCE (*zo Stenīc, na Stenīce, na Stenīcah, so Stenīćami*). Jugoistočni dio grada Dobrinja. Ovaj je apelativ pluralni oblik deminutiva od imenice *stēn - stenīca*. Ovdje sam namjerno upotrijebio termin »grad«, kako Dobrinjci, »gradāri i vŏnskāri« i danas zovu svoj Dobrinj. Prva se, naime,

⁵⁷ M. Hraste, o. c. str. 356.

⁵⁸ M. Bartoli, *Das Dalmatische*, II, str. 338, 455.

⁵⁹ P. Skok, *Studi toponomastici sull' isola di Veglia*, Arch, glott, ital. vol. XXIV, 1930, str. 37.

⁶⁰ R. Strohal i I. Jelenović, v. nap. br. 32.

⁶¹ V. napomenu broj 4.

ponomisao nameće da naziv potječe od opće deminutivne imenice stjenica (mala stijena), ali na terenu nisam našao baš osobita razloga zato, što ne znači da u dalekoj prošlosti nije možda postojao, pa bi se moglo zaključivati, nije li — možda — naziv u vezi s pojmom kakvih-takvih utvrda (murus, murula), kako je to slučaj sa Stenicama kod Jablanca.⁶² Dosada se, naime, općenito smatra da Dobrinj nije nikada bio utvrđen kao što su to bili Vrbnik i Omišalj koji su imali svoje »kaštele«. *Stenice* se spominju u jednom glagoljicom pisanom kupoprodajnom ugovoru iz god. 1630.^{62a}

Kako su Stenice sastavni dio Dobrinja i naseljene, za taj toponim postoji i

etnik: *Steničār*, -a, -u, -a, -e, -u, -ōn;
Steničāri, -i, -ōn, -i, -i, -ih, -i;
Steničārka, -i, -i, -u, -a, -i, -ūn;
Steničārki, -i, -ān, -i, -i, -ah, -ami;
 ktetik: *steničarski*, -ā, -ō.

13. PRĀH (*s Prāha*, *na Prāh*, *na Prāhū* i *na Prāhū*, *s Prāhōn*) — cesta, prilaz Dobrinju s južne strane, vrtovi, šumarci, staja, mošuna. Toponim je sam po sebi jasan.

14. SLAVŌNSKĪ POTŌČINA (*zo Slavŏnskōga potŏčini*, *va Slavŏnški potŏčina*, *va Slavŏnskŏn potŏčini*, *so Slavŏnškin potŏčinūn*); govori se i SLAVAPOTŌČINA (*zo Slavapotŏčini*, *va Slavapotŏčinu*, *va Slavapotŏčini*, *so Slavapotŏčinūn*). Relativno dubok, ali kratak, presahnuo prtok velikoga potoka što je nekad izvirao na »Ogrēnŏn«, tekao s istočne strane Dobrinja i utjecao u Dobrinjsku dragu pod imenom »Vēli potŏk« ili »Potŏčina«. Ovom se prilikom može spomenuti da su u pravcu jug — sjever tekla dva »velika« potoka, jedan s istočne, drugi sa zapadne strane. Oba su bila duboka i za krčke prilike dosta velika — prema nekim toponimima koje ćemo susretati — na jednome su se nalazili i mlinovi. Svi su ti potoci »potočine« danas presahli, kako je to obično kod svih kraških potoka, ali su jedan i drugi dali imena pojedinim krajevima kuda su protjecali, pa se na različitim mjestima uz njihovo korito i danas zovu »Potŏčina«, »Na Potŏčini« različiti vrtovi, vinogradi, šume i pašnjaci.

Otkuda naoko jednostavan i jasan naziv »Slavŏnski potŏčina« ili *Slavapotŏčina* nisam mogao ni doznati ni ustanoviti.

14a. BORĪĆE (*z Borīć*, *va Borīće*, *va Borīćih*, *s Borīći*) — borova šumica u neposrednoj blizini Dobrinja, na putu prema Šilu, odnosno Vrbniku. Toponim je relativno novijega datuma, a nastao je prema nazivu bora (*Pinus silvestris*), kojim je negdje u drugoj polovici XIX stoljeća nasadena poviša šumica između dviju cesta, što se iz Dobrinja izvijaju na jug. Naziv je u nominativu plurala s tipičnim nastavkom -e iza palatala. Zanimljiva je pojava kako česta upotreba — s obzirom na toponim — može promijeniti pravi naglasak: *borīć* - *borīčē* (kao *požīć* - *požīčē* i sl.). Kako se mjesto nalazi uza cestu, čuje se često i toponimska složenica s prijedlogom poli, *Pŏli Borīć*, a u novije doba i *Pŏli Borīći* i *Pod Borīći* kao pobliza oznaka položaja.

⁶² I. Črnčić, Najstarija poviest krčkoj, osorskoj, rabskoj, senjskoj i krbavskoj biskupiji, Rim, 1867, str. 15 i 18; P. Skok, Slavenstvo i romanstvo, Zagreb. 1950, str. 15 i 16.

^{62a} I. Jelenović, o. c. str. 257.

15. GLAVĀČA (*z Glavāčē, va Glavāču, va Glavāči, s Glavāčīm*) — metaforički naziv glavata brežuljka na kome prema jugu završava gornji dio Dobrinja. Kako se vidi, na osnovu *glav-* nadovezuje se nastavak *-āča*. To je poznata, relativno česta metafora s različitim nastavcima koja pokazuje konfiguraciju tla (*Glav-īca, Glav-īčina, Glav-ātnī*). Uz nekoliko vrtova i lijeha, navrh *Glavāče* nalazi se i dobrinjsko groblje. Otuda, valjda, i pučka etimologija koja uzima da se brežuljak zato zove tako što je pun ljudskih glava jer se tamo pokapaju mrtvaci (*»Svi ćemo finit va Glavāči«*).

16. SMITĪR (*zo Smitīrā, na i va Smitīr, na i va Smitīrī, so Smitīrōn*) — dobrinjsko groblje. Naziv potječe od talij.-mlet. riječi *cimitero*. Zbog žestine naglasaka na posljednjem slogu izgubilo se i u prvom slogu, a nastala skupina *cm* prešla je u *sm*.

17. VRH (*z Vrhā, na Vrh, na Vrhū i na Vrhī, s Vrhōn*) — zapravo najviši dio Dobrinja koji se tek u novije doba počeo naseljavati. Obuhvaća jedan dio *Glavāče* zajedno s grobljem tj. Smitirom, a pored nekoliko stambenih kuća tu su uglavnom same stajе, gumna, nešto šumaraka, vrtova i maslinika. Vrh je jedan od veoma čestih hrvatskih toponima za naseljena i nenaseljena mjesta, pa ga i u raznolikoj konfigurativnoj dobrinjskoj toponimiji susrećemo u najrazličitijim oblicima, kao apelative, deminutive, augmentative, u singularu, u pluralu, kao složenice s prijedlozima i pridjevima.

18. SVĒTĪ MIHOVĪL; POD SVĒTĪ MIHOVĪL; PRĒ(D)SVĒTĪ MIHOVĪL — vrtovi, šumice, napušteni vinogradi — nešto više, odnosno južnije od Vrha i dobrinjskoga Smitira. Na tome je mjestu nekad stajala crkvice posvećena istoimenome svecu, a spominje se u jednoj staroj ispravi od 8. studenoga 1512. no crkvići danas više nisam našao traga.

19. NĒRĪZI (*z Nērīz, va Nērīz, va Nērīzi, va Nērīzih, s Nērīzi*) — obradive i neobradive, zapuštene čestice i vinogradi. Prema Rječniku Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti *»nerez«* ili *»neriz«* je zapuštena, neobrađena ili teško obrađiva zemlja, tj. teren gdje se ništa ne reže, ne kosi, ne žanje. Kao opća imenica riječ je upotrijebljena već u *Vrbanskom*, odnosno *Krčkom statutu* iz god. 1388.: *»Kigodi človik ne da svojih neriz meju občīnu . . .«*

Kao naseljena mjesta poznato je selo Nerezine na otoku Lošinju i Nerežišće na otoku Braču.

20. BĀBINI (*z Bābīn, na Bābīni, na Bābīnah, s Bābīnami*) — vrtovi, obradive čestice. Nekadašnji posjedovni pridjev od opće imenice *bāba*, što u Dobrinju znači primalja, ovdje se supstantivirao i izgubio svoju apoziciju koja je netragom nestala. Naziva te vrste, pa i za naseljena mjesta, ima dosta na čitavu hrvatskom terenu (Babina Greda, Babin Potok, Babina Rijeka, Babina Draga, Babin Dol, Babin Laz i sl.).

21. PRĪGRĀC (*s Prīgrāca, va Prīgrāc, va Prīgrāci, s Prīgrācēn*) — šumice, obradive čestice. Naziv je složenica, zapravo sraslica od prijedloga *pri-* i deminutiva *gradbc > grad(o)c > gradc > grac*, vjerojatno u smislu starohrvatske utvrde, kako to na više mjesta tumači prof. Skok Budući da se nalazi u blizini stare frankopanske postojbine *Grādoc* (*Grādec*), sigurno mu otuda potječe ime. (Uspor. u Omišlju *Prikeštē*). Toponim, međutim, po redu ne spada ovamo, nego u katastarsku općinu Solini, tj. u treći dio, jer se nalazi u neposrednoj blizini sela Gostinjca, s njegove jugozapadne strane.

22. UMĚJČINI (*z Umějčín, v Umějčini, v Umějčinah, s Umějčini*) — šumice. Jedan od najčešćih dobrinjskih mikrotoponima jest *Umějok* (omeđak). Gotovo svaki manji omeđeni, tj. ograđeni pašnjak ili šumica nosi taj naziv. *Umějčini* je pluralni augmentativ od apelativa *Umějok*.

23. BUMBĀČE (*z Bumbáč, va Bumbāče, va Bumbáčah, s Bumbáčami*) — uglavnom gusta šuma s nešto pokrajnih oranica. Naziv je plurale tantum ž. r. nejasne osnove *bumb-* s nastavkom *-ače*. Ne znam bi li se mogao dovesti u kakvu vezu s ovim toponimom naziv jednoga rta i uzvisine u Banjolama (južna Istra) koji glasi *Bumbište*.^{62b}

24. OGRĚNĪ (*z Ogrĕnōga, na Ogrĕni, na Ogrĕnōn, s Ogrĕnin*) — bujna travnata dolina, s izvorom dobrinjskog Potōka. Oko nje nalaze se šume, vrtovi i vinogradi. Spominje se već u glagoljskoj Dragoslavljevoj listini od 1. siječnja 1100. Podrijetlo ovoga supstantiviranog pridjeva ne bih znao sigurno odrediti, ako možda nije u vezi, kao i vrbnički *Ogrŭl*, s romanskim pridjevom *agrariu*, koji dolazi od latinske imenice *ager* što znači polje, njiva.⁶³

Akademijin Rječnik pozna toponim *Ogrĕna* iz Poljica u Dalmaciji, ali kaže za nj da je nejasan. Kako sam, međutim, čuo da se govori i — *Ugrĕni*, a sjećam se da smo kao djeca ondje lovili *ŭgore*, kako Dobrinjci zovu jegulju (*Anguilla anguilla*), nameće mi se misao da bi toponim mogao dolaziti od osnove — *ŭgōr*.

25. OGRĚNSKĪ BŌK (*z Ōgrĕnskōga bōka, v Ōgrĕnski bōk, v Ōgrĕnskōn bokŭ, s Ōgrĕnskŭn bōkōn, zgoru Ogrĕnskŭn bōkōn*) — široka šumovita strmina i put što se uzdiže iznad *Ogrĕnōga* do ceste koja vodi iz Dobrinja prema selu Krasu. Bok je također veoma čest dobrinjski mikrotoponim, jer se svaka nizbrdica tako naziva, pa ćemo ga i u ovome radu susretati u različitim oblicima. Otuda onda i posebni toponimi: *Na dnō Ogrĕnskōga bōka* i *Na vřh Ogrĕnskōga bōka*.

26. VĚLĀ PLĀS (*z Vĕlē plāšŭ, na Vĕlŭ plās, na Vĕlōj plāšŭ, s Vĕlŭn plāšŭn*) — južni, nešto viši, ravan travnati dio *Ogrĕnōga*. Kako se vidi, ovaj se dvoosnovni toponim sastoji od pridjeva *velŭ*, *-a*, *-o* i opće imenice *plās*, koja je u davnini značila njivu.

27. PŌLI PRĀZNĚ JĀMI — lokalitet je nazvan po bezdnu koji se ondje nalazi. Dobrinjci, naime, svaki bezdan zovu »*prāznā jāma*«.

28. DŌMĪŅ (*z Dōmiņa, va Dōmiņ, va Dōmiņi, s Dōmiņēn*) — šumice, obradive čestice, vinogradi. I ovaj mikrotoponim ide u red jednostavnih pridjevskih izvedenica od ličnih imena koji oznaćuju pripadnost nekome vlasniku, kao što smo to vidjeli kod Dobrinja. Ovaj vjerojatno potjeće od nestaloga imena *Dome*, *Domin*, koje se kasnije razvilo u *Dominko* - *Dinko*.

29. NA POTŌKI — vrtovi i vinogradi uz Dobrinjski potok. S obzirom na današnju postepenu inovaciju lokativnog nastavka u imenica m. roda (*na potōki* — *na potōku*; *na oslŭ* — *na oslŭ, na pŭtŭ* — *na pŭtŭ, na stolŭ* — *na stolŭ* itd.) nije s gorega istaknuti kako u toponimima trajno ostaju stari oblici, a vidi se to u ovom slućaju i po tome što *k* nije prešlo u *c* ispred *i*.

^{62b} B. Jurišić, Ljetopis JAZU, kn. 61, str. 397.

⁶³ P. Skok, o. c. str. 32.

^{63a} P. Skok, o. c. str. 32.

30. BRODŌC (*z Brocà, va Brodòc, va Brocì, s Brocèn*) — vinogradi, vrtovi, obradive čestice. Ovaj deminutivni apelativ s osnovom *brod-* i nastavkom *-oc*, bez svake sumnje označuje ovdje gaz. Ovuda, naime, protječe Dobrinjski *Vèli potòk*, koji je danas gotovo potpuno presahnuo, a baš se na ovome mjestu nalazi izrazita pličina kao jedini prilaz Dobrinju s istočne strane.

31. POTŌČINA (*s Potòčini, na Potòčinu, na Potòčini, s Potòčinūn*) — vrtovi, vinogradi. I deminutivni i augmentativni apelativi, kao što je ovaj, a ima ih u različitim oblicima singulara i plurala, veoma su česti u dobrinjskoj toponimiji. Desni i lijevi, tj. istočni i zapadni *Potòčina* danas su već presahli, ali su to u davni bili zaista duboki potoci s mlinovima, slapovima i snažnim vododerinama. Jedan se od njih spominje u glagoljskoj ispravi Jurja Pariježića iz god. 1230. a kasnije i u spominjanim notarskim ispravama.

32. STŪPICA (*zo Stūpicè, na Stūpicu, na Stūpici, so Stūpicūn*) — relativno strm, visok uspon kao istočni pandan onomu na kojemu sjedi Dobrinj. Između njih je dugodolina kojom protječe dobrinjski *Potòk*. Na Stūpici drže Dobrinjci — oni s istočnoga dijela grada — svoje blago u mošunama, uz koje se nalaze vrtovi, šumice i voćnjaci.

Sličan se toponim, doduše u pluralnom obliku, spominje već u Krčkom statutu (1388): *Ne mozi nijedan človik sići lesa suha ni strova v lozih ni v sinah . . . Grubči, v Stupicah.*⁶⁴ Još prije toga, u jednoj darovnici samostanu sv. Petra u Gomaju iz god. 1175. kaže se: *In loco, qui dicitur Stilpiza.*⁶⁵ Posrijedi je, dakle, staro vokalno *l* u prvom slogu, koje je kasnije prešlo u *u*, a u dobrinjskom narječju u *o* (ispor. *dòg, dòg, pòn, pòž, sònce, vòna, žòc, žòt* itd.), ali u ovom je nazivu ipak ostalo *u*. U Dobrinju, međutim, građene kamene stube, kojima se penju u kuću, zovu »*stūpi*«, a jedan je *stūp* (stepenica), dok onu primitivnu stubu, koju ostave da strši iz zida ili grumače, da mogu na nju stati i popeti se preko zida u vrt, zovu *stòba* (stělba), a onu malu *stòbica*. Isti je slučaj i u Vrbniku gdje je vokalno *l* prešlo u *el* (*dèlg, dèlg, pèln, pèlž, vèlna, žèlč, žèlt* itd.), a ipak imamo i tamo »*Stūpicu*«,⁶⁶ premda i oni govore *stělba, stělbica*.

Na otoku Vrgadi poznate su *Mālā* i *Vèlikā Stūpica*⁶⁶

Inače je Stubica, izvan Krka veoma čest topografski naziv, pa ga susrećemo na više mjesta u Srbiji, u Bosni i Hercegovini, a u Hrvatskoj je Stubica (Gornja i Donja) poznata još iz vremena Matije Gupca.

33. GŌBODŌL (*z Gòbodōla, (va) Gòbodōl, (va) Gòbodōli, s Gòbodōlōn*) — vrtovi, pašnjak, šumice. To je toponomastička sraslica, a sastoji se od posvojnog pridjeva *gòbov* (tal. *gobbo* = grbavac i imenice *dōl* - Gobov dol. (Uspor. Krušev dol — Krušedol). Toponim sigurno potječe iz vremena mletačke vladavine na Krku.

⁶⁴ Arhiv 2, 295.

⁶⁵ Cod. dipl. 2, 143.

⁶⁶ I. Žic, Vrbnik na otoku Krku, Zbornik za nar. život i običaje; Jug. akad. znanosti i umjetnosti, Zagreb, 1899, sv. IV/2, str. 236.

^{66a} B. Jurišić, Iz primorske toponimike zadarskog i šibenskog područja; Pomorski zbornik, Zadar, 1964, knj. 2, str. 993.

34. VÜJEŠIN (*z Vüješina, — Vüješin, — Vüješini, s Vüješinön*) — maslinici, oranice, voćnjaci. Ovdje je očito posrijedi supstantivirani posjedovni pridjev na *-in* od danas nepoznatoga imena ili nadimka, vjerojatno Vuješa. Usput samo napominjem da se uz ovaj toponim nikad ne upotrebljava prijedlog *va* na pitanje kamo idemo ili gdje smo bili?

35. ŠĆAHOV (*zo Šćahova, va Šćahov, va Šćahovi, so Šćahovin*) — oranice, obradive čestice, maslinici, voćnjaci. I ovdje imamo poimeničeni posjedovni pridjev, ali na *-ov*. Kakvo je, međutim, ime Šćah, ja ne znam. Razrješujući naziv najviše uzvisine na otoku Ugljanu u Dalmaciji, koja se zove Šćah ili Šćak, prof. Skok dolazi do zaključka da je to skraćenica od Miholjšćak (Miholjsko brdo).⁶⁷ Da su Dobrinjci mjesec rujan zvali »*mihōjski*«, ja se dobro sjećam, ali ne znam, da li se ikad govorilo i »*mihōjšćak*«, a kako smo već vidjeli, ne baš daleko Šćahova, nalazio se Sveti Mihovil, tj. crkvice posvećena tome svecu.

36. ŠKĀRNICE (*zo Škārnic, va Škārnice, va Škārnicah, so Škārnicami*) — vrtovi, maslinici, a ŠKĀRNICA, NA ŠKĀRNICI je ujedno i izvor ispod Dobrinja, sa zapadne strane, s kamenom »*škārnicom*« po čemu su i ovi vrtovi dobili ime. Svaka, naime, veća ili manja udubina u kamenu ili stijeni, što ju je izdubla kiša, zove se *škārnica*. Postoji i glagol *škārnat*, *ziškarnat*. *Škārnica* se može i umjetno izdupsti i isklesati, a onda je, dakako, pravilnija. Tako se uvijek zove i ona kamena ili mramorna posuda s blagoslovljenom vodom na ulaznim vratima crkve. Ako je takva posuda nešto dublje isklesana, i to u osobite svrhe, tj. kao korito za blago, napose za svinje, kao i posuda za ulje ili za »*ofhañe*« — ljuštenje ječma, onda se zove samo *kāmēnica*. U tome značenju riječ pozna i otok Hvar.⁶⁸ Dobrinjska *Škārnica* u Vrbniku je *Skālnica*,⁶⁹ a u Kastvu *Škālница*.⁷⁰

37. ŠŪJDINI (*zo Šūjđin, — Šūjđini, — Šūjđinah, so Šūjđinami*) — maslinici, polja, vinogradi i šume. Naziv, ovakav kakav je danas, plurale je tantum ž. r. s nastavkom *-i*. Etimon nejasan, pa je prema tome teško odrediti, ide li među supstantivirane posvojne pridjeve kao *Bābini* (v. br. 20) ili među augmentativne izvedenice kao *Bočini* (v. br. 988).

38. BOJŌČ (*z Bōjčā, va Bojōč, va Bōjči, s Bōjčēn*) — vinogradi, šume, pašnjaci. Na nejasnu i neustanovljenu osnovu *boj* — nadovezuje se nastavak *-oč*, gdje je *o* tipičan dobrinjski refleks poluglasa *ь*. Apelativi na *-(a)č* (u Dobrinju *-(o)č*) veoma su rijetki i, kako Maretić kaže, javljaju se »*samo u mjesnim imenima: Bōrač, Bīrač, Gārač, Lijēvač*) (*Lēvač*), *Ūnač*«. ⁷¹ Na dobrinjskom području postoje još četiri: *Hrāñđč, Jāñoč, Kīrinoč* i *Mūñoč*.

39. DRĀGĀVICA (*z Drāgāvīce, va Drāgāvīcu, va Drāgāvīcu, va Drāgāvīci, s Drāgāvīcūn*) — obradive čestice, voćnjaci. Premda je ovaj apelativ naoko posve jasan, ja bih zasad o njemu rekao samo da je u toponimiji veoma rijedak, te da su mu gramatički, odnosno morfološki srodne opće imenice —

⁶⁷ P. Skok, o. c. str. 108; Kazala i karte str. 65.

⁶⁸ M. Hraste, o. c. str. 355.

⁶⁹ I. Žic, o. c. str. 226 i 235.

⁷⁰ I. Jardas, Kastavština, ZNŽOJS, Knj. 39, Zgb, 1957, str. 309.

⁷¹ T. Maretić, Gramatika i stilistika hrvatskoga ili srpskoga književnog jezika, II izd. Zagreb, 1931, str. 257.

brādāvica, kihāvica, lijavica, nōgāvica, pījāvica. Postoji i složenica s prijedlog5m pod: *Podrāgāvica*, i Dobrinjac će reći: »*rēn Podrāgāvicu*« ili »*bi sōn Podrāgāvici*«. Spominje je jedna glagoljska isprava iz god. 1650. 71^a

40 BŌKA (*z Bōki, va Bōka, va Bōkih, s Bōki*) — oranice, šume, pašnjaci, vinogradi. Boka je veoma čest toponim u krčkoj, a napose u dobrinjskoj toponimiji i, dakako, uvijek označuje kakvoću terena, tj. strminu, što je posebna karakteristika dobrinjske konfiguracije tla. Tako ima i bezbroj deminutiva ove imenice kao oznakâ male strmine, pa se svaki omanji strmiji puteljak, bio on kolni ili kozji (*stozâ*), zove *Bočič*, svaki veći *Bōk*, a ima i *Bočina, Bočini* i sl.

U našem slučaju imamo plurale tantum s nastavkom *-a*, premda je imenica muškoga roda. To je zanimljiva pojava u dobrinjskom narječju u nekim toponimima, kao i u nekim općim imenicama muškoga, rjeđe i ženskoga roda: *cvitōk - cvitka* i *cvitki* (smokva petrovača) *dōlc - dōca* i *dōlcē, dūbōc - dūfca* i *dūfcē, klobūk - klobūka* i *klobūki, pūt - pūta, rūbōc - rūfca* i *rūfcē*; isto tako i neke ženske imenice, uglavnom *-i* deklinacije: *crikī - crikva, gūžī - gūžva, lokī - lōkva* i *lokvī*, a kad je riječ o tome, treba spomenuti i tuđice: *bocūn - bocūna* i *bocūni, bokūn - bokūna* i *bokūni, botūn - botūna* i *botūni, butijūn - butijūna* i *butijūni, kantūn - kantūna* i *kantūni, kordūn - kordūna* i *kordūni, lancūn - lancūna* i *lancūni, pržūn - pržūna* i *pržūni*.

Čini se da je oblik na *-a* u nom. pl. u toponimima čvršći i stariji, jer dok imamo npr. *metij* (leptir) nom. pl. *metijē*, u toponimu je samo *Metija*, a tako je i *Drmūna, Potōka, Prēlōga, Vlākā, Vřha* itd. (Vidi str. 161).

41. KŌŠĀVICA (*s Kōšāvicē, va Kōšāvicu, va Kōšāvici, s Kōšāvicūn*) — oranice, pašnjaci, pustoline, maslinici, voćnjaci. Jedan od rjeđih apelativnih toponima, kao i *Drāgāvica* (v.).

42. STARĪNA (*zo Starīni, na Starīnu, na Starīni, so Starīnūn*) — pašnjaci, vinogradi, voćnjaci. Običan apelativ kome ne treba posebnih objašnjenja. Može se samo napomenuti, kako »*starīna*« znači isto što i baština. Ako ima više braće ili sestara te se neki od njih prižene ili udaju u druge kuće ili pak podignu novi dom, onda onaj što su ga ostavili zovu »*starīna*«, a »*starīna*« može biti i sve nepokretno imanje što su kome namrli stariji.

43. SMŌKVICE (*zo Smōkvic, va Smōkvice, va Smōkvicah, so Smōkvicami*) — pašnjaci, vinogradi, maslinici, a dakako ima i smokava, ali ih je vjerojatno nekad bilo više. Ovaj pluralni oblik toponima deminutivna je izvedenica od opće imenice *smokī*, gen. *smokvē*. Takvim toponimima, kako ćemo vidjeti, Dobrinj obiluje, a da je obilovao baš smokvama, dokazuju i drugi srodni toponimi, kao što su *Smōkōvi, Smōkvina*, a možda je baš s ovim u vezi i *Smōkvica*, koja se spominje u glagoljskoj ispravi od 21. ožujka 1400. 71^b

44. MOŠŪNICE (*z Mošūnic, va Mošūnice, va Mošūnicah, s Mošūnicami*) — dolac, na drugome su to mjestu šumice, gumno i ograde — *grumāče. Mošūnice*, to je n. pl. f. deminutiva od riječi *mošūna*, koja je na dobrinj-

71^a R. Strohal, Ibidem.

71^b Đ. Šurmin, o. c. str. 103.

skom terenu veoma česta, pa ima po njoj više toponima različitih oblika. Riječ je romanskoga podrijetla (*mansio*, *-onem*, a označuje staju za blago. Građena je od jednostavna, rjeđe obrađena kamena, obično pravokutna oblika, a pokrivena je slamom.⁷²

45. BAJĚVĪ (*z Bājĕvōga, va Bājĕvī, va Bājĕvōn, s Bājĕvīn*) — pašnjaci, pustoline. I opet jedan supstantivirani određeni posvojni pridjev, s nastavkom *-ov (-ev)*, kakvih ćemo još mnogo imati. Našto se odnosi osnova *Baj* — ne bih u ovom slučaju znao reći, ako nije posrijedi survival ili nadžitak kakva nadimka. Karakteristično je za dobrinjsku toponimiju da obiluje nazivima koji su nastali od određenoga pridjeva, za razliku od drugih hrvatskih krajeva gdje prevladavaju neodređeni oblici pridjeva.

46. VIČ (*z Vičā, va Vič, va Vičū, s Vičēn*) — vinogradi, šume, pašnjaci. Apelativ kome ne znam ni podrijetla ni značenja. Poznato mi je samo da se jedan dio grada Ljubljane zove također — Vič!

47. RĪPIŠĆA (*z Rīpišć, va Rīpišća, va Rīpišćih, s Rīpišći*) — oranice, šume, pašnjaci. Ovaj ikavski oblik nominativa plurala sr. r. s tipičnom čakavskom skupinom *šč* (< stj) označuje teren gdje se nekada sijala i uzgajala repa (*Brassica rapa*).

48. STRĀN (*zo Strānī, va Strān, va Strānī, so Strānūn*) — šumovita kosina, uglavnom komunada (općinsko tlo). Relativno strma, duguljasta uzvisina, kojoj se na sjevernim okrajcima steru sela *Sužān, Tribiže* i *Klančice*, a nešto podalje prema zapadu *Svĕti Ivān*, gledajući sve to, dakako, s druge strmije, istočne visoravni na kojoj počiva Dobrinj, a između kojih teče dugodolina, zapravo duboko, danas već obraslo korito presahloga potoka, koji Dobrinjci također zovu *Potdčina*. Kako je to uzvisina, postoje s time u vezi i toponimi: *Na dnō Strānī* i *Na vřh Strānī*.

49. DRMUNIĆE (*z Drmunīć, va Drmunīće, va Drmunīćih, s Drmunīći*) — šumice, maslinici, pustoline. Uđara u oči prije svega stari nastavak *-e* iza palatala u nom. pl. imenica muškoga roda, a znači što neživo. *Drmunīće* je deminutivna izvedenica od riječi *drmun*, koja se kao mikrotoponim u različitim oblicima veoma često javlja na Krku, posebno pak u Dobrinju, a potječe od grčko-bizantske riječi *δρυμόν* što znači šuma, šumica. Krčki su je Hrvati preuzeli od Romana neposredno poslije svoga doseljenja.⁷³

50. PODRMUNIĆE (*s Podrmunīć, va Podrmunīće, va Podrmunīćih, s Podrmunīći*) — isto što i prethodni toponim, samo što je ovaj apelativna sraslica od prijedloga *pod* i imenice *drmunīć*.

51. KRĀŠCA (*s Krāšć, va Krāšca, va Krāšćih, s Krāšći*) — voćnjaci, oranice, pašnjaci. Deminutivna izvedenica u pluralu od konfigurativnog toponima *Krās* (v.). Ide u red pluralnih toponima kao što su: *Bōka, Potōka, Dōca, Klānca, Kijca, Vřšca* itd.

52. SĀD (*zo Sāda, va Sād, va Sādī i va Sādū, so Sādōn*) — obradive čestice, oranice. Jedan od najčešćih, čisto hrvatskih, prastarih toponima, koji se veoma često susreću gdje se god nađe ravna, plodna zemlja, pa ćemo

⁷² P. Skok, Arch. glott. ital. vol. XXV (1923), str. 129, te Slavenstvo i romanstvo, str. 57, gdje prof. Skok kaže da je to »stajica za svinje«, što nije posve točno, jer za svinje postoji samo »kotōca«, a »mošūna je za drugo blago, u prvom redu za ovce.

⁷³ P. Skok, Slavenstvo i romanstvo, str. 23.

ga i mi susretati na našem obilasku u najrazličitijim oblicima: singularnim, pluralnim, deminutivnim i augmentativnim. Ja ih nisam svuda uzimao u obzir, jer ih ima u svim dijelovima čitave Dobrinjštine. Ta čestota, kao i obilje oblika dokaz su da su Krčani, u ovom slučaju Dobrinjci, bili dobri gospodari, napose ratari. Rekao sam — bili, jer danas to više nisu, pa je i mnogi *Sād* danas pod korovom!

53. SĀDI (*zo Sādi, va Sādi, va Sādih i va Sadih, so Sādi*) — oranice. Pluralni oblik prethodnoga toponima koji se, dakako, nalazi na posve drugome mjestu, a ima takvih i više.

54. SADĪĀ (*zo Sadičā, va Sadić, va Sadiči, so Sadičēn*) — vrtovi. Eto i deminutiva toga toponima, kojima Dobrinj također obiluje.

55. SADĪNI (*za Sadin, va Sadini, va Sadinih, so Sadini*) — vrtovi, oranice. Ovaj pluralni augmentativ pokazuje kvalitativnu i kvantitativnu razliku između zemljišta što ga predstavlja on i prethodna tri toponima.

56. KONŌBICE (*s Konōbic, va Konōbice, va Konōbicah, s Konōbicami*) — vrtovi i maslinici. Kako se vidi, svakovrsni pluralni oblici veoma su česti, a prema tome i karakteristični za dobrinjsku toponimiju. Ovaj je deminutivni apelativ metafora, a ranoromanskoga je podrijetla (*o > a*).

57. ZELENŌV (*zo Zelenōva, va Zelenōv, va Zelenōvi i va Zelenōvōn, so Zelenōvin*) — oranice, pašnjaci. Očevidan posjedovni pridjev, kojemu treba kao drugi dio predmijevati — kao i većini naziva ove vrste — neku davno nestalu imenicu, npr. *vrt, umějok, drmūn, pašnjak* ili što slično. Na što se odnosi korijenski dio toponima — na neko ime ili nadimak — nije jasno.

58. VĀRTICE (*z Vrtić, va Vrtiće, va Vrtičih, s Vrtići*) — vrtovi, voćnjaci. Deminutiv u nominativu plurala m. r. na *-e*.

59. HONŌC (*s Hōncā, va Honōc, va Hōnci, s Hōncēn*) — šumarci, pašnjaci, vinogradi. Ovaj rijeđak i izuzetan toponim pokazuje neke izrazite značajke dobrinjskoga dijalekta. Već sam u uvodu napomenuo kako se na dobrinjskom jezičnom području staro vokalno *l* reflektira u *o* (*bļha > bohā, dlġ > dōg* (longus) i *dōg* (debitum), *jabļka > jāboko, plž > pōž, vļna > vōna, žļč > žōč* i sl.). Sjetimo se još da u dobrinjskom narječju oba stara (kratka) poluglasa (*ɔ, ɔ*) daju *o*, te da se poluglas javlja u nastavku *-ɔc > oc*, pa smo tako došli do etimona *Hm̄ɔc > Homoc > gen. Honca > nom. Honōc*. Poznato je da se iznad Vrbnika prema jugozapadu penje brijeg Hlam (Hlm > Hum), na otoku Cresu sličan se brijeg zove *Helm*, na Lošinju *Halmāc*, u blizini Omišlja imamo *Hām̄ɔc*, a na otoku Pagu *Hūnci* (plural od Humac!).

60. DRĀGA (*z Drāgi, va Drāgu, va Drāgi, s Drāgūn*) — oranice, vinogradi, voćnjaci. Jedan od najplodnijih lokaliteta na dobrinjskom području, a sastoji se od veće dugodoline koja se kao nastavak Dobrinjske drage preko *Melinā* (v. br. 378) duboko prema jugozapadu pružila gotovo ispod samoga Dobrinja. Apelativ *drāga* ne označuje, dakle, samo morsku uvalu, nego je to obično i dolina koja obiluje bogatom zemljom što se s dvaju suprotnih bregova slila i još se uvijek slijeva u tu dolinu.

61. LOKĀJ (*z Lokāja, v Lokāj, v Lokāji, s Lokājēn*) — isto što i *Drāga*, zapravo njezin unutrašnji, južni dio. Riječ je vjerojatno — kako to kaže

prof. Skok — »posuđenica iz staroga dalmatskoga govora, ako je isto, što i latinsko *lancuna*, izvedenica od *lucus* (odatile i naša lokva)«,⁷⁴ a Krčani su je preuzeli od Romana, kako ćemo još vidjeti.

62. PŌD SVĚTŪ JELĚNU — oranice, pašnjaci, vinogradi. Sigurno je negdje iznad ovih gospodarskih čestica morala nekad postojati crkvice ili kapelica posvećena svetoj Jeleni. Usput napominjem da se ovaj lokalitet spominje u glagoljskoj ispravi od 2. travnja 1471.^{74a} a iz ostataka Blagajničke knjige kapitula Dobrinja za god. 1692. i 1706—1707. vidimo da se vodio i nekakav proces oko te crkve.^{74b}

63. VRĀNA (z *Vrāni*, na *Vrāni*, va *Vrāni*, s *Vrānūn*) — polja, vinogradi, travnjaci. Kraj je sigurno dobio ime po ptici vrani (*Corvus cornix*). Koliko je god dobrinjska toponimija neobično bogata biljnim (flora) nazivima, toliko začudo oskudijeva životinjskim (fauna) nazivima. *Čūkōv*, *Čūkōski*, *Ježev*, *Kobiljak*, *Kōnīn*, *Kōnska*, *Kōnski*, *Kopūna Koskobila*, *Kozarōv*, *Metija*, *Ōrloc*, *Petēhovica* i *Prašćarēv*, sigurno idu u vrstu faune, ide li tamo i *Kožōj*, ne bih zasada znao sigurno reći, a to su svi faunonimi koje sam našao na čitavu dobrinjskom jezičnom području. *Vrāna* se zove i jedno selo na otoku Cresu, poznato je ondje i *Vrānskō jēzero*, a tako se zove i jezero kod Biograda na moru u sjevernoj Dalmaciji.

64. LŪŠCA (z *Lūžac*, v(a) *Lūšca*, v(a) *Lūšcīh*, s *Lūšci*) — oranice. Opet jedan neobičan pluralni oblik deminutivne izvedenice od toponima Lug, o kojemu će biti riječi kad na nj dođe red. Ova izvedenica ide u red toponima kao što su: *Kičoca*, *Krāšca* (v.), *Vrāšca* i sl.

65. POD TOVĚRNU — vrtovi, voćnjaci i vinogradi ispod sela *Klanice*. Premda je ova romanska riječ, koja potječe od latinske *taberna* ušla u opći hrvatski jezik na Jadranu u značenju »krčma«,⁷⁵ ipak je ona za Krk neobična. Danas mi o kakvoj tamošnjoj krčmi ljudi nisu znali ništa reći, ali im je toponim u ovom složenom obliku veoma dobro poznat.

66. GORIČINI (z *Goričīn*, va *Goričīni*, va *Goričīnah*, s *Goričīnami*) — vinogradi, maslinici. O ovom pluralnom apelativu ženskoga roda ne bi trebalo gotovo ni govoriti, ali bih ipak smatrao za osobit propust kad ne bih upozorio na tipičan dobrinjski deminutivni pejorativ, koji je ondje u općim imenicama veoma običan (*kāpičina*, *klobuččina*, *dožičina*, *orišičina*, *kūcičina*, *grozdōvičina*), pogotovo je čest u upotrebi osobnih imena: *Antoničina*, *Īvičina*, *Mātičina*, *Mikičina*, *Ošpičina* itd), a javlja se, eto, i u toponimima.

67. DŌL (z *Dōlā*, va *Dōl*, va *Dōlī* i inovacija va *Dōlū*, s *Dōlōn*) — oranice, polja, vinogradi. Po konfiguraciji tla *Dōl* je isto što i dolina u koju se s više strana slijeva voda nanoseći i zemlju u dolinu, čime ona postaje i plodnija. Zato se obično već uza sam pojam *Dōl* veže pomisao na bogatu zemlju, pa se ona nekad i više cijenila. *Dōl* je obično nešto veći teren, veće zemljište, ne mora biti okrugla oblika u smislu vrtache kao *Dolđc*, o čemu će biti riječi na odgovarajućem mjestu. *Dōl* se spominje već u tzv. »Dobrinjskoj, tj. Dragoslavljevoj listini« iz god. 1100.

⁷⁴ P. Skok, o. c. str. 120.

^{74a} Vidi str. 153.

^{74b} V. Štefanić, Glagoljski spomenici otoka Krka, str. 88.

⁷⁵ P. Skok, o. c. str. 71.

68. VRTI (*z Vrt i z Vr̃ti, va Vr̃ti i va Vr̃ta, va Vr̃tih, s Vr̃ti*) — vrtovi, šumice, pašnjaci. *Vr̃ti, Vr̃tiće, Vr̃tini* toponimi su neobično česti, jer se uvijek nalaze uza sama sela i naselja te pored samih kuća. Danas se, nažalost, postepeno gotovo svi ti vrtovi, kao većinom i sve ostale obradive čestice, prepuštaju sudbini i pretvaraju u pustoline ili — kako Dobrinjci kažu — *pušdore*, a ljudi, sposobni za posao, sele odreda u gradove, ponajviše na Rijeku.

69. PÂPRATNICA (*s Pâpratnicē, va Pâpratnicu, va Pâpratnici, s Pâpratnicūn*) — vrtovi, šumice, pašnjaci. Biljni ili floralni apelativ, a ti su — kako smo već spominjali — u krčkoj, napose u dobrinjskoj toponimiji veoma česti. Ova je izvedenica od naziva biljke *pâprat* (*Aspidium filix mas*). Još ćemo se sresti s dvjema njegovim varijantama: *Pâprata* (br. 876) i *Pâpratni* (br. 700).

70. UMĚJOK (*z Ūmējka, v Ūmējok, v Ūmējki, s Ūmējkon*) — šumice, manji pašnjaci. Obično se tako zove svaki omeđeni, tj. ograđeni pašnjak ili šumica. Zato je to veoma čest, gotovo bezbrojan toponim, i to u svim oblicima od singularnih do pluralnih, od deminutiva, normativa, do augmentativa. Tipičan staročakavski, u ovom slučaju dobrinjski termin za štokavski Omeđak.⁷⁶ Početno *o* ovdje je *u*, kao *Obr̃ov / Ubr̃ov* (Vrbnik)⁷⁷ *Ogradica / Ugradica* (Lošinj)⁷⁸ itd.

71. UMĚJKI (*z Ūmējāk, v Ūmējki, v Ūmējkih, s Ūmējki*) — šume. Pluralni oblik prethodnoga toponima. Postoji i naziv *Umējka*, također kao plural (v. br. 658), a i jedan i drugi, kao i mnogo još takvih, odnose se na različite krajeve i različita tla.

72. KALIĆ (*s Kalića, na Kalić, na Kalići, s Kalićen*) — vrtovi, masline. Deminutivna izvedenica od prastare slavenske riječi *kāl* što znači blato, a krije se i u riječi kaljuža⁷⁹. Riječ *kāl* u Dobrinju gotovo više i ne postoji (imamo samo kao relikv u dva složena toponima *Stari kâl* (br. 885) i *Veli kâl* (br. 597), a sigurno i u *Črncakâl* (555), ali ju je toponim *Kalić* potpuno zamijenio, tako da se riječ više i ne osjeća kao deminutiv, pa se i najveća lokva ili bara zove *kalić*. (Slično je tome i s općom imenicom *nož*, koja u Dobrinju uopće ne postoji, a *nožić* je i onaj najveći — mesarski!). Inače se *Kalić* kao toponim spominje već u glagoljskoj ispravi Ivana Frankopana od 2. IV 1471. (Vidi str. 153).

73. PELĚNOVICA (*s Pelēnovicē, na Pelēnovicu, na Pelēnovici, s Pelēnovicūn*) — voćnjaci, maslinici. Ovaj sam toponim tako čuo izgovarati, a tako je i zapisan u katastarskim knjigama, ali sam ipak sklon vjerovati — s obzirom na to što dobrinjska mikrotoponimija obiluje biljnim nazivima — da možda i ovaj glasi *Pel̃novica* po biljci *pelin* (*Artemisia absinthium*), pogotovu kad na drugom mjestu imamo toponim *Pel̃novi* (v. br. 773). Bio bih zadovoljan i veoma zahvalan kad bi mi to tko od rođenih Dobrinjaca potvrdio.

74. SVĚTŌGA ANDRIJE DRMŪNA, (*zo Svētōga Andrijē drmūni, va Svētōga Andrije drmūna, va Svētōga Andrije drmūnih, so Svētōga Andrije drmūni*) — šume. Svetačkih imena ima u dobrinjskoj mikrotoponimiji, a i

⁷⁶ R. Grujić o. c. str. 209.

⁷⁷ I. Žic, o. c. str. 234.

⁷⁸ P. Skok, o. c. str. 50.

⁷⁹ P. Skok, o. c. str. 107 i M. Hraste, o. c. str. 364.

po ostalom Krku, dviju vrsta. Jedni potječu od crkava, kapela ili tzv. *pōklō-nāc(a)*,⁸⁰ posvećenih nekome svecu po kojemu onda kraj i okolica dobiju ime. Drugi su bivša crkvena imanja, ponajviše šume, koje su ili ostaci nekadašnjih bratovština, nadarbina i sl. Još kao dijete slušao sam često: to je »*crikvèno*«, to je »*pōposkō*«, a to je »*kapitulskō*«, to je »*fidekumiš*«, to su »*crikvènè mēsta*«, to su »*pōposkē drmūna*« i sl. Ovaj toponim ide u red onih prvih, a takvih ćemo još imati.

75. RŪKNIĆ (*z Rŭknića, va Rŭknić, va Rŭknići, s Rŭknićen*) — oranice, šume, pašnjaci. Ako se ne odnosi na prezime ili na kakav nestali nadimak, ne bih znao što znači ovaj toponim.

76. MIKLINČIĆ (*z Miklinčića, va Miklinčić, va Miklinčići, s Miklinčićen*) — šume. Bez sumnje nadimak vlasnika, po kojemu je i teren dobio ime.

77. GLADINĀK (*z Gladināka, na Gladināk, na Gladināki, s Gladinākōn*) — vrtovi u selu Rasopasnu. Naziv sigurno označuje mršavu, ne baš osobito plodnu zemlju.

78. OBLAČICE (*z Oblačic, na Oblačice, na Oblačicah, s Oblačicami*) — njive, mekote, pustoline, šumice. Postoje *Dolnē* i *Gorinē Oblačice*. Deminutivni apelativ u pluralu. Prema prof. Skoku riječ potječe od naziva »oblaka«, tj. zemlja koja nije bila plodna, pa je privedena obradbi. »Ova riječ — kaže Skok — nije dosad još nigdje zabilježena. Stoji očigledno u vezi sa vlakom »duga njiva«.»⁸¹ I ove su *Oblačice* neobično duge njive.

79. PRIMISELŌ (*s Primiselā, na Primiselō, na Primiselī, s Primiselōn*) — oranice, pašnjaci. Naoko jednostavan toponim, ali ja ipak nisam mogao o njemu ništa pobliže ustanoviti.

80. DRŽICA (*z Držičē, va Držicu, va Držici, s Držicūn*) — pašnjaci, šume. Veoma čest krčki toponim, deminutivna izvedenica, koji — kao i njegov normativ *drāga* — uvijek označuje konfiguraciju tla, a ponajčešće i obradive, uglavnom plodne čestice. Isti termin služi, dakako, i za morsku uvalu.

81. KŪĆICE (*s Kŭćic, na Kŭćice, na Kŭćicah, s Kŭćicami*) — pašnjaci, šume. Kao i *Kŭćimi*, *Na Kŭćinah*, *Pod Kŭće*, *Kŭćičina* i sl. sve su mikrotoponimi ponajčešće u blizini mjesta, katkada na njihovoj periferiji, mogu to biti nekadašnji začeci naselja i sada već napuštene kuće, »*mirni*«, a mogu biti i »*stajice*«.

82. TIHOVŌ (*s Tihovōga, va Tihovō, va Tihovōn, s Tihovīn*) — oranice, šumice. Premda se ovaj pridjev obično primjenjuje uglavnom na morske drage i uvale, da se označi kako su one tihe, mirne, u zavjetrini, u ovom je slučaju tim pridjevima okarakteriziran i jedan djelić unutrašnjosti otoka, a na to tumačenje upućuje još jedan toponim ne baš mnogo udaljen od ovoga, a taj je: *Tihovina* (br. 268). Tako se i ovaj mikrotoponim može uzimati kao oznaka za konfiguraciju terena.

83. KJĀNŌVĪ (*s Kjēndvōga, va Kjēndvī, va Kjēndvōn, s Kjēndvīn*) — oranice, pašnjaci. Jedan od brojnih supstantiviranih određenih pridjeva,

⁸⁰ Mala kapelica, često na osami, pokraj puta ili na raskršću, pred kojom se ljudi — kad pored nje prođu — »poklone« i prekrize.

⁸¹ P. Skok, o. c. str. 81 i 84.

koji upućuju na nekadašnje šumsko bogatstvo ovih krajeva, a takvih ćemo toponima imati još veoma mnogo. Ovaj se odnosi na *kjên - kjěňä*, tj. *klěn* (Acer campestre).

84. STANIŠĆICA (*zo Stanišćicē, va Stanišćicu, va Stanišćici, so Stanišćicūn*) — oranice, vinogradi, šume. *Stanišćica* je deminutivna izvedenica od toponomastičkog apelativa *stan-išće*. Svi najrazličitiji toponimi ove vrste s etimonom *stan-* i nastavcima *-išće, -išća, -išćina, -išćoc* i sl. označuju pastirsku granu gospodarstva na otoku Krku u davnoj, ali i nedavnoj prošlosti.

85. VLĀKĀ (*z Vlākī, na Vlākū, na Vlākī, s Vlākūn*) — oranice, šume. O ovome sam nazivu već nešto rekao uz toponim *Oblačice* (v. br. 78) koji je zapravo njegov deminutiv, a jedan i drugi označuju duge njive. Ovdje bih još dodao da je naziv veoma star, da je survival (nadžitak) te postoji samo kao toponim (v. br. 649), a lokaliteti na koje se odnosi uvijek su strmi.

86. SELĪNI (*zo Selīn, na Selīni, na Selīnah, so Selīnami*) — smrekova šuma, nešto oranica i pašnjaka. Augmentativna izvedenica kao plurale tantum s nastavkom *-i* u nom. pl. Sve, naime, augmentativne imenice muškoga, ženskoga i srednjega roda imaju u nom. pl. nastavak *-i*. Toponimi ove vrste uvijek označuju da su na takvu mjestu nekad postojala naselja, a mogu značiti da kakva-takva naselja postoje još i danas (v. br. 916).

87. ŐPJĀ (*z Őpjē, v(a) Őpjū, v(a) Őpjōj, s Őpjūn*) — pašnjaci, oranice, šume. O ovome bih toponimu znao malo što reći. Jedino mi je poznato da se u Vrbniku jedan trg zove *Őpjica*, dvije uličice što vode na taj trg zovu Vrbničani *Na Őpicu*, a treću *ZdoluŐpjica*. Međutim, lokalni amater-pisac Josip Antun Petris (1787—1860) u svome djelu »Nike uspomene starinske«⁸² zove taj mali trg *Općica*, gdje *ć* stoji mjesto *tj*. (Dobrinjci i danas još govore *brätjā!*), a ja se još iz djetinjstva sjećam da je narod općinski ured zva »*ŕpjina*«, pored »*poteštarija*« ili »*komūn*«, što su nam — kao i još štošta drugo — namrli i nagrdili Mlečani. Uostalom, »*ŕpjina*« se u Dobrinju govorilo još god. 1400. kako to svjedoči Dominik sin Dobrostin, pisac opjini dobrinjske.^{82a} Nije li dakle, naziv u vezi i s pojmom »opće, općinsko«, tj. ono što smo kasnije zvali »*komūnsko*« ili »*komunāda*«?

88. LŐKVICA (*z Lŕkvicē, na Lŕkvicu, na Lŕkvici, s Lŕkvicūn*) — šume, pašnjaci. Deminutivni apelativ od naziva *Lokī*, o čemu će biti riječi na odgovarajućem mjestu (v. br. 420).

89. GRUMĀČINA (*z Grumāčini, va Grumāčimu, va Grumāčini, s Grumāčinūn*) — vrtovi, maslinici. Za konfiguraciju tla osobito su karakteristične tzv. *grumāče*. To su jednostavni zidovi, zapravo ograde, metar do metar i pol visoke, naslagane od suha neobrađena kamena. Takvim su *grumāčama* ograđeni vrtovi, šume, livade, polja i oranice. Katkada su *grumāče*, pogotovo ako služe kao međaši većih parcela, dvostruke, pa se zovu »*duplice*«, *Duplica* je građena tako da se podignu dva paralelna metar - dva, a katkada i više, razdaleka, oniža zida od, prirodnoga relativno pravilnoga, većega kamena, a praznina se između ovih dvaju zidova ispuni što manjim, što većim grubim

⁸² I. Gršković — V. Štefanić »Nike uspomene starinske« J. A. Petrisa — Zbornik za nar. život i običaje južnih Slavena, knj. 37, Zgb, 1953, str. 95 i tlocrt grada Vrbnika.

^{82a} Đ. Šurmin, o. c. str. 103.

kamenjen. Jedan je zid obično nešto viši, drugi niži, tako da *duplica* čini zapravo malu kosinu. Na tu su se kosinu prije pojave američanske loze, koja se danas sadi u paralelnim redovima, postavljale poprijeko drvene gredice i povezivale uzdužnim dugačkim tankim prućem, po kojemu se granala bujna domaća loza, koju u ono doba nije bilo potrebno ni sumporati ni prskati (*štropiti*), jer na domaćoj lozi nije onda još bilo ni »*filoksere*« ni »*pöpela*«, pa su po *duplicama* visjeli veliki gusti grozdovi različita crnoga i bijeloga grožđa. *Grumščina* je augmentativni oblik od riječi *grumšča*, gdje je — kako se vidi -o u dobrinjskom narječju u prvom slogu (gromača) zamijenjeno sa *u*, kao npr.: *abukât*, *bukalëta*, *butija*, *milijûn* itd. Riječ je staroga, premda nejasna podrijetla, kako to kaže Akademijin rječnik, ali je od starine toliko raširena, da su je od Slavena preuzimali i krčki Romani, zapravo Veljoti.⁸³

90. BOBIŠĆE (*z Bobišća, va Bobišće, va Bobišći, s Bobišćen*) — vrtovi, pašnjaci, šumice. Na osnovu *bob* — nadovezuje se tipičan i čest čakavski nastavak -išće (-iskje). Toponim se, dakle, odnosi na poljoprivredu, odnosno povrćarstvo i označuje tlo na kojemu se nekad uzgajao *bob* (*Vicia faba*). Ovaj se toponim spominje u jednom glagoljskom notarskom spisu iz god. 1633.⁸⁴

91. MĚKŌTA (*z MĚkŏt, va MĚkŏta, va MĚkŏtih, s MĚkŏti*) — obradive čestice, voćnjaci. Veoma brojan mikrotoponim u različitim oblicima od singularnih i pluralnih do deminutivnih i augmentativnih. Ovdje imamo i opet jedan od neobičnih slučajeva gdje imenica ženskoga roda -i osnove (*MĚkŏt*, gen. -i) ima izuzetno u nominativu plurala nastavak -a, tj. ona odjednom u pluralu postaje srednjega roda. (uspoređ. br. 277). Značenje ovoga naziva u prvom je redu mekana, lako obradiva zemlja, ali se u toku stoljeća taj pojam zaboravio, pa se danas, uz prvotno značenje, *MĚkŏt*, *Mekoŭica*, *MĚkŏta* i sl. zovu i pašnjaci, i šume, i pustoline, i drugo. Inače je toponim kao i imenica ženskoga roda *MĚkot(a)* na Krku veoma raširena, a pozna ga i Hrvatsko primorje i Lika.⁸⁵

92. PŌLI CRĪKVĚ — oranice, vrtovi — sve to uz crkvu.

93. KLĀNŌC (*s Klāncă, va Klānŏc, va Klāncŭ, s Klāncĕn*) — ograden puteljak, u ovom slučaju i obradiva čestica do kojih on vodi. U konfiguraciji kraškoga kraja i »*klānŏc*« je veoma karakterističan baš kao i »*grumšča*, *grumščina*«. Klanaca imamo dvije vrste, premda je u biti jedno i drugo isto. Klanac je općenito uzan puteljak između dviju *grumšča*, koji vodi do polja, šuma, livada i vrtova, ali klanac je isto tako i uzan prolaz između kuća u pojedinim selima, a pogotovo u gradićima kao što su Dobrinj, Vrbnik, Omišalj i ostala mjesta na Krku.

94. STOŽINI (*zo Stožîn, va Stožîni, va Stožînih, so Stožîni*) — voćnjaci, obradive čestice. Ovo je augmentativna izvedenica od »*Stŏgi*«, što je bezbrojan pluralni oblik mikrotoponima kojih svako selo ima i po nekoliko. Sastoje se uvijek od guma, jedne ili više mošuna gdje se sprema sijeno, poljsko i ostalo gospodarsko oruđe, katkada i blago, zatim od više stogova slame i sijena, a može se uz to u prikrajcima naći i po koji vrtić ili

⁸³ P. Skok, *Archivio glottologico*, Vol. XXIV/1930, str. 52.

⁸⁴ R. Strohal i I. Jelenović, v. bilj. br. 32.

⁸⁵ R. Grujić, o. c. str. 199.

»*rāsōdišće*« (rasadište) gdje se u proljeće sije salata, repa, rasad i drugo povrće, katkada i cvijeće, te s kakvom voćkom, ponajviše smokvom. U ovom slučaju imamo augmentativ, vjerojatno zato što su seljani na jednome mjestu podigli više posebničkih, odijeljenih gumana s mošunama, stogovima i svim ostalim što »Stogima« pripada. I *Stōgi* i *Stožini* označuju, dakle, gospodarsko-poljoprivredne prilike otoka Krka.

95. NA MŪRVICAH; POD MŪRVICAMI — vrtovi. Ovdje se, na protiv, susrećemo s deminutivnom izvedenicom od opće imenice *mŭri*, koja ide u red imenica sa -*v* osnovom (*mŭrva*, dud — *Morus*). Brojnim toponimima biljnoga podrijetla dodajmo, dakle, i murvu ili dud.

96. FRUNDUJĀČA (*s Frundujāčē, va Frundujāču, va Frundujāči, s Frundujāčŭn*) — oranice. Ništa više ne bih znao reći o ovom mikrotoponimu.

97. PETRŌNĪN (*s Petrŏnĭna, va Petrŏriŭ, va Petrŏnĭni, s Petrŏnĭnĭn*) — dio sela *Svĕti Ivān*, a jedno i oveća šuma u blizini sela *Hlāpĕ*, što je jedno od drugoga relativno dosta udaljeno. Zato smatram da je i ovdje posrijedi posjedovni pridjev od imena, koje je nekad glasilo Petronja, s nastavkom -*in*: *Petrŏna - Petrŏnĭn*, kao *Dobriĭna Dobriĭn*, *Domĭna (Dŏmiĭn)*, *Dedoĭna (Dĕdoĭnĭn)*, *Gaboĭna (Gāboĭnĭn)*, *Družeĭna (Družeĭnĭn)*, *Dragoĭna (Dragoĭnĭn)* i još neki što se nalaze u ovom radu. Takvo tumačenje zahvaljujem prof. Skoku.⁸⁶

98. PLĪVICE (*s Plĭvic, va Plĭvice, va Plĭvicah, s Plĭvicami*) — oranice, pašnjaci. Ovo je apelativni deminutiv od imenice *plĭva* (pljeva) te je svakako u vezi s poljoprivrednom djelatnošću.

99. BĀJĒV (*z Bājĕva, va Bājĕv, va Bājĕvi, s Bājĕvĭn*) — vrtovi, šumice, lokvice. Neodređeni posjedovni pridjev za razliku od određenoga, koji je u dobrinjskoj toponimiji češći. Vidi br. 45.

100. PIREVĪ (*s Pirevŏga, va Pirevĭ, va Pirevŏn, s Pirevĭn*) — oranice, pašnjak, šume. Jedino na što naziv upućuje jest vrsta trave, korova, koji tamo zovu *piroc* (*Agropyrum repens*), što je deminutiv od nestale imenice istoga značenja — *pir*.

101. PŌLI STĀRE CRĪKVĒ — pašnjaci. Vidi što je rečeno o sličnu toponimu pod brojem 92.

102. JĀMICA (*z Jāmĭcĕ, va Jāmĭcu, va Jāmĭci, s Jāmĭcŭn*) — stari, sjeveroistočni, niži dio sela Rasopasna; oranice, vrtovi. Naziv je deminutivna izvedenica od imenice *jāma*, što označuje realnu konfiguraciju tla.

Kako je to dio sela, postoji i etnik, odnosno nadimak:

etnik: a) *Jāmĭčār, Jāmĭčāra, Jāmĭčāru, Jāmĭčāra, Jāmĭčāre, Jāmĭčāru, Jāmĭčārŏn;*

Jāmĭčāri, Jāmĭčāri, Jāmĭčārŏn, Jāmĭčāri, Jāmĭčāri, Jāmĭčārih, Jāmĭčāri;

b) *Jāmĭčārka, Jāmĭčārki, Jāmĭčārki, Jāmĭčārka, Jāmĭčārka, Jāmĭčārki, Jāmĭčārki;*

Jāmĭčārki, Jāmĭčārāk i Jāmĭčārki, Jāmĭčārkan, Jāmĭčārki, Jāmĭčārki, Jāmĭčārka, Jāmĭčārka, Jāmĭčārka, Jāmĭčārka.

ktetik: *jāmĭčārski, -ā, -ŏ.*

⁸⁶ P. Skok, o. c. str. 28 i 261.

103. KÎRJĀK (*s Kîrjāka, na Kîrjāk, na Kîrjāki s Kîrjākōn*) — oranice, vrtovi, šumice, ostaci nekadašnje crkvice. Može se reći gotovo sastavni dio prethodnoga terena, tj. *ĵamicē*. Naziv potječe — kako je već spomenuto — od imena sveca kojemu je bila posvećena crkvice (Kirjak > Kyriakos).

104. KAŠTĚLIĆ (*s Kaštēlića, va Kaštēlić, va Kaštēlići, s Kaštēlićen*) — ostaci stare crkve. Od pojedinaca čuo sam i *Kaštēlić, s Kaštēlića*. Iz naziva bi se moglo zaključivati da je ondje nekad postojala kakva utvrda (castellum), ali joj ja nisam mogao ustanoviti traga ni po predaji ni po dokumentima.

105. ŠCRBŌC (*zo Šcrpcā, va Šcrbōc, va Šcrpcī, so Šcrpcēn*) — pašnjak. Ovaj apelativni toponim, kojemu se na osnovu *šcrb-* nadovezuje nastavak *-oc* nije etimološki baš najjasniji, ako nije u svezi s pridjevom »*šcr̄bav*« kako u Dobrinju kažu za krezuba čovjeka. U Vrbniku zovu čovjeka koji ima zečju (rasječenu) usnu — *šcērba*.

106. HRUŠEVĪ (*s Hruševōga, va Hruševī, va Hruševōn, s Hruševīn*) — obradive čestice, pašnjaci. Poimeničeni određeni pridjev, a nazvan je njime teren na kojemu su se nekad uzgajale kruške (*Prunus communis*), dobrinjski — hrūši, hrūšvē.

107. ČEŠJĚV (*š Češjēva i zo Češjēva, va Češjēv, va Češjēvi i va Češjēvōn, so Češjēvīn*) — šume; »poposko« — rekoše mi ondje. Za razliku od prethodnoga toponima, ovdje imamo neodređeni pridjev, koji je vjerojatno uzet kao metafora prema *češōj* (češalj). Toponim se spominje — doduše u pluralnom obliku — u jednoj glagoljskoj ispravi iz prve polovice XVII stoljeća.⁸⁷

108. RŪPŌN (*z Rŭpna, va Rŭpōn, va Rŭpni, s Rŭpnīn*) — vrtovi, pašnjaci, šumice. Ovaj neobičan i u ovom radu jedinstven oblik neodređenoga pridjeva, kako sam ga čuo na terenu i kako ga utvrđuje prastara glagoljska isprava iz god. 1230.⁸⁸, bez sumnje označuje kakvoću tla, kao i toponimi *Rŭpi*, (br. 404 i 894) i *Rŭpini* (br. 924), a to znači manje-više brežuljastovalovit teren, koji može biti djelomično obrašten, šumovit, obrađen, ali svakako i gol, i to obično flišovit.

109. RŌŠEV (*z Rōševa, na Rōšev, na Rōševi i na Rōševu, s Rōševīn*) — »*komunāda*«, tj. općinski, neograđeni pašnjak. Toponim je očit posjedovni pridjev od nekoga nadimka (možda prema mletačko-talij. *rosso* = crven!) kojemu je nestala imenica na koju se odnosio.

110. MEKOTĪCA (*z Mekotīcē, va Mekotīcu, va Mekotīci, s Mekotīcūn*) — obrađeno i neobrađeno tlo, šumarci, pašnjaci. Deminutiv od općega toponomastičkog apelativa *Mēkōt*. Pobljiže o njegovu značenju i podrijetlu vidi pod br. 91.

111. BOBŌVĪ (*z Bobōvōga, va Bobōvī, va Bobōvōn, s Bobōvīn*) — šume. Već smo upoznali toponim *Bobīšće* (br. 90), ovdje imamo supstantivirani određeni pridjev *Bobōvī*, susrest ćemo još i neodređeni oblik istoga pridjeva *Bobōv* (183 i 934), pa i pluralni oblik imenice *Bobīšća* (964), a sve su to — kako je na prvi pogled jasno — nazivi gospodarsko-poljoprivrednoga karaktera, bez obzira na to što na tlu gdje se nekad uzgajao *bōb*, danas raste debela šuma.

⁸⁷ R. Strohal, *Ibidem*.

⁸⁸ I. Črnčić, Dva slovenska spomenika glagolicom pisana u Dobrinju na o. Krku; *Katol. list*, 1860, br. 29, str. 226 — 229.

112. DŎLČIĆ (*z Dŏlčica, va Dŏlčic, va Dŏlčici s Dŏlčičen*) — oranica. To je deminutiv od naziva *Dolđc*, kojemu se zapravo zaboravilo deminutivno značenje. Svi ovi nazivi, kao što su *Dŏl, Dolđc, Dŏlčic, Dŏca* i još neki ove vrste odreda označuju konfiguraciju tla, i to napose kraškoga tla.

113. OKLĀDOC (*z Őklādoc, v Őklāci, s Őklācen*) — oranice. Ovaj je apelativni toponim zapravo deminutivni oblik od češćega naziva *Oklād* (v. br. 270 i 526), a sastoji se od prefiksa *o* i osnove *klad-*, koju nalazimo u glagola *klādat, klāst* (*s < d* ispred *t*) što znači postavljati, postaviti, te sufiksa *-oc*. Pandan, dakle, drugome, vjerojatno novijemu toponimu: *Ogrād(a), Ogrādica* i sl.

114. DŬFCA; *Pod Dŭfcih; Podŭfci, (Pod Dŭfci); Spod Dŭbāc* — oranice, šuma, nekoliko debelih hrastova. *Dŭfca (Dŭbca > Dŭpca > Dŭfca)* nominativ je plurala na *-a* od imenice muškoga roda *dŭbŏc* (*Quercus pedunculata* s. robur). U daljnja tri naziva toponim dolazi s prijedlogom *pod*, odnosno *spod*, ali se odnosi na isti lokalitet. Na Krku nisu rijetki toponimi koji potječu od naziva *dŭbac*, pa je po njemu dobilo ime i izumrlo selo *Dubāšnica* (*Dubačnica > Dubašnica*) na zapadnom dijelu otoka.

115. BALIŠNĀK (*z Bališnāka, va Bališnāk, va Bališnāki, s Bališnākŏn*) — obradive čestice, pašnjaci. Nikakva traga bosiljku niti ikakve veze s njime nema na ovim oranicama i pašnjacima — ta bosiljak se sadi i zalijeva samo po prozorima, balkonima i kućnim terasama — ali kako drugačije da razriješimo ovaj toponim, nego prema apelativu *balis*, kako Dobrinjci zovu bosiljak (*Ocimum basilicum*)!? U dobrinjskom nazivu *balis*, a prema tome i u ovom toponimu imamo metatezu, tj. premještanje glasova *-basil-* *-balis*.

116. BRESTOVĪ (*z Brestovŏga, va Brestovī, va Bresrovŏn, s Brestovīn*) — šuma, pašnjaci. I ovaj određeni oblik pridjeva, koji danas već nosi funkciju imenice, kao i njegovi srodnici: *Brēsni* i *Brestovice*, govore da su krajevi, koji nose te nazive, u davnini obilovali brijestom (*Ulmus campestris*).

117. BRĚSNĪ (*z Brēsnoĝa, va Brēsni, va Brēsnoŏn, s Brēsniŏn*) — pašnjaci, obradive čestice: Uz ono što je rečeno o prethodnom toponimu, može se još samo napomenuti da se između *s* i *n* izgubio glas *t*, koji u glagoljskoj ispravi od god. 1230. nalazimo.⁸⁹

118. STRAŽIŠĆE (*zo Stražišća na Stražišće, na Stražišći, so Stražiščēn*) — lokalitet u selu Rasopasnu. Nekoliko toponima ove vrste različitih oblika očito dokazuju da su se nekad na pojedinim prikladnim, obično povišim mjestima, na čitavu istočnom jadranskom području održavale straže protiv različitih neprijatelja,⁹⁰ uglavnom gusara, a na istočnom dijelu otoka Krka napose još i uskoka, kako ćemo to vidjeti na odgovarajućim mjestima i kod odgovarajućih toponima. U jednom instrumentu, pisanu na talijanskom jeziku 25. svibnja 1564. mletački providur Marc'Antonio de Priuli odobrava da se Nastrožišći u Rasopasnu može na Petrovo održavati sajam.⁹⁰

119. MĪRI; POLI MIRĪ — također lokalitet u selu Rasopasnu. U različitim oblicima ovaj je apelativni romanizam (*murus > mir = zid*)⁹¹ na

⁸⁹ V. napomenu br. 3.

⁹⁰ M. Hraste, o. c. str. 367.

^{90a} Vj. Štefanić, o. c. str. 72.

⁹¹ P. Skok, Arch. glott. Vol. XXV (1933), o. c. str. 127, br. 109

otoku Krku, pa i u Dobrinju, relativno dosta čest. Dovoljno je napomenuti da se svaka napuštena, zapuštena i korovom obrasla razvalina zove: *mirišće*, *mirišćino*, *mirišća*, *mirišćini*, *mirñi*.

120. MOKRÄTKA (*z Mokrätki, na Mokrätku, na Mokrätki, s Mokrätkün*) — maslinik, šumice, »*komunada*« (općinski neograđeni pašnjak), lokva. Mislim da ovome apelativu ne treba poblizega tumačenja, jer je očito da označuje vlažno tlo, pogotovo kad je posrijedi i lokva ili bara.

121. JÄDRINI (*z Jädriñ, va Jädriñi, va Jädriñih, s Jädriñi*) — pašnjaci. Ne znam što bih s ovim pluralnim toponimom. Našao sam ga u katastarskom popisu, ali mu nisam uspio naći potvrde na terenu. Moj je ispitivač, međutim, na pitanje o tome toponimu smjesta reagirao i izgovorio drugi, idući toponim: *Jädriñ*, s označenim naglaskom i duljinom, što za pluralni toponim nisam u katastarskom popisu mogao ustanoviti. Premda Dobriñci nemaju hipokoristika Jadre, nego samo Andre, ipak mi se čini da bi ovdje mogao biti posjedovni pridjev od toga imena, otprilike kao što imamo u Lici: *Jadrina Krčevina*.⁹² Na metaforu prema »*jadro*« nisam mogao misliti, jer Dobrinjci ne govore »*jädro*«, nego »*jädro*«, a samo se u pjesmi čuje »*Jadri, brode, široko ti more...*«

122. JÄDRNŌ (*z Jädriñöga, va Jädriñö, va Jädriñöh, s Jädriñin*) — oranice. Poslije onoga što je rečeno za prethodni toponim, ovdje je dovoljno reći da je to supstantivirani posjedovni pridjev srednjega roda u jednini s nastavkom *-bn*.

123. ŠTÄJICA (*zo Štäjicë, na Štäjicu, na Štäjici, so Štäjicün*) — vrtovi, komunada. Ovo je sigurno recentniji toponim. Mala zidana stajica — možda baš zato što je zidana — dala je ime nešto širem području.

124. KALĪNI (*s Kalñ, na Kalñi, na Kalñih, s Kalñi*) — oranice, šume. Augmentativna izvedenica u pluralu od praslavenske imenice *käl*, što znači blato. Poblizje o tome vidi pod br. 72.

125. PLÄSA (*s Pläs, na Pläsa, na Pläsah, s Pläsami*) — travnjaci. Pluralni oblik nominativa na *-a*. Tako se zove i poznato selo — željeznička postaja iznad Kraljevice u Hrvatskom primorju.

126. VĪDOV DOLŌC (*z Vidova dölčä, va Vidov dolöc, va Vidovon dölčë, s Vidovñ dölčën*) — oranice, šumarci. Toponim je složenica, u kojoj je prvi dio posvojni, tj. posjedovni pridjev, koji označuje pripadnost, a drugi kakvoću tla.

127. POD ŪLIKVAMI; SPOD ŪLIKÄV; POD ŪLIKVI — maslinici, obradive čestice. Također složenica, a sastoji se od prijedloga *pod* i imenice *ūliki* — *ūlikve*, tj. maslina.

128. KRČĪNI (*s Krčñ, na Krčñi, na Krčñah, s Krčñami*) — oranice, šumice — umějki. Augmentativni apelativ u nominativu plurala ženskoga roda sa starim *-i* nastavkom. Da je, dakle, Krk, u ovom slučaju Dobrinj, kako je već u uvodu istaknuto, obilovao šumom, vidi se i po čestoci i raznolikosti naziva ove vrste: *Krčë, Krčëć, Krčëca, Krčëce, Krčëna*, a ovima možemo dodati još neke istoga, ali starijega i primitivnijega značenja, kao što su *Gärëca, Gorelëna, Požgäna, Sičëvo, Sičëñi, Sikñj, Sikñriñi* itd. U dobrinjskom su narječju hrvatski termini *krčiti, krčevje* veoma rijetki, a mjesto njih Dobrinjci danas govore

⁹² R. Grujić, o. c. str. 173 i 185.

»*buškāt, buškāni*« (buškan-tje) od tal.-mlet. *boscare, diboscare*. Treba, međutim napomenuti, da se toponomastički smisao riječi krčenje sastoji ne samo u krčenju šume nego i u krčenju zemlje, premda imaju Dobrinjci i za ovaj drugi pojam glagol — *prekopāt, prekopivāt*.

129. MĀRINA MEKOT (*z Mārinē mēkōti, va Mārinu mēkōt, va Mārinōj mēkōti, s Mārinūn mēkōtūn*) — oranice. Što se tiče naziva *mēkōt* i sličnih izvedenica, vidi što je o tome rečeno pod br. 91. Glede hipokoristika *Māre* napominjem, da on u Dobrinju ne potječe od Marija, nego od Margareta, pa je relativno dosta česta pojava da se jedna sestra zove *Marīja*, a druga *Māre* (ne osjeća se kao hipokoristik), odnosno *Marījica* ili *Marīca*, a druga *Mārica*.

130. KĪRŠENICE (*s Kīršenic, va Kīršenice, va Kīršenicah, s Kīršenicami*) — obradive čestice, pašnjaci. O ovom pluralnom apelativu ženskoga roda ne bih, na žalost, znao ništa reći.

131. LUKIČEVICA (*z Lukičēvicē, va Lukičēvicu, va Lukičēvici, s Lukičēvicūn*) — oranice, obradive čestice. Supstantiviran posvojni pridjev na *-ev* s apelativnim sufixom *-ica*, vjerojatno od nekoga toponomastičkog antroponima (Luka — Lukić?).

132. PETĚHOVICA (*s Petēhovicē, va Petēhovicu, va Petēhovici, s Petēhovicūn*) — livade, šumice. Kako sam već jednom napomenuo, dobrinjska toponimija ne obiluje nazivima koji potječu od životinja, kao što je neobično bogata svakovrsnim nazivima prema najrazličitijem bilju od trave do hrasta. U ovom slučaju imamo apelativni toponim koji dolazi od čakavskoga naziva *petēh*, tj. pijetao.

133. KLĀNCA (*s Klānāc, va Klānca, va Klāncih, s Klānci*) — oranice, vrtovi. Kod opće imenice nominativ plurala može glasiti i *klānca* i *klāncē!* Ostalo o ovome toponimu vidi pod br. 93.

134. ŠPIČINI (*zo Špičīn, va Špičīni, va Špičinah, so Špičinami*) — obradive čestice, pašnjaci. Augmentativna izvedenica od riječi *špic(a)* (oštrica, šiljak) koja se u Dobrinju praktički ne govori (za taj pojam postoji danas samo *pūnta*), pa je čudno kako je i kada uopće ovaj germanizam došao u onaj kraj. Ipak napominjem da se u Istri, sjeverno od Umaga nalazi malo naselje i rt pod imenom Špic.^{92a}

135. STĀRE BRĀJDI (*zo Stārih brājdi i zo Stārih brājād, va Stārē brājdi, va Stārih brājadah, so Stārimi brājdami*) — oranice. Kako se vidi iz drugoga dijela ove dvoosnovne složenice, sačuvani su stari nastavci u svim padežima plurala *a*—deklinacije. Brajdi je u različitim izvedenicama neobično čest toponim na dobrinjskom području, ali treba istaknuti da ondje taj specifični pojam nosi značenje obradivih (rjeđe neobrađenih) zemljišta, ponajčešće duguljasta oblika, ne baš osobite plodnosti, dok ono što se obično zove brajde, tj. *šjenica, odrina* od natkrite loze, Dobrinjci to zovu *bāros*, gen. *bārsa*, n. pl. *bārsi!*

136. ŠĀRE DŌČIČE (*zo Šārih dōčić, va Šārē dōčiče, va Šārih dōčičih, so Šārimi dōčići*) — šume, oranice. Zašto su ovi dočići stekli naziv Šareni, ne bih sigurno znao reći, ali vjerojatno im je raznobojnost tla dala nekada to ime.

^{92a} Anali Leksikografskog zavoda, Sv. III, str. 140.

137. DRŽIŽINI (*z(o) Držžin, va Držžini, va Držžinah, s Držžinami*) — šume. Pluralni augmentativ od imenice *držga*, o čemu vidi što je rečeno pod br. 60 i 80. Kako se vidi, toponim je relativno čest i u različitim oblicima, odnosno izvedenicama, a ako su mu prvobitne oznake konfiguracija tla i plodnost terena, onda to govori u prilog starosti ovoga toponima, jer je to vjerojatno bilo najprije obradivo zemljište, a onda je prepušteno šumi.

138. MĀLĪNSKĪ VRH (*z Mālinškōga, vrhā na Mālinški vrh, na Mālinškōn vrhū, s Mālinškīn vrhōn*) — šume. Prvi dio ovoga dvoosnovnog toponima jamačno potječe od opće čakavske imenice *mālin* (štok. *mlin*). Otuda ime i poznatom ljetovalištu na zapadnoj obali otoka Krka — *Mālinškā*. U svome radu »*Studi toponomastici sull' isola di Veglia*« prof. Skok spominje i ovaj toponim,⁹³ ali mu se tamo, začudo, potkrala omaška, a sastoji se u tome što se pod natuknicom, odnosno pod nazivom *Melīni* (v. br. 378) koji dolazi od riječi *mēl* (pijesak), kako to često navodi i sam prof. Skok, nalaze i toponimi koji potječu od riječi *mālin*, a ne od riječi *mēl*. Kriv je tome *mēlin*, kako u Vrbniku zovu mlin. Svi, dakle, nazivi koji se ondje navode i nose naglasak na prvom slogu potječu od riječi *mālin* (mlin) i ne idu pod natuknicu *Melīni*, sve ostale koje nose naglasak na drugom slogu potječu od riječi *mēl* (pijesak) i pristaju onamo.

139. KAPUZĪNA (*s Kapuzīni, va Kapuzīna, va Kapuzīni, s Kapuzīnūn*) — pašnjak. Augmentativ od *kapūz*, kako Dobrinjci zovu kupus (*Brassica oleracea capitata*), za razliku od zelja ili kelja (*Brassica oleracea acephala*) koje onamo zovu *zeli* (gen. *zeli*).

140. GŪVNŌ (rijetko *Gūbnō*) (*s Gūvnā, na Gūvnō, na Gūvni, s Gūvnōn*) — pašnjak. Toponim je nastao kao posljedica gospodarsko-privrednih prilika na otoku Krku. Sigurno je na tome mjestu nekad zaista bilo gumno, pa je s vremenom sve što je pripadalo ili tendiralo tome gumnu, ograđeno i poprimilo ime *Gūvnō*. Što se jezika tiče, vidi se da je suglasnička skupina *mn* prešla u *vn*, kao npr. u Klimno > *Kīvna*.

141. VRŠCA (*z Vřšāc, va Vřšca, va Vřšcīh, s Vřšci*) — voćnjaci, oranice, pašnjaci. Već sam u uvodu naveo kako je zapravo čitavo dobrinjsko područje brdovito te kako se ističe tipičnom kraškom konfiguracijom tla, a ovaj je toponim jedan od veoma brojnih koji o tome govore. Što se oblika tiče, i ovdje imamo nom. plurala na *-a*, premda je naziv muškoga roda. Tako ćemo imati i *Vřha* (335) i *Vřška* (611).

142. PĀŠĆICE (*s Pāšćic, na Pāšćice, na Pāšćicah, s Pāšćicami*) — oranice. Deminutiv u pluralu ženskoga roda. Naziv bi mogao biti u vezi i s glagolom *pāšćit* (*se*), pa bi u tom slučaju označivao zemlju na kojoj ljetina dozrijeva brže nego na kojoj drugoj. Bilo bi to onda suprotno nazivu *Trīščeni* (od *trīščēn* = lijen, spor) koji, doduše, kao toponim ne postoji na Krku, ali ga ima na otoku Istu.⁹⁴ Riječ, ali ne kao toponim, spominje se u glagoljskoj ispravi od god. 1468. (V. bilj. br. 7, str. 153).

143. PŌLI GRADARŌVIH — vrtovi. Ovom dvočlanom mikrotoponimu manjka treći član, koji se s vremenom izgubio, a vjerojatno je to bio — *vřti*, tj. vrtovā. *Gradār* je stanovnik »*grāda*« Dobrinja.

⁹³ Archivio glottologico, Vol. XXV/1933, str. 127, br. 108.

⁹⁴ P. Skok, Slavenstvo i romanstvo, str. 97.

144. **ÂNZULICA** (z *Ânzulicē*, v(a) *Ânzulicu*, v(a) *Ânzulici*, s *Ânzulicūn*) — oranice, vrtovi. Apelativni relikv od mletačkoga imena Anzolo. Poznato je da su Milečani tako zvali posljednjega krčkoga kneza Ivana Frankopana, dok su Frankopani toga imena sami sebe zvali Ivan ili Anž. I ovaj je, dakle, toponim ostatak mletačkoga gospodstva na otoku Krku, jer — kako navodi prof. Skok⁹⁵ u Krku je živjelo nekoliko visokih mletačkih funkcionara koji su nosili to ime i vjerojatno je koji od njih bio vlasnik tih zemalja. U blizini *Miholjica*, sela koje je nestalo zbog malarije, nalazi se toponim istoga korijenja: *Ânzulicevo*, a postoji i *Ânzuliceva gromāča*.

145. **LŪČENICA** (z *Lūčenicē*, va *Lūčenicu*, va *Lūčenici*, s *Lūčenicūn*) — obradive čestice, pašnjaci. Ne znam nije li možda naziv u vezi s glagolom *lūčīt* = dijeliti, rastavlјati.

146. **KŪNKĚLICA** (s *Kūnkēlicē*, va *Kūnkēlicu*, va *Kūnkēlici*, s *Kūnkēlicūn*) — obradive čestice. Po svoj prilici ostatak kakva nadimka. U Istri i okolici Rijeke postoji prezime *Kīnkēla*.

147. **POŽŪPOJ** (s *Požŭpja*, va *Požŭpōj*, va *Požŭpji*, s *Požŭpjēn*) — šume ili — kako mi ondje rekoše — *drmūna*. Veoma rijedak i taman, vjerojatno prefiksalni toponim s dobrinjskim nastavkom *-(o)j*, koji odgovara štokavskom — *(a)lj* (kao *šŭpōj* — šupalj). Bio bi to, dakle, poimeničeni pridjev, u kojemu se, možda, krije elemenat ili ostatak naziva stare hrvatske župske organizacije, što bi onda značilo da je to kraj koji je nekad pripadao nekome županu ili podžupanu.

148. **DIBŌKĪ DOLŌC** (z *Dibōkōga dōlcā*, va *Dibōkī dolōc*, va *Dibōkōn dōlcī*, s *Dubōkīn dōlcēn*) — oranice. Dvoosnovni naziv s izričitim i istaknutom oznakom slike tla. U osnovi *dib-* prvoga dijela imamo izuzetno i mjesto *u*, odnosno mjesto dobrinjskoga *o* kao refleksa vok. *!* (dlab-) vjerojatno disimilacija zbog drugoga *o* u idućem slogu. I gradišćanski Hrvati čakavci govore *dibok!* (Uspor. starosl. *glōbokō*). Nije isključeno da se nejasan tekst *«i do zemle Du/boki...»* u dobrinjskoj glagoljskoj ispravi iz god. 1321. odnosi baš na prvi dio ovoga toponima,⁹⁶ jer odgovara po lokaciji.

149. **PŔKOVI** (s *Pŕkovih*, va *Pŕkovē*, va *Pŕkovih*, s *Pŕkovimi*) — šume. Iz pluralnog oblika ovoga posjedovnog pridjeva koji vjerojatno označuje neki nadimak i kojemu očito manjka imenica na koju se odnosi i poblіže je označuje, a koja je netragom nestala, te — prema onomu što taj toponim i danas predodčuje, a to su šume — zaključujem da je ta imenica bila — *drmūna!*

150. **MILĀKOV** (z *Milākova*, va *Milākov*, va *Milākovi*, s *Milākovin*) — obradive čestice, šume. Evo i singularnog oblika neodređenoga posjedovnog pridjeva od imena ili nadimka, koji se supstantiviran sačuvao u ovom toponimu.

151. **KAPĪTULSKĒ** (s *Kapītulskih*, va *Kapītulskē*, va *Kapītulskih*, s *Kapītulskimi*) — šume. Da je ovaj prastari toponim posjedovni pridjev ženskoga roda koji očito govori da »nešto« pripada kapitolu, tj. kaptolu, samo je po sebi jasno, ali će se tek u katastarskom popisu ili na samom terenu vidjeti da su to šume ili »*drmūna*«. Stara Dragoslavlјeva glagoljska isprava od 1.

⁹⁵ Archivio glott. Vol. XXVIII/I (1936 — XIV), str. 54, br. 124.

⁹⁶ V. napomenu br. 4.

siječnja 1100. izričito kaže među ostalim: »... i do zemal kapitulskih od Dobrina...«. ⁹⁷ što se ne mora odnositi baš na ovaj toponim, jer je u ono doba, a i kasnije, kapitul imao svojih »zemal« na više krajeva.

152. JESENŌVI (*z Jeseňovōga, va Jeseňovi, va Jeseňovōn, s Jeseňovīn*) — šume. Kao što smo već u više primjera vidjeli, i ovdje imamo poimeničeni određeni pridjev od naziva *jěsěn* (*Fraxinus excelsior*), dakle toponim koji upućuje na vrstu drveća koje je ondje raslo. Isti toponim postoji i u Vrbniku. ⁹⁸

153. BARIČANOVI (*z Baričánovih, va Baričánove, va Baričánovih, s Baričánovimi*) — šume. Vjerojatno prema nestalu nadimku *Baričán* : *Baričánovi* »*drmūna*«, dakle: posjedovni pridjev u pluralu.

154. BARIŠĆE (*z Barišća, va Barišće, va Barišći, s Barišćen*) — pašnjaci, šume. Teško je vjerovati da bi ovdje mogao biti posrijedi etimon »bara«, jer je ta riječ u Dobrinju nepoznata. Za taj pojam u Dobrinju postoje izrazi *loki*, *kalić* ili još bliže *kajūga*, a jedan je od čestih mikrotoponima i *Lōkvišće*.

155. DRVENĀK (*z Drveňākā, va Drveňāk, va Drveňākī, s Drveňākōn*) — šuma. Toponim je sam po sebi jasan i označuje šumu, odnosno *drmūn* iz kojega su se ljudi opskrbljivali drvom.

156. LIŠINI (*z Lišin, va Lišini, va Lišinah, s Lišinami*) — pustoline, pašnjaci, šumice. Augmentativni plural od opće imenice *lihā*, gen. *lihi*.

157. STRĀŽICE (*zo Strāžic, na Strāžice, na Strāžicah, so Strāžicami*) — šuma i »*komunāda*«. Pluralni deminutiv od imenice *strāža*. Očito naziv mjesta na kojemu su se nekad održavale straže protiv različitih neprijatelja. S ovim su toponimom srodni nazivi *Strāžišće* (br. 118), *Strāža* (587), *Strāžali* (str. 153), sigurno je s time u vezi i *Lupěškā drāžica* (br. 547), a možda i *Hudānov* (br. 821) i *Hūdi drmunīć* (br 872).

158. LEDĪNĪ (*z Ledīnōga, na Ledīni, na Ledīnōn, s Ledīnin*) — šume, općinski neomeđeni pašnjaci (*komunāda*). Prema oblicima, kako sam ih utvrdio na terenu, ovo je supstantivirani određeni pridjev muškoga roda koji vjerojatno potječe od imenice *ledina*, iako ona danas u Dobrinju ne postoji. Isti takav toponim nalazimo i na istočnom dijelu dobrinjskoga područja, do sela Polja (v. br. 718) pa je — kao domoročac — zainteresirao i dra Ivana Črnčića (v. str. 154) koji je pomišljao da je posrijedi pluralni oblik, ali ga je ispravio ondješnji domaći svećenik Kirinčić, koji je onaj teren veoma dobro poznao. Da je toponim (poimeničeni) određeni pridjev vidi se, uostalom, i po duljini krajnjeg sloga.

159. BRAJDĪNI (*z Brajdīn, va Brajdīni, va Brajdīnah, s Brajdīnami*) — oranice. Kako je već istaknuto, veoma čest toponim u različitim oblicima, tako da ga nisam — kao i još neke — svuda uzimao u obzir. Ovdje imamo augmentativnu izvedenicu ženskoga roda u pluralu. Poblize o značenu riječi vidi pod br. 135.

160. KĀTINA MĚKŌT (*s Kātinē mēkōti, va Kātinu mēkōt, va Kātinōj mēkōti, s Kātinūn mēkōtūn*) — oranice. Vidi što je rečeno o toponimima nalik na ovaj pod br. 91 i 129.

⁹⁷ I. Črnčić, Ibidem.

⁹⁸ I. Žic, o. c. str. 233.

161. VĚLĚ MĚKŌTA (*z Vělih měkŏt, za Vělě měkŏta, va Vělih měkŏtah, s Vělĭmi měkŏtami*) — oranice. Upućujem također na toponim br. 91.

162. HŪMŌTOK (*s Hŭmŏtka, va Hŭmŏtok, va Hŭmŏtok, va Hŭmŏtki, s Hŭmŏtkŏn*) — voćnjaci, pašnjaci. Usprkos višekratnim pokušajima i nastojanjima da razriješim ovaj toponim, ne znam podsigurno jesam li to uspio. Osjećaj mi nameće da je to apelativ umanjena značenja s nastavkom *-ok* (*-bĕŕ*), odnosno *-ot(o)k*. Osnova bi, dakle, bila *hum* — (*hlŭmŕ-*), ali vokalno je *ĭ* u Dobrinju vjerojatno već u XIV stoljeću prešlo u *o*, a ovdje imamo *u* kao u štokavskom. To bi, dakle, bila suprotna pojava od one što je imamo u toponimu *Tŏstĭ* (v. br. 622), gdje je vokalno *ĭ* prešlo u *o*, kako je to svuda na dobrinjskom jezičnom području, a da ipak svi Dobrinjci kao izuzetak govore *tŭst* (*> tlŭstŕ*), premda bismo i tu očekivali **tŏst*.

163. PRVŌJ (*s Prvĭĭ, na Prvŏj, na Prvĭĭ, s Prvĭĕn*) — općinski neograđeni pašnjak (*komunāda*), šumice. Ovdje imamo osnovu *prv-*, na koju se nadovezuje *o*, zapravo dobrinjski refleks poluglasa *ŕ*, koji se nekad nalazio iza nastavka *-j*, ali kad su u davnini ispali poluglasovi na kraju riječi i prestali se izgovarati, pojaviše se skupovi od dva, tri pa i više suglasnika, te je — zbog teška izgovora — poluglas kasnije ubačen pred posljednji suglasnik, u našem slučaju između *v* i *j*. Ovaj apelativni toponim ide, dakle, u red općih imenica kao što su: *češŏj* (češalji), *kāšŏj* (kašalji), *šmrkŏj* (šmrkalji), *pehŏj* (čuperak), *prĕgŏj* (konop kojim se (za)prežu volovi), a od toponima srodni su mu u jezičnom pogledu *Požŭpŏj* (147) i *Kožŏj* (648).

164. MŌNOV (*z Mŏnova, va Mŏnov, va Mŏnovŏn, s Mŏnovĭn*) obradive čestice. Ovaj »krnji« toponim, a takvih, tobože »krnjih« toponima, kako smo već vidjeli, ima veoma mnogo, sastoji se od neodređenoga posvojnog ili posjedovnog pridjeva, vjerojatno nadimka, i neke nestale imenice, možda vrt ili što slično.

165. HRĚSTALOVSKĚ (*s Hrěstalovskih, va Hrěstalovskĕ, va Hrěstalovskih, s Hrěstalovskĭmi*) — šume. Pluralni atribut ženskoga roda, ali nejasna značenja, a odnosio se nekad na imenicu »zemle«, kako se to vidi iz stare glagoljske isprave od 8. studenoga 1321.⁹⁹

166. OPŌREV (*z Őpŏreva, v Őpŏrev, v Őpŏrevi, s Őpŏrevĭn*) — obradive čestice, pašnjaci. Da je ovdje posrijedi posjedovni pridjev s nastavkom *-ev*, to je očito, ali je nejasno, a ni na terenu nisam mogao ustanoviti, otkuda ili od čega potječe naziv.

167. SREDŪJE (*zo Sredŭj, va Sredŭje, va Sredŭjah, so Sredŭjami*) — šume, oranice, pašnjaci. Tipičan dijalektalni apelativ ženskoga roda u pluralu. Značenje: vjerojatno — zemlje u sredini ili središnji dijelovi nekoga posjeda.

168. METJAŠICA (*z Metjašĭcĕ, va Metjašĭcu, va Metjašĭci, s Metjašĭcŭn*) — oranice, pašnjaci. Nejasno. Iz Akademijina Rječnika saznajem da u Dalmaciji neku biljku zovu metjašica (*Scabiosa arvensis*), ali ne bih mogao tvrditi da naziv te biljke stoji u ikakvoj vezi s ovim toponimom.

169. HRŪŠVICA (*zo Hrŭšvicĕ, va Hrŭšvicu, va Hrŭšvicĭ, s Hrŭšvicŭn*) — obradive čestice. Naziv je deminutivna izvedenica od imenice *v*-osnove:

⁹⁹ V. napomenu br. 4.

hrūši, gen. *hrūšve* (*Prunus communis*). Toponima ovoga podrijetla ima na dobrinjskom području veoma mnogo u različitim oblicima, ali ja sam uzео u obzir samo neke tipove (v. br. 106, 170 i 359).

170 HRUŠICEV (*s i zo Hrušiceva, va Hrušicev, va Hrušicevi i va Hrušicevŏn, s Hrušicevŏm*) — obradive čestice, pašnjaci. Posjedovni pridjev u jednini, koji se u prošlosti vjerojatno odnosio na jedinstven komad zemljišta, a danas su to, nakon stoljetnih nasljednih dioba, brojne čestice. To treba držati na umu kod svih mikrotoponima, a napose kod onih koji potječu od posvojnih pridjeva.

171. KOSIČEVICA (*s Kosičevicē, va Kosičevicu, va Kosičevici, s Kosičevicŭm*) — oranice, pašnjaci. S obzirom na nastavak *-ica* koji se u ovom apelativu nadovezuje na posjedovni pridjevni nastavak *-ev*, čini mi se da bi se u ovom nazivu ipak morao nalaziti glas *č*, a ne *ć*, premda je tako pisano u katastarskom popisu i premda mi je izričito tako izgovorao moj ispitanik — pravi i nepokvareni čakavac. U tome me još više utvrđuje srodan toponim *Kosičevē* koji se također nalazi ne baš daleko od ovoga (v. br. 175).

172. SADIĆE i SADIČĚ (*zo Sadić, va Sadiće i va Sadičē, va Sadičŭh i va Sadičŭh, so Sadiči i so Sadičŭ*) — oranice. Deminutiv u pluralu s tipičnim nastavkom *-e* u nominativu iza palatala. Ostalo o karakteristikama ovoga toponima vidi pod br. 52, 53, 54 i 55.

173. MEKOTĪNA (*z Mekotŭni, va Mekotŭnu, va Mekotŭni, s Mekotŭnŭm*) — obradive čestice, pašnjaci. Ovdje imamo opet augmentativ od naziva *Mēkōt*. O značenju samoga toponima i njegovih varijanata vidi što je rečeno pod br. 91.

174. MEKOTĪCE (*z Mekotŭc, na Mekotŭce, na Mekotŭcah, s Mekotŭcamŭ*) — oranice, vinogradi. Ponovno jedna deminutivna izvedenica u pluralu ženskoga roda — i opet od *Mēkōt*, što također vidi pod br. 91. Ovaj se toponim spominje u drugoj dobrinjskoj glagoljskoj ispravi od 30. prosinca 1230.¹⁰⁰

175. KOSIČĚVĚ (*s Kosičevŭh, va Kosičevē, va Kosičevih. s Kosičevimi*) — šumice, obradive čestice. Očigledan posjedovni pridjev na *-ev*, i tu u pluralu ženskoga roda, ali na kakvu bi imenicu, koju ovaj pridjev pobliže označuje, trebalo pomišljati, to je nejasno i nesigutno.

176. LOBODNĪ (*z Lobodnōga, va Lobodnŭi, va Lobodnŏn, s Lobodnŭn*) — oranice, pašnjaci. Iz padežnih se oblika vidi da je to poimeničeni određeni pridjev koji — najvjerojatnije — potječe od naziva biljke *lōbōd* ili *lobodŭ*, gen. *lobodvē* (*Atriplex hortensis* L.).

177. VŘH MĪRGA; (*z Vřh Mŭrga; na Vřh Mŭrga*) — oranice, pašnjaci. Prvi dio toponima jasan, drugi nejasan; možda je u vezi s imenom Mirko (Emerik).

178. KUSĀNICA (*s Kusānicē, va Kusānicu, va Kusānici, s Kusānicŭm*) — šumarci obradive čestice. Naoko jasan toponimski apelativ sa sufixom *-ica*. Nije isključeno da mu podrijetlo teče od praslavenskoga korijena *kps* > *kus* (komad). Riječ *kŭs* živi još u Dobrinju punim životom, ali samo u svezi s jelima: *kŭs palēnti*, rjeđe *kŭs krŭha*, *kŭs mēsa*, *kŭs šŭra* i sl. Gotovo u svima

¹⁰⁰ I. Črnčić, o. c. str. 226 — 229.

drugim slučajevima ovu je praslavensku riječ zamijenila mletačko-talijanska — *bokūn*. Prema Akademijinu Rječniku u Hrvatskoj je poznato neko mjesto Kusanovec, tako i Kusanova šikara, a u Srbiji Kusanjica.

179. VRBĀNICA (*z Vrbānicē, va Vrbānicu, va Vrbānici, s Vrbānicūn*) — obradive čestice ili — kako mi ondje rekoše — *mēsta*. Ne bih želio ovaj apelativ dovoditi u vezu s *vrbon*, jer joj nikako ne odgovara teren, a osim toga, vrbu zovu u Dobrinju *žuki*, gen. *žukvō*. Za ime Urban i izvedenicu od njega Vrban nemam na dobrinjskom području nikakve potvrde.

180. BĀRBIČE (*z Bārbič, va Bārbiče, va Bārbičih, s Bārbiči*) — šume, vinogradi. Za ovaj toponim u blizini sela Gābonjān, kao i za neke druge po otoku, koji su nalik na ovaj, a sigurno su i istoga podrijetla, prof. Skok kaže (on, doduše, piše Barbiči, ali na terenu se govori *Bārbiče* za nom. pl.), da se ne može sigurno utvrditi, potječu li od općega naziva *bārba* (veljot. *būarba*) = stric ili od prezimena Barbi.¹⁰¹ Ja sam skloniji vjerovati da je ono drugo, jer *bārba* može u Dobrinju biti stric, ujak, tetak itd., ali samo ako je svećenik. Isti toponim, ali u singularnom obliku, koji se spominje u glagoljskoj ispravi od 12. »marča« 1379.¹⁰² odnosi se vjetojatno na drugi teren, i to u okolici Klimna.

181. VRĀĀNIN (*z Vrgānina, va Vrgānin, va Vrgānini, s Vrgānīnūn*) — šume. Uza sve što se u ovom nejasnom toponimu očito ističe posvojni nastavak *-in*, ja ipak ne znam, bismo li ga naprečac smjeli pripisivati nekome nestalom imenu. Možda je naivnija, ali mi se ipak čini bliža i vjetojatnija hipoteza da je to metafora prema riječi *vrĀān*, tj. plug, koja potječe od krčkoromanskoga ili veljotskoga »*orgain*«. U tome bismo slučaju imali još jedan veljotizam u dobrinjskoj mikrotoponimiji.

182. POPEČIFKI (*s Popečivāk, va Popečifki, va Popečifkah, s Popečifkami*) — oranice, pašnjaci. O značenju ovoga pluralnog apelativa ženskoga roda ne bih ništa poblizje znao reći. Iz genitivnoga se oblika vidi da suglasnički skup *vk* prelazi u *fk*, i ja sam pri izgovaranju baš ovoga toponima dobro napeo sluh, da to sigurno ustanovim. Poslužio sam se i pismima, tj. dopisivanjem, pa sam — osim toga — mogao ustanoviti i ove primjere: *Būnēfka, trgōfkiņa, dlofka*, a s tim u vezi i: *dočā* (od *dovōc*), *fcā* (od *pōs*), *trgōfca* (od *trgōvoc*) i — *ofcā*! Slično tome imamo i *klūfko* (klubko > klupko > kluvko > klufko) itd. Običan se, dakle, čovjek gotovo bez ograničavanja pokorava fonetici. Ako to primijenimo na skupinu *nb* > *mb* (*bombōn, kolombār, kolēmbat(se), načimba*) ili *np* > *mp* (*kompīr*) i sl., onda smatram da je školnička manira, da ne kažem afektacija, kad neki hoće silom da u dijalektu pišu: *bombōn, kolonbar, kolenbat, načimba, konpir* i sl.

183. BOBŌV (*z Bobōva, va Bobōv, va Bobōvi, s Bobōvin*) — šume. Ovaj je supstantivirani neodređeni pridjev kao toponim, kako smo to već imali prilike ustanoviti, posljedica gospodarsko-ekonomskih prilika, te označuje teren na kojemu se nekad uzgajao *bōb* (*Vicia faba*), a danas su, eto, na tome mjestu šume.

¹⁰¹ P. Skok, o. c. str. 54, br. 126.

¹⁰² V. napomenu br. 5.

184. ŠIMĀNOV (*z* Šimānova, *va* Šimānov, *va* Šimānovi, *so* Šimānovin) — šume. Posjedovni pridjev na -ov, vjerojatno od nadimka Šimān, i ujedno atribut neke nestale imenice muškoga roda, možda — *dr̥mūn* ili što slično.

185. MOŠŪNIŠĆA (*z* Mošūnišć, *Mošūnišća*, *Mošūnišćih*, *s* Mošūnišćí) — oranice. Nominativ plurala od apelativa mošun-išće. Pobljiže o podrijetlu te riječi vidi pod br. 44. »Među mjesnim imenicama ima podosta takovih, koje znače mjesto, na kojem je nekad bila ona stvar, koju temeljna imenica znači . . .«¹⁰³ Na mjestu, dakle, gdje su danas oranice, nekad su stajale mošune. U svakom slučaju toponim je u vezi s gospodarsko-pastirskim zanimanjem onamošnjega stanovništva. Kako se iz primjera kosih padeža vidi, uz glagole kretanja, tj. na pitanje: kamo idemo? ili gdje smo bili? — nema prijedloga.

186. NOVĚ DRMŪNA (*z* Novih *dr̥mūni*, *va* Novē *dr̥mūna*, *va* Novih *dr̥mūnih*, *s* Novimi *dr̥mūni*) — šume. Tipična toponimska dvoosnovna složenica koja se sastoji od pridjeva *nov* i preromanske, tj. grčko-bizantske imenice *dr̥mūn* (δρῦμδν), o kojoj je već bilo riječi pod br. 49. U svomu djelu »Studi toponomastici sull' isola di Veglia« Skok spominje na dva mjesta ovaj toponim.¹⁰⁴

187. BORŪJE (*z* Borŭj, *va* Borŭje, *va* Borŭjah, *s* Borŭjami) — šume. Kao osnova ovom toponimu služi naziv *bor* (*Pinus silvestris*), a nastavak je -*uje*, tj. plural od -*uja*, što odgovara štokavskom -*ulja*. Po obliku, dakle, toponim ide u red onih kao što su *Tribŭje*, *Sredŭje*, *Rosŭje*, a moglo bi se reći i *Šmrkŭja* i *Vrŭja*.

188. VLĀŠKĒ (*z* i *z*o *Vlaških*, *va* *Vlaš̆kē*, *va* *Vlaš̆kih*, *s* *Vlaš̆kimi*) — šume. Za sve Krčane, pa tako i za Dobrinjce, *Vlāh* - *Vlāhi* to su i danas stanovnici čitava velebitskog područja, ali i južnoga dijela Hrvatskog primorja, osobito okolice Senja. Poznato je da su još u XIV i XV stoljeću Frankopani ove Vlahe naseljavali po svojim imanjima na otoku, i to uglavnom na njegovu zapadnom dijelu, otuda su preko otoka Cresa prelazili u Istru. To se naseljivanje, među ostalim, očito vidi i iz glagoljskog dokumenta od 8. studenoga 1321. u kojemu se spominje baš ovaj toponim.¹⁰⁵ Tu se izričito kaže: » . . . i do zemle kneže, ke se zovu *Vlaške* . . .«, gdje stari pridjev »*knež*«, koji se više ne govori, znači isto što i — knežev. Da su se — premda nešto kasnije — naseljivali i u sjeveroistočne dijelove otoka, vidi se iz glagoljskih isprava od 10. nov(e)mbra 1465. i »miseca augusta 1468«. gdje Ivan Frankopan — da se tako izrazim — potoponimce određuje na dobrinjsko-omišaljskom području granice u kojima se imaju kretati oni i »*mih živini navlas-ito prašci* . . .«¹⁰⁶ Kako je već rečeno, ti toponimi, osim rijetkih, žive još i danas.¹⁰⁷

189. PIŠĆĀK (*s* *Pišćākā*, *na* *Pišćāk*, *na* *Pišćāk̆*, *s* *Pišćākôn*) — šume. Ovaj toponim označuje kakvoću tla, tj. pjeskovitost (*i* = refl. *ě* ispred pala-

¹⁰³ T. Maretić, Gramatika i stilistika, II izd. Zagreb, 1931, str. 287.

¹⁰⁴ Arch. glottologico italiano, vol. XXV/1933, str. 122, br. 101 i str. 129, br. 111.

¹⁰⁵ V. napomenu br. 4.

¹⁰⁶ V. napomenu br. 7.

¹⁰⁷ Pobljiže o problemu naseljivanja Vlaha na Krku vidi: P. Skok, Slavenstvo i romanstvo, str. 18, 25, 29, i 265, te P. Skok, Studi toponom. s. isola di Veglia, Arch. gl. it. v. XXIX/1937, str. 113 i 117; vidi i bilješku br. 32.

tala i *šč* < *skj*, tj. pesak-jak). Naziv je relativno star, jer je moralo proći dosta vremena otkad su na pjeskovitu tlu izrasle šume. Nalazimo ga u spominjanu glagoljskom notarskom spisu od 1. ožujka 1633.¹⁰⁸

190. PĀKOVI DRĀGI (*s Pākovich drāg, va Pākovi drāgi, va Pākovich drāgah, s Pākovimi drāgami*) — šume. Dvoosnovni toponim u kojemu je prvi dio posjedovni pridjev od nekoga nepoznatog imena, a drugi je opće poznati i veoma česti toponomastički naziv na ovome području. U okolici Knina u Dalmaciji nalazi se *Pakovo selo*, kako to navodi Akademijin Rječnik. U Dobrinju, međutim, postoji hipokoristik, danas zapravo nadimak, *Pāfko* (< *Pavko*), a i deminutiv od toga *Pāfković*, pa nije isključeno, da je i ovaj toponim u vezi s tim hipokoristikom ili nadimkom, u kojem se onda slučaju u sredini izgubio glas *f*, odnosno *v*, a taj se gubitak nadoknadio oduljenjem naglaska.

191. MĀVROVICA (*z Māvrovicē, na Māvrovicu, na Māvrovici, s Māvrovicūn*) — šume. Apelativ s nastavkom *-ica*, koji se nadovezuje također na pridjevni nastavak *-ov*, a osnova mu je ime *Māvōr* (Mavar < Maurus), ime koje danas više u Dobrinju ne postoji, ali da je nekad bilo često, dokazuju brojna prezimena Mavrovići, od kojih su najmanje dvojica kao glagoljski notari vezani i za kulturnu povijest Dobrinja.

192. MĀRGOVICA (*z Mārgovicē, na Mārgovicu, na Mārgovici, s Mārgovicūn*) — šume. Apelativ kao i prethodni toponim, ali od nekoga nepoznatog imena.

193. BISĀŽNĒ (*z Bisāžnih, va Bisāžnē, va Bisāžnih, s Bisāžnimi*) — šume, pašnjaci. Ovaj metaforički toponim, zapravo pridjev muškoga roda u pluralu oslanjao se nekad kao atribut na neku imenicu također u pluralu — možda *drmina* — koja se s vremenom izgubila. *Bisāžni* potječe od imenice *bisāgi*, što vidi pod br. 877.

194. DIRĀKOVOC (*z Dirākofca, va Dirākovoc, va Dirākofci s Dirākofcēn*) — šume. Na osnovu *dirak-* (*dirāka*, drača, Paliurus spina - Christi) nadovezuje se složeni nastavak *-ovoc*, gdje je — kako smo to već više puta naveli — dugi *o* dobrinjski refleks poluglasa *ɔ*.

195. VĒLĪMŪŽ DOĻÖC — šume, pašnjaci. U svojoj svojoj jasnoći, zasada ipak nejasan toponim, osim drugoga dijela koji označuje konfiguraciju tla.

196. KUŽNA — šume. Zapisano samo kako sam našao u Katastru, ali na terenu nisam našao potvrde ovome toponimu, i zato mi je ostao nejasan.

197. KŅĀKŌVICA (*s Kñākōvicē, va Kñākōvicu, va Kñākōvici, s Kñākōvicūn*) — šume. *Kñāst* ili *kñākav* kažu u Dobrinju čovjeku koji nema ruke ili kojega njezina dijela, ili mu je ruka uzeta. Ovaj bi, dakle, apelativ mogao potjecati od posvojnoga pridjeva prema nadimku što ga je netko stekao po toj manjkavosti.

198. PŪPOŅĪN (*s Pūpoñina, va Pūpoñin, va Pūpoñimi, s Pūpoñinōn*) — šume, pašnjaci. Toponim veoma star, kako svjedoči glagoljska isprava od 8. studenoga 1321. u kojoj se spominje, 108^a pa otud valjda njegova ne-

¹⁰⁸ I. Jelenović, o. c. str. 261.

^{108a} V. napomenu br. 4.

jasnoća. Ipak mi se čini da je ovdje posrijedi neki nestali antroponim, u kojemu se krije stari oblik pridjeva na -j, te bi to bio teren (vrt, drmun ili sl.) koji je pripadao nekome Puponji.

199. VĚLĪ PŪPONĪN (z *Vĕlōga Pŭpoŋina, va Vĕli Pŭpoŋin, va Vĕlōn Pŭpoŋini, s Vĕlin Pŭpoŋinōn*) — šume. Proširen prethodni teren.

200. KABAJĪN (s *Kabajina, va Kabajin, va Kabajini, s Kabajinōn*) — šume. Sve što sam rekao o Puponjinu, pristaje i može se reći i za ovaj toponim, a i spominje se u istoj glagoljskoj ispravi.

201. GRĀDŃA (z *Grđāñ, va Grđna, va Grđñih, s Grđñi*) — velika šuma. Čuo sam i izgovor *Grđna* i *Grđne*, gdje je, zbog teška izgovora, ispalo *d*, ali u gen. pl. ostaje uvijek *Grđāñ*. Ovome pluralnom obliku na -a, što je — kako smo već vidjeli — relativno česta pojava među dobrinjskim toponimima, nismo mogli utvrditi singulara ni ja ni moji ispitanici. Jedina hipoteza, kojoj sam se utekao pri rješavanju podrijetla ovoga toponima jest prastaro hrvatsko ime *Grdan* od kojega je vjerojatno poteklo i današnje dobrinjsko prezime *Grđnić*.¹⁰⁹ Toponim je veoma star, kako to svjedoči glagoljska isprava od 30. prosinca 1230. u kojoj se spominje.¹¹⁰

202. BRĀĀD (z *Brgŭda, va Brgŭd, va Brgŭdi, s Brgŭdōn*) — šume, pašnjaci, komunāda. Već je na prvi pogled očito da ovaj toponim ne može biti domaćega podrijetla. »Sudeći prema historijskim potvrdama, odgovara tačno latinskoj riječi *virgultum* »šikara.«¹¹¹ Naziv, dakle, pripada ranoromanskoj toponomastičkoj tvorbi. Poznat je u Dalmaciji, u Istri i na otocima, a vrijedno je i potrebno napomenuti, kako to — na temelju obavijesti domoroca Ive Jardasa — čini i prof. Skok, da se i jedan dio riječke obale još od prastarih vremena zove *Brgŭdi*, a ne *Costabella*, kako su je nazvali okupatori, i kako je — na svoju sramotu — i danas još zovu neki nemarnjaci.

203. BRĀĀDI (s *Brgŭd, va Brgŭdi, va Brgŭdih, s Brgŭdi*) — šume, pašnjaci, komunāda. Pluralni oblik prethodnoga toponima. Kako su *Brgŭdi* dio sela Krasa, od ovoga toponima postoji i etnik, koji je ovdje zapravo nadimak, a dakako onda i ktetik:

- a) *Burgudān, -a -u, -a, -e, -u, -ōn*
Brgudāni, -i, -ōn, -i, -ih, -i
- b) *Brgudānka, -i, -i, -u, -a, -i, -ūn*
Brgudānki, -ānāk i -ānki, -ānkan, -ānki, -ānkah, -ānkami
- c) *brgudānški, -ā, -ō.*

204. BRĀĀCA (z *Brgŭc i z Brgŭdāc, va Brgŭca, va Brgŭcih, s Brgŭci*) — oranice, šume. I opet jedna tipična dobrinjska deminutivna izvedenica u pluralu s nastavkom -a, kao *Krāšca, Dōca, Kičoca, Klānca, Vřšca* i sl. Podrijetla je, dakle, istoga kao i *Brgŭd*.

205. PONĪKVI (s *Ponĭkāv, va Ponĭkvi, va Ponĭkvah, s Ponĭkvami*) — jezero, dolina, šume, oranice, voćnjaci, maslinici. Prema Akademijinu Rječ-

¹⁰⁹ Vidi o tome još: P. Skok, *Studi topon. sull'isola di Veglia*; *Archiv, glottolog. it. vol. XXIX/1937*, str. 117, red br. 185.

¹¹⁰ Vidi str. 152.

¹¹¹ P. Skok, *Slavenstvo i romanstvo*, Zagreb, 1950, str. 26.

niku *ponikva* je isto što i ponor, tj. mjesto gdje voda ponire i gubi se pod zemljom. U korijenju *-nik-* (po-nik-nuti) krije se, dakle, značenje riječi. Naše su *Ponikvi* (ne Ponikva, kako to donosi Akademijin Rječnik) zaista jezero, koje zimi, u proljeće i ujesen poplavi široku plodnu dolinu, a ljeti nestane i izgubi se u ponoru na sjevernom dijelu doline. Da su *Ponikvi* relativno bogat podvodni teren, vidi se i po tome što je na zapadnom rubu brežuljka, koji okružuje *Ponikve*, podignut vodovod, iz kojega se opskrbljuju vodom Malinska i Krk. *Ponikvi* se, doduše, ne nalaze na dobrinjskom području (nekad je postojalo i selo *Ponikvi*), ali kako neki Dobrinjci, napose oni iz sela Krasa, imaju svoje čestice i u ponikvarskom kraju, što se vidi iz jedne od najstarijih dobrinjskih glagoljskih isprava od 8. studenoga 1321,¹¹² one su morale ući u ovaj rad.

206. VIČĚVICA (*z Vičĕvicē, va Vičĕvicu, va Vičĕvici, s Vičĕvicūn*) — šume. Ako ovaj apelativ pokušamo podijeliti na njegove sastavne elemente: *-ev*, kao sufix posvojnoga pridjeva i *-ica* kao čest apelativni nastavak, onda nam se kao osnova javlja Vič-, što smo je kao nejasan samostalan toponim imali pod br. 46. No veliko je pitanje, da li su ova dva toponima u kakvoj vezi?

207. POD KŪČŪN DOLŌC — ovaj troosnovni, vjerojatno noviji toponim, u sva tri svoja člana jasno govori što svaki od tih triju članova znači. Karakteristični su samo dobrinjski nastavak *-un* za instrumental ž. r. (*kŭc-ūn*) i refleks *o* za *ɔ* u nastavku *-(o)c* (*dol-(o)c*). Što se komplicirane složene deklinacije tiče, i ona je u ovom slučaju labava, pa su mi moji ispitanici na pitanje: — *S kŭda rĕmĕ?* — odgovarali: — *z Dŏlcā pod kŭcūn*; ali i *z Dŏ(l)cā spod kŭcē*. Na pitanje: — *Kāmo rĕmĕ?* — odgovarali su: — *Pod kŭcūn dolŏc i va Dolŏc pod kŭcūn*. Na pitanje: — *Kāj (gdje) smo bili?* — odgovor je glasio: — *Pod kŭcūn dŏ(l)cī i va Dŏlčī pod kŭcūn*, a na pitanje, odnosno uputu da ponove i nadopune pitanje: — *Čo ćemo s onīn Dŏlcēn?* — odgovarali su: — *S Dŏlcēn pod kŭcūn ili s Dŏlcēn spod kŭcē*. U drugoj se varijanti prijedlog *pod* automatski zamjenjuje prijedlogom *spĕd* (ispod).

208. FRĀTORSKĪ DOLŌC (*zo Frātorskŏga dŏlcā, va Frātorskī dolŏc, va Frātorskŏn dŏlčī, s Frātorskīn dŏlcēn*) — dolac, oranica. Dolac koji je pripadao nekim fratrima.

209. PŌLI ŠŪMĀRKINA — pašnjak. Prijedlog *pŏli*, tj. kod, označuje uglavnom mjesto do kojega ili uz koje se nešto nalazi. On je, dakle, neke vrste orijentacioni prijedlog i zato je u toponomastici veoma čest. U dobrinjskoj ga ima toliko, da sam ga uzeo u obzir tek oko jedne desetine, tj. samo one koji označuju kakvu osobitu varijaciju. *Šŭmārkīn* je posvojni, posjedovni pridjev ženskoga roda, vjerojatno od nadimka.

210. CERŌV (*s i zo Cerŏva, va Cerŏv, va Cerŏvŏn, s Cerŏvin*) — šume. Supstantivirani neodređeni pridjev od imenice *cēr* (*Quercus cerris*). Naći ćemo ga još i kao supstantivirani određeni pridjev u singularu (v. br. 761), a i kao supstantivirani određeni pridjev u pluralu (v. br. 346 i 786). Toponim je veoma star, jer ga nalazimo već u glagoljskoj ispravi od 30. prosinca 1230.¹¹³

¹¹² V. napomenu br. 4.

¹¹³ V. napomenu br. 3.

211. DRĚNDRĀGA (*z Drēndrāgi, va Drēndrāgu, va Drēndrāgi, s Drēndrāgūn*) — šume. Toponim očito pokazuje sraslicu, u kojoj prvi dio označuje drvo *drēn* (Cornus mas), a drugi poznati i veoma česti krčki toponomastički apelativ *Drāga*, o kojemu je u ovome radu već bilo riječi (v. br. 60).

212. TREBENĚŽ (*s Trebenēža, va Trebenēž, va Trebenēži, s Trebenēžōn*) — šume. Toponim rijedak, a zasad i nejasan. Zanimljivo je da se na sjeverozapadnoj obali otoka Cresca jedna uvala i rt uza nj zovu *Trebenēž*!^{113a}

213. GORELĪNA (*z Gorelīni, va Gorelīnu, va Gorelīni, s Gorelīnūn*) — pašnjaci, vrtovi. Iz samoga se naziva ne može razabrati, da li je toponim nastao otuda što se tamo nekad slučajno zbilo kakav požar ili je on rezultat sistematskoga primitivnoga krčenja šume vatrom kako je to slučaj kod *Požgāne* (v. br. 805) ili naziva sela *Gārica* (Vrbnik),¹¹⁴ odnosno *Požega* u Slavoniji.

214. GĀČNĪ (*z Gāčnōga, va Gāčni, va Gāčnōn, s Gāčnin*) — oranice, pašnjaci, šume. Supstantivirani određeni pridjev, kakvih smo već imali, a i imat ćemo ih još više. Sigurno metafora, ali veoma stara, jer se spominje u Ambrozovoj glagoljskoj ispravi od 8. studenoga 1321. 114^a Isti toponim imamo i na drugom, istočnom kraju dobrinjskog područja (v. br. 946).

215. KOBĪL'JAK (*s Kobil'jāka, va Kobil'jāk, va Kobil'jāki, s Kobil'jākōn*) — šuma. Toponim jasan po svojem značenju, tek bi trebalo reći da se nastavak *-jak* nadovezuje na pridjevsku osnovu *kobil-* te da ga Dobrinjci i izgovaraju *Kobil'jāk*. Ovaj toponim potječe možda iz onih vremena, kad se na Krku uzgajala neka osobita pasmina konja, koja je bila poznata pod nazivom »cavalli crovati«. O toj posebnoj pasmini krčkih konja obavješćuje svoju vlast i poznati prvi mletački providur na otoku Antonio Vinciguerra (1480—81), i to veoma biranim riječima, a i sam Farlati (1690—1773) u svome djelu »Illyricum Sacrum« nalazi za potrebno da kaže: ». . . equi Veglenses modico breviuq corpore sed mira spiritus alacritate et forma imprimis elegantī . . .«¹¹⁵ (. . . krčki konji srednjeg i kratka tijela, ali izvanredno vatreni i po stasu neobično elegantni . . .). S obzirom da su faunonimi, kako smo već ustanovili, u dobrinjskoj mikrotoponimiji relativno rijetki, onda toponimi kao što su: *Kōński* (236), *Kōńin* (624), *Kōńskā* (639) i *Koškobila* (825) govore u prilog toj pretpostavci.

216. LOŽĪNI (*z Ložīn, va Ložīni, va Ložīnāh, s Ložīni*) — šume, oranice. Augmentativna izvedenica u pluralu od opće imenice *lōg*, ali je danas nepoznato, zašto je ovaj teren dobio takvo ime. Nije isključeno da je u vezi s pastirskim zanimanjem.

217. ČĚSTI (*s ČĚst i zo ČĚst, va ČĚsti, va ČĚstah, s ČĚstami i so ČĚstami*) — Pluralni apelativ ženskoga roda sa starim nastavkom na *-i* u nom. plurala. O njegovoj starosti govori i glagoljska isprava od 8. studenoga 1321. koja ga spominje baš u tom obliku.¹¹⁶

^{113a} Anali Leksikogr. zavoda, Sv. 3, str. 145.

¹¹⁴ P. Skok, o. c. str. 28.

^{114a} V. napomenu br. 4.

¹¹⁵ Vj. Klaić, Krčki knezovi Frankapani, Zagreb, 1911, str. 34 i 304.

¹¹⁶ V. napomenu br. 4.

218. BIŠKUPIJA (*z Biškupijē, va Biškupiju, va Biškupiji, s Biškupijūn*) — šuma, obradive čestice. Vjerojatno zemlje koje su pripadale krčkoj biskupiji za koju znamo da se ubraja među najstarije na istočnoj obali Jadrana.¹¹⁷ Toponim se spominje u istoj ispravi kao i prethodni. Isti naziv postoji i na otoku Hvaru.¹¹⁸

219. JĚŽEV (*z Jěževa, va Jěžev, va Jěževi, s Jěževin*) — obradive čestice, šuma. Posjedovni pridjev na *-ev*, ali označuje li nadimak, i na kakvu se nestalu imenicu nekad naslanjao, teško je zaključiti.

220. BRŌZOVO SELŌ (*z Brŏzova selā, va Brŏzovo selŏ, va Brŏzovŏn selŏ, s Brŏzovŏn selŏn*) — oranice, šume. Dvoosovni toponim koji se sastoji od posjedovnog pridjeva *Broz-ov* (< Ambroz < Ambrosius) i apelativa *selŏ*. Međutim, *Brŏzovo selŏ* kao naseobina danas više ne postoji. U katastarskim sam knjigama našao naziv Ambroz za neke šume i oranice, na terenu sam doznao za ovaj dvočlani toponim, a u poznatoj i spominjanoj glagoljskoj ispravi od 30. prosinca 1230. kojom neki Juraj Pariježić dariva crkvu Sv. Jurja što ju je dao graditi blizu Dobrinja,¹¹⁹ zapravo blizu sela Krasa, spominju se i »zemle svetoga Ambroža«, ali nisam mogao utvrditi da li se sva ova tri naziva odnose na isti teren.

221. KUNČARIČA (*s Kunčaričē, na Kunčariču, na Kunčariči, s Kunčaričūn*) — šume. Toponim tamna postanja.

222. SLĀDOVIČINI (*zo Slādovičīn, va Slādovičīni, va Slādovičīnah, so Slādovičīnami*) — šume. Kako na drugom kraju dobrinjskoga područja postoji toponim *Slādovica* (br. 969), gdje imamo nastavak *-ica*, koji se nadovezuje na pridjevni nastavak *-ov*, kao što je to kod toponima *Slād-ova* (v. br. 567), ovaj je pluralni oblik ženskoga roda vjerojatno deminutivni pejorativ, koji se dosta često javlja u dobrinjskoj mikrotoponimiji. Evo samo nekih: *Crikvičina* (271), *Čovjeničina* (932) *Glavičina* (901) *Goričini* (66), *Kūčićina* (475), *Sadičina* (707).

223. PETRŪŠICA (*s Petrŭšicē, va Petrŭšicu, va Petrŭšici, s Petrŭšicūn*) — šume. Toponim je vjerojatno nastao u vezi s nekim imenom ili nadimkom.

224. STANIŠĆINA (*zo Stanjšćīni, va Stanjšćīnu, va Stanjšćīni, so Stanjšćīnūn*) — šume i nešto obradivih čestica. Augmentativna izvedenica od apelativa *Stanišće*, a upućuje, kao i sve ostale te vrste, na davne pastirske nastambe po otoku.

225. ŠĚPOVICA (*zo Šěpovicē, va Šěpovicu, va Šěpovici, so Šěpovicūn*) — pašnjaci, šume. Ako se podsjetimo na toponim *Kňākŏvica*, koji je potekao od posvojnoga pridjeva prema nadimku što ga je netko dobio po stanovitoj tjelesnoj manjkavosti, onda to možemo primijeniti i na ovaj toponim: *Šěp-ov-ica*.

226. ŠTĪRNICA (*zo Štīrnicē, na Štīrnicu, na Štīrnici, so Štīrnicūn*) — šume. Opet jedna deminutivna izvedenica od apelativa *štīrna*, što potječe

¹¹⁷ I. Črnčić, Najstarija poviest krčkoj, osorskoj, rabskoj, senjskoj i krbavskoj biskupiji, Rim, 1867. str. 3.

¹¹⁸ M. Hraste, o. c. str. 357.

¹¹⁹ Vidi str. 152.

od latinske riječi *cisterna* (zdenac, bunar). *Štirna* je iskopan, ozidan i betoniran zdenac, a nalazi se gotovo ispred svake kuće. Po šumama i poljima mogu se ovdje-ondje naći omanje jednostavnije »štirnice«.

227. BALIČEVIĆA (*z Baličevićē, va Baličeviću, va Baličevići, s Baličevićūn*) — šume. Primarno nam se i u ovom mikrotoponimu javlja posjedovni pridjev na *-ev*, na koji se naknadno naslonio još jedan sufix *-ica*, ali je osnova ipak ostala nejasna.

228. KIRINOČ (*s Kirinča, va Kirinoč, va Kirinči, s Kirinčēn*) — šume. Kako je već navedeno pod br. 38, toponimi na *-(o)č* veoma su rijetki. Ovaj je, jamačno, u vezi s imenom Kirin (Quirinus) koje nalazimo već u najstarijoj, Dragoslavljevoj ispravi od 1. siječnja 1100.: »*fa Kirin, sin Radonin, pisac od komuna Dobrina.*«¹²⁰ Na dobrinjskom području ima danas veoma mnogo prezimena Kirinčić, a sva ona sigurno potječu od spomenutoga imena. Toponim je, dakle, star, a spominje se već u trećoj dobrinjskoj glagoljskoj ispravi od 8. studenoga 1321.¹²¹

229. SRŠIŃSKI (*zo Sršinskōga, va Sršinski, va Sršinskōn, so Sršinskīn*) — pašnjak. I pridjevi na *-bškī, -bškā, -bškō* označuju pripadanje nekome ili nečemu, oni su dakle, posvojni ili posjedovni pridjevi i u toku stoljeća mogu postati pridjevne imenice. Takav slučaj imamo i ovdje, ali što znači osnova *Sršin-*, na koju se nastavlja sufix *-ski*? Pučka se etimologija trenutno snašla i kad sam zapitao svoje ispitanike, zašto se taj pašnjak tako zove, oni su lako i bez razmišljanja odgovorili: »*Zatō zač su tamo sřšeni!* (Sršljen - Vespa crabro). Možda i jest tako, ali zbunjuje razlika u završetku riječi *-en*, odnosno u završetku osnove *-in*. Na ovom području nisam, naime, našao nazalnog izgovora samoglasnika *i* mjesto *e* ispred *n*, kako je to u Šilu: *mīndula, palīnta, ja (g)rīn* itd., tako da mi i dalje ostaje nejasan ovaj toponim.

230. KRĀSINI (*s Krāsīn, na Krāsini, na Krāsinah, s Krāsinama*) — pašnjaci, šume. Augmentativ u pluralu od općega toponomastičkog termina *Krās*, i sve što se odnosi na etimologiju ovoga naziva, pogledaj što je o njemu rečeno na str. 155 i 156.

231. ŠULINI (*zo Šūlin, va Šūlini, va Šūlinah, so Šūlinami*) — šume. Kao u prethodnom toponimu, i ovdje imamo augmentativ u pluralu ženskoga roda s nastavkom *-ini*, ali njegova je osnova *Šul-* nejasna i tamna postanja. Premda u Vrbniku postoji prezime *Šulina*, ovdje me lokativni oblik zadržava od zaključka da bi to mogao biti poimeničeni posjedovni pridjev, a pogotovo, kad u blizini Šila postoji oveće polje koje se zove *Šula*, n. pl. n. (v. br. 661).

232. RĀDOMIŃ (*z Rādomina, va Rādomin, va Rādomini, s Rādominōn*) — šume. Poimeničeni posvojni, odnosno posjedovni pridjev od prastaroga hrvatskog imena Rado, Radomir.

233. PĀRIJE (*s Pārīj, va Pārije, va Pārījah, s Pārījami*) — šume. Pluralni oblik ženskoga roda, ali nepoznata podrijetla.

234. KOSTAŠIĆ (*s Kostašića, va Kostašić, va Kostašići, s Kostašićēn*) — šume. Deminutiv neustanovljena značenja.

¹²⁰ I. Črnčić, Kat. list, 1860. o. c. str. 226.

¹²¹ Vidi str. 152.

235. PÖLI POKLŌNCA — šume. *Poklŏnoc* je omanja kapelica podignuta gdje god uz putove, najčešće na raskršćima. Pred pokloncem se ljudi, kad onuda prolaze, prekrize i — poklone!

236. KŌNSKĪ (*s Kŏnskŏga, va Kŏnski, va Kŏnskŏn, s Kŏnskĭn*) — šuma, pašnjaci. Toponim je poimeničeni pridjev, oslanjao se nekad na neku imenicu muškoga roda i, kao gotovo svi mikrotoponimi ove vrste, predstavlja metaforu. (v. br. 639).

237. VRBĀNICE (*z Vrbānic, va Vrbānice, va Vrbānicah, s Vrbānicami*) — pašnjaci. O podrijetlu ovoga toponima ne bih znao reći više nego što sam rekao o onomu pod br. 179.

238. PÖLI FANŪKA — oranice, vrtovi. Fanuko je poznato dobrinjsko prezime.

239. DŌČINI i DŌLČINI (*z Dŏ(l)čĭn, va Dŏ(l)čĭni, va Dŏ(l)čĭnih, s Dŏ(l)čĭni*) — oranice. Augmentativna izvedenica u pluralu muškoga roda od apelativa *dolčc*, o čemu vidi pod br. 814.

240. RŽĚNOVĪ (*z RžĚnovŏga, va RžĚnovĭ, va RžĚnovŏn, s RžĚnovĭn*) — šume. Da imamo opet posla s poimeničenim određenim pridjevom, to se očito vidi iz svih oblika ovoga toponima. Što se tiče njegova podrijetla, sigurno potječe od imenice *řž*, tj. raž (Secale cereale) — *řžĚn krŭh*.

241. SKAZIŃIŃ (*zo SkaziŃĭna, na SkaziŃĭn, na SkaziŃĭni, so SkaziŃĭniŃ*) — oranice. Jasan posjedovni pridjev na *-in*. Nije li možda od kakva nestala hrvatskog imena Skazinja?

242. NĪVICE (*z Nĭvic, va Nĭvice, va Nĭvicah, s Nĭvicami*) — obradive čestice, oranice. Veoma star a i čest toponim na čitavu hrvatskomu kopnenom, ali i otočkom području, pa tako i na dobrinjskom. U ovom sam obliku zadržao samo dva, i to udaljena jedan od drugoga. Toponim je pluralna, deminutivna izvedenica od apelativa *njiva*, koji je kao toponim rijedak i ja ga takva uopće nisam našao. Obično je uvijek u pluralu — sigurno zato što uvijek označuje više, da ne kažem mnogo, obradivih čestica. Sam po sebi toponim upućuje na ekonomsko-poljoprivrednu djelatnost u krajevima gdje se susreće. Svoju veliku starost pokazuje time — kako kaže prof. Skok — što se kao toponim nalazi i u zemljama u kojima je Slavena davno već nestalo, kao npr. u Grčkoj.¹²² Na otoku Krku je poznato turističko mjesto *Nĭvice* koje je dobilo ime po plodnim česticama iza njega. Isti toponim susrećemo na otocima Rabu i Pašmanu, a napose na otoku Hvaru.¹²³

243. NĪVIČINA (*z Nĭvičĭni, va Nĭvičĭnu, va Nĭvičĭni, s Nĭvičĭnĭn*) — danas šumarci, donedavna njive. Poslije onoga što je rečeno o prethodnom toponimu, za ovaj treba još samo dodati da je to tipičan dobrinjski deminutivni pejorativ, koji govori o ne baš osobitoj plodnosti toga tla.

244. KRČICE (*s Krčic, na Krčice, na Krčicah, s Krčicami*) — šume. Deminutivni toponomastički apelativ u pluralu ženskoga roda, a označuje kraj ili šumu, odnosno njezin dio koji se krči ili se smije krčiti. Poblizje o tome vidi što je rečeno pod br. 128.

245. KNEŽIJA (*s Knežijĕ, va Knežiju, va Knežiji, s Knežijŭn*) — oranice, šume. Zna se da su Krkom vladali knezovi Frankopani te da se po

¹²² P. Skok, *Slavenstvo i romanstvo*, Zagreb, 1950. str. 261.

¹²³ M. Hraste, o. c. str. 363 i 364.

njemu i zovu Krčki. Otuda vjerojatno ovakvi i slični nazivi (»zemle knežev«: *knež* stari oblik pridjeva *knežev*). Toponim, dakle, znači zemlju ili kraj što pripada ili što je pripadao knezu. Identičan toponim imamo i u Omišlju, a znamo da se tako zove i jedan dio Zagreba.

246. PŎLI PĚRIĆ — pašnjaci. Uz orijentacioni prijedlog *pŏli* imamo gen. plurala od imena *Pĕrić*, što je deminutiv od hipokoristika *Pĕre*, a ovo od *Pĕtŏr*.

247. ČRMŬJE (*š Črmŭj, va i za Črmŭje, va Črmŭjah i za Črmŭjah, š Črmŭjami*) — šume. Očit je čakavski skup *čr* kao i *j = ĳ*, a *črmŭja* bismo možda mogli uzeti kao crna zemlja, premda taj termin u Dobrinju danas ne postoji.

248. RJĀVOC (*z Rjāfca, na Rjāvoc, na Rjāfci, s Rjāfcĕn*) — šume, pašnjaci. Polazeći putem razrješivanja čakavskih elemenata u nazivu, vidimo da je to *Rđavac* i zaključujemo da je takav naziv dobio po boji koja je karakterizirala onaj kraj.

249. OKLĀDI (*z Őklād, v Őklādi, v Őklādih, s Őklādi*) — pašnjaci. Pluralni oblik muškoga roda od toponomastičkog apelativa *Őklād* (v. br. 270 i 526), a kako smo već jednom vidjeli (br. 113), sastoji se od predmetka *o* i osnove *klad-* (*klad-em* : *klad-t* > *klāst*), što znači *o-klad-ati*, tj. ograditi. Identičan toponim imamo na omišaljskom i na vrbničkom području, a poznati su i u Istri.¹²³

250. GLAVICA (*z Glavicĕ, na Glavicu, na Glavici, s Glavicŭn*) — oranice. Toponim potpuno jasan (deminutivna izvedenica ž. r.), a označuje konfiguraciju tla.

251. KOZARŎV (*s Kozarŏva, va Kozarŏv, va Kozarŏvi, s Kozarŏvin*) — pašnjaci, šume. Poimeničeni posvojni pridjev na *-ov*, koji nas vodi u daleko pastirsko zanimanje otočana. Na vrbničkom području nalazi se selo koje se zove *Kozarin*.

252. PŎLI PETRŐČIĆ (*Petrŏčići*) — oranice. *Petrŏčić* je i danas poznato prezime i nadimak.

253. KAJŬŽINA (*s Kajŭžini, na Kajŭžinu, na Kajŭžini s Kajŭžinŭn*) — obradive čestice. Augmentativna izvedenica od toponomastičkog apelativa *Kajŭga* (v. br. 771).

254. SLĪNICA (*zo Slīnicĕ, na Slīnicu, na Slīnici, so Slīnicŭn*) — šume. I ovaj je deminutivni oblik s jezičnoga stajališta jasan, značenje mu je vjerojatno metaforično.

255. DRĚNŎVI (*z Drĕnŏvŏga, va Drĕnŏvi, va Drĕnŏvŏn s Drĕnŏvin*) — šume. U ovom slučaju toponim nosi ime po šumskom drvetu *drĕn* (*Cornus mas*). Zadržao sam ga, kao i još neke, zato što se nalaze na tri različita mjesta i u priličnoj udaljenosti, a preko jednoga su od njih vjerojatno već prošla stoljeća, te je od drenove šume postao — oranica (v. br. 521 i 923).

256. HLĀM (*s Hlāmā, va Hlām, va Hlāmĭ i va Hlāmŭ, s Hlāmŏn*) — oranice. Kao što zapadni dio otoka Krka obiluje starim romanskim nazivljem pojedinih krajeva, tako južni (Baška), a osobito istočni (Vrbnik, Dobrinj) i sjeverni dio (Omišalj) gotovo bismo mogli reći vrvi prastarim hrvatskim imenima. Poznata je planina *Hlām* blizu Vrbnika, a evo nam *Hlama* i ovdje,

^{123a} Anali Leksikogr. zavoda, Zagreb, 1956, Sv. 3, str. 89.

u okolici Omišlja nalazi se *Hāmèc*, a nedaleko od ovoga Hlama imamo, kako smo već vidjeli, *Honèc* (br. 59) i *Hūmōtok* (br. 162), što sve potječe od istoga korijena. U nazivu se, kako znamo, krije vokalno *l*, koje je u štokavskom narječju prešlo u *u*: hlɛm > hum, dok je u dobrinjskom narječju prešlo u *o* (*Honèc*). Toponim je, dakle, star, jer potječe iz vremena kad još nije bio na snazi jezični zakon o prelaženju vokalnoga *l* u *u*, odnosno u dobrinjskom u *o*.

257. GUSTIČE (*z* *Gustīc*, *na* *Gustiče*, *na* *Gustičah*, *s* *Gustičami*) — šume, oranice, pašnjaci. Ova supstantivirana pluralna izvedenica ž. r. od pridjeva *gūst* nameće asocijaciju o bujnosti, tj. obraslosti tla kojemu daje ime.

258. MEKOTIČINA (*z* *Mekotīčini*, *na* *Mekotīčinu*, *na* *Mekotīčini*, *s* *Mekotīčiniūn*) — oranice, pašnjaci. Deminutivno-pejorativna izvedenica od česta toponima na ovom području — *Mēkōt*.

259. GOSTIŃIN (*z* *Gostīnina*, *na* *Gostīnīn*, *na* *Gostīnini*, *s* *Gostīnīnōn*) — *dr̥mūna* (šume). Može li biti išta drugo do poimeničeni posjedovni pridjev na *-in* od prastaroga, nestaloga imena Gostinja?!

260. MATUŠICA (*z* *Matūšicē*, *va* *Matūšicu*, *va* *Matūšici*, *s* *Matūšicūn*) — šume, pašnjaci. Toponomastički apelativ s nastavkom *-ica*, ali je nesigurno da li mu je osnova kakvo ime ili nadimak.

261. PLASIŃA (*s* *Plasīni*, *na* *Plasīnu*, *na* *Plasīni*, *s* *Plasīnūn*) — pašnjaci. Augmentativ od veoma česta toponima *Plās*, o čemu vidi pod br. 26 i 125.

262. PŪHNOVĪ (*s* *Pūhnovōga*, *va* *Pūhnovi*, *va* *Pūhnovōn*, *s* *Pūhnovīn*) — oranice, pašnjaci, šumice. Poimeničeni pridjev tamna podrijetla.

263. PLOŠKŌVICA (*s* *Plōškōvicē*, *va* *Plōškōvicu*, *va* *Plōškōvici*, *s* *Plōškōvicūn*) — šume, oranice. Složeni sufix — *ovica* na nejasnoj osnovi.

264. BATAČĚVICA (*z* *Batāčēvicē*, *va* *Batāčēvicu*, *va* *Batāčēvici*, *s* *Batāčēvicūn*) — oranice. Da se nastavak *-ica* nadovezuje na pridjevni nastavak *-ev*, to se vidi, ali što označuje *Batač* —, tj. da li je ostatak kakva imena ili nadimka, ne bih znao reći.

265. ŌGRADICA (*z* *Ōgradice*, *v* *Ōgradicu*, *v* *Ōgradici*, *s* *Ōgradicūn*) — oranice. Deminutivna izvedenica od čestoga toponomastičkog apelativa *Ōgrāda*, koji dolazi od glagola *ogradi-iti*, kao što *Ōklād* dolazi od *oklad-ti* > *oklas-ti* i *Umějok* od *omeđ-iti* > *umej-iti* (v. br. 70, 113, 249, 270, 296, 823, 884). Ovo su, dakle, po postanju srodni mikrotoponimi, a da su stari vidi se, osim jezičnih elemenata u njima, i po tome što vjerojatno datiraju iz davnih vremena nastajanja privatnog vlasništva. Inače se ovaj toponim spominje u drugoj dobrinjskoj glagoljskoj ispravi od 30. prosinca 1230.¹²⁴

226. BOŠTRĀNOC (*s* *Boštrānca*, *va* *Boštrānoc*, *va* *Boštrānci*, *s* *Boštrāncēn*) — oranice. Također deminutiv od imenice *boštrān*, kako Dobrinjci zovu bršljan (*Hedera helix*).

267. PLASIŃI (*s* *Plasīn*, *na* *Plasīni*, *na* *Plasīnah*, *s* *Plasīnami*) — oranice. Augmentativ u pluralu ženskoga roda od apelativa *Plās*. Vidi o tome поближе pod br. 26, 125, i 261. Ovakav se augmentativni oblik nalazi i u gopičkom kotaru — dakako štokavski, dakle Plasine!¹²⁵

¹²⁴ V. napomenu br. 3.

¹²⁵ R. Grujić, o. c. str. 125.

268. TĪHOVĪNA (*s Tīhovini, va Tīhovinu, va Tīhovini, s Tīhovinūn*) — obradive čestice. Kad sam upitao svoje ispitanike što je to *Tīhovina*, odgovoriše mi složno: »*To su mēsta!*« A »*mēsto* — pl. *mēsta* u Dobrinju označuje obradivu česticu ili oranicu. O samome značenju naziva vidi što je rečeno o mikrotoponimu *Tīhovō* pod br. 82.

269. HRŪSTINA (*s Hrŭstini, na Hrŭstinu, na Hrŭstini, s Hrŭstinūn*) — oranice. Augmentativ od apelativnog mikrotoponima *Hrŭsta*. Prema prof. Skoku, »*hrusta*«, stijena, hrid, tj. »prost kamen opran od morske obale, male vrijednosti za zidare« što dolazi od latin. riječi *frustum*.¹²⁶ Mislim da nije ispravno reći »opran od morske obale«, zapravo od morske vode, kad se svaka stijena ili hrid, makar bila i desetak, pa i više kilometara daleko od mora, može makar bila i desetak, pa i više kilometara daleko do mora, može zvati, a i zove se — *hrŭsta, hrŭstina!* Toponim je na cijelom otoku, pa i na dobrinjskom području, veoma čest, tako da sam ga i ja uzimao u obzir samo u osobitim i tipičnim slučajevima. Vidi: *Vlā hrŭsta* (966), *Hrŭsti* (304, 512), *Hrŭstica* (926), *Hrŭstice* (568), *Hrŭstina* (896).

270. ŐKLĀD (*z Őklāda, v Őklādi, s Őklādōn*) — oranice, šume. I o ovoj je vrsti prastarih hrvatskih toponima bilo već ovdje dosta riječi i zato upućujem na brojeve 113 i 249. Isti ovakav toponim, samo muškoga roda, nalazi se i na otoku Hvaru.¹²⁷

271. CRĪKVIČINA (*zo Crīkvičini, va Crīkvičimu, va Crīkvičini, s Crīkvičiniūn*) — šume. I opet jedna deminutivno-pejorativna izvedenica od deminutiva *crīkviica*, a ovaj od opće imenice *crīkŭ* (*crīkŭvē*), koja ide u staru *v*-deklinaciju. Toponim je nastao otuda što se ondje nekad nalazila crkvića.

272. SLOŽĪNI (*zo Složĭn, va Složĭni, va Složĭnih, s Složĭni*) — šume. Pluralni augmentativ od opće imenice *slōg*, koja u dobrinjskom narječju znači oveći komad obradive zemlje. Prema samom nazivu, kao i prema tome što su to danas šume, zaključujem da je toponim dosta star.

273. RASKRĪŽJĪ (*z Raskrĭžjā, va Raskrĭžji, va Raskrĭžjēn, s Raskrĭžjin*) — oranice, šume. Svako raskršće u Dobrinju je — raskrižji. Nastavak *-ije* tamo je dakle: *-iji: Divāčji, Primōrji*, ili opće imenice: *obličji* (obličje) *tŭsji* (trsje), *podnōžji* (podnožje), *protulētji* (proljeće), *zdrāvji* (zvravlje), *pitji* (piće) itd.

274. BRĀJDICE (*z Brājdic, va Brājdice, va Brājdicah, s Brājdicami*) — oranice. Pluralni deminutiv od poznatoga toponomastičkog apelativa *brājda*, o čemu vidi pod br. 135.

275. HOJEVĪCA (*s Hojevŭcē, na Hojevŭcu, na Hojevŭci, s Hojevŭcūn*) — oranice. Deminutivna izvedenica od opće imenice *hōjev* što znači čarapa i pripada *i*-deklinaciji. Čini mi se, prema tome, da je *j < d'(d)*: *hōjev < hod'ev, hojivāt* — hoditi. U svakom slučaju, *Hojevica* je toponomastička metafora.

276. KRĀLICA (*s Krālicē, va Krālicu, va Krālici, s Krālicūn*) — pašnjaci. Apelativ neutvrđena podrijetla.

277. MĒKŐTI (*z Mĕkōt, va Mĕkōti, va Mĕkōtah, s Mĕkōtami*) — oranica. Pluralni oblik ženskoga roda od veoma česta toponima *Mĕkōt*, gen. *Mĕkōti*. Poblize o toponimu vidi pod br. 91.

¹²⁶ P. Skok, o. c. str. 39 i 43.

¹²⁷ M. Hraste, o. c. str. 367.

278. PÖLI LŪČĀNĪ (*Lūčān, Lūčāni*) — šume. Nadimak koji i danas postoji.

279. PÖLI FRANKĪNĪ (*Frankīni*) — pašnjaci. Nadimak postoji i danas.

280. KRĀNČĒVICA (*s Krānčēvicē va Krānčēvicu, va Krānčēvici, s Krānčēvicūn*) — oranice, pašnjaci. U nazivu nalazimo i pridjevni nastavak *-ev* i imenični *-ica*. Prema tome i ovo je posvojni pridjev, pa bi mu značenje moglo potjecati od eventualnoga nadimka *Krānčc* — *Krāncā* — *Krānčēv*.

281. BARĪKOVICA (*z Barīkovicē, va Barīkovicu, va Barīkovici, s Barīkovicūn*) — oranica. Nalik na ono što smo rekli o prethodnom toponimu, mogli bismo reći i o ovom s razlikom pridjevnoga nastavka *-ov* prema onom prvom na *-ev* zbog palatalnoga položaja.

282. PÖLI FRLĀNĪ (*Frlāni*) — oranice. I danas živ nadimak.

283. PÖSJĒ (*s Pōsjih, va Pōsjē, va Pōsjih, s Pōsjimi*) — šume. Jednostavan posvojni pridjev od imenice *pōs* (pas) kao nekadašnji atribut neke nestale imenice (*drmūna?*). U Črnčića imamo u kutu ceduljice pod br. 6 naziv *Pāsjī*. Ja takav toponim nisam našao ni na terenu ni u katastarskom popisu, pa mislim da se taj naziv odnosi na *Pāsjāk* (v. br. 643).

284. VŖTINI (*z VŖtīn, va VŖtini, va VŖtinih, s VŖtini*) — pašnjak. Augmentativna izvedenica u pluralu muškoga roda od toponomastičkog apelativa *VŖt*. Toponim je veoma čest i u različitim oblicima, što govori o nekadašnjoj intenzivnoj poljoprivredi ovih krajeva. Vidi još br. 58, 68, 323, 333, 363 i 493.

285. STÖGI (*zo Stōgi, va Stōgi, va Stōgih, so Stōgi*) — pašnjak. Toponomastički plurale tantum od opće imenice *stōg*. Sve što je potrebno reći o ovome mikrotoponimu, rečeno je već pod br. 94. Možda se ovdje može tek napomenuti, da onim svojstvima i karakteristikama, koje su ovome toponimu dale ime, nema danas više ni traga. S time u vezi vidi br. 784.

286. PEĆNĪCA i PEĆNĪCA (*s Pećnicē i Pećnicē, va Pećnicu i Pećnicu, va Pećnici i Pećnici, s Pećnicūn i Pećnicūn*) — šuma. Mikrotoponim u kojemu je temeljna riječ *peć*, a nastavak *-(n)ica*, odnosno *-(ñ)ica*. Nameće se pomisao da se ovdje nekad nešto — peklo. Ali što? U šumi, relativno daleko od naselja. U jednoj glagoljskoj ispravi iz prve polovice XVII st. nalazimo riječ *pećnica*, ali je očito da se odnosi na prvu pećnicu u kojoj se pekao kruh, jer se nalazila uza samu kuću u Dobrinju.¹²⁸ Što dakle, da se peče ovdje — u šumi? Kamen, tj. vapno. Ali to je onda opće poznati apelativ *japnēnica* i po njemu prozvani mikrotoponim *japnēnica* (br. 292).

287. LUGĀŅA (*z Lugāñē, va Lugāņu, va Lugāñi, s Lugāñūn*) — oranice. Neobičan i veoma rijedak toponomastički naziv kao izvedenica od imenične osnove *lug-* i nastavka *-āna*. O samom toponimu *Lūg*, na koji se ovaj naslanja, vidi pod br. 452.

288. PRĀSKVENĪ (*s Prāskvenōga, va Prāskveni, va Prāskvenōn, s Prāskvenīn*) — oranice. Supstantivirani određeni pridjev od imenice *prāski*, tj. breskva (*Prunus persica*). Ovaj se mikrotoponim spominje u tzv. Ambrozovoj glagoljskoj ispravi od 8. studenoga 1321.¹²⁹

¹²⁸ R. Strohal, Ibidem.

¹²⁹ V. napomenu br. 4.

289. PÖLI TRŌNIČ (*Trōnići*) — pašnjaci. Dobrinjski nadimak.

290. VNĚCA (*z Vněc, va Vněca, va Vněcih, s Vněci*) — šume, pašnjaci. Tako Dobrinjci zovu i poznati talijanski grad na sjeverozapadnoj obali Jadrana. Tako su u davniini zvali i Mletačku Republiku, pod koje je vlašću Krk, uz prekide, bio gotovo punih šest stoljeća. Vidi se to, među ostalim, i iz glagoljskih isprava ili »*strumenata*« što su u ono doba pisali krčki notari, na kojima su se radi dokumentacije i autentizacije potpisivali kao: javni notari, tj. »*s oblastju benetačku nodar publik*«. Najstariji je, dakle, naziv B̄neta > Bnetca > Bneca > Vneca (kasnije prema Venetici > Vnetci), a u štokavskom s obzirom na skup *vn > mn*: Vnetci > Mnetci > Mletci > Mleci. Kako je došlo do ovakva naziva za šumu u okolici sela Kras, nije jasno, ako nije zato što su se, možda, odanle vozila drva u Mletke.

290a. DŌLČICE (*z Dōlčic, va Dōlčice, va Dōlčicĭh, s Dōlčici*) — dolac-oranica. Deminutivna izvedenica u pluralu od opće imenice *dolĭc*, s karakterističnim nastavkom *-e* u nom. pl. iza palatala. I ovaj je pravi pravcati mikrotoponim (samo jedna vrtača!) našao mjesta u jednom starom glagoljskom protokolu od 28. listopada 1745. 129^a

291. ČIRĪK (*š Čirĭkā, na Čirĭk, na Čirĭki, s Čirĭkōn*) — pašnjaci. Uza sve nastojanje da razriješim ovaj sigurno veoma star mikrotoponim, nisam u tome uspio, ako možda nije posrijedi romansko-bizantski svetac Cyriakus ili — kako ga Talijani zovu — S. Ciriaco.¹³⁰

292. JAPNĚNICA (*z Japněnicĕ, na Japněnicu, na Japněnici, s Japněnicŭn*) — šuma. Relativno čest mikrotoponim koji nastaje od istoga apelativa, tj. od neke vrste »tvornice« vapna koje se u *japněnici* peče od kamena-vapnenca, pa se naziv od same *japněnice* proširio i na njezinu užu okolicu: šumu, polja, livade i sl. Protetičko *j* zamjenjuje štokavsko *v* na početku riječi.

293. RĀŽŌVNĚ (*z Rāžŏvniĭh, va Rāžŏvnĕ, va Rāžŏvniĭh, s Rāžŏvniĭmi*) — oranice. Nije sigurno, da li ovaj pridjevni oblik u pluralu ž. r. dolazi od apelativa *raž* (*Secale cereale*), jer Dobrinjci govore *řž*, a ne *raž*! Vidi br. 240.

294. POD SVIČĚNICU (*SVIČĚNICA, CVIČĚNICA*) — oranice. Dobrinjsko je narječje u biti jedinstveno. Gotovo neznatne razlike jedva se mogu naći, pa eto i ovdje jedne takve. Na čitavu se dobrinjskom području rana, crna smokva, tzv. petrovača zove *cvitĭk*, a kasnije, ljeti, na istom stablu rodi drugi gušći plod, i ta se također crna smokva zove *cvičĕnica*, kao i samo stablo, a u Gâbonjinu, gdje se od naziva razvio i ovaj toponim, zovu ih *svičĕnica*.

295. PÖLI ZIDĪNI (*Zidĭna*) — oranice, pašnjaci. Toponim sastavljen — kako smo već više puta vidjeli — od prijedloga *pĭli* i augmentativne izvedenice od apelativa *zid*!

296. ŌGRĀDA (*z Ōgrādi, v Ōgrādu, v Ōgrādi, s Ōgrādŭm*) — oranice, pašnjaci. Kao i golema većina svih dobrinjskih toponima, i ovaj je nastao kao posljedica gôspodarsko-poljoprivrednih prilika na otoku Krku. Inače ide među najstarije hrvatske toponime, a nalazimo ga već u glagoljskim ispravama

^{129a} V. Štefanić. Opatija sv. Lucije u Baški, Zagreb, 1937, str. 83.

¹³⁰ P. Skok, o. c. str. 92.

od 30. prosinca 1230.¹³¹ i od 8. studenoga 1321.¹³² Identičan se toponim spominje i na otoku Hvaru, gdje se navodi i vlasnik čija je *Ōgrada*,¹³³ a nalazi se u različitim oblicima i u Istri.^{133a}

297. KŪCINI (*s Kūcīn, va Kūcīni, va Kūcīnah, s Kūcīnami*) — šume. Pluralna augmentativna izvedenica od opće imenice *kūća*, a naziv je nastao otud što se nekad na rubu šume nalazilo naselje, a sada su »mirini« (razvaline).

298. NOVINA (*z Novīni, va Novīnu, va Novīni, s Novīnūn*) — obradive čestice. Svaki novoprekopani i obrađeni dio zemljišta zove se *novina*, pa je tako nastao i ovaj vjerojatno recentan mikrotoponim.

299. GRĻĀ (*z Grlē, va Grlū, va Grlōj, s Grlūn; Za Grlūn*) — oranice, pašnjaci. Ovaj prastari survival, danas imenica, ali po postanju i po oblicima još uvijek pridjev, zapravo je nejasan. Opća imenica *gūrla*, kako Dobrinjci zovu limeni žlijeb, i kako pučka etimologija tumači ovaj toponim, ne dolazi u obzir, a ni oblik tla ne odgovara eventualnoj metafori. Dobrinjci, a i ostali Krčani, imaju više takvih imenica ženskoga roda, koji još čuvaju pridjevne oblike, pa tako oni gotovo svake zime vide »na *Ūškōj*« snijeg, mnogi je od njih bio »*va Bōsnōj*«, a takvih mikrotoponima ima i u ovom radu dosta, kao npr.: *Čistā* (607), *Ōpjā* (87), *Sitovā* (984), *Tēplā* (955), *Vernā* (677) itd.

300. LIŠINA (*z Lišīni, va Lišīnu, va Lišīni, s Lišīnūn*) — oranice, pašnjaci. Obični augmentativ od opće imenice *lihā*.

301. VLĀŠKI BŌK (*z Vlāškōga bōka, va Vlāški bōk, va Vlāškōn bokī, s Vlāškīn bōkōn*) — šume, pašnjaci. Dvoosnovni mikrotoponim, u kojemu je prvi dio — kako već znamo — ostatak iz vremena migracija velebitskih Vlaha, što su ih Frankopani naseljivali po Krku i koji su dalje prelazili u Istru, a drugi veoma česta toponomastička metafora koja pokazuje konfiguraciju terena, tj. strminu.

302. PRHĚTOVĀ (*z Prhētovē, va Prhētovū, va Prhētovōj, s Prhētovūn*) — šuma, pašnjaci. Poimeničeni posvojni pridjev od nadimka Prfet, zapravo od vrbničkoga prezimena Perfetić (Parfetić), koji se spominje već 1484, 1589. i 1656.^{133b} Naziv je, dakle, jasan, samo ne znamo na koju se imenicu mogao oslanjati ovaj atribut jer šumu — kako znamo — Dobrinjci zovu — *drnūn!*

303. PRAŠČAREV (*s Praščarēva, va Praščarēv, va Praščarēvi, s Praščarēvin*) — šume. Kao i prethodni, i ovo je supstantivirani, neodređeni posvojni pridjev koji potječe od nadimka, a vlasnik ga je stekao po svome zanimanju (*praščār* = svinjar!).

304. HRŪSTI (*zo Hrūst, va Hrūsti, va Hrūstah, s Hrūstami*) — šume. Pluralni oblik od opće imenice ženskoga roda — *hrūsta*. Tipičan toponim za konfiguraciju kraškoga kraja, o kojemu je već bilo dosta riječi pod br. 269.

¹³¹ V. napomenu br. 3.

¹³² V. napomenu br. 4.

¹³³ M. Hraste o. c. str. 362.

^{133a} Anali Leksikogr. zavoda, Sv. 3, str. 89.

^{133b} P. Skok, Studij toponomastici sull'isola di Veglia; Archivio glottol. XXVIII/1936, str. 60, br. 154 i Vj. Štefanić, Glagoljski rukopisi otoka Krka, JAZU, Zagreb, 1960, str. 290, 305, 311, 342.

305. JABŪNŌVICA (*z Jabūnŏvicē, va Jabūnŏvicu, va Jabūnŏvici, s Jabūnŏvicūn*) — šume. Toponomastički naziv s nastavkom *-ica*, koji se nadovezuje na pridjevni nastavak *-ov*, a oba ova na osnovu *jabun-* koja zapravo označuje stablo jabuke (*Pirus malus*). Tu su se, dakle, u davnini uzgajale jabuke, a danas su šume. Kako smo već na jednome mjestu ustanovili neznatno i nebitno razlikovanje u narječju Gabonjina i ostaloga dobrinjskoga govora (v. br. 294), takav slučaj imamo i ovdje. Poznato je da staro vokalno *l* u čitavu dobrinjskom narječju, pa tako i u Gabonjinu, prelazi u *o* (*jabl̥sko > jãboko*), ali stablo jabuke u Gabonjinu izuzetno zovu *jãbūn* i otuda *Jabūnŏvica*. Usporedi br. 741.

306. ČERĚNOVOC (*š Čerēnovca i zo Čerēnovca, va Čerēnovoc, va Čerēnovci, š Čerēnovcēn*) — oranice. I ovdje imamo posla s poimeničenim pridjevom s pomoću imeničnog nastavka *-(o)c* i pridjevnog *-ov*, ali je teško odrediti da li je osnova *čeren-*, apelativnoga podrijetla ili je ostatak kakva nadimka.

307. SKRĀČE (*zo Skrāč, na Skrāče, na Skrāčah, so Skrāčami*) — šume. Ovaj pluralni oblik ženskoga roda, uza sve to što je danas šuma, ona ipak u biti označuje konfiguraciju tla, jer *skrāča* u dobrinjskom narječju znači isto što i surova, grebenasta hrid, pukotine u stijenu. Toponim je u različitim oblicima poznat i u Istri.^{133c}

308. JŪSTĪN DOLŌC (*z Jŭstina dŏlcã, va Jŭstin dŏlŏc, va Jŭstinŏn dŏlcŏi, s Jŭstinin dŏlcēn*) — oranice. Dolac koji je pripadao nekom ili nekoj *Jŭsti*. Takvo je ime danas rijetko, ali prezimena Justić i Justinić ima mnogo.

309. DUKĀTIŠĆA (*z Dukãtišć, va Dukãtišća, va Dukãtišćih, s Dukãtišći*) — šume. Pluralni oblik od apelativa *dukãtišće*. Naziv je, međutim, toliko neobičan, da ga ni naši rječnici ne poznaju. Ako ipak dopustimo da imenice s nastavkom — *išće* (ište) označuju mjesto na kojemu se što zbiva, na kojemu nečega jest ili je bilo, onda ovo mjesto stoji u svezi s dukatima, ali u kakvoj? Pučka etimologija hoće da su ondje bili zakopani dukati, no vjerojatnije je da je šuma svojim drvnim proizvodima bila izvor dukata.

310. FRNĀŽA (*z Frnãžē, va Frnãžu, va Frnãži, s Frnãžūn*) — šume. Uz *Tovērnū* opet jedan romanski naziv za veoma čest i opće poznat hrvatski naziv — *Jašnēnica* (v. br. 292).

311. PŌLI DŪDOVIH (*Dŭda, pl. Dŭdi*) — oranice. Prezime koje i danas postoji.

312. PŌLI MATĚJINIH (*Matějini*) — vrtovi, oranice. Nadimak također i danas živ, a nastao je od ženskog imena *Matěja*.

313. TRHŪJICA (*s Trhŭjicē, va Trhŭjicu, va Trhŭjici, s Trhŭjicūn*) — šume. Deminutivna izvedenica nekoga staroga hrvatskoga naziva, kojemu se već i značenje izgubilo. U Omišlju imamo isti mikrotoponim, ali kao augmentativ: *Terhŭjina*. Prema Akademijinu Rječniku, u Srbiji postoji selo i potok s nazivom Trh, zatim selo Trha, pa onda toponimi Trhajevo, Trhal i Trha.

314. PŌLI BAŽADŌN (n. sing. *Bažadŏna*, gen. *Bažadŏni*). Prezime i nadimak koji i danas žive, a potječu — kako je očito prema tipičnu izgovoru — još iz mletačkih vremena.

^{133c} Anali Leksikogr. zavoda, Sv. 3, str. 121.

315. NĀPLŌG (*z Nāplōga, va Nāplōg, va Nāplōgi, s Nāplōgōn*) — oranice. Čisti hrvatski apelativ koji dolazi od glagola naplaviti, napluti, pa se svaki náplav, náplov ili nános (alluvium) zove *nāplōg, nāplōžina*. U dobrinjskom je, dakle, narječju krajnje -v prešlo u -g, što je doduše — rijetka pojava da se *v* i *g* obostrano zamjenjuju. Isp. *Rovđznik* (vrbnički toponim) < Rogoznik od biljke *rogoz* (*Scirpus lacustris*), prema *rovđz*, kako i u Vrbniku i Dobrinju zovu tu biljku.

316. ŠĀNTICEV (*zo Šānticeva, va Šānticev, va Šānticevi, so Šānticevīn*) — šumice, pustoline. Poznato dobrinjsko prezime i nadimak. U selu Klimnu živio je donedavna brodograditelj, poznat pod nadimkom *Šānto*.

b) Katastarska općina Sužan

317. BRĀŠĆINA (*z Brāšćini, na Brāšćinu, na Brāšćini, s Brāšćinūn*) — šume, maslinici, pustoline. Posebne crkveno-laičke ustanove, u kojima su, pored klera, oko crkvenih dobara surađivali i njima upravljali i svjetovnjaci, znale su se bratovštine ili brašćine, a nosile su obično ime kojega sveca. Takvih je ustanova po otoku Krku bilo veoma mnogo, a sam Dobrinj je npr. u XV stoljeću imao čak 32.¹³⁴ U ovom je toponimu jednoj od njih ostao trajan spomen.

318. NA LOKVĪ (n. sing. *Lokl*) — pašnjaci. Veoma čest dobrinjski toponim, tako da sam samo neke uzeo u obzir. Vidi br. 88, 358, 420, 421, 430, 557, 1007.

319. GLAVĪCA (*z Glavīcē, na Glavīcu, na Glavīci, s Glavīcūn*) — vrtovi, maslinici, šumice. Kako je već rečeno uz broj 250, toponim je deminutivna izvedenica, a označuje brežuljak, na kome se — u ovom slučaju — prostire i jedan dio sela *Sužān* sa svojim vrtovima. Na vrbničkom području jedan dio sela *Risikē* zove se također *Glavīca*.

320. TĀNOVI BRĀJDI (*s Tānovih brājdi, va Tānovi brājdi, va Tānovih brājdah, s Tānovimi brājdami*) — maslinici, pustoline. Ovaj je dvoosnovni toponim sam po sebi jasan, pogotovo kad znamo što su to *brājdi* (v. br. 135). Prvi je, naime, dio posvojni, odnosno posjedovni pridjev od nadimka *Tān*, a ovaj od prezimena *Tānić*, izumrle obitelji iz Tribulja s kojom je posve nestalo i prezimena i nadimka, ali se ušćuvalo u ovom i još jednom toponimu (v. br. 375).¹³⁵ Čuo sam i naziv *Tŕnovi brājdi*, ali mi se sve čini, da je ovaj naziv noviji i da je nastao odatle što se nije razumjelo što znači *Tānovi*, pa se stalo govoriti *Tŕnovi brājdi*.

321. ŠMRKŪJA (*zo Šmrkūjē, va Šmrkūju, va Šmrkūji, so Šmrkūjūn*) — šume, pašnjaci. Ovaj apelativ s nastavkom -uja (štok.-ulja) označuje kraj koji je nekad obilovao smrekom (*Juniperus communis*), koju Dobrinjci zovu *šmrkūja*.

322. STANIŠĆE (*zo Stanišća, va Stanišće, va Stanišći, so Stanišćen*) — šume, lokva. Toponim je sigurno pastirskoga podrijetla, premda nema danas više tamo ni traga kakvoj nastambi.

¹³⁴ Vj. Štefanić, o. c. str. 17 — 18 i 77 — 85.

¹³⁵ V. napomenu br. 8.

323. VŘTINI (*z Vřtin, va Vřtini, va Vřtinih, s Vřtini*) — šume. O čestoći ovoga i srodnih toponima govori se uz brojeve: 58, 68, 284, 363, 493, ali treba istaći da sam ih veoma mnogo izostavio. Ovaj sam npr. zadržao zato što to danas više nisu vrtovi ili vrtini, nego prave šume.

324. BRAJDĀNI (*z Brajdān, na Brajdāni, na Brajdānah, s Brajdānami*) — obradive čestice. Sve što je potrebno reći o ovom toponimu, koji dakako nije identičan s ostalima u ovom radu, vidi pod br. 159, odnosno 135.

325. MĚKŌT (*z Měkōti, va Měkōt, va Měkōti, s Měkōtūn*) — oranice, pašnjaci. Budući da dobrinjsko, kao i ostalo krčko područje obiluje toponimima ove vrste, uzimao sam u različitim krajevima u obzir samo one koji su izmijenili svoje prvotno značenje, pa su od »měkōti«, tj. mekane, obradive zemlje, postali pustoline (*pūstōre!*), pašnjaci (*umějki*), pa čak i šume (*drumāna*), ali se po tlu vidi da je nekad bilo obradivo. (Vidi br. 91).

326. MEKOTĀCA (*z Mekotācē, va Mekotācu, va Mekotāci, s Mekotācūn*) — pašnjaci. Pored onoga što je rečeno o prethodnom toponimu, napominjem da se ovaj spominje u glagoljskoj ispravi od »leta H(risto)va rojstva 1633. indicijon parvi marča dan parvi«. ¹³⁶

327. ZIDĀNI (*zo Zidān, va Zidāni, va Zidānih, so Zidāni*) — staro naselje, pašnjaci. Augmentativ u nom. pl. od obične imenice *zid*. Za romanske nazive *Mirāni, Mirāšća, Mirāšćini*, koji su u krčkoj mikrotoponimiji češći, ovdje imamo hrvatski naziv — *Zidāni*.

328. PĪŠ (*s Piša, na Piš, na Piši, s Pišōn*) — dvije izvor-lokve, odijeljene putem, s okolnim maslinicima i šumicama. Naoko potpuno jasan toponim, kako ga tumači i pučka etimologija (*piš, pišāka, pišāt*), valjda zato što se na donjoj lokvi, koja je niža, dakle, ispod puta, poji blago, dok se druga nalazi nešto više, iznad puta, pa je ona prva dala ime jednoj i drugoj, a i užoj okolici. Međutim, u svom radu »Studi toponomastici sull' isola di Veglia«, ¹³⁷ koji se ovdje često spominje, prof. Skok smatra, da je u nekim srodnim toponimima na zapadnom dijelu otoka Krka (Prisaica, Pisaica, Pesaica, Lokva Pišajka) gubitak glasa *r* uzrokovao pučku etimologiju, a da je zapravo posrijedi hrvatski etimon: *prisika* ili *presika* = prešeka, tj. jarak u vinogradu. Meni se pak čini, s obzirom na kraći oblik toponima, kao i veoma kamenito tlo, da bi u našem slučaju pučka etimologija mogla imati pravo.

329. POD GOŃĀLI; *spod Goñil; Pod Goñlah (Goñli)* — lokva, maslinici. Premda se u dobrinjskom narječju danas ne govori *gñil*, nego *ñil*, toponim ipak vjerojatno potječe od naziva *gñila*, tj. gnjila zemlja ili ilovača.

330. KRČĀĆ (*s Krčācā, na Krčāc, na Krčāci, s Krčācēn*) — šumice, pašnjaci. Deminutivna izvedenica od apelativa *Krč*, koji u Dobrinju postoji samo kao toponomastički relik, (v. br. 996), a *křč* kao opća imenica isto je što i štokavski *gřč*, prema tome ne dolazi u obzir kao etimon u ovom mikrotoponimu. *Krčāc*, dakle, kao toponim nosi isto značenje, kao i augmentativ *Krčāni* (br. 128), i sve što je potrebno o njemu поблиže znati, vidi ondje.

¹³⁶ I. Jelenović, o. c. str. 260.

¹³⁷ Archivio glottologico italiano, Vol. XXV/1933. str. 118, r. br. 89.

331. BĀRKŌVICE (*z Bārķōvič, va Bārķōviče, va Bārķōvičih, s Bārķō-
viči*) — veliko, plodno polje, oranice, vinogradi. Toponim je sigurno na-
stao od vlasnikova prezimena ili nadimka. Tipičan dobrinjski završetak nom.
pl. na *-e*, za imenice muškoga roda koje završavaju na palatal.

332. GŌRŠOVICE (*z Gŏršović, va Gŏršoviče, va Gŏršovičih, s Gŏršo-
viči*) — šumice, pašnjaci, pustoline. Što je rečeno za prethodni toponim,
vrijedi i za ovaj.

333. VĒLĪ VRT (*z Vēlŏga vŕta, va Vēli vŕt, va Vēlŏn vŕti, s Vēlīn
vŕtŏn*) — O različitim oblicima ovoga toponima već je dovoljno rečeno.
Vidi br. 58, 68, 284 i 323. Ovdje bih samo upozorio da baš ovaj spominje
prof. Skok, te da ga — prema svojoj podjeli — ubraja međuromanske preveljot-
ske toponime, a korijen mu treba tražiti u latinskoj riječi »*hortus, hortulus*«. ¹³⁸

334. SMITĪR (*zo Smitīrā, na Smitīr, na Smitīri, so Smitīvŏn*) —
groblje, maslinici, vrtovi. Ovakav toponim, tj. svoja groblja s užom okolicom
imaju još *Krās* i *Poļe*, ali ih ja neću posebno spominjati, jer smatram da je do-
voljno ono što je o ovom toponimu rečeno pod br. 16. i ovdje. Može se tek
spomenuti da se čestice uz groblja obično zovu *Pŏli smitīrā*.

335. VŔHA (*z Vŕhi, na Vŕha, na Vŕhīh, s Vŕhi*) — šumice i vrtovi.
Osobiti dobrinjski nastavak *-a* u nom. plurala. O samom značenju i značaju
toponima vidi br. 17.

336. HRASTĪĆ (*s Hrastīća i zo Hrastīća, va Hrastīč, va Hrastīči,
s Hrastīčēn*) — oranice pašnjaci. Deminutiv od *hrāst* (*Quercus pedunculata*
s. *robur*), riječ koja se u Dobrinju ne govori, nego će svaki Dobrinjac za tu
biljku reći *dūbŏc - dufčŏč*, pa imamo i takav toponim. Vidi br. 708.

337. LEDĪNICA (*z Ledīnicē, va Ledīnicu, va Ledīnici, s Ledīnicūn*) —
oranice. Također deminutiv od imenice *ledīna*, koja se — barem danas — u
Dobrinju ne govori, što ne znači da se nekad možda nije govorila. O topo-
nimu istoga korijena vidi što je rečeno pod br. 158.

338. PROŠINA (*s Prošini, va Prošinu, va Prošini, s Prošinūn*) — pa-
šnjaci, šume. Moglo bi se uzeti kao sigurno da je ovo augmentativna izve-
denica od naziva biljke *prŏso* (*Panicum miliaceum*), ali nam baš zato pri
jezičnoj obradi zadaje stanovite brige. Proso je, naime, imenica srednjega
roda pa bismo očekivali naziv *Prŏsino*, kao *Selīno* od *Selŏ*, a imamo naprotiv
Prošina, dakle, i rod i naglasak neočekivan i neobičan. Već je Milčetić, rođeni
Krčanin, rekao jednom da čakavci pogdjegdje gube gramatičku svijest, na-
pose što se tiče slaganja u rodu između imenica i pridjeva, ¹³⁹ (*bēlē volŕ,*
Gorŕhē selŏ) i sl., pa bismo među takve pojave mogli ubrojiti i ovaj, kao i
još neke slučajeve (*Krās* — g. sing. s *Krāsi*; *Bŏk* — n. pl. *Bŏka*; *Potŏk* —
n. pl. *Potŏka*; *Vŕh* — n. pl. *Vŕha*; *Lokŕ* — n. pl. *Lŏkva*; *Mēkŏt* — n. pl.
Mēkŏta) itd.

339. BŔGŪD (*z Bŕgūda, va Bŕgūd, va Bŕgūdi, s Bŕgūdŏn*) — pašnjaci,
šume. Sve što je potrebno znati o ovome mikrotoponimu, može se vidjeti
pod broj 202.

¹³⁸ P. Skok, o. c. str. 131, r. br. 118.

¹³⁹ I. Milčetić, Čakavština Kvarnerskih otoka. Rad Jugosl. akademije znanosti i umjet-
nosti, Knj. 121/1895.

340. SUŽĀNSKĪ (*zo Sužānskōga, va Sužānski, va Sužānskōn, so Sužānskīn*) — šuma. Da je ovaj poimeničeni pridjev od naziva sela *Sužān* ujedno i atribut neke nestale imenice, samo je po sebi jasno, a vjerojatno je to nekad bila imenica — *drmān*, što se može zaključiti i po odgovoru moga ispitanika koji je na pitanje: A što je to Sužānski? — pripravno odgovorio: — *Pūški drmān*. — Usput napominjem da se ovaj mikrotoponim nalazi i na Črncičevoj ceduljici o kojoj je riječ na str. 154. ovoga rada. Identičan naziv nosi i jedna uvala na otočiću Susku, a za taj naziv kaže prof. Skok da je nejasan.^{139a} Međutim, posve je ispravno mišljenje dra Blaža Jurišića da naziv treba — prema susačkom izgovoru — (*ž = z*) izvoditi od San Zan (Ivan), dakle — *Suzānski*.^{139b}

341. PLOVĀNĪCE (*s Plovānīc, va Plovānīce, va Plovānīcīh, s Plovānīci*) — šume. Nominativ plurala na *-e* iza palatala. Naziv potječe od staromletačke riječi *plovān*, a ova od latinske *plebanus*, što znači župnik.

342. KISĒL'JAK (*s Kisēl'jaka, va Kisēl'jak, va Kisēl'jaki, s Kisēl'jaka*) — šuma, obradive čestice, lokva, raskršće. To je tromeda između nekadašnjih općina Dobrinja, Dubašnice i Omišlja. Toponim je sam po sebi jasan, ali nisam mogao ustanoviti kako i zašto je stekao oznaku — kiseo?

343. ROSŪJE (*z Rosŭj, va Rosŭje, va Rosŭjah, s Rosŭjami*) — šume, dolac. Pluralni apelativ ženskoga roda prema nazivu trave *rosŭja* (rosulja, *Agrostis alba*). Toponim je poznat i u Lici,¹⁴⁰ po Krku na više mjesta, napose u Omišlju¹⁴¹ i u Vrbniku,¹⁴² a pozna ga i Istra.^{142a}

344. KĀMENICE (*s Kāmenic, va Kāmenice, va Kāmenicah, s Kāmenicami*) — šume. Također pluralni apelativ ženskoga roda, vjerojatno metaforičkoga značenja, o čemu je već bilo riječi pod br. 36.

345. SIKĪRINI (*zo Sikīrin, va Sikīrini, va Sikīrinah, so Sikīrinami*) — šume. Augmentativna izvedenica u pluralu ženskoga roda na *-i*. Naziv je sigurno simbolično metaforičan s obzirom na veličinu šume.

346. CERŌVĒ (*s Cerŏvih i zo Cerŏvih, va Cerŏvē, va Cerŏvih, s Cerŏvimi i so Cerŏvimi*) — šume. Supstantivirani pridjev na *-ov* u pluralu muškoga roda od imenice *cēr* (*Quercus cerris*). Ja sam — s obzirom na oblik — napose istaknuo da je muškoga roda, jer je nekad sigurno služio kao atribut imenici »*drmāna*« (*vēli drmān* — *vēlē drmāna* ili *vēli potōk* — *vēlē potōka*). Vidi s time u vezi još i br. 210, 761 i 786.

347. KUŅĒRŌVICA (*s KuŅērŏvicē, na KuŅērŏvicu, na KuŅērŏvici, s KuŅērŏvicūn*) — oranice, pašnjaci. Na jednoj oranici nalazi se postrance bezдно ili kako ondje kažu — *prāznā jāna*. Sufiks *-ica* dodan je posjedovnom pridjevu na *-ov*, ali mu je osnova nejasna, ako nije kakav nestali nadimak.

348. KĀNCUJE (*s Kāncŭj, na Kāncuje, na Kāncujih, s Kāncuji*) — obradive čestice. Pluralni apelativ muškoga roda s nastavkom *-e* u nominativu iza palatala. Zasada neustanovljena značenja.

^{139a} P. Skok, *Slavenstvo i romanstvo*, Zagreb, 1950, str. 50.

^{139b} Anali Leksikografskog zavoda, III, str. 129 — 130.

¹⁴⁰ R. Grujić, o. c. str. 227.

¹⁴¹ I. Jelenović, *Toponomastika sjeverozapadnog dijela otoka Krka*, *Filologija* 1959, br. 2.

¹⁴² I. Žic, o. c. str. 235.

^{142a} Anali Leksikografskog zavoda, III, str. 112.

349. DRĄŽICE (*z Drađić, va Drađice, va Drađicah, s Drađicami*) — obradive čestice, šume. Deminutivna izvedenica kao apelativ u pluralu ženskoga roda, a označuje konfiguraciju terena.

350. DRĄŽINA (*z Drađini, va Drađinu, va Drađini, s Drađinūn*) — sjenokoša. Za razliku od prethodnoga toponima u jezičnom pogledu ovaj je augmentativna izvedenica u singularu ženskoga roda, vjerojatno se nekad i na njemu obrađivala zemlja, a što se tiče obilježja, i on pruža sliku tla.

351. HŘT (*s Hrtā, va Hřt, va Hřtōn*) — vrtovi, maslinici. Od dviju mogućnosti etimološka rješavanja ovoga mikrotoponima, teško se odlučiti za koju od njih. Naziv može potjecati od apelativa *hrbōt* (hr̥b̥ōt) - *hr̥bt* > *hr̥pt* > *hrt*, a može to biti i faunonim *hr̥t*, zapravo *hr̥tūc*, kako u Dobrinju zovu krticu (*Talpa europaea*). Baš zato što se u Dobrinju gotovo redovito govori *hr̥tūc*, dakle deminutivni oblik, a samo izuzetno *hr̥t*, nisam se mogao definitivno odlučiti za drugu varijantu, tj. za faunonim *hr̥t*, pogotovo kad mi primjer iz okolice Šila pruža potvrdu za prvu varijantu (v. br. 692). U oba slučaja toponim metaforički označuje konfiguraciju terena.

352. HŘTA (*s Hřt, va Hřta, va Hřtūh, s Hřti*) — maslinici, vrtovi, šumice. Pluralni oblik od apelativa *hr̥t*, a glede ostaloga vidi što je rečeno o prethodnom toponimu.

353. ĆUKŌVICA (*s Ćukŏvicē, va Ćukŏvicu, va Ćukŏvici, s Ćukŏvicum*) — pašnjaci, pustoline. Toponomastički apelativ s nastavkom *-ica*, koji se nadovezuje na pridjevni nastavak *-ov* (vidi br. 713 i 736), a ovaj opet na osnovu *ćuk-* (*Athene noctua*), što je s vremenom moglo postati nadimak ili prezime, kao što mnoga hrvatska prezimena potječu od životinja, jer smo u davnini bili pastirski narod (*Lesica, Petēh, Zēc*, pa i *Vēlčić*, gdje je *el* isto što i *l* za koje znamo, da je u štokavskom prešlo u *u*, dakle Vučić).

354. KNĪŽ (*s Knīža, va Knīž, va Knīži, s Knīžēn*) — obradive čestice, maslinici, šumice. Kako se krećemo na terenu gdje su nekoć gospodovali knezovi Frankopani, naziv vjerojatno potječe od riječi *knēz*.

355. ŠPĀROŽVICA (*zo Špārožvicē, va Špārožvicu, va Špārožvici, so Špārožvicūn*) — šume. Deminutiv od općeg apelativa *špārogi*, gen. *špārogvē* (*Asparagus officinalis*).

356. RĪPIŠĆE (*z Rīpišća, va Rīpišće, va Rīpišći, s Rīpišćen*) — maslinici. Vidi što je o ovom mikrotoponimu rečeno pod broj 47.

357. KRĀINA (*s Krāini, va Krāinu, va Krāini, s Krāinūn*) — šumice, umejki. Kao što postoji deminutivna izvedenica od toponomastičkog apelativa *Krāē* (v. br. 330), tako imamo ovdje i augmentativnu izvedenicu, a što se tiče njezina značenja i obilježja, vidi br. 128.

358. LŌKVIĆ (*z Lŏkvića, na Lŏkvić, na Lŏkvići, s Lŏkvićen*) — maslinici. Nije neobična deminutivna izvedenica *Lŏkvića*, što smo je naveli pod broj 88, jer potječe od opće imenice ženskoga roda stare *v-* osnove *lok̥l*, *lok̥vē*, ali je čudan deminutiv *lŏkvić*, koji nema svoga simplicija muškoga roda. O podrijetlu, odnosno etimonu riječi vidi broj 420.

359. HRŪŠVINA (*s Hrŭšvini, va Hrŭšvinu, va Hrŭšvini, s Hrŭšvinūn*) — sjenokoša. — »*Nigda su*« — rekao mi je moj ispitanik — »*ovdi rodili hrŭšvi!*« Nastavak *-ina* govori o augmentativu od opće imenice *hrŭši*, *hrŭšve*, dakle kruške (*Prunus communis*).

360. NĪVINI (*z Nĭvin, na Nĭvini, na Nĭvinah, š Nĭvinami*) — slabi pašnjaci, krš. Augmentativ u pluralu od opće imenice njiva. O ostalomu što bi bilo potrebno reći o ovom toponimu, vidi pod br. 242 i 243.

361. POJĪNI (*s Pojĭn, va Pojĭni, va Pojĭnih, s Pojĭni*) — oranice, maslinici. Kako se već u toku ovoga rada moglo lako opaziti, u dobrinjskoj se mikrotoponimiji osobito ističu deminutivni i augmentativni apelativi. No tako je to i u ostaloj krčkoj mikrotoponimiji, tako je i na ostalim otocima Jadranskoga mora, a donekle i u čitavoj hrvatskoj toponimiji. Takvi toponimi pokazuju kako je narod psihički doživljivao kraj koji je zaposjedao. Što se tiče ovoga augmentativnog toponima koji dolazi od opće imenice *pōje* (polje), mome subjektivnom jezičnom osjećaju ne odgovara naglasak (ja bih očekivao *Pōjini!*), ali sam zapisao kako sam čuo na terenu.

362. TRIBŪJINI (*s Tribūjĭn, va Tribūjĭni, va Rribūjĭnah, s Rtrbūjĭnami*) — šume, umejki. Evo i augmentativne izvedenice od naziva sela *Tribūje*, koje vidi na str. 169.

363. VRĀTINI (*z Vřtin, va Vřtĭni, va Vřrinĭh, s Vřtĭni*) — pustoline — nekad vrtovi! Već sam istaknuo kako je mikrotoponim *Vřt* u svima svojim oblicima i izvedenicama na Krku, pa tako i u Dobrinju veoma raširen, što govori o nekadašnjem bogatom i intenzivnom onamošnjem gospodarstvu. Od mnogih takvih toponima zadržao sam samo neke, pogotovo one koji danas više nisu ono što su bili, tj. vrtovi, nego katkada čak i šume (v. br. 323).

364. KAJŪŽINA (*s Kajūžĭni, na Kajūžĭnu, na Kajūžĭni, s Kajūžĭnūn*) — napuštene brajde. Vidi br. 253 i 771.

365. GRŽĀNOC (*z Gržānca, na Gržānoc, na Gržānci, s Gržāncēn*) — šumice, umejki. *Gržān* je hipokoristik od imena Grgur. *Gržānoc* je deminutiv od *Gržān*. Jedno se i drugo i danas čuje u Dobrinju — drugo češće od prvoga, ali i *Gržān* je izgubio svoje značenje hipokoristika i *Gržānoc* svoje značenje deminutiva, pa se najčešće čuje, a poznat je i nadimak — *Gržāncić*.

366. VRŠŌK (*z Vřškā, na Vřšĭk, na Vřškĭ, s Vřškŏn*) — šumice. Apelativ umanjena značenja prema *vřh*, a označuje također konfiguraciju tla. Toponim postoji u Omišlju i u Vrbniku, dakako prema onamošnjim dijalektalnim zakonima — *Vřšĕk*.

367. SIČINI (*zo Sičĭn, va Sičĭni, va Sičĭnah, so Sičĭnami*) — šume, za koje mi moj pokazivač reče: »*To je pōposkŏ!*« Augmentativna izvedenica u pluralu ženskoga roda. Štokavski bi to bile »*Sječine*«, dakle šuma u kojoj se sijeku drva.

368. KOVĀČĒVIK (*s Kovāčĕvĭka, va Kovāčĕvik, va Kovāčĕvĭki, s kovāčĕvikŏn*) — maslinici, šumice, vinogradi, lijehe. Na osnovu *kovāčev-* što je zapravo posvojni, u ovom slučaju posjedovni pridjev od imenice *kovāč*, nadovezuje se nastavak *-ik*, koji je u dobrinjskoj mikrotoponimiji relativno rijedak.

369. SENOKŌŠA (*zo Senokŏšĕ, va Senokŏšu, va Senokŏši, so Senokŏšĭn*) — sjenokoša. Toponim je takozvana objektna složenica kojoj je prvi dio imenica kao objekt, a drugi također imenica, od glagola kositi, ali kao samostalna ne postoji. Stoviše, u dobrinjskom je narječju i ovakva složenica veoma rijetka i neobična, a za pojam što ga ona označuje, u Dobrinju se

upotrebljava riječ *kōšna*, koja u tom slučaju od apstraktne glagolske imenice, koja znači radnju, postaje konkretna i označuje livadu na kojoj se kosi trava ili sijeno, dakle, — sjenokoša.

370. MARKIČEV (*z Markičeva, va Markičev, va Markičevi, s Markičevin*) — oranice, šume. Poimeničeni posjedovni pridjev kao bivši atribut vjerojatno za *vrt* ili *drvin* — u deminutivnom obliku od imena *Mārko* — *Markič*!

371. MARIJĀTIN (*z MarijĀtina, va MarijĀtin, va MarijĀtini, s MarijĀtinin*) — oranice, šume. Također posjedovni, odnosno posvojni pridjev, a bio je nekad atribut nekoj nestaloj imenici, možda je to bilo — *vrt*, *drvin* ili što slično.

372. JĀSĒNI (*z JĀsēni i z JĀseni, va JĀsēni, va JĀsenih, s JĀsēni*) — šume. Pluralni oblik od apelativa *jĀsēn* (*Fraxinus excelsior*). U toponimu je, kako se vidi, naglasak pomičan, što kod opće imenice nije (uvijek brzi na prvom slogu!).

373. PIŠČĀK (*s Piščākā, na Piščāk, na Piščākī, s Piščākōn*) — vinogradi. O istom toponimu, ali na drugom kraju i drukčijom slikom tla bilo je već riječi pod br. 189. Oznake međa u notarskom spisu od 1. ožujka 1633. odnose se na ovaj toponim.¹⁴³

374. BŌČVĀR (*z BŌčvāra, va BŌčvār, va BŌčvāri, s BŌčvārōn*) — sjenokoše, vinogradi. Glas *o* u prvom slogu dobrinjski je refleks poluglasa *z*. Toponim je dobio ime prema nazivu obrtnika koji pravi bačve, a spominje se u istom glagoljskom dokumentu kao i prethodni toponim.

375. TANABŌK (*s Tanabŏka, va Tanabŏk i Pod Tanabŏk, va Tanabŏkū i va Tanabŏkī, s Tanabŏkōn*) — strmi vinogradi. Složenica u kojoj se u prvom dijelu — po mome mišljenju — krije nadimak, o kome je već bilo riječi pod br. 320, a drugi je dio — kako je poznato — jedan od najčešćih toponomastičkih metafora na otoku Krku, koja uvijek označuje veću ili manju strminu.

376. TŔSINI (*s Tŕsīn, na Tŕsini, na Tŕsinah, s Tŕsinami*) — vinogradi. Augmentativ u pluralu od opće imenice *tŕs* (*Vitis vinifera*). Što se tiče lokativnoga i instrumentalnoga oblika vidi napomenu na str. 161, t. 21.

377. KOVĀNICE (*s Kovānic, na Kovānice, na Kovānicah, s Kovānicami*) — sjenokoše i vinogradi. Ovaj mi je pluralni apelativ u svoj svojoj jasnoći — nejasan.

378. MELĀNI (*z Melīn, na Melīni, na Melīnah s Melīnami*) — veliki pješčanik (plaža) uz zapadnu obalu Dobrinjske drage. U pozadini oranice, vinogradi, sjenokoše. Toponim je kao naselje obrađen na str. 171.

379. MĀVROVĀ (*z Māvrovē, va Māvrovū, va Māvrovōj, s Māvrovūn*) — vinogradi, šumice. Nije jasno na koju se imenicu odnosi ovaj posjedovni pridjev kao atribut od imena *Māvōr* (*Maurus*).

380. VĒLĪ POTŌK (*z Vĕlŏga potŏka, na Vĕli potŏk, na Vĕlōn potŏki, s Vĕlin potŏkōn*) — oranice, livade, vinogradi uz potok koji kao ušće istočnoga *Potŏcini* završava u Dobrinjskoj dragi.

¹⁴³ I. Jelenović, Dobrinj (Krk) na prijelazu iz XVI u XVII stoljeće, Jadranski zbornik, Rijeka, 1966, str. 261.

381. MOSTIČ (z *Mostića* i *Pđli Mostića*, na *Mostič*, na *Mostići*, s *Mostičēn*) — mostić što vodi preko *Věloĝa potōka*, ali i njegova okolica, a tu ima i dio spomenutoga pješčanika i nešto pustolina, sjenokoša, livada i obradivih čestica. Na tu se okolicu napose odnosi dvočlani mikrotoponim *Pđli Mostića*.

382. ŌSIKI (z *Ōsik* i z *Ōsiki*, v *Ōsiki*, v *Ōsikh*, s *Ōsiki*) — oranice, obradive čestice. Pluralni oblik prastaroga poljoprivrednog naziva, kojemu Dobrinjci danas više ne znaju značenja. Nešto dalje prema jugu, u neposrednoj blizini sela *Hlāpē*, imamo taj isti mikrotoponim u singularnom obliku (v. br. 981). Prema prof. Skoku, ovim se nazivima »označuju odijeljeni komadići zemlje ograđeni zidom, a služe za držanje krmaka. Ovaj je naš izraz u vezi s glagolom odsjeći i nalazi se vrlo često u našim krajevima kao toponim«. ¹⁴⁴ Vokal *i* u drugom slogu refleks je *ě* ispred guturala *k*. Svojim pravadnim podrijetlom ovaj je mikrotoponim identičan s nazivom glavnoga grada Slavonije Osijekom, s njime je u rodu i Lički Osik, ¹⁴⁵ a u različitim oblicima — deminutivnim, augmentativnim, singularnim i pluralnim — (*Osičić*, *Osičina*, *Osičine*) nalazimo ih na nekim sjevernodalmatinskim otocima, na Olibu, Pašmanu i Molatu. Ovaj se mikrotoponim spominje u jednom glagoljskom notarskom zapisu, što ga je, među ostalim, izdao Rudolf Strohal. ¹⁴⁶

383. BIGAŃIĆE (z *Bigāñić*, va *Bigāñiće*, va *Bigāñićih*, s *Bigāñići*) — sjenokoše, šume. Naziv je svakako deminutivna izvedenica s karakterističnim *-e* u nominativu plurala muškoga roda iza palatala, ali mu značenje ne mogu razriješiti. Čini mi se da riječ nije slavenska, nego romanska, a možda i preromanska. Nije li, možda, istoga korijena kao i *Bĭge*, uvalica na otoku Šipanu i dio rtića na otoku Lopudu, premda je naš toponim relativno daleko od mora? Prof. Skok je mislio da bi to mogla biti »ista riječ kao i biga »svežan, snop« — kako se govori na Hvaru — »ali se ne zna, čega se upravo tiče« ¹⁴⁷ — dodaje on.

384. LUŠŌRA (z *Lušōr*, va *Lušōra*, va *Lušōrih*, s *Lušōri*) — sjeno-koše. I opet jedan mikrotoponim kojemu podsigurno ne znamo podrijetlo. Kako je, međutim, prof. Skok mnogo svoga vremena i znanja posvetio baš krčkoj toponomastici, tako da bismo bez njega na tom području bili gotovo bespomoćni, morat ćemo se i pri rješavanju ovoga naziva uteći njemu. U njegovu djelu *Studi toponomastici sull'isola di Veglia* nalazimo sličan mikrotoponim — *Lašor* kao naziv za jednu lokvicu ili pojilište blizu Poljica i drugu lokvicu na malom brežuljku Prniba blizu Dubašnice. U nekoj ispravi od god. 1658. spominje se takav mikrotoponim u okolici sela Kosići kao *Logsor*. U ovom obliku prof. Skok nalazi rumunjski deminutivni nastavak *-sor*, koji se nadovezuje na slavensku osnovu lok(-va). ¹⁴⁸ Ako pođemo tim tragom, a ujedno držimo na umu da su i ovuda Frankopanovi Vlasī (Murlaki) prelazili dalje u Istru, onda bismo mogli zaključiti da imamo i u našem toponimu rumunjski nastavak *-sor* koji se, vjerojatno, nadovezuje na slavensku

¹⁴⁴ P. Skok, *Slavenstvo i romanstvo*, Zagreb, 1950, str. 81.

¹⁴⁵ R. Grujić, o. c. str. 210.

¹⁴⁶ V. napomenu br. 32.

¹⁴⁷ P. Skok, o. c. str. 237.

¹⁴⁸ Arch. glottol. ital. XXXIX/1937, str. 115, r. br. 175.

osnovu *lug-*, jer se baš u ovom kraju sačuvao *Lûg* kao toponim, dok se kao opća imenica u praktičnom govoru ne upotrebljava. Usporedi *Lûšca* pod br. 64. Krajnje *-a* tipično je za tvorbu nominativa plurala nekih imenica muškoga, a katkada — premda rjeđe — i ženskoga roda.

385. KÛPINI (*s Kûpin, na Kûpini, na Kûpinah, s Kûpinami*) — sjenokoše. Augmentativni apelativ u pluralu, koji označuje konfiguraciju terena. Identičan mikrotoponim nalazi se i u neposrednoj blizini Dobrinja.

386. MAGAZĪNI (*z Magazîni, va Magazîni, va Magazînih, s Magazîni*) — vinogradi, livade, oranice, pustoline. Da ovaj pluralni naziv nije slavenskoga, nego romanskoga, zapravo mletačkoga podrijetla. to je na prvi pogled jasno. Kako je ovo sjeverozapadni dio obale Dobrinjske drage, tj. sjeverni nastavak *Melna*, gdje su se nekad prostirale goleme frankopanske solane (v. str. 172), nije isključeno da su u davnini ovdje stajala skladišta soli, kojima danas više nema ni traga, ali je otuda terenu ostalo ime. Toponim se spominje u glagoljskom notarskom dokumentu od 1. ožujka 1633.¹⁴⁹

387. ŠMRDAJĪK (*zo Šmrđajikà, na Šmrđajĭk, na Šmrđajiki, so Šmrđajikôn*) — izvor s okolicom: šumice, pašnjaci, obradive čestice. Budući da je to veoma malen, gotovo neznatan izvor, u neposrednoj blizini mora, tako da voda iz njega teče samo nekoliko metara ispod puta, što vodi u selo *Čižice*, to je sigurno metafora prema glagolu »šmrđat«, tj. šmrkati. Glas *j* ispred nastavka *-ik* odgovara štokavskome *ĭ*. Toponim se spominje prvi put kao *Smerdelik* u glagoljskoj ispravi od 10. studenoga 1465., kojom knez Ivan Frankopan određuje međe Vlasima što ih je bio naselio u ove krajeve (v. str. 153).

388. LÛČICEV (*z Lûčiceva, na Lûčicev, na Lûčicevi, s Lûčicevin*) — sjenokoše, lokve. Posjedovni pridjev od nadimka Lučić, kao atribut neke nestale imenice (*drmûn, dolôc, vřt, umějok* ili, možda, *kalĭc*).

389. BRĀJDICE (*z Brājdic, va Brājdice, va Brājdicah, s Brājsicami*) — obradive čestice (v. br. 274).

390. KALĪC (*s Kalĭca, na Kalĭc, na Kalĭci, s Kalĭčen*) — lokva, bara u selu *Čižićima* (v. br. 72).

391. BUNŌRICA (*z Bunôricē, va Bunôricu, va Bunôrici, s Bunôricûn*) — dražica, uvala na sjevernoj obali Dobrinjske drage i pašnjaci iznad nje. Kako se današnji oblik ovoga mikrotoponima uvelike udaljio od svoga originala, teško bismo mu mogli doći do podrijetla, no i tu će nam priteći u pomoć prof. Skok. U svomu citiranu djelu: *Studi toponomastici sull' isola di Veglia* on ovaj toponim meće pod naslov: *Toponimi koji potječu od talijanskih imena i prezimena*. Navodeći dalje neke toponime po ostalim krajevima otoka, srodne s ovim našim toponimom, kaže o njemu napose: »Nel confine di San Pietro, a Dobrigno, trovo la forma derivata dall' aggettivo slavo: valle Bonovizza e sopra La Bonovizza (Cat. 386, 389, 395); non m'è nota la forma che vi corrisponde oggi.«¹⁵⁰ U potrazi za rješenjem podrijetla ovoga naziva, a oslanjajući se na talijanskog učenjaka Mattea Bartolija koji

¹⁴⁹ I. Jelenović, o. c. str. 261.

¹⁵⁰ Archivio glottologico italiano, Vol. XXVIII, Fasc. I/1936, str. 55, br. 131.

¹⁵¹ M. Bartoli, Das Dalmatische, Altromanische Sprachreste von Veglia bis Ragusa u. ihre Stellung in der appenino-balkan. Romania, Vienna, 1906. Vol. I u II.

se, među ostalim, bavio i krčkom romanskom toponimijom,¹⁵¹ Skok dodaje da sve varijante sa *Bun* — mogu dolaziti od veljotskoga *bun*, što je normalni refleks od BONUS. I ovdje imamo, dakle, posla s nekim nepoznatim imenom ili prezimenom Bon-, odnosno Bun- s pridjevnim posvojnim nastavkom -ov i apelativnim sufixom -ica: Bunovica, koja danas na terenu glasi *Bunōrica*.

392. ŠKANDAJICA (zo *Škandajicē*, va *Škandajicu*, va *Skandajīci*, so *Škandajīcūn*) — maslinici. Taman toponomastički apelatив, ako možda nije kao metafora u vezi s talijansko-mletačkim terminom *škandaj*, tj. tanki konopčić, visak, olovnic.

393. SVĚTĪ PĚTŌR (zo *Svĕtōga Pĕtra*, va *Svĕti Pĕtōr*, va *Svĕtōn Pĕtri*, so *Svĕtīn Pĕtrōn*) — ostaci stare crkve s okolicom, šume (*drmina*), pašnjaci. Oznaka međe u glagoljskoj kupoprodajnoj ispravi od 12. ožujka 1379. odnosi se sigurno na ovaj termin.¹⁵²

394. MOGĀR (z *Mogārā*, va *Mogār*, va *Mogārī*, s *Mogārōn*) — šume, pašnjaci. Da ovaj naziv nije hrvatskoga podrijetla, očito je već na prvi pogled. Isto je tako jasno da je veoma star. Spominje se u istom glagoljskom dokumentu kao i prethodni toponim, dakle već u XIV stoljeću. Prof. Skok dovodi ga u vezu s glagolom *mulgare*, što znači musti, i to tako što je *ul* s jedne strane dalo vokalno *l*, koje je onda prešlo u *o*, a s druge pak strane, što je *l-r* (*mulgare*) zbog asimilacije prešlo u *r-r*. U Korniću se, naime, i u Dubašnici govori *mrgār*, odnosno *margār*, pa smo tako dobili *mog-*, odnosno *mrg-*, *marg-*. Nadalje navodi prof. Skok da u Dobrinju zovu *mogāra*, a u Vrbniku *margāra* »ovcu koja je ojanjila mrtvo janje«.¹⁵³

395. MOGARĪĆ (z *Mogarīća*, va *Mogarīč*, va *Mogarīci*, s *Mogarīcēn*) — pašnjaci. Deminutivni oblik prethodnoga mikrotoponima, koji se, dakako, nalazi na drugome mjestu. Spominje se u glagoljskoj ispravi od 1. ožujka 1633. i to u dva oblika: *Mogarīc* i *Mugarīc*.¹⁵⁴

396. KRĪŽICE (s *Križīc*, na *Križice*, na *Križicah*, s *Križicami*) — šume, pašnjaci. Naziv je vjerojatno nastao u vezi s imenicom raskršće, pa ako je tako, onda mu je mikrotoponim pod br. 273 pravi adekvat. *Križice* se zove i rt na ulazu u luku Cres,¹⁵⁵ a također i jedan rt na otoku Mljetu.¹⁵⁶

397. KRIZIĆ (s *Križīća*, na *Križīc*, na *Križīci*, s *Križīcēn*) — pašnjaci, brežuljak ili kako mi reče moj ispitanik: *vršōk!* Naziv je nastao otuda što je na vrhu brežuljka stajao križ.

398. ŠŪGARE (zo *Šūgār*, *Šūgare*, *Šūgarīh*, so *Šūgarami*) — sjeno-koše, šume, pašnjaci, pustoline — sve okolica izumrla sela, po kome je dobila naziv (v. str. 173). Uz glagole kretanja, tj. na pitanje: kamo idemo ili gdje smo bili? — ne upotrebljava se prijedlog.

399. PĚŠŌK (s *Pĕškā*, va *Pĕšōk*, va *Pĕškī*, s *Pĕškōn*) — vrtovi, pustoline ili — kako Dobrinjac kaže — *pūstōre*, *pūstōrimī*. Ovaj je mikrotoponim istoga korijena kao što su *Piščāk* (189) i *Piščōc* (950), a što se tiče *e*, odnosno

¹⁵² V. napomenu pod br. 5.

¹⁵³ P. Skok, o. c. str. 128, red. br. 110.

¹⁵⁴ I. Jelenović, o. c. str. 261.

¹⁵⁵ Anali Leksikografskog zavoda, Sv. 3, str. 63.

¹⁵⁶ P. Skok, Slavenstvo i romanstvo, str. 216.

i u prvom slogu, oni skladno potvrđuju jezično pravilo o prelaženju *ě* pred tvrdim prednjojezičnim suglasnicima u *e*, a pred ostalima, napose usnenima, grlenima — mekanim (palatalnim) u *i* (Jakubinski, Meyer).

400. DRĀGA (*z Drāgi, va Drāgu, va Drāgi, s Drāgūn*) — sjenokoša. Krećemo se po blago valovitu, brežuljkastu terenu, koji podsjeća na Hrvatsko zagorje. Na to upućuje i nekoliko idućih mikrotoponima koji odreda govore o konfiguraciji tla.

401. DRĀŽINA (*z Drāžini, va Drāžinu, va Drāžini, s Drāžinūn*) — sjenokoša. Augmentativna izvedenica od toponomastičkog apelativa *Drāga*. Isti mikrotoponim, ali na drugome mjestu imamo pod br. 350 i 535.

402. GŪŠĆ (*z Gūščā, va Gūšč, va Gūščī, s Gūščēn*) — šuma, pašnjaci. Budući da su posrijedi šume, očito je da je ovaj hrvatski toponim nastao prema psihičkom doživljaju. Na terenu mi je moj ispitanik rekao da su to *»igda bili pōposkē drmūna«*. Potpuno jednak toponim, također za šumu, nalazi se na otoku Rabu i na Dugom otoku.¹⁵⁷

403. VRŠINA (*z Vršini, na Vršinu, na Vršini, s Vršinūn*) — pustoline. Kako je već istaknuto pod br. 17, i ovaj mikrotoponim napose označuje konfiguraciju terena.

404. RŪPI (*z Rŭp, na Rŭpi, na Rŭpah, s Rŭpami*) — oranice, vrtovi. Mikrotoponim također upućuje na sliku tla. Poblize je opisan pod br. 108. Toponim je poznat i u Lici.¹⁵⁸

405. ZĀGŌN (*zo Zāgōna, va Zāgōn, va Zāgōni, so Zāgōnōn*) — vinaradi, vrtovi. Nekad se onamo gonilo (*zagāhalo*) blago. To mi je rekao i moj ispitanik, čega se on, dakako, ne sjeća, jer je to bilo u velikoj davнини.

406. PLŪŽINI (*s Plūžin, va Plūžini, va Plūžinah, s Plūžinami*) — razvaline izumrla sela s okolicom, uglavnom pašnjacima. Davno nestalo selo pripadalo je zapravo omišaljskom području, ali je svojom okolicom — jer je bilo na granici — zadiralo i u dobrinjsko područje, pa se relativno često spominje i u dobrinjskim glagoljskim spomenicima. Tako se u glagoljskoj darovnici, kojom knez Ivan Frankopan 15. kolovoza 1464. daruje crkvicu Svetog Ivana na Sužanu fratru Marinu Gujašiću kaže, među ostalim, i ovo *»...kako mi esmo detirmenali i esmo dali našemu vernomu slugi i faturu našemu imenovanu Marin Gujašić z Omišla crikvu s(vetoga) Ivana na Sužani sa svimi konfini zdol imenovanimi, i prvi je konfin pogle, ko e sada zagrejno, (zagrajeno = ograđeno, dodao I. J.), do puta kim se gre u Kerk i od Benušića, koji sta od juga od crikve od bure, kako stoji i limito po strani od Plužin, i od Plužin od bure kako stoji put kaka (?) iste zemle, ke su vičnom konfini...«*¹⁵⁹ Na ovom širokom području, gotovo do kraja Sulinja prema jugu i do sela Čizići prema zapadu, Ivan je Frankopan naseljavao Vlahe (Murlake) kao izrazite pastire,¹⁶⁰ po čemu možemo zaključivati, da su se ondje nalazile — *plužine*, tj. pastirske kolibe, pojate ili krovnjače po kojima je selo dobilo ime.

407. KŪĆINI (*s Kūćin, na Kūćini, na Kūćinah, s Kūćinami*) — pašnjaci. Augmentativ ženskoga roda. Naziv po razvalinama, gdje je nekad bilo malo naselje.

¹⁵⁷ P. Skok, o. c. str. 64 i 119.

¹⁵⁸ R. Grujić, o. c. str. 228.

¹⁵⁹ Đ. Šurmin, o. c. str. 240.

¹⁶⁰ Isto, str. 244 i 254.

408. MEKOTĪNA (*z Mekoṭīni, va Mekoṭīnu, va Mekoṭīni, s Mekoṭīnūn*) — zapuštene pustoline. Isti mikrotoponim, ali na drugome mjestu, v. pod br. 174.

409. SVĒTĪ ANTŌN (*zo Svētōga Antōna, va Svēti Antōn, va Svētōn Antōni, so Svētīn Antōnōn*) — stara mala kapelica — »*pōklōnoc*» — s okolicom.

410. MEKOTĪČINI (*z Mekoṭičīn, va Mekoṭičīni, va Mekoṭičīnah, s Mekoṭičīnami*) — *pūstōrīni*. Kao što imamo pod br. 258 isti mikrotoponim u singularnom obliku, tako je i ovaj deminutivno-pejorativna izvedenica, ali u pluralnom obliku s istim značenjem kao i sve ostale ove vrste, odnosno ovoga korijena.

411. PETJARĪCA (*s Petjarīcē, va Petjarīcu, va Petjarīci, s Petjarīcūn*) — mršave šume. Ne razumijući značenje ovoga mikrotoponima, upitao sam svoje ispitanike, kakvo je to ime i što oni misle da znači, a oni mi složno odgovoriše, da je to »*pētjarica*«, tj. prosjakinja. U Dobrinju je, naime, prosjak — *pētjār*, a prosjakina — *pētjarica* (od njemač. Betler-in). S tom pučkom etimologijom nisam bio zadovoljan, ali mi je, možda, ipak pomogla da dođem do kakva-takva rješenja. Držeći da je istoga značenja ili podrijetla kao i *pētjār*, *pētjarica*, Dobrinjci poznaju i dosta čest izraz »*prāva petjarija*«, a ta je riječ i u Dobrinju vjerojatno u vezi s pojmom petljati, loše živjeti, kuburiti, čemeriti, premda onamo »*petjāt*« znači samo prositi, ali je možda nekad postojao i ovaj drugi pojam. Kraj, naime, pod ovim imenom veoma je krševit, stjenovit, neobrađiv, pokriven travom ovdje-ondje koliko bi dlanom pokrio i obrašten relativno rijetkim hrastovim stablima. A možda se ondje nekad štogod i peklo (*pečar-ica?*).

412. PLIŠJĪVICA (*s Plišjīvicē, na Plišjīvicu, na Plišjīvici, s Plišjīvīcūn*) — mala golijet uza sjevernu obalu Dobrinjske drage, obraštena u krugu smrekom. Naziv je sam po sebi jasan: *plišjīv* = *čelav* (i u prvom slogu refleks je *ē* ispred palatala). Dva mikrotoponima nalik na ovaj ima i Vrbnik: *Plišina* i *Plišīvi*,¹⁶¹ a treba u ovom slučaju podsjetiti i na Plješivicu, goru nedaleko od Zagreba.

413. JĚZERCA (*z Jězērāc, va Jězērca i za Jězērca, va Jězērcih, s Jězērci*) — sjenokoše, pašnjaci. Deminutivna izvedenica u pluralu. *Jězērca* se spominju u glagoljskoj notarskoj ispravi od 10. studenoga 1465. kako sam to već naveo na str. 153.

414. JĚZERO (*z Jězera, na Jězero, na Jězери, s Jězērōn*) — jezero s okolicom. Kako je naziv jasan, napomenut ću samo, da se spominje u istoj ispravi kao i prethodni toponim.

415. ŽDRĚJA (*zo Ždrējē, na Ždrēju, na Ždrěji, so Ždrējūn*) — pašnjaci. Težak i kao nekako tuđ naziv za dobrinjsko područje. Nije mu baš lako doći do korijena. Ne razumijući smisao ni značenje ovoga naziva, neko ga je u Katastru pokvario i krivo unio kao Ždrlja, Na Ždrlji. Zbunjuje malko i ono *e* ispred *j* u prvom slogu, jer bismo ispred palatala očekivali *i* (kao *nedija, kudija*). U toponimu *Ždrēndc* (br. 995) ono je pravilno i na svome mjestu, pa je, možda, i prednji naziv postao pod utjecajem ovoga. U svakom slučaju oba su toponima metafore.

¹⁶¹ I. Žic, o. c. str. 235.

146. DIRAČJĪ (*z Dirāčjā, va Dirāčji, va Dirāčjū, s Dirāčjīm*) — pu-stoline. Zbirna imenica kojoj je osnova *dirak-*, a nastavak *-yje*, koji je u Dobrinju uvijek *-ji* (v. br. 273). Budući da je glas *k*, pošto je nestao poluglas, došao u neposrednu vezu s glasom *j*, prešao je u *č*: *dirāk-jī - dirāč-jī*.

147. VRĪLO (*z Vrīla, na Vrīlo, na Vrīli, s Vrīlōn*) — livada, pašnjaci. Jasan, ali za dobrinjsko područje neobičan toponim s obzirom na refleks *i > e* pred nepalataliziranom likvidom *l*, pogotovo što termin kao opća imenica u Dobrinju ne postoji, nego bi za taj pojam rekli — *vrūtḥk*.

148. VĪR (*z Vīra, na Vīr, na Vīrū, s Vīrōn*) — pašnjaci. *Vīr* kao opća imenica isto je što i *vrilog*, a može biti i nagla, iznenadna udubina u potoku, pogotovo u moru. U Vrbniku identičan mikrotoponim označuje potok, šumicu, strminu (*bōk!*) i dio općinskog pašnjaka.¹⁶²

149. RTIČ (*z Rtiča, na Rtič, na Rtiči, s Rtičēn*) — mali pašnjaci, vrtovi. Deminutivna izvedenica od *rt*, pojam što su ga Dobrinjci — čini mi se — u toku stoljeća pomalo zaboravili, jer im se nametnula mletačka *pūnta*, pa se i kod ovoga mikrotoponima katkada zareknu — *Artič*, što nikako ne ide u dobrinjsko narječje. Vrbnik ima svoj *Rēt*, *Retēc*, pa i *Rēca*¹⁶³ idu sigurno u taj rod, a u Omišlju je poznat *Ērt*, *Ertēc*, *Ērca* i *Konecērta*, ali do njega i *Pūnta od Ērta*!¹⁶⁴

140. LOKĪ (*z Lokvē, na Lokī, na Lokvī, s Lōkvūn i s Lokvūn*) — bara i okolica. Čitav Krk, kao kraški kraj, obiluje posebnim barama, koje se obično nalaze u ilovastoj zemlji, a uglavnom služe kao pojilišta za blago. Samo dobrinjsko područje ih ima na stotine. To su lokve ili *kalčići*. Naziv je romanškoga podrijetla i — kako kaže prof. Skok — u krčkim se dokumentima navodi kao *lacus*, što ne bi nikako valjalo prevoditi kao jezero.¹⁶⁵ Riječ pripada staroj *v-* deklinaciji kao: *crikī - crikv-ē, bočī - bočv-ē, prāski - prāskv-ē, hrūši - hrūšv-ē, tiki - tikv-ē, ūliki - ūlikv-ē, mūri - mūrōv-ē* i sl. Kao mikrotoponim naziv je u različitim izvedenicama poznat u Vrbniku,¹⁶⁶ na otoku Hvaru¹⁶⁷ i po čitavoj Istri.¹⁶⁸

141. LŌKVA (*z Lōkāv, na Lōkva, na Lōkvah, s Lōkvami*) — bare, pašnjaci. I opet jedan neobičan nominativ plurala na *-a* od imenice ženskoga roda (v. str. 161, t. 19). Toponim se spominje u glagoljskom notarskom dokumentu od 1. ožujka 1633.¹⁶⁹

142. VRTAČA (*z Vrtāčē, na Vrtāču, na Vrtāči, s Vrtāčūn*) — lokva, pašnjaci. Naoko prava naša riječ u kojoj bi osnova bila *vrt-*, od glagola *vrtati*, a nastavak *-ača*, kakvih u hrvatskom jeziku ima podosta, pa nije teško doći do ovakva zaključka, pogotovo kada je riječ o kraškom kraju, gdje se takva konfiguracija tla često javlja. Tako je postanje riječi tumačio prof. Skok,¹⁷⁰

¹⁶² I. Žic, o. c. str. 226 i 236.

¹⁶³ I. Žic, o. c. str. 235.

¹⁶⁴ I. Jelenović, Toponomastika sjeverozapadnog dijela otoka Krka, Filologija, 1959, br. 2.

¹⁶⁵ P. Skok, Studi toponomastici sull' isola di Veglia, Arch. glottolog. ital., Vol. XXIV/1930, str. 30, br. 38.

¹⁶⁶ I. Žic, o. c. str. 234.

¹⁶⁷ M. Hraste, o. c. str. 364.

¹⁶⁸ Anali Leksikografskog zavoda, Sv. 3, str. 68.

¹⁶⁹ I. Jelenović, Dobrinj (Krk) na prijelazu iz XVI u XVII st., Jadranski zbornik, Rijeka — Pula, 1966, Sv. VI, str. 261.

¹⁷⁰ P. Skok, o. c., str. 119, br. 90.

ali se kasnije ispravio i utvrdio da riječ: »Nije u vezi s našim glagolom *vrutati*, nego je romanska izvedenica s augmentativnim sufiksom — *aceus* od *hortus*«. ¹⁷¹
Dakle: hort(us) > vrt: hort-aceus > vrtača. Za otok Krk, a napose za Dobrinj, toponim je veoma neobičan i rijedak, jer taj kraški geološki fenomen Krčani zovu *dolčac*, odnosno Dobrinjci *dolčec*, kako smo već vidjeli, u najrazličitijim izvedenicama.

423. OGRĀDI (*z* *Ōgrād*, *v* *Ōgrādi*, *v* *Ōgrādah*, *s* *Ōgrādami*) — pašnjaci. Pluralni oblik prefiksalnoga mikrotoponima, o kojemu je već bilo riječi pod br. 296.

424. BILICA (*z* *Bilicē*, *va* *Bilicu*, *va* *Bilici*, *s* *Bilicūn*) — vinogradi. Kao što je naziv *Črničica* nastao od crne zemlje ili *Čovjeničina* od crvene zemlje, tako je i naziv *Bilica* postao otuda što se ondje nalazi bijela zemlja.

425. ŌRLOC (*z* *Ōrloca*, *v* *Ōrloc*, *v* *Ōrlocu* i *v* *Ōrloci*, *s* *Ōrlocēn*) — pašnjaci. Ovaj deminutivni oblik ide među rijetke dobrinjske toponime koji su uzeti iz faune, tj. prema nazivima životinja. Toponim je veoma star, a spominje se u dvjema glagoljskim ispravama, kojima knez Ivan Frankopan određuje Vlasima granice u kojima se smiju kretati i pasti svoje blago. Jedna je isprava od 10. studenoga 1465., a druga od »miseca agusta« 1468. ¹⁷² Zanimljivo je, da se već onda u ispravama piše dobrinjski, odnosno omišaljski oblik toponima: *Ōrloc* - *Ōrlec*. Na otoku Cresu postoji i naselje *Ōrlec*.

426. OGRĀDA (*z* *Ōgrādi*, *v* *Ōgrādu*, *v* *Ōgrādi*, *s* *Ōgrādūn*) — pašnjaci. Identičan mikrotoponim nalazi se na drugome mjestu, pa je unesen pod br. 296.

427. FRATRĪNA (*s* *Fratrīni*, *na* *Fratrīnu*, *na* *Fratrīni*, *s* *Fratrīnūn*) — pašnjaci. Augmentativna izvedenica od *frātōr*. Nitko mi nije znao reći otkada se i zašto taj teren tako zove.

428. OGRĀDICA (*z* *Ōgrādicē*, *v* *Ōgrādicu*, *v* *Ōgrādicu*, *s* *Ōgrādicūn*) — pašnjaci. Deminutivni apelativ od *Ogrāda* što vidi pod br. 296.

429. ČĀREV DOLČEC (*zo* *Čāreva dōlcā*, *va* *Čārev dolčec*, *va* *Čārevōn dōlci*, *s* *Čārevin dōlcēn*) — dolac, pašnjak. Noviji naziv po poznatom prezimenu iz Šila i Crikvenice.

430. LOKVĀŃ (*z* *Lokvāna*, *na* *Lokvān*, *na* *Lokvāni*, *s* *Lokvānēn*) — vinogradi, smokve, pašnjaci. Naziv je svakako u vezi s imenicom *lokŭ* (gen. *lokvē*, nom. pl. *lōkva* i *lokvŭ*). Obradujući toponime *LakuŃi* na otoku Unijama i *Lokūna* na otoku Pagu te napominjući da ti toponimi dolaze i u varijantama na drugim mjestima kao *Lokan*, *Lokvan*, prof. Skok ih sve dovodi u vezu s lat. *lacuna* — bara, jama. ¹⁷³

431. ŠTĪRNICA (*zo* *Štīrnice*, *na* *Štīrnicu*, *na* *Štīrnici*, *so* *Štīrniciūn*) — pašnjaci. Vjerojatno se gdje god na ovom terenu nalazio jednostavan, primitivan zdenac, tj. *štīrnica*, po kojoj je kraj dobio ime (v. br. 226 i 709).

432. BAKĒTIĆE (*z* *Bakētić*, *va* *Bakētiće*, *va* *Bakētićih*, *s* *Baketići*) — šumice. Zasada nejasan toponim. S obzirom na sufiks *-e* u nom. plurala (iza palatala), možda je posrijedi kakvo izumrlo prezime ili nadimak.

¹⁷¹ P. Skok, *Slavenstvo i romanstvo*, Zagreb, 1950, str. 77.

¹⁷² Đ. Šurmin, *Hrvatski spomenici*, str. 246 i 254.

¹⁷³ P. Skok, o. c. str. 50, 54, 71

433. DUMBRĀVA (*z Dumbřavi, va Dumbřovu, va Dumbřavi, s Dumbřavŭn*) — vinogradi, vrtovi, maslinici — danas uglavnom zapušteno. Praktički se u Dobrinju riječ dubrava (ni sa sekundarnim *m*) ne upotrcbljava, ali je nekad sigurno živjela. Baš su u Dobrinju poznate i veoma popularne prastare narodne pjesme: »Zrasla mi mala dumbrava« i

»Rōsnā, rōsnā košutiče,
Kadi si se narosila,
Tamo doli na dumbřavi,
Kadi rastu zlatne žice,
i slebřne podvezice«

Za sekundarno *m* govore i riječi: *kolombār* i *kolēmbat* (*se*).

434. KŪT (*s Kŭtā, va Kŭt, va Kŭtŭ, s Kŭtōn*) — pustoline, pašnjak. Jasan mikrotoponim, koji ujedno služi kao dokaz da Dobrinjci imaju tu riječ od davnine, te da su »kantŭn« poprimili od Mlečana, a da se ipak njome češće služe nego onom svojom.

435. ORĪŠIĆE (*z Őrišić, v Őrišice i va Orišice, v Őrišićih, va Orišićih, s Őrišići*) — oranica — dolac. Deminutivna izvedenica u pluralu od imenice *orih* s karakterističnim nastavkom *-e* u nom. pl. Kao što su mnogi predjeli dobili ime po različitu voću, tako je nekima dao ime i *orih* (Juglans regia). Vidi još br. 660, 812.

436. JĚROVĀ (*z Ěrovē, va Ěrovŭ, va Ěrovōj. s Ěrovŭn*) — pašnjaci. Na terenu danas ne poznaju hipokoristik Jere i toponim mi je zapravo ostao nejasan.

437. POD DUFČĪNI (*Dufčŭni*) — pašnjaci, šume. Naziv je augmentativna izvedenica u pluralu od apelativa *dŭbōc* > *dubčŭna* > *dufčŭna*, koja zajedno s prijedlogom upućuje na položaj gdje se teren nahodi. Vidi ujedno i br. 114.

438. SMŌKVINA (*zo Smōkvini, va Smōkvinu, va Smōkvini, so Smōkvinŭn*) — zapušteni vrtovi. U dobrinjskoj su toponimiji zaista česti deminutivni i augmentativni nazivi, kao što imamo i ovdje augmentativnu izvedenicu od apelativa *smokŭ* - *smokvē* — (*Ficus carica*).

439. VŌLTĀNIĆE (*z Vōltānić, va Vōltāniće, va Vōltānićih, s Vōltānići*) — pašnjaci. Posve potamnijela svijest o podrijetlu ovoga naziva, ako to možda nije bio nadimak.

440. SŪLIŃ (*zo Sŭliŭna, (va) Sŭliŭ, (va) Sŭlini, so Sŭlinēn*) — veliki općinski pašnjak, u koji i danas Dobrinjci, uz malu odštetu, ljeti, kad prestanu poljski radovi, gone volove na određeno vrijeme, da se ondje odmore i utove. To je poluotok što zatvara Dobrinjsku dragu. Pri rješavanju podrijetla ovoga naziva posluži sam se svima mogućim izvorima, ali mu sigurna traga nisam našao. Stari pridjevni oblik *Sōlini*, što ga za rt ovoga poluotoka navodi prof. Skok kao toponim koji je uzet »za rtove i uvale od obalskih uređaja ekonomske prirode«, ¹⁷⁴ na terenu je potpuno nepoznat, a selo *Sōlini*, kao i *Melŭni*, gdje su u davnini bile solane, relativno su dosta daleko. Budući da na čitavu krčkom području nazivi mjestā, kad nose imena

¹⁷⁴ P. Skok, o. c. str. 31.

svetaca, ma koliko bili stari, nemaju latinsko-romanskog atributa s(ut) < sanct-us, mjesto našega sveti, kao što često susrećemo u Dalmaciji (Sućurac, Sumartin, Sustipan, Sutivan, Supetar i sl.), osim našega Sužana (v. str. 170), teško mi se bilo odlučiti na hipotezu, da bi ovo bio drugi slučaj gdje bismo imali pojavu latinsko-romanskoga pridjeva s(ut)- < sanctus: Su(t) Lin > Su(t)-lin > Suliñ.¹⁷⁵

Inače se *Sulinj* — baš u ovom obliku — spominje u glagoljskoj ispravi Ivana Frankopana od »maseca agusta« 1468.¹⁷⁶ i drugoj jednoj od 1. ožujka 1633.¹⁷⁷

441. PROPĀDĒŃĀK (*s Propādeñāka, va Propādeñāk, va Propādeñāki, s Propādeñākōn*) — pašnjaci. Toponim je vjerojatno u vezi s nekom jamom, provalijom ili bezdnom.

442. VRZIPŌR (*z Vrzipōra, va Vrzipōr, va Vrzipōru, s Vrzipōrōn*) — vrtovi, vinogradi, pašnjaci. U glagoljskim ispravama, što ih ovdje počesto citiram, a kojima je knez Ivan Frankopan 10. studenoga 1465. odredio granice u kojima se imaju kretati Vlasi na Krasu, tj. uglavnom baš na ovom terenu, a »maseca agusta« 1468, zabranjuje im da prelaze te granice, spominju se i dva toponima koji su danas nepoznati, a čini se da su — ne zna se kojom prilikom — krivo interpretirani, jer se u oba ova dokumenta različito navode, premda je očito iz samoga konteksta da se odnose na isti lokalitet. U prvoj se ispravi taj lokalitet zove Gozopor, a u drugoj Bošepor!¹⁷⁸ Kako se naziv ovoga lokaliteta u toku stoljeća mijenjao ili krivo interpretirao po svemu se čini da treća varijanta toga naziva, tj. *Vrzipōr*, kako se danas govori na terenu, odgovara dotičnom lokalitetu, premda su sve tri nejasne.

443. RĀZVALICA (*z Rāzvalicē, va Rāzvalicu, va Rāzvalici, s Rāzvalicūn*) — pašnjaci, vrtovi, vinogradi. Deminutivni apelativ kao sraslica u smislu glagola razvaliti - razvaljen. U glagoljskoj ispravi od 1. ožujka 1633. navode se »mekoti razvalite«,¹⁷⁹ što se, možda, odnosi na ovaj današnji toponim.

444. ZVALĪTĀ (*zo Zvalītē, va Zvalītū, va Zvalītōj, so Zvalītūn*) — pustoline, dolac. Poimeničeni pridjev ženskoga roda kao atribut neke nestale imenice. U istoj ispravi kao i prethodni toponim spominje se i ovaj kao »dolac v Zvalitoj«.

445. PONDORŪŠE (*s Pondorūš, va Pondorūše, va Pondorūšah, s Pondorūšami*) — pašnjaci. Pod brojem 904. imamo mikrotoponim *Pōndōre*, koji je sigurno istoga — prije tuđega nego domaćega podrijetla — kao i ovaj. Jedan i drugi su tamni, ukoliko ih — možda — ne bismo mogli povezati sa sličnim mikrotoponimima na zapadnom području otoka Krka, blizu Svete Fuske, koji glasi Fondore, odnosno Fündure, a koji prof. Skok dovodi u vezu sa latinskom riječju: *fundus* (dno, tlo, zemlja).¹⁸⁰

¹⁷⁵ Sveti Lino, papa i mučenik — prema crkvenim kalendarima — pada na dan 23. rujna svake godine.

¹⁷⁶ V. napomenu br. 7.

¹⁷⁷ V. napomenu br. 8.

¹⁷⁸ I. Kukuljević, o. c. str. 97 i 103, te Đ. Šurmin, o. c. str. 244 i 254.

¹⁷⁹ I. Jelenović, o. c. str. 261.

¹⁸⁰ P. Skok, Studi toponom. sull' isola di Veglia; Arch. glott. ital. Vol. XXIV/1930, str. 19. r. br. 16.

446. DIRĀKOVICA (*z Dirākovicē, va Dirākōvicu, va Dirākovici, s Dirākovicūn*) — pašnjak. Pod brojem 194 imali smo isti mikrotoponim dosta udaljen od ovoga i muškoga roda.

447. KLĀMFĀRI (*s Klāmfāri, va Klāmfāri, va Klāmfārih, s Klāmfāri*) — pašnjaci. Toponim potječe od prezimena Klamfar. Tako se u jednoj latinskoj kupoprodajnoj ispravi od 8. kolovoza 1518. spominje neka »D(omi)na Mare de Clamfar«. ^{180a}

448. DRMUNĪNI (*z Drmunīn, va Drmunīni, va Drmunīniḥ, s Drmunīni*) — šume, pašnjaci. Pluralni oblik od apelativa *drmun*, što vidi pod br. 49 i 186.

449. CRĪKVIČINA (*zo Crīkvičini, va Crīkvičimu, va Crīkvičini, so Crīkvičinūn*) — općinski pašnjak. Jedan drugi i drukčiji teren nosi isti naziv i obrađen je pod br. 271.

450. GNOJĪNI (*z Gnojīn, va Gnojīni, va Gnojīniḥ, s Gnojīni*) — pašnjaci. Augmentativ u pluralu od opće imenice *gnōj*. Toponim treba, prema tome, uvrstiti u one koji su nastali kao posljedica gospodarsko-poljoprivredne djelatnosti.

451. GORIČE (*z Gorīc, na Gorīce, na Gorīcaḥ, s Gorīcami*) — sjenokoše. Deminutivna izvedenica u pluralu koja označuje konfiguraciju tla. Singularni oblik što se spominje u glagoljskoj ispravi od »miseca agusta« 1468. odnosi se na mikrotoponim, koji pripada omišaljskom području. ¹⁸¹

452. LŪG (*z Lūga i z Lūgā, v Lūg, v Lūgū, s Lūgōn*) — velika općinska sjenokoša. Postoji dobrinjski *Lūg* i omišaljski *Lūg*, a dijeli ih mala duguljasta uzvisina. I Vrbnik ima svoj *Lūg*, ali taj nije ni po veličini ni po slici tla jednak ovima. *Lūg* je golem općinski travnjak, gotovo bez ijednoga stabalca, i na tome su se travnjaku svake godine u prvoj polovici kolovoza skupljale stotine i stotine kosaca, koji bi u dugim redovima složno i uz pjesmu kosili travu, dok su je žene i djeca za njima razgrtali i obrtali, da se brže suši. Poslije podne iz Luga bi na sve strane u povorkama kretali vozovi sijena prema Dobrinju i dobrinjskim selima. Svaka je, naime, kuća, odnosno obitelj, imala u Lugu pravo na stanoviti dio sijena uz odgovarajuću odštetu. Poslije 1945. Lug je traktorom preoran, ne bi li se ondje uzgajale druge poljoprivredne kulture, ali je — nažalost — kasnije zapušten i zanemaren. Kako je Lug mala, gotovo neznatna kosina, skupljala se pri dnu i ponirala voda, pa je otuda, možda, i nastao naziv — lug = močvara.

453. KRČA (*s Křč, va Křča, va Křčih, s Křči*) — sjenokoše. Pluralni oblik na -a u nom. pl. Ostalo je o toponimu rečeno pod br. 128.

454. VĚLĚ KRČA (*z Vělih Křč, va Vělē Křča, va Vělih Křčih, s Vělimi Křči*) — sjenokoše. Isti toponomastički apelativ povezan s pridjevom koji označuje odnos veličine, tj. teren na koji se primjenjuje ne mora biti baš ne znam kako velik, ali je svakako veći od nekoga drugoga terena, koji nosi isti apelativni dio naziva ili samo apelativ.

455. MĀLĚ KRČA (*z Mālih Křč, va Mālē Křča, va Mālih Křčih, s Mālimi Křči*) — sjenokoše. Usporedi prethodni toponim.

^{180a} V. Štefanić, Opatija sv. Lucije u Baški, Zagreb, 1937, str. 41.

¹⁸¹ D. Šurmin, o. c. str. 254.

456. CEROVČ (s i zo *Cerovčã*, va *Cerovčc*, va *Cerovči*, s i so *Cerovčên*) — sjenokoša. Što se tiče ove deminutivne izvedenice od apelativa *cêr*, treba pogledati što je rečeno pod br. 210 i 346.

457. TRĚPETĪKI (s *Trepetiĭk*, va *Trepetiĭki*, va *Trepetiĭkah*, s *Trepetiĭkami*) — sjenokoše. Dva sam terena našao koja nose ovaj pluralni naziv ženskoga roda po šumskoj biljci trepetljika (*Populus tremula*). Prvi se nalazi u blizini Dobrinja, na granici lokaliteta *Ogrêni* (v. br. 24), gusto je obrašten trepetljikama, dok se ovaj nalazi daleko na sjeveru iza sela Čižici, malo im stabala, jer je — tko zna kada — pretvoren u sjenokoše.

458. ŽŪKVINI (zo *Žŭkvîn*, va *Žŭkvini*, va *Žŭkvinah* so *Žŭkvinami*) — vrtovi. Augmentativni oblik u pluralu ženskoga roda, koji potječe od opće imenice *žŭki*, gen. *žŭkve*. Mislim da je ovdje potrebno upozoriti da u Dobrinju *žŭki* nije brnistra (*Spartium junceum*), nego vrba (*Salix alba*).

459. ČRKĀNOV (zo *Črkānova*, va *Črkānov*, va *Črkānovi*, so *Črkānovin*) — sjenokoša. Posvojni, odnosno posjedovni pridjev vjerojatno od nekoga nestaloga nadimka.

460. SĀKARIŠČA (zo *Sākarišć*, va *Sākarišća*, va *Sākarišćih*, so *Sākarišći*) — pašnjaci. Ovaj mikrotoponim u svojoj osnovi nije slavenski, nego romanski i možda ima — prema prof. Skoku — kakve tanke veze s nazivom *Sakarāta* na otočju Svetom Grguru, koji naziv potječe od latinskoga *siccarius*, što će reći »mjesto gdje se suši grane«. ¹⁸²

461. DRĀŽICA (z *Drāžicē*, va *Drāžicu*, va *Drāžici*, s *Drāžicŭn*) — uvala s okolicom (v. br. 80).

462. OPATĪJE (z *Opatij*, v(a) *Opatije*, v(a) *Opatijah*, s *Opatijami*) — pašnjaci. Otok Krk je u srednjem vijeku obilovao što većim što manjim opatijama i brojnim samostanima. Njegova je obala, da tako kažem, bila načičkana tim ustanovama. Pored onih većih i — ako se može tako reći — opće poznatih, kao što su opatija sv. Lucije u Baški (čuvena Bašćanska ploča), sv. Nikole kod Omišlja, sv. Marije u Košljunu, sv. Lovre u Krku i drugih, bilo je i manjih, kojima se negdje više negdje manje vide samo tragovi pravednih temelja, te žive samo još u svojim nazivima, koji su postali pravi toponimi, proširili se i na užu okolicu i u toku stoljeća poprimili oblik plurala. Treba istaknuti, da su te opatije, ti samostani bili kolijevka, a zatim i rasadište veličanstvene i jedinstvene pojave hrvatskoga glagoljizma. Nije isključeno da se čestica »mekotica v Opatiji « u glagoljskoj diobenoj ispravi od 1. ožujka 1633. — premda je u singularnom obliku — odnosi na ovaj toponim. ¹⁸³

463. STĀN (zo *Stāna*, na *Stān*, na *Stānu*, na *Stānŭ* i na *Stānŭ*, so *Stānŭn*) — pašnjaci. Mikrotoponim je, možda, nešto recentniji, a mogao bi biti posljedica nekadašnjih pastirskih prilika u onome kraju.

464. GLŌGI (z *Glŏgi* i z *Glogi*, va *Glŏgi*, va *Glŏgih* i va *Glogih*, s *Glŏgi*) — šumice, pustoline. Teren je dobio naziv po biljci *glŏg* (*Crataegus oxyacantha*) kojega je ondje vjerojatno nekad bilo više nego danas, sudeći, među ostalim, i po pluralnom obliku, koji je dobio.

¹⁸² P. Skok, Slavenstvo i romanstvo, str. 60.

¹⁸³ I. Jelenović, o. c. str. 261.

465. JŮC (*z* *Ńuca*, *va* *Ńuc*, *va* *Ńuci*, *s* *Ńucĕn*) — pašnjaci. Mikrotoponim zasada posve tamna postanja.

466. SENOKŔŠE (*zo* *SenokŔš*, *va* *SenokŔše*, *va* *SenokŔšah*, *so* *SenokŔšami*) — pašnjaci. Pluralni oblik toponima pod br. 369.

467. DŔČINA (*z* *DŔĉini*, *va* *DŔĉina*, *va* *DŔĉini*, *s* *DŔĉinĕn*) — livade, pašnjaci. Augmentativna izvedenica od toponomastiĉkog apelativa *Dolĉc*, u kojoj je na kraju prvoga sloga ispaao glas *l*, što ne mora uvijek biti (v. br. 239), štoviše, u jednosložnom apelativu *DŔl* krajnje *l* ne ispada nikada.

468. KAPEĻA (*s* *Kapĕli*, *va* *Kapĕli*, *va* *Kapĕlu*, *s* *Kapĕlĕn*) — sjenokoše, Ńume, vinogradi, pašnjaci. Sigurno je negdje na ovom terenu, koji je dosta visok, nekad bila kapelica.

469. STŮBJA (*zo* *StŮbji*, *va* *StŮbja*, *va* *StŮbjih*, *so* *StŮbji*) — sjenokoše, livade. Veoma star, danas na terenu nejasan toponim, pa mi ga ni moji ispitanici nisu znali protumaĉiti. Pokušajmo ga ipak razriješiti. Može se kao sigurno uzeti da je to plurale tantum, te da ide u red onih toponima, što u nominativu plurala imaju nastavak *-a* premda su muškoga roda, kao: *Drĕna* (*drĕn*), *PotŔka* (*potŔk*), *Metĵja*, (*metĵ*), *PrĕlŔga* (*prĕlŔg*), *Klĕnca* (*klĕnc*). Za singularni oblik možeme, dakle, u nastavku predmijevati pomiĉno dobrinjsko *o*: *·stŮb-oj*, gen. *stŮbja*, tj. stubalj — stublja = Ńupli trupac.

470. KOŠĀICE (*s* *KoŃĉic*, *na* *KoŃĉice*, *na* *KoŃĉicah*, *s* *KoŃĉicami*) — sjenokoše, pašnjaci. Ne bih znao reĉi kakav metaforiĉki smisao nosi ovaj naziv pluralnoga deminutiva, premda je sam po sebi razumljiv.

471. HRŮŠVINA (*s* i *zo* *HrŮŃvini*, *va* *HrŮŃvinu*, *va* *HrŮŃvini*, *s* *HrŮŃvinĕn*) — pašnjaci. Vidi br. 359 isti naziv za drugu vrstu tla i na drugome mjestu.

472. KĪRNOVIĀE (*s* *Kĭrnoviĉ*, *va* *Kĭrnoviĉe*, *va* *Kĭrnoviĉih*, *s* *Kĭrnoviĉi*) — oranice, pašnjaci. Naziv terena vjerojatno prema nadimku vlasnika.

473. VRŮJA (*z* *VrŮĵe*, *va* *VrŮĵu*, *na* *VrŮĵi*, *s* *VrŮĵĕn*) — sjenokoša. Omanji predjel koji je dobio ime po ondješnjem izvoru (*vrŮĵa* = vrulja).

474. ULĪNA (*z* *Ulĭni*, *na* *Ulĭna*, *na* *Ulĭni*, *s* *Ulĭnĕn*) — vinogradi. Augmentativna izvedenica od opĉe imenice *ul*, tj. koŃnica, pĉelinjak. Ispor. br. 742.

475. KŮĀIĀINA (*s* *KŮĉiĉini*, *na* *KŮĉiĉinu*, *na* *KŮĉiĉini*, *s* *KŮĉiĉinĕn*) — pašnjaci, vinogradi. JoŃ jednom zanimljiva deminutivno-pejorativna izvedenica: *kŮĉa* — *kŮĉiĉa* — *kŮĉiĉina*.

476. SADĪNA (*zo* *Sadĭni*, *va* *Sadĭna*, *va* *Sadĭni*, *so* *Sadĭnĕn*) — vinogradi, pašnjaci. Kako smo veĉ vidjeli, veoma ĉest, opĉenito krĉki, a napose dobrinjski mikrotoponim u razliĉitim oblicima apelativa, deminutiva, augmentativa, singulara i plurala. Vjerojatno se i ĉestica »*zemle v Sadĭni*«¹⁸⁴ što se navodi u glagoljskoj diobenoj ispravi od l. oŃujka 1633. odnosi na ovaj toponim.

477. SĔLIŠĀE (*zo* *SĕliŃca*, *na* *SĕliŃce*, *na* *SĕliŃci*, *so* *SĕliŃĉĕn*) — sjenokoša. Nastavak *-iŃce* oznaĉuje da je ondje bilo neko naselje, iako nije bilo pravo selo.

478. BĪLĔŹA (*z* *BĭlĕŹ*, *va* *BĭlĕŹa*, *va* *BĭlĕŹih*, *s* *BĭlĕŹi*) — sjenokoše, livade. JoŃ jedan toponomastiĉki plurale tantum na *-a* u nominativu plurala.

¹⁸⁴ Isto.

Čudno je *e* u drugom slogu, jer ako je refleks *ě*, a to sigurno jest, onda bi ispred palatala *ž* moralo biti *i*, ukoliko — možda — disimilacija (*i-i* : *i-e*) nije poremetila jezični zakon. Drugim riječima, ako ovaj toponim ne označuje međaše, tj.: *bilig* — *biligi* — *blęgi* — *blęža*, ja mu ne bih znao drugoga značenja.

479. PŪSTOŠA (*s Pūstōš, va Pūstoša, va Pūstoših, s Pūstoši*) — sjenokoše, livade, pašnjaci. I opet toponomastički plurale tantum na *-a* u nominativu plurala. Ostalo je jasno, tek bi se moglo napomenuti, da ovaj teren danas zaista nije pust, nego da su to bogate livade i travnjaci koji daju prvorazredno sijeno.

480. NERIZĀINI (*z Nerizĭn, va Nerizĭni, va Nerizĭnah, s Nerizĭnami*) — pašnjaci, pustoline. Augmentativna izvedenica u pluralu ženskoga roda od toponomastičkog apelativa *Nerizi*, što vidi pod br. 19.

481. SAKĀTINI i ŠAKĀTINI (*zo Sakĕtin, va Sakĕtini, va Sakĕtinah, so Saketini*) — sjenokoše, livade. Na mletačko-talijansku osnovu *saket-* (*sacchetto-vreća*) nadovezuje se naš augmentativni pluralni nastavak *-ini*. Obična je vreća u Dobrinju *māža*, a velika vreća — *šakĕt!* *Sakĕtini* ili *Šakĕtini* je, prema tome, metafora.

482. RAVNĀICA (*z Ravnĭcĕ, va Ravnĭcu, va Ravnĭci, s Ravnĭcĭm*) — vinogradi. Toponomastički apelativ koji govori o konfiguraciji terena.

483. SLĪVŌNSKĀ (*zo Slĭvŏnskĕ, va Slĭvŏnskū, va Slĭvŏnskŏj, so Slĭvŏnskūn*) — morska uvala sa starim primitivnim pristaništem i okolicom, koja je posve pusta i kamenita. Ovo je zapravo *Vělā Slĭvŏnskā*, jer malo južnije je druga manja uvalica, tj. *Mālā Slĭvŏnskā*, a tako se zovu i dva rta što ih zatvaraju. Kraj je dobio ime po šljivi (*Prunus domestica*) koju u Dobrinju zovu *slĭva*. Toponim se baš u ovom obliku, spominje u glagoljskom dokumentu, kojim 10. studenoga 1465. knez Ivan Frankopan određuje Vlasima, što ih je ondje bio naselio, granice u kojima se imaju kretati oni i *»mih živini navlastito prašci«*...¹⁸⁵

484. PŪŠKĀ ŠTĪRNA (*s Pūškĕ štĭrni, na Pūškū štĭrnu, na Pūškŏj štĭrni, s Pūškūn štĭrnūn*) — javna cisterna s okolicom. Ovaj se — po svojoj prilici — noviji mikrotoponim sastoji od dva dijela: od pridjeva *puški* (čĕk > šk) i opće imenice *štĭrna* (lat. cisterna). U kraškim su se krajevima odavna već počeli graditi veći, javni zdenci, kao sabirališta vode za potrebe kad navali suša.

485. OBROVĀ (*z Obrovĕ, v(a) Obrovū, v(a) Obrovŏj, s Obrovūn*) — pašnjaci. Posjedovni pridjev ženskoga roda koji se — izgubivši imenicu na koju se odnosio — sam supstantivirao. Prema prof. Hrasteu »pridjev potječe od vlastite imenice *Ōbre*, što je hipokoristik od Ambrozij.«¹⁸⁶ U Vrbniku postoji isti toponim: *Obrŏv*, a zovu ga i *Ubrŏv*¹⁸⁷ Na taj se vrbički mikrotoponim sigurno odnosi bilješka u glagoljskoj »Dižmarskoj polici vrban-skoga klera« iz god. 1765/66, odnosno u »Kapitulskoj knjizi instrumenata o zakupima«, od god. 1765—1818.¹⁸⁸

¹⁸⁵ D. Šurmin, .o c. str. 244.

¹⁸⁶ M. Hraste, o. c. str. 363.

¹⁸⁷ I. Žic, o. c. str. 234 i 236.

¹⁸⁸ V. Štefanić, Glagoljski spomenici otoka Krka, str. 251. i 298.

486. OPUKARIJA (*z Opukarijē, Pðli Opukarijē, v(a) Opukariju, v(a) Opukariji, s Opukarijūn*) — nekadašnja tvornica crepova s okolikom, uglavnom pašnjakom. Ovoj je tvornici, koja je zapadnom dijelu *Melina* (v. br. 378) dala ime, posvećeno nekoliko riječi na str. 171, a to je dovoljno.

487. LŌNČARICA (*z Lōnčarićē, va Lōnčaricu, va Lōnčarici, s Lōnčaricūn*) — uvalica na sjevernoj obali Dobrinjske drage. Nisam mogao pouzdano doznati ni ustanoviti otkud ovakvo ime dražici, a kako ima više mogućnosti zaključivanja, nisam se mogao odlučiti ni za jedno, pa ni za metaforu.

488. BĚNUŠ (*z Bēnuša, va Bēnuš, va Bēnuši, s Bēnušēn*) — šuma. Nejasan toponomastički survival.

489. HĪŽINA (*s Hižini, va Hižinu, va Hižini, s Hižinūn*) — šume i oranice. Ovaj augmentativni naziv potječe od riječi *hiža*, premda u Dobrinju danas više ne znaju za hižu, nego samo za kuću.

c) Katastarska općina Solini

490. SLĀVNĪ (*zo Slāvnōga, na Slāvnī, na Slāvnōn, so Slāvnin*) — šuma, masline, obradive čestice. Na terenu sam tako čuo izgovarati ovaj supstantivirani određeni pridjev, tako ga je zapisao i dr Črncić na svojoj ceduljici. U Katastru sam, međutim, našao samo *Slāmnī*, pa ako to nije pogreška, mogla bi biti zamjena konsonantske skupine *mn > vn*, kao *Klimno > Kivna*.

491. LUKĀNČEVO (*z Lukānčeva, va Lukānčevu, va Lukānčevi, s Lukānčevūn*) — šumica, oranice, vrtovi. Posjedovni pridjev srednjega roda od nadimka *Lukān > Lukān-ic > Lukān-oc*, koji je ovdje služio kao atribut nekoj nestaloj toponomastičkoj imenici — možda *město*, što u Dobrinju znači obradiva čestica.

492. KRMĪNI (*s Krmīn, (va) Krmīni, (va) Krmīnah, s Krmīnami*) — obradive čestice, šume. Toponim se nalazi ispod samoga Dobrinja i držim da je to augmentativna izvedenica u pluralu ženskoga roda od opće imenice *krmā*, tj. ono što bismo današnjim jezikom rekli — stočna hrana. Čini mi se da je ovome mikrotoponimu srodan, odnosno istoga korijena, i vrbnički *Kermīnāk*.¹⁸⁹

493. VRTINI (*z Vrtin, na Vrtini, na Vrtinih, s Vrtini*) — vrtovi. O ovome je prečestom mikrotoponimu već dovoljno rečeno na odgovarajućim mjestima (v. br. 284, 323 i 363).

494. SĀDI (*zo Sādi i Sadi, va Sādi, va Sādih i Sadih, so Sādi*) — vrtovi. Također veoma čest mikrotoponim u najrazličitijim oblicima, ali uvijek označuje dobru kakvoću zemljišta. Vidi br. 53.

495. PŌJOC (*s Pōjca, va Pōjoc, va Pōjci, s Pōjcēn*) — šume. Deminutivna izvedenica na *-oc(uc)* od toponomastičkog apelativa *Pōje* (Polje).

496. OPŪČĀRKA (*z Ōpūčārki, v(a) Opūčārku, v(a) Opūčārki s Opūčārkiūn*) — oranice, razvaline. S obzirom na nastavak *-ar -arka* možda je teren dobio naziv prema nekom zanimanju ili obrtu vlasnika. Znam da je nekad postojao nadimak *Opūčār* — *Opūkaric*, koji, doduše, nema veze s

¹⁸⁹ I. Žic, o. c. str. 226 i 233.

ovim, ali ga navodim samo kao primjer. Tražeći osnovu ovom toponimu, pomišljao sam na imenicu *oput-a* (vezica, vođica, remen), ali niti sam zato našao potvrde na terenu, niti je meni samome poznato da bi takav izraz, a prema tome ni obrt ikada postojao.

497. FAŽOLIŠĆA (*s Fažolišć, va Fažolišća, va Fažolišćih, s Fažolišći*) — sjenokoše, livade, oranice. Pluralni oblik srednjega roda s tipičnim čakavskim nastavkom *-išća* (nom. sing. *-išće*), od mletačko-talijanske riječi *fažól* (fagiuolo), kako u Dobrinju zovu grah (*Phaseolus vulgaris*).

498. MŪL (*z Mŭlā, na Mŭlī* (rjeđe *na Mŭlŭ*), *s Mŭlŏn* — pristanište (gat) kod sela *Sđlini* i njegova uža okolica. To je također mletačko-talijanska riječ molo, u kojoj je o u prvom slogu, prema našem jezičnom zakonu, prešlo u *u*.

499. BRĀBŃŃOK (*z BrābŃŃka, na BrābŃŃok, na BrābŃŃki, s BrābŃŃkŃn*) — vrtovi. Ne znam kako je i zašto ovaj lokalitet stekao takav naziv, jer *brābŃŃnok* je u dobrinjskom narječju kozja ili ovčja izmetina.

500. PŃLI SVĒTŃGA FĪLIPA — pašnjak i šumica oko crkvice svetoga Filipa i Jakova, koja se nalazi na vrhu brežuljka jugoistočno od sela *Sđlini*. Crkvice je podignuta 1396. a obnovljena 1926.¹⁹⁰

501. KŪĆINA (*s Kŭćini, na Kŭćinu, na Kŭćini, s Kŭćinŭn*) — šume, maslinici. Augmentativni naziv dobio je ovaj teren po davno napuštenoj kući, i to ne zbog njezine veličine, nego zbog starine.

502. SŃLĪNSKĀ (*zo Sđlinskē, (va) Sđlinskŭ, (va) SđlinskŃj, so Sđlinskŭn*) — maslinici. Planinasta uzvisina što se od sela *Sđlini* penje prema jugu sve onamo do puta koji iz Klimna (*Kŭvni*) vodi u Dobrinj. To je posvojni pridjev ženskoga roda od *Sđlini* s nastavkom *-isk(a)*.

503. VŔH BŃKA (*z Vŕh bŃka*); *Na Vŕh bŃka* — vrhunac puta što se kroz *Sđlini* uspinje prema selu *Hlāpā*, kao i maslinici i »*komunāda*« oko toga vrhunca. Što se općenitosti i čestote ovoga toponima tiče, vidi red. br. 40.

504. KŃMORIŠKĀ [*s KŃmoriškē, (va) KŃmoriškŭ, (va) KŃmoriškŃj, s KŃmoriškŭn*] — morska dražica na južnoj obali Dobrinjske drage, blizu sela Klimna (*Kŭvna*). I ovo je posvojni pridjev s nastavkom *-isk(a)* i osnovom *komorik* — koja potječe od naziva biljke komorika (*Philyrea media*), a ovaj opet od grčke riječi *κομαρος* kako to utvrđuje prof. Skok.¹⁹¹ Ipak smatram za potrebno napomenuti da danas na terenu ne postoje nazivi ni Komorika ni Komoriško, kako se to navodi u objema spomenutim Skokovim djelima. Toponim je veora star, a spominje se u jednom glagoljskom kupoprodajnom ugovoru od 12. ožujka 1379. gdje se također navodi kao Komoriško.¹⁹²

505. ŽĀL (*zo Žāla i zo Žālā, na Žāl, na Žālŭ, so Žālŏn*) — pješčani dio obale koji se sastoji od krupnijega, valutasta pijeska uz more. To je, dakle, opća imenica, apelativ, koji počesto postaje tononim dajući ime i svojoj okolini, kao što je to i ovdje.

506. ŽALĪĆ (*zo Žalīčā, na Žalīč, na Žalīčŭ, so Žalīčĕn*) — deminutivna izvedenica od apelativa *žāl* istoga značenja kao i prethodni toponim.

¹⁹⁰ Status personalis et localis dioecesis Vegliensis pro anno 1935.

¹⁹¹ P. Skok, Studi toponomastici sull' isola di Veglia; Arch. glottolog. ital. Vol. XXV/1933, str. 124, red. br. 104, te Slavenstvo i romanstvo str. 107.

¹⁹² V. napomenu br. 5.

507. MANDRĀČ (*z Mandrāča, va Mandrāč, va Mandrāči, s Mandrāčēn*) — to je općenito manji, ograđeni dio veće luke u kome se drže čamci, da budu zaštićeni od oluja. Po obliku riječ je doduše mletačko-talijanskoga podrijetla, ali su je i Hrvati na istočnoj obali Jadrana i Talijani od južne Italije pa sve do Trsta preuzeli od Grka. U novogrčkom — kako kaže prof. Skok — *mandrā-ki* je »mali zaljev«.¹⁹³

508. ŠKOJĀČ (*zo Škojāčā, na Škojāč, na Škojāči, so Škojāčēn*) — nenaseljeni otočić u Dobrinjskoj drazi. Škojāč je deminutivna izvedenica od apelativa *škōj*, kako Dobrinjci zovu svaki otok, pa tako i Krk. Mnogo se rjeđe čuje *ižula* što također znači otok, a jedno i drugo su nam namrli Mlečani, te jedna dolazi od *scoglio*, a druga od *isola*. Sigurno se na ovaj otočić odnose toponimske oznake i nazivi »brajdi v Drazi, kada se zove na Školīci« u glagoljskoj notarskoj ispravi iz XVII st.¹⁹⁴ Jugoistočni dio grada Rijeke uz Rječinu zove se također *Škojāč*.

509. KRĀS (*s Krāsa i s Krāsi, na Krās, na Krāsi, s Krāsōn*) — »komunāda«, pašnjaci, šumice. Uzvisina jugozapadno od sela Klimno. Desetak kilometara dalje prema jugozapadu nalazi se veliko selo *Krās*, o kojem je bilo riječi na str. 23. Budući da je u jezičnom, odnosno u toponomastičkom pogledu naziv istoga podrijetla, vidi što je o njemu ondje rečeno. Ovaj se toponim spominje u glagoljskoj notarskoj ispravi od 26. travnja 1621.¹⁹⁵ dok se onaj *Krās* što se spominje u glagoljskoj ispravi Ivana Frankopana od 10. studenoga 1465.¹⁹⁶ odnosi na teren iza sela *Rūdini*, koji leži na granici između dobrinjske i omišaljske općine.

510. JŪŽNĪ (*z Jūžnōga, va Jūžni, va Jūžnōn, s Jūžniin*) — šume. Naziv je određeni pridjev, a kao atribut nekad se oslanjao na neku nepoznatu imenicu, možda — *dr̄mūn*? Toponim nalazimo i na ceduljici dra Ivana Črnčića.

511. PLOVĀNICEV DRMŪN (*s Plovāniceva dr̄mūnā, va Plovānicev dr̄mūn, va Plovānicevōn dr̄mūni, s Plovānicevin dr̄mūnōn*) — šumica. Mikrotoponim se sastoji od dva dijela od kojih je prvi dio posjedovni pridjev od poznatoga dobrinjskoga nadimka *Plovānic* (v. br. 341), a drugi čest krčki toponomastički apelativ *dr̄mūn*. »Plova(n)cev«, kako je — prema Katastru — zapisao prof. Skok u svome djelu *Studi toponomastici sull'isola di Veglia*,¹⁹⁷ sigurno je pokvareno, jer je takav oblik na terenu uopće nepoznat.

512. HRŪSTI (*s Hrūst i zo Hrūst, va Hrūsti, va Hrūstah, s Hrūstami*) — šuma. Kako se identičan toponim nalazi i na drugome mjestu (v. br. 304), ovaj sam uzeo u obzir zato što se on spominje kao međaš u glagoljskoj kupoprodajnoj ispravi od 12. ožujka 1379., doduše u iskrivljenu obliku kao »Kruste«¹⁹⁷.

¹⁹³ P. Skok, Slavenstvo i romanstvo, str. 186 i 191.

¹⁹⁴ R. Strohal, o. c. str. 107 — 121.

¹⁹⁵ I. Jelenović, o. c. str. 257.

¹⁹⁶ V. napomenu br. 7.

¹⁹⁷ Arch. glottolog. Vol. XXVIII Fasc. I (1936-XIV) str. 61, red. br. 155.

^{197a} V. napomenu br. 5.

513. BRDO (*z Břda, na Brdo, na Břdi, s Břdōn*) — pašnjaci, *komunāda*. Brijeg što se već od Solina, zapravo od *Mūlā* počinje uspinjati prema jugu do-seže oko 140 m visine — to je *Břdo*. Kao oronim označuje konfiguraciju terena.

514. KRČINA (*s Krčini, va Krčinu, va Krčini, s Krčīnūn*) — šuma. I ovo je relativno čest dobrinjski mikrotoponim te je o njemu već bilo dosta riječi pod br. 128. i 357.

515. KŪNDOVICA (*s Kūndovicē, va Kūndovicu, va Kūndovici, s Kūndovicūn*) — šumice, pašnjaci, oranice. Posrijedi je sigurno posjedovni pridjev na *-ov* i s nastavkom *-ica*. Osnova potječe od nadimka *Kūnd-icī*, odnosno *Kūndović* kojih po dobrinjskim selima ima dosta.

516. PRŠAJĪNSKĀ (*s Pršajīnskē, va Pršajīnskū, va Pršajīnskōj, s Pršajīnskūn*) — šumice, vrtovi. Ovaj očiti pridjev ženskoga roda na *-skā* u svojoj je osnovi taman. Kako se, međutim, na terenu ovaj mikrotoponim, veoma nejasno izgovara, : *Pršajīnskā* i *Pršejīnskā*, ja sam ga doveo u vezu s jednim drugim koji je nalik na ovaj, a spominje se u najstarijoj našoj glagoljskoj ispravi od 1. siječnja 1100. kojom »slavni Dragoslav« dotira crkvicu sv. Vida kraj Dobrinja, tj. *Preselīnska*.¹⁹⁸ Ako je tako, a nijedna nam se druga bliža mogućnost ne pruža za objašnjenje prvoga toponima, onda je ovaj drugi — ma koliko bio stariji od prvoga — posve jasan. To je prefiksalna složenica, a sastoji se od prijedloga *pre(d)* — i toponomastičkog apelativa *Selīni* = *Pre(d)selin* *-ska*.

517. VŘBOVICA (*z Vřbovicē, va Vřbovicu, va Vřbovici, s Vřbovicūn*) — *komunāda* — općinski neograđeni pašnjak. Premda se u Dobrinju danas ne govori vrba, nego *žūki* (gen. *žūkvē*), to ne znači da se možda nekad nije govorilo. Ni u Vrbniku se praktički ne govori vrbe, nego također *žūki*, a ipak je i sam naziv Vrbnik nastao od imenice vrba. Prema tome čemo i *Vřboviciu* uvrstiti u one dobrinjske mikrotoponime, koji su dobili ime po različitu drveću. U nazivu *Vřb-ov-ica* imamo pridjevski nastavak *-ov* i na nj se nadovezuje apelativni nastavak *-ica*.

518. VĀPŌRINA (*z Vāpŏrini, va Vāpŏrina, va Vāpŏrini, s Vāpŏrinūn*) — pašnjaci. *Vāpŏrina* je augmentativ od imenice *vāpŏr*, kako Dobrinjci zovu parobrod prema mletačko-talijanskom *vapore*. Mislim da bi ovaj naziv mogao biti samo metafora.

519. STEGĀNOV (*zo Stegānova, va Stegānov, va Stegānovi, so Stegānovīn*) — šumice, pašnjaci. Posjedovni pridjev na *-ov*, kao atribut nekoj nepoznatoj imenici, vjerojatno od nadimka.

520. CIGĀNOV (*zo Cigānova, va Cigānov, va Cigānovi, so Cigānovīn*) — maslinici. Isto kao i prethodni mikrotoponim.

521. DRĒŃOVĪ (*z Drēndvŏga, va Drēndvī, va Drēndvŏn, s Drēndvīn*) — šume. Isti mikrotoponim, ali na drugome terenu vidi pod br. 255. i 923.

522. HRUŠEVĪ (*s i zo Hruševŏga, va Hruševī, va Hruševŏn, s i so Hruševīn*) — obradive čestice. Vidi pod br. 106 identičan mikrotoponim.

523. DRUŽĀŅA (*z Družāñē, na Družāņu, na Družāni, s Družāñūn*) — oveća lokva ili bara za napajanje blaga, te oranice i šumarci u njezinoj okolini. Ne može biti sumnje da je ovaj naziv hrvatskoga podrijetla, ali on je toliko star da mu danas ne možemo sa sigurnošću ni značenje utvrditi. Pravi survival

¹⁹⁸ V. napomenu br. 1.

ili nadžitak. Jedino bismo se mogli uteći prastarom i hrvatskom imenu Druženja s kojim bi mogao možda biti u vezi kao njegov stari pridjev. No o tome će biti riječi pod br. 670.

524. DRUŽAŃICA (*z Družānicē, na Družānicu, na Družānici, s Družānicūn*) — manja lokvica s okolicom. Deminutivna izvedenica od prethodnoga toponima, i sve što je rečeno o njemu pristaje i ovamo.

525. TIČICEVO SELŌ (*zo Tičiceva selā, va Tičicevo selō, va Tičicevōn selī, s Tičicevīn selōn*) — obradive čestice, maslinici. Ovaj se dvoosnovni mikrotoponim sastoji od posvojno-posjedovnog pridjeva *Tičić-ew* i toponomastičkog apelativa *selō*. Tičić (= ptica, ptičica) vjerojatno je nadimak.

526. OKLĀD (*z Ōklāda, v Ōklād, s Ōklādōn*) — obradive čestice. I ovo je relativno čest prastari mikrotoponim na čitavu otočkom području, i zato je već bilo o njemu riječi, napose pod br. 113.

527. PŌPIĆEVA DRĀŽICA (*s Pōpićevē drāžicē, va Pōpićevu drāžicu, va Pōpićevōj drāžici, s Pōpićevīn drāžicūn*) — obradive čestice. Posjedovni pridjev od *Pōpić* (tj. mali pop) kako su u davnini zvali jednoga domaćeg svećenika, a *drāžica* je opće poznati i veoma rašireni toponomastički apelativ koji označuje sliku tla.

528. OPĀTOV DOLŌC (*z Ōpātova dōlcā, v Ōpātov dōlōc i va Opātov dōlōc, v Ōpātovōn dōlōc i va Opātovōn dōlōci, s Ōpātovīn dōlōcēn*) — dolac, oranica. Isto što je rečeno za *Pōpićevu drāžicu*, može se reći i za ovaj mikrotoponim, samo što je ovdje posrijedi *dōlōc*, koji pripada nekome opatu.

529. MĀTOVA STĒN (*z Mātovē stēnī, va Mātovu stēn, va Mātovōj stēnī, s Mātovīn stēnūn*) — pašnjaci, šumice. I opet dvoosnovni mikrotoponim kojemu je prvi dio posvojni, zapravo posjedovni pridjev od hipokoristika *Māte*, a drugi opća imenica *stēn*, gen. *stēnī*.

530. PĀPRATNICA (*s Pāpratnicē, va Pāpratnicu, va Pāpratnici, s Pāpratnicūn*) — obradive čestice. Isti mikrotoponim kakav smo već imali na drugome kraju (v. br. 69).

531. BRĀJDI (*z Brājdi i z Brājād, va Brājdi, va Brājdah, s Brājdami*) — oranice, obradive čestice. I o ovome je mikrotoponimu već bilo dovoljno riječi pod br. 135.

532. UMĒJČINA (*z Ūmējčini, v Ūmējčina, v Ūmējčini, s Ūmējčinun*) — šuma, obradive čestice, pašnjak. Augmentativ od *Umějok*, što vidi pod br. 22, 70 i 71.

533. ČILOV DŌLČIČ (*zo Čilova dōlčiča, va Čilov dōlčič, va Čilevōn dōlčiči, š Čilovīn dōlčičēn i so Čilovīn dōlčičēn*) — oranice, obradive čestice. Čilov je posjedovni pridjev vjerojatno od nadimka, a što se tiče drugoga dijela mikrotoponima vidi pod br. 112.

534. PĪRIŠĆA i PIRIŠĆA (*s Pīrišć, va Pīrišća, va Pīrišćih, s Pīrišći*) — obradive čestice ili — kako Dobrinjci kažu — *města*, šume. Samo u nominativu moj ispitanik nije bio siguran u naglasku pa je izgovarao kako je označeno. To je vjerojatno zato što naziv može potjecati i od riječi *pīroc* i od riječi *pīrika*, a zapravo je i jedno i drugo isto (*Agropyrum repens*).

535. DRĀŽINA (*z Drāžini, va Drāžinu, va Drāžini, s Drāžinūn*) — šumice, obradive čestice. Identičan mikrotoponim imali smo već pod br. 350 i 401.

536. KJENOVŌC (*s Kjenovcā, (va) Kjenovŏc, (va) Kjenovci, s Kjenovcĕn*) — obradive čestice. Pridjev na -ov od imenice *kjĕn* (*kljĕn* — Acer campestre) supstantiviran nastavkom -oc. Kao što smo već mnoge, ubrojiti ćemo i ovaj mikrotoponim u račun nekadašnjega bogata šumskoga gospodarstva otoka Krka. Mikrotoponim se prvi put spominje u glagoljskoj darovnici kneza Ivana Frankopana od 2. »mjeseca aprila« 1471. kojom daruje Ivanu Sršiću neke zemlje na Sužanu.¹⁹⁹

537. BLAGOVNĀ (*z Blagovně, va Blagovnŭ, va Blagovnŏj, s Blagovněn*) — oranice. Ništa poblize ne bih znao reći o ovome mikrotoponimu, premda je očito da je hrvatskoga podrijetla.

538. LOŽINI (*z Ložin, va Ložini, va Ložinah, s Ložinami*) — šume, umĕjki. Augmentativna izvedenica u pluralu ženskoga roda od opće imenice *ložā*, koja je danas, doduše, za dobrinjsko narječje veoma neobična, moglo bi se čak reći, da se uopće ne govori, ali divlju, šumsku lobu zozu *lozumka* (*Vitis silvestris*). Čini mi se ipak vjerojatnijim, da naziv potječe od riječi *ložā*, ali od njezina prvotnoga značenja — šuma.

539. ČIRIŃ (*s Čirina i zo Čirina, va Čirŭn, va Čirŭni, s Čirŭnĕn*) — šuma. Ovo je očita pridjevska izvedenica s nastavkom na -j, ali ne znam sigurno od koje osnove. Možda od kakva imena?

540. BUKOVĀŃ (*z Bukovāna, va Bukovān, va Bukovāni, s Bukovānĕn*) — šume. Za cijeli je otok Krk bukva (*Fagus silvatica*) gotovo nepoznata, pa mi ni moj ispitanik nije znao reći govori li se *bŭkva* ili *bŭki*, kako je dobrinjski pravilno za imenice stare v-osnove (kao: *ŭki, žŭki, prāski, ŭliki* itd.). Ne spominje je ni Žic u svome relativno bogatom popisu bilja za vrbničko područje.²⁰⁰ Rijedak je i nastavak -āŃ, pogotovo u toponomastici, ali treba i njega i osnovu mu uzeti kao činjenice, pa ćemo — eto — i bukvu uračunati u nekadašnje šumsko bogatstvo otoka Krka.

541. ŠKĀTULICA (*zo Škātulicĕ, va Škātulicu, va Škātulici, so Škātulicŭn*) — šume. Deminutiv od imenice *škātula*, što dolazi od mletačko-talijanske riječi *scatola* = kutija. Naziv sigutno označuje metaforu.

542. PRŃIBI (*s PrŃib, va PrŃibi, va PrŃibah, s PrŃibami*) — šume, maslinici, obradive čestice. Na otoku Krku susrećemo više ovakvih naziva što u singularu, što u pluralu. Tako se poluotok što zatvara Puntarsku dragu zove *Vĕlā PrŃiba*, u Dubašnici imamo *PrŃiba* — *Pri PrŃibi*, u Poljicama također *PrŃiba*, a u Omišlju *Pernibe*. Kako je karakteristika terena s ovim nazivima položnost, tj. blaga nagnutost, prof. Skok — rješavajući problem podrijetla ovoga naziva — polazi najprije od značenja lat. riječi *proclivium* (obronak, sklon), odnosno od njezine istoznačnice *pro-nus*, u kojoj je inovacijom r prošlo u *or*, kao npr. *frumentum* > *formentone* (*formentaŭn*) > *frmentun*, ili *prosaŭra* > *porsaura* > *prosula* > *prsŭra* i sl. Što se pak tiče prijelaza *vi* u *ib*, prof. Skok upućuje na latinsku riječ *alluvium* > *Alluybum* (*Aluip*) od čega je nastao naziv našega otoka Olib.²⁰¹

¹⁹⁹ Đ. Šurmin, o. c. str. 265.

²⁰⁰ I. Žic, o. c. sv. V/1, str. 67.

²⁰¹ P. Skok, Studi toponomastici sull' isola di Veglia, Archivio glottologico ital. vol. XXIV/1930, str. 38, r. br. 58.

543. RIZĪNI (*z Rizīn, va Rizīni, va Rizīnah, s Rizīnami*) — šumice i obradive čestice. Ako imamo Nērizi i Nerezīni (v. br. 19 i 480), tj. zapuštenu, neobradivu ili teško obradivu zemlju, teren »gdje se ništa ne reže« (dobrinjski *rīzat*), onda ima i zemlje, koja je obradiva, koja se daje »rīzat«, pa je vjerojatno otuda i ovaj naziv, ma koliko bio neobičan.

544. TĒLČĀR (*s Tēlčāra, va Tēlčār, va Tēlčāri i va Tēlčāru, s Tēlčārōn*) — drmūn, šuma. Čini se, da su i osnova Tēl- i nastavak -ar čisto hrvatski, ali se ipak ne usudujem decidirano i definitivno presuditi, što označuje ovaj mikrotoponim. Nije li, možda, drmūn u kojemu se uzgajaju samo telci? Toponim se spominje god. 1630. u glagoljskoj, tzv. Kopijalnoj knjizi obitelji Tanić iz sela Tribulja.²⁰²

545. KRČICA (*s Krčicē, va Krčicu, va Krčici, s Krčicūn*) — vrtovi, maslinici. Već smo vidjeli da se pojam krčenja često pojavljuje u krčkoj, napose u dobrinjskoj mikrotoponimiji, i to u više različitih oblika. To je dokaz da se zemlja uvelike obrađivala. Vidi još br. 128, 244, 330, 357, 453.

546. FRANKĀCOV (*zo Frankācova, va Frankācov, va Frankācovi, s Frankācovin*) — obradive čestice. Ovaj posjedovni pridjev, kome je kao nekadašnjem atributu nestala imenica, potječe sigurno od nekoga nadimka.

547. LŪPĚŠKA DRĀŽICA (*z Lūpēškē drāžicē, va Lūpēškū drāžicu, va Lūpēškōj drāžici, s Lūpēškūn drāžicūn*) — morska uvala između sela Klimna i Šila. Po svome prvom dijelu ovaj dvoosnovni naziv podsjeća na gusarsko-uskočka vremena, kad je narod strahovao i stradavao od njihovih iznenadnih, uglavnom noćnih provala s mora na kopno. Iz više glagoljskih marginalnih bilježaka poznato je da je tako nekoliko puta stradao i grad Dobrinj, da je bio opljačkan, a posebno se napominje da je bila »opljačkana i obeščašćena« crkva sv. Stipana. S ovim su nazivom zacijelo u vezi i Strāža (587), Stražice (157), Stražišće (118), a vjerojatno i Jāzbini (593) i Jāzbinskā (592). U blizini Vrbnika slična se dražica zove Lūpēškī pōrei²⁰³, a na sjeveru otoka Cresa, blizu Porožine, postoji također uvalica koja se zove — Lūpēškā^{203a}

548. JAPNĒNIČINA (*z Japnēničini, na Japnēničinu, na Japnēničini, s Japnēničinūn*) — pašnjak. Što se ovoga deminutivno-pejorativnoga apelativa tiče, vidi što je rečeno pod br. 292 o općoj imenici od koje je izveden.

549. VŌRLOSKĪ (*z Vŏrloskōga, (va) Vŏrloski, (va) Vŏrloskōn, s Vŏrloskin*) — pašnjaci, oranice. Tragajući za podrijetlom ovoga mikrotoponima ustanovio sam prije svega, da moj ispitanik čas upotrebljava, čas ne upotrebljava prijedlog ispred njega uz glagole kretanja, pa kad sam ga upitao: »Kamo idemo?« — odgovorio mi je: »Va Vŏrloski«, a kad sam ga zatim pitao, da li je kada bio u Vŏrloskōm, on mi je odgovorio: »Ej, Vŏrloskōn sōn čūda pūti ōrāl!« Pri ovom drugom odgovoru pričinilo mi se kao da je ono *v* prijedlog, što bi onda bilo -*v* Ōrlo(*v*)skōm (?) (*v* ispred *sk* ispada: kao *pŏposki* < *pŏposki!*). Ovaj teren, međutim, ima doduše stijenja, ali ono nije orlovsko, tj. visoko!

²⁰² R. Strohal, o. c., Vjesnik Zemaljskog arhiva XII, 1910.

²⁰³ I. Žic, o. c. str. 234.

^{203a} B. Jurišić, Opažanja o govornim osobinama zapadne Istre s otocima, Ljetopis JAZU, knj. 61, str. 402.

550. KAJŪŽINA (*s Kajūžini, na Kajūžinu, na Kajūžini, s Kajūžinūn*) — obradive čestice. I ovaj se mikrotoponim veoma često ponavlja, tako da sam ih mnogo izostavio, a glede ovoga vidi br. 253 i 364, a napose br. 771.

551. BLÁŽEV (*z Bláževa, va Blážev, va Bláževi, s Bláževin*) — šume. Ovaj se posjedovni pridjev od imena Blaž — kao atribut sigurno odnosi na iščezlu imenicu — *drmūn*.

552. ČRNŌV (*zo Črnŏva i š Črnŏva, va Črnŏv, va Črnŏvi, so Črnŏvin i š Črnŏvin*) — šume. I ovo je posjedovni pridjev, ali od čega, ako nije od nekoga nepoznatog nadimka? Vjerojatno se i on kao atribut nekad naslanao na imenicu *drmūn*.

553. ČRNŌVICA (*zo Črnŏvicē i š Črnŏvicē, va Črnŏvicu, va Črnŏvici, so Črnŏvicūn i š Črnŏvicūn*) — šuma, pašnjaci. Na posjedovni oblik prethodnoga mikrotoponima dodan je ženski nastavak *-ica*, što je u toponomastici veoma česta pojava. Naziv se odnosi na crnu boju te označuje šumu ili zemlju, kao Črñica (v. br. 815).

554. ČMĀRIČEV DOLŌC (*zo Čmāričeva dŏlcā, va Čmāričev dŏlc, va Čmāričevŏn dŏlcī, so Čmāričevin dŏlcēn*) — dolac. Posjedovni pridjev od nadimka Čmārić, koji postoji i danas, i toponomastički apelativ, koji označuje konfiguraciju terena.

555. ČRNCĀKĀL (*zo Črncakāla i š Črncakāla, va Črncakāl, va Črncakāli, so Črncakālŏn i š Črncakālŏn*) — šumice, (*»umějki«*). Kako god ogledavao i razrješavao ovaj mikrotoponim, on ispada kao sraslica od naziva jedne vrste crne zmiје neotrovnice koju zovu *črnŏc* (gen. *črncā*) i prastare imenice *kāl* (blato, kaljuža). Ako je tako, a drugoga rješenja ne nalazim, onda bismo ovdje imali jedini slučaj posvojnoga genitiva mjesto posvojnoga pridjeva, za koju pojavu prof. Hraste kaže da je *»posvojni genitiv starija osobina našega jezika, a posvojni pridjev novija«*.²⁰⁴

556. RAFČIČEV (*z Rafčičeva, va Rafčičev, va Rafčičevi, s Rafčičevin*) — šumice, *komunāda*. Naziv vjerojatno potječe od nekoga nepoznatog nadimka (*Rabčīc > Rapčīc > Rafčīc?*).

557. LŌKVICA (*z Lŏkvicē, na Lŏkvicu, na Lŏkvici, s Lŏkvicūn*) — voćnjaci, maslinici. Deminutiv od *Lokī* što vidi pod br. 420.

558. MATALĀNKĪN (*z Matalānkina, va Matalānkīn, va Matalānkini, s Matalānkinin*) — šume. I ovo je posjedovni pridjev na *-in*, dakle ženskoga roda, također kao atribut neke nestale toponomastičke imenice, vjerojatno — *drmūn*.

559. PĀRDINI (*s Pārdīn, va Pārdini, va Pārdinah, s Pārdinami*) — šume. Augmentativna izvedenica u pluralu ženskoga roda od neke nejasne i nepoznate imenice. Prof. Skok nalazi na otoku Ižu kao naziv jedne obradive čestice *Pārda* (drugi naglasak!), ali i on kaže da je značenje toga toponima nejasno.²⁰⁵

560. NOVĒ DRMŪNA (*z Novīh drmūnī, va Novē drmūna, va Novīh drmūnih, s Novīmi drmūni*) — šume. U Katastarskoj općini Dobrinj imamo također naziv *Novē drmūna*, što se može vidjeti pod br. 186. *Drmūn* je imenica muškoga roda koja u nominativu plurala može glasiti i *drmūnī* i *drmūna*.

²⁰⁴ M. Hraste, o. c. 363.

²⁰⁵ P. Skok, *Slavenstvo i romanstvo*, str. 112.

561. BŮRNĪ BŮK (*z BŮrnĕga bŮka, va BŮrnĭ bŮk, va BŮrnĕn bokĭ i va BŮrnĕn bokŭ, s BŮrnĭm bŮkŏn*) — šume. Toponim je sastavljen od pridjeva *bŮrnĭ* koji označuje da je *bŮk*, tj. uzvisina, izložena udarima bure.

562. BŮRNĚ BŮKA (*z BŮrnĭh bŮki, va BŮrnĕ bŮka, va BŮrnĭh bŮkih, s BŮrnĭmi bŮki*) — šume. Teren što ga označuje prethodni toponim ima u nešto proširenom opsegu i svoj pluralni oblik toga naziva iz kojega također vidimo da imenica muškoga roda bok u svom metaforičkom, tj. toponomastičkom smislu ima u nominativu plurala i oblik *bŮka*, a znamo da ima i *bŮki*, o čemu vidi pitanje pod br. 40.

563. MIKĚLICEV (*z Mikĕliceva, va Mikĕlicev, va Mikĕlicevi, s Mikĕlicevĭn*) — šume. Našto se kao atribut odnosi ovaj posjedovni pridjev od poznatoga dobrinjskog nadimka koji glasi i *Mikĕlić*, ne zna se, ako možda nije *dr̃mŭn*.

564. GRAČIŠĆA (*z(o) Gračĭšč, va Gračĭšća, va Gračĭšćih, so Gračĭšći*) — šume. Za ovaj pluralni oblik od relativno čestoga naziva *Gračĭšće* vidi što je za takvo izumrlo dobrinjsko selo rečeno na str. 167.

565. MĀLOVRAT (*z Mālovrata, va Mālovrat, va Mālovrati, s Mālovratŏn*) — šume. Da je ovo stari hrvatski toponim, to je očito, ali ipak ostaje nejasan, ako nije metafora.

566. PĀPIČEV (*s Pāpičeva, na Pāpičev, na Pāpičevi, s Pāpičevĭn*) — šumice, pašnjaci, obradive čestice. *Pāpić* je poznati nadimak.

567. SLĀDOVĀ (*zo Slādovĕ, va Slādovŭ, va Slādovŏj, so Slādovŭm*) — šume. Posjedovni pridjev ženskoga roda od nekoga nepoznatog nadimka. Od istoga nadimka potječu i mikrotoponimi pod br. 222 i 969.

568. HRŪSTICE (*zo Hrŭstic, va Hrŭstice, va Hrŭsticah, s(o) Hrŭsticamŭ*) — šumice. Deminutiv u pluralu od apelativa *hrŭsta*, tj. hrid, stijena, no o tome vidi поближе pod br. 269.

569. ŠTRĚMBINI (*zo Štrĕmbĭn, va Štrĕmbini, va Štrĕmbinah, so Štrĕmbinami*) — šume. Posrijedi je augmentativ u pluralu ženskoga roda, ali zasa sada nejasna podrijetla.

570. DIBŮKĪ (*z DibŮkŏga, va DibŮkĭ, va DibŮkŏn, s DibŮkĭn*) — obradive čestice. Ovaj određeni pridjev pokazuje sliku tla kojega ime nosi, a vjerojatno je kao atribut već odavno izgubio imenicu — *dolŏc*. Inače ga ovakva nalazimo i na Črnčićevoj ceduljici (str. 154).

571. RĪPIŠĆE (*z Rĭpišća, va Rĭpišće, va Rĭpišći, s Rĭpišćĕn*) — obradive čestice, pašnjaci. O jednaku mikrotoponimu bilo je već prije riječi pod br. 356. odnosno 47.

572. PĚRO(V)SKĪ (*s Pĕro(v)skŏga, va Pĕro(v)skĭ, va Pĕro(v)skŏn, s Pĕro(v)skĭn*) — šume. Posjedovni pridjev, a vjerojatno se odnosi na *dr̃mŭn*. Glas *v* ispred *-ski* se katkada čuje, katkada ne čuje i zato sam ga metnuo u zgrade.

573. MARĪNČA (*z Marĭnčĕ, na Marĭnčŭ, na Marĭnčĭ, s Marĭnčŭn*) pašnjaci, šume. Naziv je po svoj prilici u vezi s nekim imenom ili nadimkom.

574. POZDRĀVJĪ (*s Pozdrāvĭjā, na Pozdrāvĭjĭ, na Pozdrāvĭjĕn, s Pozdrāvĭjĭn*) — maslinici. Čudan, ali posve jasan toponim, u kome nalazimo i tipičan dobrinjski nastavak *-ji < vje (zdrāvĭjĭ — zdravlje, pĭtĭjĭ — piće, tŕšĭjĭ — trsje itd.)*.

575. VĚLĀ STĚN (z *Vělē stēnī*, na *Vělū stēn*, na *Vělōj stēnī*, s *Vělūn stēnūn*) — maslinici. Samo u kraškom kraju mogu nastati nazivi kao što su: *Stēn*, *Hrūsta*, *Skrāče* i sl., a ako je koja od tih stijena, *hrūsta* ili skrača i izrazita, ona može dobiti i svoj atribut u obliku određenoga pridjeva — *vělā* — pa ne samo da ona sama nosi takvo ime, nego ga prenosi i na svoju užu okolicu, kao što je to i ovdje.

576. LOVŌHNĪ DOLŌC (z *Lovdōhnōga dōlcā*, va *Lovdōhnī dolōc*, va *Lovdōhnōn dōlcī*, s *Lovdōhnīn dōlcēn*) — dolac. Prvi dio ovoga dvočlanoga mikrotoponima nije potpuno jasan, ali će nam, možda, pomoći idući mikrotoponim da i ovaj razriješimo.

577. LOGŌHNĪ (z *Logōhmōga*, va *Logōhni*, va *Logōhnōn*, s *Logōhnīn*) — obradive čestice. Ovome određenom pridjevu manjka kao atribut odgovarajuća toponomastička imenica. Naziv je ovako zabilježio na svojoj ceduljici i dr Ivan Črnić (v. str. 154). Glas *g*, iako rijetko, zamjenjuje se glasom *v* (rogoz — *rovōz* — *Rovōznīk* (v. br. 874). I u dobrinjskom narječju kao uostalom — *mutatis mutandis* — i u štokavskom ima nekoliko pridjeva, koji svoje umanjeno značenje prave s pomoću nastavka *-oh(o)n*: *blēdohōn* (bljedolik), *līphōn* (ljepuškast), *mājohōn* (maljuškast), *žīvohōn* (živahan) itd. pa tako i *lōghōn* (*lōghnī*) tj. lagašan, što bi moglo značiti lako obradivu zemlju.

578. SPŘŽNĪ (z *Spřžnōga*, na *Spřžnī*, na *Spřžnōn*, so *Spřžnīn*) — maslinici, šume. Spržni je određeni pridjev od imenice *spřž*, tj. kukurijek (*Helleborus niger*). Našto se ovdje odnosi kao atribut, nije poznato. Zabilježio ga je i dr Ivan Črnić.

579. IVĀNČA (z *Ivānāč* i *zo Ivānāč*, na *Ivānča*, na *Ivānčah*, s *Ivānčami*) — šume, obradive čestice. Po oblicima ponovno imamo jedan pluralni mikrotoponim s nastavkom *-a* u nominativu, premda je ženskoga roda. Nema sumnje da je u vezi s imenom Ivan, od kojega postoji u Dobrinju i nadimak *Ivānčić*.

580. ŠKŌDINICA (z *Škōdīnicē*, va *Škōdīnicu*, va *Škōdīnici*, so *Škōdīnicūn*) — šume. Kako na drugome mjestu imamo mikrotoponim *Škōdīn dolōc* (br. 730), možemo zaključiti da se ovaj posjedovni pridjev krije i u gornjemu mikrotoponimu, te bismo onda na pridjevnom nastavku *-in* imali još i apelativni nastavak *-ica*, ali ipak ne možemo sa sigurnošću ustvrditi, da li osnova *škoda* — označuje opću imenicu ili kakav nadimak.

581. KŌLĪNSKĀ (s *Kōlīnskē*, va *Kōlīnskū*, va *Kōlīnskōj*, s *Kōlīnskūn*) — oranice, maslinici. Osnova ovoga posjedovnog pridjeva ženskoga roda nije posve jasna, niti znamo na koju se imenicu pridjev kao atribut nekad oslanjao.

582. PLĪNĪ (s *Plīnih* i *zo Plīnih*, va *Plīnē* i *za Plīnē*, va *Plīnih* i *za Plīnih*, s *Plīnīmi*) — obradive čestice, šumice. Zasada nejasan i taman survival. Možda bi se pri rješavanju njegova korijena moglo pomišljati na glagol *plīnūt* — *oplīnūt* (prekipjeti).

583. NA DNŌ HRŪSTIC — maslinici. Takozvani orijentacioni mikrotoponim, koji pokazuje odnos smještaja. Što se tiče toponomastičkog apelativa *Hrūstice*, vidi br. 269.

584. PODRESIŠKĒ (s *Podresīškīh*, va *Podresīškē*, va *Podresīškīh*, s *Podresīškīmi*) — maslinici. Toponim je složenica, odnosno sraslica, od pridjeva *pod* i pluralnog oblika u ženskom rodu posvojnoga pridjeva *resīškī*.

U općini Vrbnik postoji oveće selo koje ondje zovu *Risika*, a u Dobrinju *Resika*. Nema veze s ovim toponimom, jer se ovaj nalazi daleko od njega, ali i jedan i drugi naziv, tj. i ime sela i ovaj naš posvojni pridjev potječu od imenice vrijes (*Erica arborea*). Iz samoga se pridjeva, međutim, vidi da je na početku ispalo *v*, da je refleks *ě* u Vrbniku prešao u *i*, a u Dobrinju u *e*, te da *š* u nastavku *-ški* stoji mjesto *-čki* (*Resika* — *resički!*). I samo još da napomenem kako u Dobrinju danas više ne znaju za eventualne nazive »*vrīs*« ili »*vrēs*«, nego tu biljku poznaju samo pod nazivom »mahāča«.

585. KIRINDŌL (*s Kirindōlā, va Kirindōl, va Kirindōli i va Kirindōli, s Kirindōlōn*) — obradiva čestice — Složenica od posvojno-posjedovnog pridjeva *Kirin(ov)* i toponomastičkog apelativa *dōl*. Kad već spominjemo ime Kirin (lat. Quirinus) nije na odmet napomenuti da se i prvi »pisac od komuna Dobrinja« zvao »Kirin, sin Radonin«, kako to svjedoči stara glagoljska Dragoslavljeva isprava od 1. siječnja 1100.²⁰⁶

586. ZOLĪ (*zo Zolōga, va Zolī, va Zolōn, so Zolīn*) — obradive čestice, oranice. Značenje ovoga određenoga pridjeva, koji je nekad služio kao atribut nekog danas nepoznatog imenici, zasada je nejasno. Na »*z(a)li*« ne možemo pomišljati, jer Dobrinjci ne govore »*z(a)li*«, nego — *hūd, hūdi*.

587. STRĀŽA (*zo Strāžē, na Strāžu, na Strāži, so Strāžūn*) — pašnjaci i nešto obradivih čestica. »*Města i nekoliko kūčićin*« — reče mi moj ispitanik. Naziv je zacijelo nastao otuda što se na tome mjestu držala straža protiv gusara, odnosno uskoka, koji su se počesće noću s mora zalijetali na kopno.

588. PORŪŽIŃ (*s Porūžiņa, (va) Porūžīn, (va) Porūžīni, s Porūžīnēn*) — morska dražica i nešto pašnjaka oko nje. Ne znam ima li naziv kakve veze s riječju *rūžina* kako u Dobrinju zovu rđu.

589. PĀRNAŠNĪ (*s PĀrnašnōga, va PĀrnašni, va PĀrnašnōn, s PĀrnašnīn*) — pašnjaci. Nisam mogao razriješiti ovaj određeni pridjev.

590. LESIČ (*z Lesiča, v(a) Lesič, v(a) Lesiči, s Lesičēn*) — šume. Ako riječ raščlanimo, dobit ćemo osnovu *les* — i nastavak *-ič* koji je inače veoma rijedak. Les je vjerojatno ostatak stare riječi za šumu, koja se u Dobrinju više ne govori. Ipak se korijen sačuvao u riječi *lěsa* (ljesa) — sušilo za smokve, koje je gusto isprepletano od pruča.

591. PILIPŌJ (*s Pilipjā, va Pilipōj, va Pilipjī, s Pilipjēn*) — pašnjaci, zapušteni maslinici. Naziv je vjerojatno stari posesivni pridjev od imena Filip (*Pilip-ov*). U Lici postoji *Pilipov Vrtal, Pilipova Stijena(!)* i *Pilipovac*.^{206a}

592. JĀZBĪNSKĀ (*z Jāzbīnskē, va Jāzbīnskū, va Jāzbīnskōj, s Jāzbīnskūn*) — zapušteni maslinici, pašnjaci. Možda naziv ima kakve tanke veze sa životinjskim nastambama ili brlozima, ali je vjerojatnije, s obzirom na idući mikrotoponim, da je i ovaj nastao u vezi s provalama gusara ili uskoka.

593. JĀZBINI (*z Jāzbīn, va Jāzbīni, va Jāzbīnah, s Jāzbīnami*) — morska uvala s okolicom, bara, lokva. Kako sam već rekao uz prethodni toponim, nije isključeno da je tu nekad bilo životinjskih jama ili brloga, ali se ipak nameće misao da je posrijedi simbolika, koja upućuje na gusarske ili uskočke provale. Na kraju ni *Lūpēškā dražica* (br. 547) nije baš daleko odanle.

²⁰⁶ V. napomenu br. 1.

^{206a} R. Grujić, o. c. str. 214.

594. IVĀNIČEV (*z Ivāničeva, va Ivāničev, va Ivāničevi, s Ivāničevīn*) — maslinici. Posvojno-posjedovni pridjev od nadimka *Ivānič*, ali na koju se toponomastičku imenicu kao atribut naslanjao, nije poznato.

595. MARŪNDICA (*z Marūndicē, va Marūndicu, va Marūndici, s Marūndicūn*) — šume — »*drmūna*«. Ako nije posrijedi nadimak, ne bih znao na što se odnosi ovaj deminutivni apelativ.

596. DRVENĀK (*z Drveṅākā, na Drveṅāk, na Drveṅākī, s Drveṅākōn*) — pašnjaci, maslinici. Toponim je, vjerojatno, kao i onaj pod brojem 155, nekad označivao — šumu.

597. VĒLĪ KĀL (*z Vēlōga kāla, na Vēli kāl, na Vēlōn kāli, s Vēlin kālōn*) — lokva, bara i uža okolica. Dvoosnovna složenica kojoj je prvi dio određeni pridjev *vēli*, a drugi imenica *kāl*, o čemu vidi poblize pod br. 72.

598. JESENOVIČA (*z Jesenovičē, va Jesenoviču, va Jesenoviči, s Jesenovičūn*) — obradive čestice, oranice. Toponomastički apelativ s dvostrukim nastavkom, i to pridjevskim na *-ov* i imeničnim na *-ica*: *Jesen-ov-ica*. Naziv je nastao po šumskom drvetu *jēsēn* (*Fraxinus excelsior*).

599. MŪRVENICA (*z Mūrvenicē, va Mūrvenicu, va Mūrvenici, s Mūrvenicūn*) — morska dražica s okolicom. Naziv je jasan, a nastao je prema stablu dud (*Morus*) koji u Dobrinju zovu: *mūri*, gen. *mūrvē*.

600. VIŠEBŌR (*z Višebōra, na Višebōr, na Višebōru, s Višebōrōn*) — oranice, obradive čestice. Ne znam ima li ova složenica ikakve veze s borom (*Pinus silvestris*), ali treba znati da je naziv *Višebōr* postojao davno prije nego što je posađena borova šumica uza selo Šilo, tj. u neposrednoj blizini ovoga mjesta.

601. KLĀNČIČ (*zo Klānčiča, na Klānčič, na Klānčiči, s Klānčičēn*) — ograđeni puteljak što vodi između staroga i novoga dijela Šila te obradive čestice i vrtovi uza nj. Naziv je deminutiv od riječi *klāndc*, što vidi pod br. 93.

602. PEČĪNI (*s Pečīn, na Pečīni, na Pečīnah, s Pečīnami*) — istočni, novi dio sela Šila s kupalištem. Naziv je augmentativna izvedenica ženskoga roda u pluralu, a označuje konfiguraciju terena, jer su to zaista »pećine«, tj. spilje što ih je more izdublo uz obalu. Na takvim *Pečīnama* počiva, kako je poznato, i obalni dio Sušaka, takav naziv navodi u svom djelu i Grujić,²⁰⁷ a nalazimo ih i na ovoj istoj obali, nešto južnije, u blizini Vrbnika.²⁰⁸

603. HRĀSNICA (*s Hrāsnicē i zo Hrāsnicē, va Hrāsnicu, va Hrāsnici, s Hrāsnicūn*) — pašnjaci. Premda se u Dobrinju danas ne govori hrast, nego *dūbdc*, i ovome se mikrotoponimu ipak krije taj etimon: *hras(t)-vn-ica*.

604. VODĪCA (*z Vodīcē, na Vodīcu, na Vodīci, s Vodīcūn*) — morska dražica. Naziv potječe sigurno otuda što u dražici, a i oko nje ima izvora (vrulja), pa se tako miješa slatka voda sa slanom.

605. VODĪCE (*z Vodīc, na Vodīce, na Vodīcah, s Vodīcami*) — okolica prethodnoga mikrotoponima. Ima i obradivih čestica. Kad Šilari idu u dražicu, onda kažu: *grēmō* (*rēmō*) *va* ili *na Vodīcu*, a kada idu na kakav posao u onamošnje vrtove, onda kažu: *rēmō* (*grēmō*) *na Vodīce*!

²⁰⁷ R. Grujić, o. c. str. 213.

²⁰⁸ I. Žic, o. c. str. 235.

606. POJĀNA (*s* *Pojāni*, *na* *Pojānu*, *na* *Pojāni*, *s* *Pojānūn*) — napuštene čestice. Kad znamo da je ovdje dobrinjsko (čakavsko) *j* isto što i štokavsko *lj*, onda nam daljnjeja tumačenja ne treba.

607. ČISTĀ (*zo* *Čistē* i *š* *Čistē*, *va* *Čistū*, *va* *Čistōj*, *so* *Čistūn* i *š* *Čistūn*) — morska uvala i gola obala oko nje. Naziv je vjerojatno nastao po bistrini morske vode na tome mjestu, pa je od vode prešao i na obalu. Susrećemo ga prvi put u jednoj glagoljskoj notarskoj ispravi iz XVII stoljeća.²⁰⁹

608. DŌLČĪNA (*z* *Dŏlčĭni*, *va* *Dŏlčĭna*, *va* *Dŏlčĭni*, *s* *Dŏlčĭnūn*) — dolac, pašnjaci oko njega. Augmentativ od toponomastičkog apelativa *dolčc*. Vidi još o tome pod broj 239 i 467.

609. SMŌKŌVĪ (*zo* *Smŏkŏvŏga*, *va* *Smŏkŏvĭ*, *va* *Smŏkŏvŏn*, *so* *Smŏkŏvĭn*) — obradive čestice. Određeni pridjev od imenice *smokĭ*, gen. *smokvĕ* (*Ficus carica*). Mikrotoponim nalazimo i na ceduljici dra Ivana Črncića.

610. BRŪLVĪCA (*z* *Brŭlvĭcē*, *va* *Brŭlvĭcu*, *va* *Brŭlvĭci*, *s* *Brŭlvĭcūn*) — šume, pašnjaci. Ovdje imamo opet deminutiv od naziva primorske trave *brŭli*, gen. *brŭlvĕ* (*Triglochin maritimum*).

611. VRŠKĀ (*z* *Vrški*, *na* *Vrškā*, *na* *Vrškĭh*, *s* *Vrškĭ*) — šume. I opet jedan deminutivni plural na *-a* od imenice muškoga roda: *vršĉk*. Vidi paralelnu varijantu ovoga morfonima pod br. 141.

612. VLĀŠKĀ STŌBA (*zo* *Vlāškē stŏbi*, *na* *Vlāškū stŏbu*, *na* *Vlāškŏj stŏbi*, *s* *Vlāškūn stŏbūn*) — šume. Ovaj se dvoosnovni mikrotoponim sastoji od pridjeva *vlāški* koji se odnosi na Frankopanove velebitske Vlahe što ih je bio ovamo naselio, a o čemu vidi što je već rečeno pod br. 188 i 301, dok je drugi dio opća imenica *stŏba* (stlba), štok. stuba.

613. FĪLIPOVI (*s* *Fĭlipovĭh*, *va* *Fĭlipovi*, *va* *Fĭlipovĭh*, *s* *Fĭlipovĭmi*) — šume. Očit i jasan posjedovni pridjev od vlasnikova imena, a kao atribut odnosi se na imenicu šume ili — kako Dobrinjci kažu — *drmūna*.

614. GRĪGOVA (*z* *Grĭgovē*, *va* *Grĭgovu*, *va* *Grĭgovŏj*, *s* *Grĭgovūn*) — pašnjaci, šume. Da je i ovo posjedovni pridjev od imena Grigo, o tome nema sumnje, ali našto se kao atribut nekad odnosio teško je reći, ako možda nije: *zemnā* (zemlja).

615. ROSŪJE (*z* *Rosŭj*, *va* *Rosŭje*, *va* *Rosŭjah*, *s* *Rosŭjami*) — šume. Relativno počest mikrotoponim u svima hrvatskim krajevima, pa kako smo ga već i mi ovdje imali, vidi što je o njemu rečeno pod br. 343.

616. PRĀSKVENĪ (*s* *Prāskvenŏga*, *va* *Prāskveni*, *va* *Prāskvenŏn*, *s* *Prāskvenĭn*) — maslinici, obradive čestice. I o ovakvu je identičnu mikrotoponimu bilo već riječi pod br. 288.

617. BRĀJDICE (*z* *Brājdic*, *va* *Brājdice*, *va* *Brājdicah*, *s* *Brājdicami*) — pašnjaci. Ovaj je toponim u različitim oblicima veoma čest po cijelom otoku Krku, ali kako je ujedno i veoma star, ponajčešće označuje različite kulture na sličnu terenu (v. br. 135, 274, 389 i 531).

618. BRĀJDINI i BRAJDĪNI (*z* *Brājđin* i *z* *Brajđin*, *va* *Brājđini* i *va* *Brajđini*, *va* *Brājđinah* i *va* *Brajđinah*, *s* *Brājđinami* i *s* *Brajđinami*) — pašnjaci. Osim onoga što je pod brojem 617 rečeno o deminutivu, ovdje imamo

²⁰⁹ R. Strohal, o. c. str. 107 — 121.

posla s augmentativnom izvedenicom od istoga toponomastičkog apelativa, tj. od *brâjda*. Zanimljiv je ovdje i varijabilni naglasak. Pored navedenih brojeva pod 617, vidi još i brojeve 159 i 324.

619. KIRINČEVICE (*s Kirinčević, va Kirinčevice, va Kirinčevicah, s Kirinčevicami*) — šume, obradive čestice, pašnjaci — »mišano«. Kako je već na jednome mjestu navedeno, Dobrinj sa svojim područjem upravo obiluje prezimenima Kirinčić, što svakako potječe od imena Kirin (Quirinus). Ovaj bi mikrotoponim mogao biti u vezi i s kakvim nadimkom od toga imena. Vidi što je o tome rečeno pod br. 228.

620. VRŽIŠNĀ (*z Vržišnōga, va Vržišni, va Vržišnōn, s Vržišnīn*) — maslinici. Na što se odnosi i što znači ovaj određeni pridjev nisam zasada mogao otkriti. Naziv je, međutim, zainteresirao i dra Črnčića što se vidi iz njegove ceduljice na str. 154.

621. VRŠNICA (*z Vršnicē, va Vršnicu, va Vršnici, s Vršnicūn*) — obradive čestice, maslinici, lokve. Ovaj apelativni mikrotoponim također označuje konfiguraciju tla, krijući u sebi korijen — *vřh!*

622. TŌSTĪ (*s Tōstōga, va Tōstī, va Tōstōn, s Tōstīm*) — šume, pašnjaci. U ovom određenom pridjevu, koji je nekad vjerojatno služio kao atribut toponomastičkom apelativu *dr̄mūn* (v. br. 49), nalazimo *o* kao refleks staroga vok. *ĭ*. Ovaj je refleks u dobrinjskom narječju, može se reći dosljedno proveden, pa imamo tako: *bohā* (*bl̄ha*), *dōg* (*dl̄g*) *dōg* (*dl̄g*), *mōčāt* (*m̄lčati*), *mōzēn* (*m̄lzem*), *pōn* (*p̄n*), *pōž* (*p̄ž*), *sozā* (*s̄za*), *sōnce* (*s̄nce*), *vōna* (*v̄na*), *žōč* (*ž̄č*) i sl., ali *tūst* je izuzetak i ni jedan Dobrinjac ne bi rekao *tōst*, nego samo *tūst*, a ipak je, evo, u toponimu ostalo čvrsto — *Tōstī!* Istu pojavu susrećemo i u Vrbniku gdje se također govori samo *tūst*, a u blizini Vrbnika nalazi se teren koji se zove *Telstvi*,²¹⁰ gdje je — prema onamošnjim jezičnim zakonima *-el* refleks vokalnoga *ĭ*.

623. NA POJĀNAH — polja. Vjerojatno relativno recentniji naziv.

624. KOŃĪN (*s Koñinā, va Koñin, va Koñin, s Koñinōn*) — morska uvala s okolicom. Premda jednostavan, pa i jasan toponim, koji svakako označuje metaforu, ipak donekle čudan, pogotovo s obzirom na rod, kad je posrijedi uvala. S time u vezi upućujem na naziv *Kōñskā* (v. br. 639), koja se nalazi u neposrednoj blizini.

625. PŪNTA ŠĪLA (*s Pūnti Šīla, na Pūntu Šīla, na Pūnti Šīla, s Pūntūn Šīla*) — rt uzana poluotoka što zatvara luku i selo Šilo. Dvoosnovni mikrotoponim, sastavljen od talijansko-mletačke riječi *pūnta* (rt) i toponomastičke metafore *šīlo*, kojom se ističe uzina poluotoka.

Ovom prilikom nameće mi se potreba da u vezi s riječju »*pūnta*« ispravim zabludu koja se ovdje-ondje javlja u pisanim djelima o prošlosti otoka Krka. Misli se, naime, a i piše, da je u srednjem vijeku »*vodio preko kanala Maltempo most s otoka Krka na kopno u Vinodol*«. ²¹¹ Zabluda se ili zabuna — kako tko hoće — temelji baš na mletačkoj riječi *ponta* (*punta*). Antonio Vinciguerra, prvi mletački providur na otoku Krku (1480/81) kaže, naime, u jednome svom pismu (v. str. 158) ovo: »*et stringesi (Vegliā) cum la terra ferma in una pontā*

²¹⁰ I. Žic, o. c. str. 236.

²¹¹ Vj. Klaić, o. c. str. 32 i Gj. Szabo, Spomenici prošlosti otoka Krka; Hrvatski planinar, XXVI/1930, br. 5 str. 132.

per distantia di mezo miglio.» Ponta odvje znači *rt*, a ne most (ponte), kako su prevodioci krivo uzeli. Krk se, dakle, »tiska jednim svojim *rtom* uz kopno«, a ne da je »mostom bio vezan uza nj«! Taj *rt* nije, dakako, bio *Punta Šila*, nego poluotok *Vôž*, zapravo *rt Voščica* (Voz-šćica) na njemu, koji je najbliži kopnu — »oko pola milje«.

626. LĚSŌK (*z Lěškà, va Lěšòk, va Lěškì, s Lěškôn*) — *komunàda*, tj. općinski neograđeni pašnjaci. Kako je već navedeno, stara je riječ *lěs* za šumu u Dobrinju nepoznata, ali joj se tragovi nalaze u toponimiji, pa je imamo i ovdje s deminutivnim nastavkom *-ok*, dakle lijesak ili šumica.

627. VRHĀJ (*z Vrhājā, va Vrhāj, va Vrhājì, s Vrhājēn*) — šume. I ovaj naziv kao mikrotoponim pokazuje svojom osnovom *vrh* -, a i nastavkom *-aj* (-alij) konfiguraciju terena. Poznat je i u Vrbniku.²¹²

628. SIKĪJ (*zo Sikijā, va Sikij, va Sikijì, so Sikijēn*) — dolac i šuma oko njega. Prvo je *i* refleks *ě* ispred guturala. Prema tome imamo osnovu *sěk* — i nastavak *-ij* (*ilj*): možda, dakle, mjesto gdje su se mogla sjeći drva.

629. TRĪBICEV (*s Trībiceva, va Trībicev, va Trībicevi, s Trībicevīn*) — obradive čestice. Posvojni pridjev po svoj prilici od nekoga nadimka, kao atribut nestale imenice.

630. STĀŃĪN (*zo Stāñina, va Stāñin, va Stāñini, so Stāñinīn*) — šume. Nejasno, ako nije kakav antroponim.

631. KOTIŽAROV (*s Kotižarova, va Kotižarov, va Kotižarovi, s Kotižarovīn*) — maslinici. *Kotiža* je bila skupocjena vrsta starinske zimske ženske haljine koja se šivala od dvanaest ovčjih ili janjećih koža, ali tako da je vuna bila okrenuta unutra. Obrtnik koji je pravio *kotiže* zvao se *kotižār*, pa je s vremenom takav naziv postao i nadimak — *Kotižār* ili *Kotižarić*.

632. KALĪNA (*s Kalīni, na Kalīna, na Kalīni, s Kalinūn*) — šume. Augmentativni oblik jednine od opće toponomističke imenice *kāl*. Pod br. 124 imamo isti naziv u pluralu, dakako za drugi lokalitet.

633. KOSTRIJ (*s Kostrijā, na Kostrij, na Kostrijì, a Kostrijēn*) — zapadni, viši dio sela Šila zajedno s vrtovima. Toponim je nastao prema nazivu trave *kostrilja* ili *kostrika* (*Ruscus aculeatus*), a u Dobrinju je poznata pod imenom *kataròška*. Jedan morski greben ispred Vrbnika zove se isto tako.²¹³

Kako je to dio sela, postoji i etnik:

- a) *Kostrijān, -āna, -ānu, -āna, -āne, -ānu, -ānōn*
Kostrijāne, -ān, -ānōn, -ān, -āne, -ānih, -āni
- b) *Kostrijānka, -i, -i, -u, -a, -i, -ūn*
Kostrijānki, -ī, (ānāk), -ān, -ī, -i, -ah, -ami

kтетик: kostrijānskī, -ā, -ō.

634. ŽVĀNKŌVĀ (*zo Žvānkŏvē, na Žvānkŏvū, na Žvānkŏvōj, so Žvōnkŏvūn*) — također dio sela Šila. Posjedovni pridjev ženskoga roda od hipokoristika *Žvanko*, koji opet dolazi od mletačkog imena *Žvane*, zapravo *Zvane* < *Giovanni* (*Ivan*). Toponim mora biti veoma star, jer je — prije svega — to

²¹² I. Žic, o. c. str. 236.

²¹³ I. Žic, o. c. str. 233.

mletačko ime za Šilo veoma neobično. Šilari su, naime, po starini uglavnom, doseljenici iz Crikvenice i Selacâ (Car, Lončarić i sl.), ali su se tako aklimatizirali na krčkom, »bodulskom« terenu, da su potpuno prihvatili dobrinjsko narječje, koje — među ostalim — ne pozna »mazurirana«, a neobičan je i oblik i naglasak, jer bi se — prema dobrinjskom očekivalo — *Zvânova*. U samome gradu Dobrinju postoji, naime, obitelj koja nosi nadimak *Zvâne*, *Zvanič*, a da je dalekoga mletačkog podrijetla vidi se i po prezimenu — *Manzoni*, koje nosi ta ista obitelj.

Kako je i ovo dio sela, postoji također i etnik:

- a) *Žvânkôvâr*, -a, -u, -a, -e, -u, -ôn
Žvânkôvâri, -î, -ôn, -î, -î, -îh, -î
b) *Žvankôvârki*, -î, -ân, -î, -î, -ah, -ami.

ktetik: — *žvânkôvârski*, -â, -ô.

635. DRAGĚŠNĪ (*z Dragěšnôga, va Dragěšni, va Dragěšnôn, s Dragěšni*) — pašnjaci. Ovaj prastari, bez sumnje hrvatski mikrotoponim u obliku određenoga pridjeva, ostaje nam ipak u svojoj biti — nejasan. Zabilježio ga je i dr Črncić na svojoj ceduljici.

636. GAŠPIČEV (*z Gašpičeva, na Gašpičev, na Gašpičevi, s Gašpičevin*) — »lišni« — puste lijehe. Posvojni, odnosno posjedovni neodređeni pridjev od umanjena hipokoristika *Gâšpe* (*Gâšpâr*). Pridjev je kao atribut izgubio svoju imenicu na koju se odnosio. *Gâšpič* je poznati nadimak i u Šilu i u susjednom Polju, a *Gâšpič* je — mali *Gâšpe*.

637. TÛKINI (*s Tûkin, na Tûkini, na Tûkinah, s Tûkinami*) — obradive čestice. Ovaj pluralni naziv ženskoga roda vjerojatno potječe od nekoga nadimka.

638. SĚLOŠKŌ (*zo Sěloškôga, va Sěloškô, va Sěloškôn, so Sěloškîn*) — vrtovi i čestice uz glavni put u selu Šilu. Krk je istočnom svojom obalom tijesno, neodvojivo povezan s Hrvatskim primorjem. More ne razdvaja nego spaja dvije susjedne obale. Ono je negrađena cesta. Tako je nastalo i Šilo, a brojni stanovnici Selaca, kao i neki Crikveničani, imaju i danas svoje vrtove i voćnjake uz istočnu obalu Krka, napose u okolici Šila. Otuda ime i ovim vrtovima. Glas *o* u drugom slogu dobrinjski je refleks poluglasa *u*, a svako *č* u Dobrinju prelazi u *šk*.

639. KŌŇSKĀ (*s Kôňskê, na Kôňskû, na Kôňskôj, s Kôňskûm*) — morska uvala, draga, ali i rt koji je zatvara. *Kôňskâ* je, kako kaže i prof. Skok, česta toponomastička metafora.

640. BŌRČA (*z Bôrâč, va Bôrča, va Bôrčih, s Bôrči*) — obradive čestice. Nominativ plurala neke zasada nepoznate imenice. *Borča* se dijele u dva dijela, i to:

641. VĚLĚ BŌRČA (*z Vêlih Bôrâč, va Vêlê Bôrča, na Vêlih Bôrčih s Vêlimi Bôrči*) — isto;

642. MĀLĚ BŌRČA (*z Mâlîh Bôrâč, va Mâlê Borča, va Mâlîh Bôrčih, s Mâlîmi Bôrči*) — isto.

643. PĀSJĀK (*s Pâsjâka, va Pâsjāk, va Pâsjâki, s Pâsjâkôn*) — zapuštene čestice. Ovo je »gorinjskô« — rekao mi je moj ispitanik na terenu. »*Gorinjskô*« znači isto što i crikveničko, selačko — prema onome što je rečeno

pod br. 638. Ističem to zbog onoga *a* u prvom slogu, gdje bismo za dobrinjsko narječje kao refleks poluglasa *ɔ* očekivali *o*. S tim u vezi treba napomenuti, da i u Vrbniku postoji takav mikrotoponim, pa bi se na tome mjestu očekivalo *e*, a ipak je *a*: *Pšjāk*.²¹⁴

644. VĚLĀ LOKĪ (*z Vělě lokvě, na Vělŭ lokŭ, na Vělŏj lokvŏ, s Vělŭn lokvŭn*) — bara i obradive čestice oko nje. Ovaj dvoosnovni naziv sastavljen od određenoga pridjeva *věli* i tipične toponomastičke opće imenice *lokŭ* (v. br. 420) označuje sliku tla, a ujedno pokazuje kako narode kraškoga kraja i relativno malu baru psihički doživljuje kao veliku lokvu.

645. METĪJA (*z Metŭj i z Metŭjŭ, va Metŭja, va Metŭjih, s Metŭji*) — obradive čestice. Riječ leptir u dobrinjskom narječju ne postoji, a mjesto nje Dobrinjci govore *metŭj*, gen. s. *metŭjŏ*. Noninativ plurala je *metŭjě*, ali ovdje kao pluralni toponim imamo karakteristično dobrinjsko *-a*.

646. VŎDNA (*z Vŏdŏn, va Vŏdna, va Vŏdnih, s Vŏdni*) — obradive čestice. Bilježim izgovor ispitanika, ali mi ipak — s obzirom na kratkoću posljednjega sloga — ovaj pluralni naziv ostaje nejasan.

647. DUBRĀČINI (*z Dubrŏčŭn, va Dubrŏčŭni, va Dubrŏčŭnah, s Dubrŏčŭninami*) — obradive čestice. Glas *v* u dobrinjskom narječju počesto ispada (*čertŏk, črčŏk, srŏb, sě* (sve), *sŏkŭ, zlak* (svlak) itd. Ova, dakle, augmentativna izvedenica potječe od toponomastičkog apelativa dubrava — *dubrav-čina*.

648. KOŽŎJ (*s Kožŏjŏ, va Kožŏj, va Kožŏjŭ, s Kožŏjěn*) — nizbrdica, kosina, obradive čestice, maslinici, *komunŏda*. Postoje i izrazi *Zgŏru Kožŏjěn* i *Na vrh*, odnosno *Na dnŏ Kožŏjŏ*. Ako uzmemo da je u nastavku *-oj o* dobrinjski refleks poluglasa *ɔ*, a *j* da odgovara štokavskome *ĵ*, a drugoga nam puta nema, onda ostaje osnova *kož* —. Budući da je ovdje posrijedi tzv. umetnuti poluvokal, dobivamo: *ko'ž' -ĵɔ > ko'ž'ɔĵ > ko'ž'-oj*. Na ovaj me je zaključak, uz ovo što sam naveo, potaknuo i naziv istarskoga gradića — *Kožljŏk*. A kad smo već u Istri, onda treba napomenuti da se u »Istarskom razvodu«, glagoljskom dokumentu iz god. 1457. nalazi naziv *Kožal breg*, a taj je još bliži našemu.^{214a}

649. VLĀKĀ (*z Vlŏkŭ, va Vlŏkŭ, va Vlŏkŭ, s Vlŏkŭn*) — strmina, obradive čestice. Pod br. 85 obrađen je isti toponim, ali na drugom položaju. Naziv je poznat i u Lici,²¹⁵ a u Dalmaciji je — kako to ustanovljuje prof. Skok — čest.

650. SENIČICA (*zo Senŭčŭcě, va Senŭčŭcu, va Senŭčŭci, so Senŭčŭcŭn*) — zapuštene čestice, pašnjaci. Nejasan mikrotoponim, ali — sudeći po glasu *e* kao refleksu *ě* u prvom slogu — ova deminutivna izvedenica može biti u vezi s općom imenicom — *sěno* (sijeno).

651. GĀJA (*z Gŏjě, na Gŏju, na Gŏji, s Gŏjŭn*) — obradive čestice. Ma koliko ovaj naziv bio po obliku daleko od opće imenice *gŏj*, on je ipak s njime u vezi.

652. GAJEVĪ (*z Gajevŏga, na Gajevŭ, na Gajevŏn, s Gajevŭn*) — zapuštene čestice, pašnjaci. I ovaj je određeni pridjev nekad sigurno označivao šumovit teren — *gŏj*.

²¹⁴ I. Žic o. c. str. 235.

^{214a} N. Žic, Hrvatska toponomastika u Istri, Jadranski kalendar, 1935, str. 103.

²¹⁵ R. Grujić, o. c. str. 247.

653. STANIŠĆOC (*zo Stanišćoca, na Stanišćoc, na Stanišćoci, so Stanišćocēn*) — vrtovi. Bogatstvo pastirskoga života koje se u davнини isticalo u ovim krajevima susretali smo već u različitim oblicima i izvedenicama ovoga naziva. Toj konstataciji služi i ova deminutivna izvedenica, a pored nje vidi još i br. 84, 224, 322, 654, i 921.

654. STANIŠĆE (*zo Stanišća, va Stanišće, va Stanišći, so Stanišćen*) — vrtovi u središtu sela Polje, iza crkve. Vidi prethodni toponim. I dr Črnčić spominje ovaj mikrotoponim, ali ne pod rednim brojem, jer su ondje samo pridjevi (određeni i neodređeni), a ovaj je napomenut samo usputno pod pitanjem 2).

655. DĚDONĀN (*z Dědonāna, va Dědonān, va Dědonāni, s Dědonānōn*) — pašnjaci. Može li ovaj posjedovni pridjev biti što drugo nego prastaro hrvatsko ime Dedonja?

656. ŽŪRONĀN (*zo Žŭronāna, va Žŭronān, va Žŭronāni, so Žŭronānōn*) — šume, obradive čestice. Ni ovo ne može biti drugo nego posjedovni pridjev od imena ili nadimka Žuronja.

657. POD SVĚTĀ IVĀN — obradive čestice.

658. UMĚJKA (*z Ūmĕjāk, v Ūmĕjka, v Ūmĕjkih, s Ūmĕjki*) — obradive čestice. Pluralni oblik na — a od općega toponomastičkog apelativa *umĕjok*, o čemu vidi поблиže pod br. 22, 70, 71, 532 i 983.

659. OPATIJE (*z Opatij, v Opatije, v Opatijah, s Opatijami*) — šumice, obradive čestice. O identičnom toponimu govoreno je opširnije pod br. 462.

660. ORIŠJĀ (*z Őrišjĕga, v Őrišji, v Orišjĕn, s Orišjin*) — obradive čestice. Iz kosih je padeža vidljivo, da je ovo određeni pridjev a ne zbirna imenica (kao *Dirāžji*). Naziv dolazi od imenice *orih*, tj. orah (Juglans regia). On je, dakle, potpuno isti kao i *Orihovi* (v. br. 930).

661. ŠŪLA (*zo Šŭl, va Šŭla, va Šŭlih, so Šŭli*) — nekad livade i oranice — danas se na tom širokom, ravnom terenu kopa i izvozi pijesak (*mĕl*) za gradnju kuća. Toponim je nejasan. U najnovije doba ovdje je pukim slučajem iskopan rimski grob.

662. NA MELŪ — dio Šŭla na kojemu se poodavna već kopa pijesak. *Mĕl* je naime, u Dobrinju — pijesak. Naziv je, prema tome, novijega datuma.

663. NOŽICA (*z Nožicĕ, va Nožicu, va Nožici, s Nožičŭn*) — obradive čestice. Metafora koja se sigurno odnosi na uzinu terena.

664. HĪBINI (*s Hĭbin, na Hĭbini, na Hĭbinih, s Hĭbini*) — pašnjaci, pustoline. Augmentativna izvedenica u pluralu od opće imenice *hĭb*, tj. hljeb. Toponim je poznata metafora u hrvatskoj toponomastici, pa ćemo spomenuti samo podravsko selo *Hlebine*, a jedan mali otočić blizu Oliba u Dalmaciji zove se *Pohlĭb*, jer naliči na »*polā hljeba*«.

665. MĚKŌT (*z Mĕkŏti, va Mĕkŏt, va Mĕkŏti, s Mĕkŏtŭn*) — obradive čestice. Kako je i ovaj toponomastički apelativ veoma čest i to u najrazličitijim oblicima, vidi što je o njemu rečeno pod br. 91, 110, 173, 174, 258 i 410.

666. BISĀŽNĀ (*z Bisāžnŏga, va Bisāžni, va Bisāžnōn, s Bisāžnin*) — vrtovi, šumarci. Ne znamo na koju se imenicu nekad oslanjao kao atribut ovaj određeni pridjev, koji ovdje označuje metaforu, a to vidi pod br. 877. Zapeo je za oko i dru Ivanu Črnčiću, što se vidi iz njegove ceduljice na str. 154.

667. SĪTINI (*zo Sītīn, va Sītīni, va Sītīnih, so Sītīni*) — pustoline, nešto obradivih čestica, lokva. Pluralnih augmentativ od imenice *sīto*, te je sigurno metafora prema slici vrtova.

668. BRĀČINI (*z Brāčīn, va Brāčīni, va Brāčīnah, s Brāčīnami*) — oranice. Čini mi se kao jedino mogući zaključak da je ovaj pluralni mikrotoponim oznaka nekadašnjega vlasništva neke bratovštine, onako kao onaj pod br. 317.

669. STAČŪNCA (*zo Stačūnāc, va Stačūnca, va Stačūnskih, so Stačūnci*) — polje. Deminutivna izvedenica u pluralu za koju prof. Skok utvrđuje, prema Bartoliju, da potječe od latinskoga *statio* — *onem*,²¹⁶ što može značiti stan, pristanište i stražarnicu. Na tom se mjestu, nedaleko od mora, nalaze razvaline ili »*mirīni*«.

670. DRUŽENĪN (*z Družeñīna, na Družeñīn, na Družeñīni, s Družeñīnōn*) — rt i šumice ili — kako mi reče moj ispitanik — »*punta i drmīna*«. Posvojni, odnosno posjedovni pridjev od staroga ličnog imena Druženja — prema izgovoru toponima kako sam ga našao na terenu i kako ga se sjećam iz djetinjstva, a ne kako ga piše prof. Skok Družinin.²¹⁷

671. MATAKŌVICA (*z Matākōvicē, va Matākōvicu, va Matākōvici, s Matākōvicūn*) — šumarci, obradive čestice. Nastavkom *-ica* supstantiviran je posvojni pridjev *Matakov*, a *Matak* je danas nepoznati nadimak.

672. BRKĪNICA (*z Brkīnicē, va Brkīnicu, va Brkīnici, s Brkīnicūn*) — vinogradi. Mutatis mutandis, o ovome mikrotoponimu mogli bismo reći što i o prethodnom.

673. SINOKŌŠA (*zo Sinokōšē, va Sinokōšu, va Sinokōši, so Sinokōšūn*) — sjenokoša, pašnjaci. Neobično je *i* u prvom slogu kao refleks *ě* jer bismo po pravilu očekivali *e*, kao pod br. 369 i 466. Ne opravdava ni to što je to »*gorīnsko*«, tj. crkveničko ili selačko, jer i onamošnje narječje zahtijeva u ovome položaju *e*.

674. KĪJOC (*s Kījca, na Kījoc, na Kījci, s Kījčēn*) — rt. *Kījoc* je deminutiv od *kīj*, što znači čekić ili malj. Ni jedno ni drugo, barem na Krku, danas više ne postoji, osim prvoga i to — kako vidimo — samo kao toponomastička metafora²¹⁸ u više oblika, tj. kao iduća dva mikrotoponima.

675. KĪJCA (*s Kījāc i s Kījci, va Kījca, va Kījcih, s Kījci*) — morska uvalica s rtovima što je zatvaraju. Tipičan pluralni oblik na *-a* od imenice muškoga roda. Podrijetlo i značenje kao i kod prethodnoga mikrotoponima.

676. KĪČOCA (*s Kīčōc i s Kīčoci, va Kīčoca, va Kīčocih, s Kīčoci*) — također morska dražica, s rtovima i šumicama oko nje. I opet plural na *-a* kod imenice muškoga roda, gdje je između prvoga i drugoga sloga ispalo *j* zbog nezgodna izgovora.

677. VETRŪĀ (*z Vetrnē, va Vetrnū, va Vetrnōj, s Vetrnūn*) — morska uvala i pašnjaci oko nje. Ime ove uvale samo kaže da ga je dobila zato što je izložena vjetru koji tamo često puše. Naziv *Vitrnā* za morsku dragu, poznat je i na otoku Hvaru.²¹⁹

²¹⁶ P. Skok, Studi toponomastici sull' isola di Veglia; Archivio glottologico italiano; Vol. XXV/1933, str. 131, r. br. 117.

²¹⁷ P. Skok, Slavenstvo i romanstvo, Zagreb, 1950, str. 31, 32 i 261.

²¹⁸ Vidi i R. Grujić, o. c. str. 180.

²¹⁹ M. Hraste, o. c. str. 359.

678. GLABROVĀ (*z Glabrovê, va Glabrovû, va Glabrovôj, s Glabrovûn*) — šume, pašnjaci. Ovaj određeni pridjev ženskoga roda govori sam od kakva se stalbja sastoji šuma, odnosno što joj je dalo ime. Bio je to grab ili grabar (*Carpinus betulus*) ili kako ga u Dobrinju zovu *glăbôr*, gen. *glăbra* : disimilacija $r - r > l - r$).

679. ČIŠCA (*zo Čišci i zo Čičac, va Čišca, va Čišcih, so Čišci i š Čišci*) — pašnjaci. Ne znam bi li išta drugo mogao biti ovaj naziv, nego deminutivna izvedenica u pluralu od povrtne biljke slanetak, zapravo rogačica (*Cicer arietinum*) koja je u Dobrinju poznata pod imenom *čiš* što dolazi od veljotškoga 'ca'ce (tal. cece). U ovom pluralnom obliku, koji također u nominativu završava na -a, premda je u singularu muškog roda, glasovna skupina *čc* daje *šč*.

680. BŔČVA (*z BŔčav, va BŔčva, va BŔčvih, s BŔčvi*) — obradive čestice, pašnjaci. Evo i jedne ženske imenice koja u nominativu plurala svršava na -a. U singularu ona glasi *bočĭ* ($o > \bar{o}$), gen. *bočvê* i pripada staroj *v-* deklinaciji, a ovdje označuje metaforu.

681. NERĪZNĒ (*z Neriznih — Neriznê, — Neriznih, s Neriznimi*) — oranice. Ovaj mikrotoponim, kao određeni pridjev ženskoga roda, neobično je star, što znamo već iz teksta pod br. 19, ali se to vidi i po tome što su to bile »neobrađene« ili »neobrađive« zemlje, a danas su oranice.

682. VĚLŔ PŔJE (*z VĚlŔga pŔja, va VĚlŔ pŔje, va VĚlŔn pŔji, s VĚlŔn pŔjĕn*) — oranice. Ne bi trebalo više ni spominjati kako ovaj dvoosnovni mikrotoponim ne prikazuje samo konfiguraciju terena, nego i kako narod kraškoga kraja doživljuje plodnu ravnicu.

683. VRŠŔK (*z Vrškâ, na Vrškĭ, na Vrškĭ, s VrškŔn*) — oranice, pašnjaci, vinogradi. Deminutivna izvedenica od čestoga toponomastičkoga apelativa *vŕh* (*vrhĭk > vrškĭ > vrškĭ*) također morfonim.

684. PRŔGŔN (*s PrŔgŔna, va PrŔgŔn, va PrŔgŔni, s PrŔgŔnŔn*) — obradive čestice. Dosta čest prefiksalni apelativ koji označuje put ili prolaz kojim se goni blago. Poznaju ga gotovo svi zadarski otoci, nalazimo ga na otočiću Vele Srakane kraj otoka Suska,²²⁰ a u Puntu je poznat pod nazivom *PrŔgŔn*.²²¹

685. BŔČVAROV (*z BŔčvarova, va BŔčvarov, va BŔčvarovi, s BŔčvarovĭn*) — obradive čestice, pašnjaci. Posjedovni pridjev na -ov od naziva obrtnika koji pravi bačve ili nadimka što je nastao od toga naziva.

686. PIČULOV (*s Pičulova, va Pičulov, va Pičulovi, s Pičulovĭn*) — pašnjaci. I ovo je očit posvojni pridjev, ali od čega? Blizu Droskula, uz carsku cestu što iz Krka vodi u Bašku, nalazi se — kako kaže prof. Skok — lokalitet pod imenom *Pičŭk*, a to je po njegovu mišljenu refleks naziva puteolus.²²² Naš bi mikrotoponim mogao biti u izravnoj ili neizravnoj vezi s tim nazivom.

687. MĀZLOVO (*z Māzlova, va Māzlovo, va Māzlovi, s Māzlovĭn*) — oranice. I opet posvojni ili posjedovni pridjev, sada srednjega roda, nepoznata i nejasna korijena.

²²⁰ Anali Leksikografskog zavoda, Vol. III, Zagreb, 1956, str. 107.

²²¹ Ivo Žic Klaić, More, kamik i srce (pjesme), Rijeka, 1963, str. 10.

²²² Archivio glottologico italiano, Vol. XXIV 1930, str. 40, red. br. 60.

688. KOPŪNA (*s Kopūni, va Kopūna, va Kopūnih, s Kopūni*) — obradive čestice. Ako ovaj pluralni oblik s nastavkom *-a* u nominativu potječe od apelativa kopun, tj. kastrirani pijetao, onda ono ujedno označuje plodnu, odnosno masnu, »tovljenu« zemlju.

689. ŠKLÁVOVĀ (*zo Šklávoovū, va Šklávoověj, so Šklávoovūm*) — oranice. U često spominjanu radu »Studi toponomastici sull'isola di Veglia« prof. Skok izvodi ovaj posjedovni pridjev ženskoga roda od imena *Sclava, Sclavi*, što se spominje u jednom dokumentu iz god. 1198. (Smičiklas II 299), a otuda i hipokoristik *Slavo* od imena *Slavogost* koje se spominje u Krku 1248. (ibid. IV).²²³

690. GLÁDOVO (*z Gládova, va Gládovo, va Gládovi, s Gládovín*) — »mesta,« tj. obradive čestice i oranice. Naziv označuje ili slabu zemlju ili je ona pripadala nekome tko je nosio nadimak *Glád*.

691. PĚRČULICA (*s Pěrčulicē, va Pěrčulicu, va Pěrčulici, s Pěrčulicūn*) — obradive čestice. Nisam zasada mogao otkriti korijen ovome mikrotoponimu.

692. HRBŔT (*s Hrptā i s Hrtā, na Hrbōt, na Hrpti i na Hrti, s Hrptōn i s Hrtōn*) — oranice i druge obradive čestice. Ne može biti sumnje da ova metafora označuje sliku tla (*hrbъtъ > hrbōt*, gen. *hrptā*). Moram napomenuti da je moj ispitanik izgovarao čas *Hrbōt*, čas *Hrbāt*, ali s obzirom na dobrinjsko narječje, u kojemu — kako smo već vidjeli — oba kratka poluglasa prelaze u *o*, ispravniji je oblik *Hrbōt* (v. br. 351, 352 i 1002).

693. MRĀVĪNCE (*z Mrāvīnāc, na Mrāvīnce, na Mrāvīncih, s Mrāvīnci*) — oranice, obradive čestice. Ovaj pluralni oblik na *-e* iza palatala za nežive stvari od opće imenice *mrāvīnoc*, kako Dobrinjci zovu mravinjak, ide također među brojne metafore hrvatske toponomastike.

694. KJENĪĆ (*s Kjenīća, na Kjenīc, na Kjenīci, s Kjenīcēn*) — maslinici. Deminutiv od *kjēn*, tj. *klēn* (Acer campestre). Vidi još br. 83, 536 i 807.

695. KVARANTĪJA (*s Kvarantījē, na Kvarantīju, na Kvarantīji, s Kvarantījūn*) šume, maslinici. Nisam mogao ustanoviti na što se odnosi ova mletačko-talijanska brojčanica koja u hrvatskom znači nešto kao — četrdesetnica.

696. JESENOVĪK (*z Jesenovikā, na Jesenovik, na Jesenovikl, s Jesenovikōn*) — maslinici. Čini se da su se nekad, uz ostale, napose isticale jasenove šume, kad je baš jasen toliko i u tolikim oblicima ulazio u krčku toponimiju. Vidi još br. 152, 372, 598 i 1012.

697. PĚTRINA (*s Pētrini, (va) Pētrinu, (va) Pētrini, s Pētrinūn*) — morska draga, maslinici. Obradujući naziv jednoga dijela grada Krka *Pitraretonda* (*Piera rotonda, Petre Rotonde, Pietra Rotonda*), a napose naziv jednoga dolca koji se zove *Cordipitra*, prof. Skok kaže da ovaj posljednji dolazi od *Gurgus de Petra*, dok za izvedenicu *Pitrina*, kako se zovu neki vinogradi uz *Vēli potōk* u Baški, izričito utvrđuje da je to slavenski pridjev.²²⁴ Kako je žensko ime *Pētra* u Dobrinju poznato, naš je posvojni pridjev *Pētrina*, prema tome, još bliži svome originalu.

²²³ Isto, Vol. XVIII, Fasc. I/1936, str. 62, red. br. 162.

²²⁴ Isto, Vol. XXIV/1930, str. 39 red. broj 59.

698. PĚTRÍNSKĀ DRĀGA (*s Pětrinskē drāgi, va Pětrinskū drāgu, va Pětrinskōj drāgi, s Pětrinskūn drāgūn*) — isto.

699. PŮŠKĚ DRMŪNA (*s Půškīh drmūni, va Půškē drmūn, va Půškīh drmūnih, s Půškīmi drmūni*) — šume. Za ovaj dvoosnovni toponim dovoljno je napomenuti da je u prvom dijelu skupina *čk* prešla u *šk* te da u drugom dijelu nominativ plurala toponomastičkog apelativa muškoga roda *drmūn* (δρυμόν) svršava na *-a*.

700. PĀPRATNĪ (*s Pāpratnōga, va Pāpratni, va Pāpratnōn, s Pāpratnin*) — oranice, šumice, pašnjaci. Određeni pridjev od opće imenice *pāprat* (*Aspidium filix mas*), ali je nepoznato na koju se imenicu nekad oslanjao kao atribut. Zapazio ga je i dr Črnčić.

701. BRIBIRĪŅ (*z Bribirīna, va Bribirīn, va Bribirīni, s Bribirīnēn*) — šume. Pridjev muškoga roda po svoj prilici od nekoga staroga antroponima.

702. BRAGOVĪNE (*z Bragovīn, va Bragovīne, va Bragovīnah, s Bragovīnami*) — maslinici. Tamna postanja.

703. VĒLĀ GRUMĀČA; *Pod Vēlū grumāču, Pōli Vēlē grumāče, Za Vēlū grumāču* — šume, pašnjaci. Prijedlozi, koji se ovdje odnose na isti lokalitet, imaju orijentacionu funkciju. O riječi *grumāča* v. što je rečeno pod br. 89.

704. GROHŌTNĪ (*z Grohōtnōga, na Grohōtnī, na Grohōtnōn, s Grohōtnin*) — obradive čestice. Ovaj određeni pridjev koji je nekad morao biti atribut nekoga nepoznatoga toponomastičkoga apelativa, potječe od opće imenice *grōhōt*, koja znači »sitno i krupno kamenje, kao u potocima ili niz gore, kuda voda dere«. ²²⁵ Riječ je kao toponim poznata po čitavoj Hrvatskoj: Grohot u Hrv. zagorju, Grohote glavno naselje na otoku Šolti. Osim toga termina, Dobrinjci imaju i srodnu riječ *grūh*, što je također sitno kamenje, tučeno i netučeno. Toponim *Grohōtnī* nalazi se u blizini sela Polja, pa nije čudno što ga je i Črnčić, koji je bio rođeni Poljanin, unio u svoj popis. Čuo sam i naglasak *Grohotni*.

705. TRNŌVICA (*s Trnōvicē, va Trnōvicu, va Trnōvici, s Trnōvicūn*) — šume. Na pridjevni nastavak *-ov* dolazi apelativni *-ica*, dok je osnova *-trn* jasna.

706. CĀNCAROSKĒ (*s Cāncaroskīh i zo Cāncaroskīh, va Cāncaroskē, va Cāncaroskīh, s(o) Cāncaroskīmi*) — jugoistočni dio sela Polja, maslinici. Dobrinjci zovu, doduše, svaku školjku *čāncāra*, ali otkuda *č > c*, kad u Dobrinju uopće nema mazuriranja. Naziv je u prvom redu posjedovni pridjev, jer se — iako rijetko — ipak čuje i *Cāncarovskē*. Kako je to nastanjeni dio Polja, postoji i etnik:

- a) *Cāncaroskār, -āra, -āru, -āra, -āre, -āru, -ārōn*
Cāncaroskāri, -āri, -ārōn, -āri, -āri, -ārih. -āri
- b) *Cāncaroskārka, -i, -i, -u, -a, -i, -ūn*
Cāncaroskārki, -i, -ān, -i, -i, -ah, -ami

ktetik: *cāncaroskārski, -ā, -ō*.

707. SADIĆINA (*zo Sadićini, va Sadićina, va Sadićini, so Sadićinūn*) — maslinici. O korijenu ovoga deminutivno-pejorativnog specifično toponomastičkog apelativa vidi što je rečeno pod br. 52, 53, i 54.

²²⁵ Rječnik Jugoslav. akademije znanosti i umjetnosti, III, str. 457.

708. POD DUFČIĆ — maslinici. *Dufčić* je deminutiv od *dūbōc*, tj. hrast (*Quercus pedunculata* s. *robur*). *Dūbōc*: *dupčič* > *dufčić*.

709. ŠTĪRNICA (zo *Štīrnice*, na *Štīrnicu*, na *Štīrnici*, so *Štīrniciūn*) — dio sela Polje; maslinici, vrtovi. Deminutiv od *štīrna* (lat. *cisterna*). Pred svakom kućom u kraškim krajevima iskopana je i sagrađena *štīrna*, ali ih ima i općinskih, tj. »*pūškiha*«, a među takve ide i ova, što je dala ime i svojoj okolici, pa i dijelu sela.

710. RĀVNĪ (z *Rāvnōga*, va *Rāvni*, va *Rāvnōn*, s *Rāvnin*) — obradive čestice, pašnjaci. Određeni pridjev kao atribut bez nekadašnje odgovarajuće imenice, a označuje konfiguraciju terena. Zainteresirao je i dra Ivana Črnčića.

711. DŌČIĆE (z *Dōčić*, va *Dōčiče*, va *Dōčičih*, s *Dōčiči*) — dolci, oranice. Deminutivna izvedenica od *dolōc*, u kojoj je *l* ispalo, ali samo zbog lakšega izgovora, jer imamo i *Dōčić* (959) i *Dōlčić* (112) i *Dōčina* (467), i *Dōlčina* (608), imamo *Dōčini* i *Dōlčini* (239) ali samo *Dōl* (67), jer na kraju imenicā *l* uvijek ostaje. Tipičan nastavak *-e* u nom. pl. iza palatala.

712. JĀMI (z *Jām*, va *Jāmi*, va *Jāmah*, s *Jāmami*) — maslinici. Tipičan pluralni morfonim.

713. ČŪKŌV (s *Čūkōva*, va *Čūkōv*, va *Čūkōvi*, s *Čūkōvin*) — pašnjaci. Običan posvojni pridjev, koji se odnosi na pticu *čuka* (*Athene noctua*), ali bi sekundarno mogao biti i nadimak.

714. KRČĪNA (s *Krčīni*, na *Krčīnu*, na *Krčīni*, s *Krčīniūn*) — »lišini«, tj. zapuštene lijehe, šumice, *komunāda* Augmentativna izvedenica od toponomastičkoga apelativa *křč*.

715. NOVĪ (z *Novōga*, va *Novi*, va *Novōn*, s *Novin*) — obradive čestice, vrtovi, pašnjaci. Kao sastavni dio naziva gradova ili naselja ovaj je određeni pridjev, baš kao i njegov suprotnik *Stāri*, nadaleko i gotovo u svim jezicima poznat, ali kao mikrotoponim on je zaista rijedak. A da ovaj nije sasvim nov, vidi se po tome što je potpuno izgubio imenicu na koju se kao atribut oslanjao. Nalazimo ga i na Črnčićevu popisu.

716. NĒGONĪN (z *Nēgonīna*, va *Nēgonin*, va *Nēgonini*, s *Nēgoninōn*) — oranice. Više je nego sigurno da je ovaj mikrotoponim nadžitak (survival) prastaroga hrvatskoga antroponima Nagonja (možda Nēgoje?)²²⁶

717. BRESTOVĪ (z *Brestovōga*, va *Brestovi*, va *Bresovōn*, s *Bresovin*) — oranice, maslinici i — groblje u selu Polju. Vidi br. 116. Ovaj spominje i dr Črnčić.

718. LEDĪNI (z *Ledīnoga*, va *Ledīni*, va *Ledīnōn*, s *Ledīnin*) — *komunāda*, pustoline, šumice. Vidi br. 158.

719. RŪNKA (z *Rūnki*, va *Rūnku*, va *Rūnki*, s *Rūnkūn*) — šume, pašnjaci. Etimologija zasada nepoznata. U blizini Premanture u južnoj Istri jedan rt i jedna uvala nose naziv *Rūnke*, dakle plural (*puntā* od *Rūnāk*, *vān Rūnāk*).²²⁷

²²⁶ P. Skok, *Slavenstvo i romanstvo*, Zagreb, 1950, str. 261.

²²⁷ *Anali Leksikografskog zavoda*, Sv. III, str. 113.

720. RŪNKOVICA (*z Rūnkovicē, va Rūnkovicu, va Rūnkovici, s Rūnkovicīn*) — obradive čestice, oranice. Još jedan toponomastički apelativ s pridjevnim nastavkom *-ov* i apelativnim *-ica*, što bi moglo navoditi na mišljenje, da je tu nekad bio posrijedi nadimak ili ime.

721. VĚLĪ DRMŪN (*z Vēlōga drmūnā, va Vēli drmūn, va Vēlōn drmūnī, s Vēlīn drmūnōn*) — oranice, šume, pašnjaci. Što se tiče ovoga dvoosnovnog toponima, može se reći da je njegov prvi dio određeni pridjev koji kao atribut pokazuje odnos veličine drugoga dijela, tj. apelativa *drmūn*, o čemu vidi što je поближе rečeno pod br. 49. Prof. Skok nalazi da se god. 1743. spominje »Dermon Velli nella Villa di Pogle (Dobrigno)«, ²²⁸ a to se odnosi baš na ovaj toponim.

722. JĀMNĪ (*z Jāmnoġa, va Jāmni, va Jāmnoñ, s Jāmniñ*) — obradive čestice, pašnjaci. Na što se kao atribut odnosi ovaj određeni pridjev nije poznato, ali je očito da pokazuje sliku tla.

723. DOLĪNĒ SELŌ (*z Dolīnēga selā, (va) Dolīnē selō, (va) Dolīnēn selī, s Dolīnīn selōn*) — dio sela Polja.

724. BRŌSKVENĪ (*z Brōskvenōga, va Brōskveni, va Brōskvenōn, s Brōskveniñ*) — vrtovi, maslinici. Jesu li Dobrinjci ikada govorili *brōskva* (*Brassica napus*), ja ne znam, ali znam, da se danas podsmjehuju kad tko kaže *brōskva*. Znamo, naime, da ondje još živi stara *v-* deklinacija, ali ni *brōski* ne bi nitko rekao. Njima je sve: *zeli* i *kapuz!* Ipak, mikrotoponim postoji, a zapisao ga je i dr Črnčić.

725. ZĀD ŠTĀJĒ — vrtovi. Apelativ *štāja* stoji uz prijedlog *zād* (iza) što označuje poziciju, zapravo odnos smještaja, jer *sām* apelativ ne bi bio dovoljan.

726. NA GŪVNIH — dio sela Polja. Vidi br. 140.

727. PŪKVENĪ (*s Pūkvenōga, va Pūkveni, va Pūkvenōn, s Pūkveniñ*) — maslinici. Određeni pridjev kojemu nisam mogao ustanoviti značenja.

728. ZELENOVĪ (*zo Zelenovōga, va Zelenovi, va Zelenovōn, so Zelenovīn*) — obradive čestice, šumarci. Također određeni pridjev, za razliku od neodređenoga, što vidi pod br. 57. Pozna ga i dr Črnčić.

729. ČRIŠNEVĪ (*zo Črišnevōga, va Črišnevi, va Črišnevōn, s Črišneviñ*) — maslinici, oranice. I opet određeni pridjev. Sada od imenice *črišna*, tj. trešnja (*Prunus avium*). Nalazimo ga i u Črnčićevu popisu.

730. ŠKŌDĪN DOLŌC (*zo Škōdina dōlcā, va Škōdin dōlc, va Škōdinōn dōlcī, so Škōdinīn dōlcēn*) — oranica. Prvi dio ovoga mikrotoponima posjedovni je pridjev ženskoga roda, ali koja mu je osnova — nadimak ili opća imenica *škōda*, tj. šteta (*Schade*), tko bi to znao, a drugi dio je veoma česti, napose kraški toponomastički apelativ — *dolōc*.

731. SIKĪJA (*zo Sikīj, va Sikīja, va Sikījih, so Sikīji*) — maslinici, oranice, šume. Pod brojem 628 imamo singularni oblik ovoga naziva koji je muškoga roda, pa bismo ovdje — prema zakonima dobrinjskoga narječja — očekivali u nominativu plurala *Sikījē*, ali — kako smo već vidjeli — u Do-

²²⁸ P. Skok, o. c., Archivio glottologico italiano, Vol. XXV/1933. str. 122, r. br. 101.

brinju, a to je poznato i za druga neka čakavska narječja, mnoge imenice muškoga roda, a poneka i ženskoga, imaju u nominativu plurala nastavak *-a*, napose u toponomastičkim apelativima.

732. JURÏNOV (*z Jurinova, va Jurinov, va Jurinovi i va Jurinovõn, s Jurinovin*) — šume. Posjedovni pridjev od poznatoga pejorativnog nadimka *Jurina*.

733. KRSTOV KLÄNÖC (*s Křstova kläncä, va Křstov kländc, va Křstovõn kläncä, s Křstovin kläncën*) — šume, maslinici, oranice. Jasno je da je i ovdje prvi dio posvojno-posjedovni pridjev muškoga roda, doduše malo neobična imena ili nadimka za dobrinjsko — rekao bih — i za krčko područje. O drugom dijelu, tj. o toponomastičkom terminu *kländc*, bilo je već dovoljno govora u ovome radu (v. br. 93).

734. MOŠNAREVO (*z Mošnarëva va Mošnarëvo, va Mošnarëvõn s Mošnarëvin*) — maslinici, obradive čestice. Ovdje imamo opet posjedovni pridjev srednjega roda na *-ev*, te je baš ovdje, kad je posrijedi srednji rod, prikladno istaći kako se taj pridjev kao atribut, možda u toku stoljeća, osamostalio i — da tako kažemo — supstantivirao, poimeničio, te danas više nitko i ne osjeća njegovu atributnu funkciju, pa i ne znamo na što se odnosio — na *město*, *põje* što li? Treba još napomenuti da *mõšna* u Dobrinju znači samo *mahunä*, a *mõšnar* je valjda netko tko se na neki način bavi oko mošanja, tj. mahunä.

735. KUKUJÄNOV (*s Kujukjänova, va Kujukjänov, va Kujukjänovi, s Kujukjänovin*) — pašnjaci. Nejasna osnova, ako nije nadimak. U Hrvatskom primorju jedno se selo zove Kukuljänovo.

736. ČÜKÖSKĪ (*s Čüköskõga, va Čüköski, va Čüköskõn, s Čüköskin*) — dolac. Kako već imamo naziv *Čükõv* (br. 713), očito je i ovdje ispalo *v* ispred nastavka *-ski*, pa što je rečeno ondje, može vrijediti i za ovaj mikrotoponim.

737. PÖLI PAVLĪNI — vrtovi, maslinici. *Pavlina* je augmentativ od imena *Päve* (gen. (Pävla), a postoji i nadimak *Pavlič*.

738. MOŠNARIČINA (*z Mošnaričini, va Mošnaričinu, va Mošnaričini, s Mošnaričinin*) — obradive čestice. Sudeći po nazivu *Mošnarëvo* (734), ovo bi također mogao biti posjedovni pridjev, ali ženskoga roda od *mošnarica*, što je, doduše, nepoznato zanimanje, kao i *mõšnar*, ali bi ovdje mogao biti i deminutivni pejorativ s nastavkom (*-ica*) *-ičina*.

739. JĚCALOVO SELÖ (*z Jěcalova selä, va Jěcalovo selö, va Jěcalovõn selä, s Jěcalovin selõn*) — dio sela *Županje*, vrtovi, pašnjaci, šumice (*unějki*). Dobrinjci ne poznaju glagola *mücati*, nego umjesto toga govore *jěcat*; od toga dolazi i imenica *jěcalo*, a poznat je i nadimak *Jěcalič*.

740. ŽUPÄNINI (*zo Župänin, va Župänini, va Župäninah, so Župäninami*) — oranice, šume. Augmentativna izvedenica ženskoga roda u pluralu od naziva sela *Županje*, u blizini kojih se lokalitet i nalazi. Kao što imamo *Tribüjini* kod sela *Tribüje*, tako imamo ovdje *Župänini*.

741. JABONOVI (*z Jabonovõga. va Jabonovi, va Jabonovõn, s Jabonovin*) — oranice. Određeni pridjev muškoga roda od opće imenice *jäbõn*,

kako u Dobrinju zovu jabuku, dakako stablo (*Pirus malus*), jer plod je *jăboko*. Črnčić je ovaj mikrotoponim zapisao baš onako kako ga je izgovarao i moj ispitanik na terenu.

742. ŪL (*z Ūlă, na Ūl, na Ūlî i na Ūlû, s Ūlôn*) — jugozapadni dio obale Dobrinjske drage, nekoliko vrtova i čestica uz taj dio obale. Ni riječ *košnica* nije u Dobrinju poznata, nego je ondje zovu *ul*, a ta se riječ — kako to ustanovljuje prof. Skok na temelju Mažuranićeva rječnika *Prinosi* — spominje već u *Vrbanskom statutu* (1388).^{228a}

743. KŌŠŃA (*s Kŏšnĕ, va Kŏšnu, va Kŏšni, s Kŏšnûn*) — sjenokoše. Košnja, dakle, u dobrinjskom narječju nije radnja kojom se kosi, nego livada na kojoj se kosi.

744. KRIŽIŠĆE (*s Križišća, na Križišće, na Križišći, s Križišćen*) — raskršće, obično s križem). Na osnovu *križ-* nadovezuje se tipičan čakavski nastavak *-išće*. To je opći mikrotoponomastički apelativ. Tako se zove i poveće selo u Hrvatskom primorju blizu Kraljevice.

745. ŽŪTOV (*zo Žūtova, va Žūtov, va Žūtovôn, so Žūtovîn*) — oranice, šumarci. Opet posvojno-posjedovni pridjev na *-ov* od nadimka *Žūte - Žučić*.

746. KLĀNČĪNA (*s Klānčĭni, va Klānčĭna, va Klānčĭni, s Klānčĭnĭn*) — šume. Augmentativ od *klānč*, što vidi pod br. 93.

747. NŪKOVICA (*z Nūkovicĕ, va Nūkovicu, va Nūkovici, s Nūkoviciŭn*) — šume. Supstantivirani pridjev na *-ov*, kojemu se nadovezao još jedan nastavak *-ica*. Međutim, nepoznata je osnova *nuk-*, ako možda nije romanizam *nuc* orah (stablo), kako je to u svom djelu »Studi toponomastici sull' isola di Veglia« utvrdio prof. Skok za sličan lokalitet u okolici Poljica na otoku Krku (*Nūkure < Nucore*).²²⁹ U tome bi slučaju ovaj toponim bio pandan hrvatskomu *Orihovi* (v. br. 930).

748. ZUBĀNSKĪ (*zo Zubānskŏga, va Zubānski, va Zubānskŏn, so Zubānskin*) — šume, pašnjaci. Određeni pridjev koji sigurno označuje metaforu.

749. JŪBIMĪR (*z Jŭbimĭra, va Jŭbimĭr, va Jŭbimĭri, s Jŭbimĭrôn*) — šume koje Dobrinjci zovu još i »*pŏposkĕ drmŭna*«. Naziv potječe od staroga hrvatskoga imena Ljubomir - Ljubimir.

750. PRĚLŌGA (*s Prĕlŏg, va Prĕlŏga, va Prĕlŏgih, s Prĕlŏgi*) — šume, pašnjaci. Dobrinjci ne poznaju ni riječi *korov* (herba inutilis), nego za to upotrebljavaju imenicu *prĕlŏg*, koja je muškoga roda, ali u nominativu plurala u toponomastičkoj funkciji imamo nastavak *-a*.

751. HRUŠEVĀ (*s Hruševĭh, va Hruševā, va Hruševĭh, s Hruševĭmi*) — šume, pašnjaci. Neobičan pluralni oblik na *-a*, potjecao on od određenoga ili neodređenoga pridjeva, jer na terenu postoji i jedan i drugi. Iz Črnčićeve ceduljice saznajemo, naime, tj. zapravo iz usputnog odgovora popa Antona Kirinčića na toj ceduljici, da »*ima neizvjesni oblik: Hrušev, a u množ: Hruševa*« (v. str. 154). Pluralni je oblik baš tako izgovarao i moj ispitanik na terenu. Oblik neodređena pridjeva čuo sam i s prijedlogom za: *Za Hrušev*.

^{228a} P. Skok, o. c. str. 44.

²²⁹ Archivio glottologico italiano, Vol. XXIX/1937, str. 115, r. br. 176.

752. DIRĀKOVOC (z *Dirākovca*, va *Dirākovac*, va *Dirākovci*, s *Dirākovcēn*) — vinogradi, pašnjaci. Ovaj nam je toponim već poznat s drugoga jednoga kraja (v. br. 194), ali tamo on označuje šumu, a ovdje imamo pod njegovim imenom vinograde i pašnjake, i tek ovdje-ondje po koju »dirāku« (drača — Paliurus spina — Christi).

753. DIRĀČJĪ (z *Dirāčjā*, va *Dirāčji*, va *Dirāčjū*, s *Dirāčjin*) — komunāda. Ovu zbirnu imenicu, koja u Dobrinju živi punim životom i kao mikrotoponim i kao opća imenica, tj. kao kolektivum, poznamo već otprije s drugoga kraja (v. br. 416).

754. SADĪNA (zo *Sadīni*, va *Sadīna*, va *Sadīni*, so *Sadīnūn*) — vrtovi oranice. Augmentativna izvedenica od veoma čestoga mikrotoponomastičkog apelativa *Sād*, koju smo već imali — dakako na drugom kraju (br. 476).

755. PŔVĪ (s *PŔvōga*, va *PŔvī*, va *PŔvōn*, s *PŔvīn*) — šume. Imenica na koju se nekad kao atribut oslanjao ovaj redni broj, definitivno se izgubila, i kad se danas izgovara taj mikrotoponim nitko uopće i ne pomišlja što bi to moglo biti »pŔvō« ili što je to nekad bilo »pŔvō«? Možemo se samo domišljati da je ta imenica možda, nekad bila — *dr̥mūn*!?

756. KUTĪNA (s *Kuṭīni*, va *Kuṭīna*, va *Kuṭīni*, s *Kuṭīnūn*) — šume. Augmentativni oblik od opće imenice *kūt*, o kojoj vidi što je rečeno pod br. 434.

757. VRATĪJA (z *Vratjē*, va *Vratjju*, va *Vratjji*, s *Vratjjuṅ*) — šume. Po svemu se čini da ovaj neobičan naziv potječe od imenice *vrāta*, ali u svakom je slučaju neobična metafora.

758. STĪPANOV (zo *Stīpanova*, va *Stīpanov*, va *Stīpanovi*, so *Stīpanovīn*) — šumarci, oranice. Posvojno-posjedovni pridjev od običnog imena *Stīpān*. Za Dobrinj bi, doduše, danas bilo običnije *Stīpov* (od *Stīpe*, što se više ne osjeća kako hipokoristik), premda ima i nadimaka *Stīpanić*.

759. TŪLOV DOLŌC (s *Tūlova dōlcā*, va *Tūlov dolōc*, va *Tūlovi dōlcī*, s *Tūlovīn dōlcēn*) — dolac. Uz ovaj se posvojno-posjedovni pridjev, koji možda označuje neki nepoznati nadimak, sve do danas sačuvala i imenica, tj. toponomastički apelativ *-dolōc*, na koju se kao atribut oslanja. U Lici se jedno selo zove *Tulove Grede*.

760. TŪLOVA (s *Tūlōv*, va *Tūlova*, va *Tūlovih*, s *Tūlovīmi*) — šume oranice, pašnjaci. Ako je *Tūlov* u prethodnom toponimu nadimak, onda je i ovdje, premda je ovo sasvim drugi teren, a ovdje je izgubio i imenicu na koju se nekad oslanjao. Po ovom obliku naziv ide u red onih imenica koje u nominativu plurala svršavaju na *-a*, kao npr. *Dōlova*.

761. CERŌVĪ (s *Cerōvōga* i zo *Cerōvōga*, va *Cerōvī*, va *Cerōvōn*, s *Cerōvīn*) — šume, oranice. Ovaj određeni pridjev na *-ovi* kojemu osnova dolazi od naziva šumskoga stabla *cēr* (*Quercus cerris*), izgubio je u svijesti Dobrinjaca svojstva pridjeva — oni ga osjećaju samo kao imenicu. Nalazimo ga i na Črnčicevoj ceduljici.

762. BLĀTIŠĆE (z *Blātišća*, na *Blātišće*, na *Blātišći*, s *Blātišcēn*) — omanja nizina s vrtom, barom i brijestovima pred ulazom u selo Polje sa zapadne strane. Imenice s nastavkom *-išće* označuju mjesto gdje je nekad nešto bilo ili se još uvijek nalazi. Tako je i na ovome mjestu bilo blato, koje su putnici ili prolaznici morali zaobilaziti.

763. PÖPOSKĚ (*s Pöposkih, va Pöposkê, va Pöposkih, s Pöposkimi*) — šume. U pridjevu *pöposki* s fizioloških je motiva, tj. zbog teška izgovora, ispalo *v*. Taj se pridjev nekad kao atribut oslanjao na pluralnu imenicu *drmûna*, što znamo iz počeste dobrinjske fraze »*pöposkê drmûna*« (v. br. 749).

764. KLAPIŃOVĚ (*s Klapinovich, va Klapinově, va Klapinovich, s Klapinovimi*) — šume. Pluralni oblik posjedovnoga pridjeva na *-ov* vjerojatno od nadimka, a odnos i se također na mikrotoponomastički apelativ u pluralu — *drmûna*.

765. SVĚTĚ TĚLA (*zo Světih Těl, va Světě Těla, va Světih Tělích, so Světimi Těli*) — šume. Ovaj dvoosnovni toponim sigurno je davni ostatak naziva nekadašnje bratovštine (v. br. 317). Upućujem na tobožnju nepravilnu sročnost u pluralu između pridjeva »*světě*« i imenice »*těla*«. Međutim, svi određeni pridjevi svih triju rodova, imaju u nominativu plurala u atributivnoj službi nastavak *-e*, a u predikativnoj *-i*: *Bûrně bôka, Nově drmûna, Šârě dôčice, Věle křča; Dolně Oblačice, Stâre brâjdi, Věle mĕkôta; Gorňě selâ, Světě Těla* i sl., ali: *bôki su visokĕ, drmûnĕ i drmûna su popâšeni, dôčice su dibokĕ, brâjdi su zôrani, selâ su prazni*.

766. BAČĀNICEV (*z Bačâniceva, va Bačânicev, va Bačânicevi, s Bačânicevin*) — šume. Posjedovni pridjev od prezimena ili nadimka, a vjerojatno se nekad odnosio na imenicu — *drmûn*.

767. PLASĪNA (*s Plasĭni, na Plasĭnu, na Plasĭni, s Plasĭnûn*) — šume. Identičan mikrotoponim smo već imali, ali na drugome mjestu i ono je bio pašnjak, a ovo su šume. Vidi br. 261.

768. PICULĪNOV (*s Piculĭnova, va Piculĭnov, va Piculĭnovi, s Piculĭnovin*) — šume. I opet jedan od bezbrojnih posjedovnih pridjeva, ovaj put od nadimka s malim podrugljivim prizvukom. Nadimak dolazi, naime, od mletačko-talijanskog pridjeva *piccolo*, tj. malen, sitan, pa tako u Dobrinju i najmanji prstić na rukama i nogama zovu *piculĭn*.

769. NĪVICE (*z Nĭvic, va Nĭvice, va Nĭvicah, s Nĭvicami*) — oranice, pašnjaci, šume. O identičnu je toponimu već bilo dovoljno riječi pod br. 242.

770. IVĀŃ (*z(o) Ivâna, va Ivâň, va Ivâni, s Ivâňen*) — šume, oranice, »*mišano*« — kako mi rekoše na terenu. *Ivâň* je stari oblik posvojnog pridjeva s nastavkom *-j*, koji se oslanja neposredno na imeničnu osnovu.

771. KAJÛGA (*s Kajûgi, na Kajûgu, na Kajûgi, s Kajûgûn*) — maslinici, općinski pašnjaci — *komûnada*. Veoma čest mikrotoponomastički apelativ koji zapravo potječe od stare slavenske riječi *kâl* što znači blato (kaljuga, kaljuža). Prema dobrinjskom shvaćanju »*kajûga, kajûžina*« to su zaista blatne kaljuže, dok je *kalĭc* poveća bara za napajanje blaga. Vidi br. 72.

772. GRĀHOVĀ (*z Grâhově, va Grâhovû, va Grâhovôj, s Grâhovûn*) — šume. I ovo je poimeničeni posvojni pridjev, sada odjednom ženskoga roda, pa bi bilo još zanimljivije znati na što se nekad kao atribut oslanjao. Kako je očito, dolazi od riječi *grah* (*Phaseolus vulgaris*), koja se u Dobrinju danas uopće ne govori, nego *fašôl*, ali baš ovaj mikrotoponim govori — prema tome — o svojoj velikoj starini, kao i o tome da je i u Dobrinju prije mletačke dominacije živjela riječ *grah*.

773. PELĪNOVĚ (*s Pelĭnovih, va Pelĭnově, va Pelĭnovih, s Pelĭnovimi*) — šume. Također posvojni pridjev u pluralu ženskoga roda od naziva

biljke *pelin* (*Artemisia absinthium*). Iz Črnčičeve ceduljice, zapravo iz Kirinčičeva odgovora, saznajemo da postoje dva oblika za isti mikrotoponim, tj. *Pelinovē* (pl. ž. r.) i *Pelinovi* (sing. m. r.), i to, kako kaže Kirinčić, pluralni oblik kad se govori općenito o tom terenu, a singularni oblik muškoga roda kad pojedini vlasnik govori od svom »*drmūnū*«, tj. šumi. Tako sam i ja u Katastarskom uredu našao *Pelinove*, a na terenu sam slušao i jedan drugi oblik.

774. ČRNČINOVĀ (š *Črnčinovē*, i zo *Črnčinovē*, va *Črnčinovū*, va *Črnčinovōj*, š *Črnčinovūn* i so *Črnčinovūn*) — šume. Posvojno-posjedovni pridjev ženskoga roda, vjerojatno od nekoga nadimka augmentativno-pejorativnoga prizvuka (*Črnōc* > *Črnčina* > *Črnčinov*, a može biti i *Črnčić* > *Črnčina* > *Črnčinov*!

775. KŪŠ (s *Kūša*, na *Kūš*, na *Kūši*, s *Kūšēn*) — šume. U bogatu obilju naziva prema bilju, evo jednoga i po *kūšu*, tj. kadulji ili žalfiji (*Salfia officinalis*).

776. RĀDOŃIČĪN (z *RādoŃičina*, va *RādoŃičīn*, va *RādoŃičīni*, s *RādoŃičīnīn*) — oranice, lijehe, vrtovi, šumice, »*mīrīni*«, tj. razvaline, ostaci davno napuštene kuće. Toponim je poimeničeni posvojno-posjedovni pridjev od staroga hrvatskog imena Radonja, odnosno njegova hipokoristika Radonjica. Da je takvo ime postojalo imamo dokaz u autorizaciji čuvene dobrinjske tzv. Dragoslavijeve glagoljske isprave od 1. siječnja 1100. u kojoj se kaže: »*Ja Kirin sin Radonin, pisac od komuna Dobrina na to i ovo pisah pravo i verno, molen od Dragoslava i biskupa*«. ²³⁰

777. BIJĪN (z *Bijīna*, va *Bijīn*, va *Bijīni*, s *Bijīnōn*) — oranice, pašnjaci. Ako pokušamo raščlaniti ovaj neobičan i — čini se — rijedak mikrotoponim, dobit ćemo osnovu *bij-* i nastavak *-in*, vjerojatno dakle: bijeli dio nekoga kraja ili terena.

778. BRESTOVIČE (z *Brestović*, na *Brestoviče*, na *Brestovićah*, s *Brestovićami*) — šume, oranice, komunāda — općinski pašnjaci. Supstantivirani pridjev na *-ov* s pluralnim nastavkom *-ice* od naziva šumskoga stabla *brēst*, tj. brijest (*Ulmus campestris*).

779. PŌLI MATĚŠI — vrtovi. *Matěša* je poznati nadimak, a prijedlog *pŏli*, tj. kod, pri, pokazuje da se uz kuću čovjeka koji nosi taj nadimak nalaze ovi vrtovi.

780. PŌLI FRĀNČIŃIĆ — vrtovi, oranice. I *Frānčīnić* je poznati dobrinjski nadimak. Kako se prijedlog *pŏli* (kod, pri) slaže s genitivom, ovdje imamo genitiv plurala.

781. POD MŪRVICŪN; *Pŏli mŭrvicē* — oranice. Nasuprot pluralnim oblicima pod br. 95, ovdje imamo na posve drugom kraju dobrinjskog područja singularni oblik istoga mikrotoponima s prijedlogom *pod*, odnosno *pŏli* i nazive biljke *mŭri*, gen. *mŭrvē*, tj. dudu (*Morus*).

782. POD MOŠŪNI — obradive čestice, vrtovi. Kako se prijedlog *pod* slaže s akuzativom i s instrumentalom, tako imamo i brojne mikrotoponime s prijedlogom *pod* i akuzativnim, odnosno instrumentalnim oblicima, npr: *Pod mŭrvicami*, (95), *Pod Mŭvrōn* (1004), *Pod ũlikvami* (127) itd.,

²³⁰ V. napomenu br. 1.

ali i: *Pod Svētū Jelēnu* (62) *Podrmunīce* (50), *Pod kūce* (11), *Podglābri(će)* (952), *Pod zdēndc* (860), i ovdje *Pod mošūni*. Što se tiče podrijetla i značenja riječi *mošūna*, vidi br. 44.

783. LIŠINA (*z Lišni, va Lišnu, va Lišni, s Lišinūn*) — obradive čestice. Poznata već i česta augmentativna izvedenica od još češćega toponomastičkog apelativa *lihā*, tj. lijeha.

784. STŌGI (*zo Stōgi i zo Stogi, va Stōgi, va Stōgih i va Stogih, so Stōgi*) — ograđeni teren s gumnom, stogovima, mošunom, vrtom. Nekad ih je bilo po nekoliko u svakom selu. Vidi još br. 94 i 285.

785. MIRIŠĆE (*z Mirišća, va Mirišće, va Mirišći, s Mirišćen*) — zapuštena, korovom obrasla razvalina s okolicom. Romanski relikv *murus* > *mir* (= zid) i čakavski nastavak *-išće*.

786. CERŌVĚ (*s Cerŏvih i zo Cerŏvih, (va) Cerŏvĕ, (va) Cerŏvih, s Cerŏvimi i so Cerŏvimi*) — šume, obradive čestice. Isti mikrotoponim imali smo već na drugome mjestu i s drugim naglaskom (v. br. 346). Ovaj se, međutim, spominje već u prvoj dobrinjskoj glagoljskoj ispravi od 1. siječnja 1100.²³¹

787. STENĪVI (*zo Stenīvōga, va Stenīvi, va Stenīvōn, so Stenīvin*) — *komunāde*, šumice, oranice. Poimeničeni određeni pridjev od imenice *stēn*, tj. stijena. Na koju se imenicu kao atribut oslanjao danas je nemoguće znati, jer je već na početku XI stoljeća sam postojao, kako to vidimo iz glagoljske isprave od 1. siječnja 1100.²³²

788. GOJĪL (*z Gojīla, na Gojīl, na Gojīli, s Gojīlōn*) — lokva s okolicom — šumicama i nekoliko oranica te komunādom. S kojega god stajališta ogleđavao ovaj survivalni mikrotoponim, on mi je ostao nejasan. U blizini sela *Sužān*, dakle relativno daleko prema sjeverozapadu dobrinjskoga područja postoji drugi, nešto različit mikrotoponim — *Pod Gojīli* (br. 329). Možda bi se oba toponima mogla dovesti u vezu s nazivom *gūila*, tj. ilovača ili lončarska zemlja, ali — prije svega — ja ne znam jesu li se ikada pravili lonci na ovom području, pa prema tome u Dobrinju ne postoji ni riječ *gūila*, a za gnjiljeti, gnjio Dobrinjci danas kažu *ñilīt, ñil*.

789. KUNTRASĪJE (*s Kuntrasīj, va Kuntrasīje, va Kuntrasījah s Kuntrasījami*) — oranice, pašnjaci, maslinici, šume. Pluralni oblik ženskoga roda, ali dalje od konstatacije da je ovaj mikrotoponim romanskoga podrijetla ne bih mogao ići.

790. POKRĪVENĪ (*s Pokrīvenōga, va Pokrīveni, va Pokrīvenōn, s Pokrīvenin*) — oranice, pašnjaci. Određeni pridjev od naziva biljke *pokrīva*, tj. kopriva, gdje imamo, dakle, metatezu *pokr-* < *kopr-*, ali — budući da Dobrinjci zovu *pokrīva* i travu (*Urtica*) i stablo, tj. koprivić (*Celtis australis*) — ne možemo sa sigurnošću ustvrditi, potječe li naš naziv od koprive — trave ili od koprivića stabla, jer i jednoga i drugoga ima ondje dovoljno.

791. DRAVČĪNI (*z Dravčīn, va Dravčīni, va Dravčīnih, s Dravčīni*) — Po nastavku *-ini* i ostalim oblicima ovoga mikrotoponima lako je zaključiti da je to augmentativna izvedenica u pluralu od nekoga prastaroga survivala

²³¹ V. napomenu br. 1.

²³² Ibid.

kojemu danas više ne znamo ni značenja ni običnog oblika imenice (*drāvōc?*) od koje je nastao augmentativ. Inače se mikrotoponim spominje već u tzv. Pariježićevoj glagoljskoj ispravi od 30. prosinca 1230.²³³

792. DRĄŽICE (*z Drąžic, va Drąžice, va Drąžicah, s Drąžicami*) — oranice, vinogradi. Deminutiv u pluralu ženskoga roda — kao i pod br. 349, ali na drugome kraju.

793. SADIĆ (*zo Sadićā, va Sadić, va Sadići, so Sadićēn*) — oranice, vrtovi. Od mnogobrojnih mikroterena koji nose ovakve nazive, bili oni deminutivni (kao ovaj), normativni, augmentativni, singularni ili pluralni i koji uvijek označuju gospodarsko i poljoprivredno bogatstvo dobrinjskoga područja, usprkos kraškom kraju kojemu geološki pripada, ja sam odabrao samo nekoliko najkarakterističnijih, a sve sam ostale izostavio.

794. KŌKŌRĪN (*s Kŏkŏrina, (va) Kŏkŏrin, (va) Kŏkŏrini, s Kŏkŏrinŏn*) — oranice. Očit posjedovni pridjev ženskoga roda na *-in*, ali se danas više i ne osjeća kao pridjev.

795. DĪMĪN (*z Dĭmiņa, va Dĭmiņ, va Dĭmiņi, s Dĭmiņēn*) — oranice, pašnjaci, vinogradi, Stari posesivni pridjev od nekoga, također staroga, danas u Dobrinju nepoznatoga antroponima. U Istri postoji prezime Diminić.

796. MARKIŽ (*z Markiža i z Markižā, va Markiž, va Markiži i va Markiži, s Markižēn*) — obradive čestice, pašnjaci. Prelazeći preko osnove *mark-*, spotičem se o veoma rijedak i neobičan nastavak *-iž*, ali mogu samo suponirati da bi mogao biti u vezi s mletačkim nastavkom *-ese*.

797. LOVRĒNČEVA (*z Lovrēnčevih, va Lovrēnčeva, va Lovrēnčevih, s Lovrēnčevi*) — šume, obradive čestice. Primarno posjedovni pridjev u pluralu na *-a* od imena *Lovrēnoc* (Laurentius), za koji nastavak ne možemo reći da je srednjega roda, jer u dobrinjskom narječju pridjevi srednjega roda nemaju nastavka *-a*, nego *-i* u predikativnoj, a *-e* u atributivnoj službi. Zato ćemo i ovaj poimeničeni pridjevni oblik morati ubrojiti među »imenice« na *-a* u nominativu plurala.

798. OSIČĪNI (*z Osičĭn, na Osičĭni, na Osičĭnih, s Osičĭni*) — maslinici. Augmentativna izvedenica u pluralu muškoga roda od poznatoga toponomastičkog apelativa *Ōsik* (v. br. 382).

799. KOVĄŠNICA (*s Kovąšnicē, va Kovąšnicu, va Kovąšnici, s Kovąšnicĭm*) — oranice, vrtovi, lijehe. Dio sela *Gostĭnoc*. Naziv potječe otuda što je ondje nekad zaista bila kovačnica (*šn > čn*).

800. ŽĒJNA (*zo Žĕjān, (va) Žĕjna, (va) Žĕjnih, so Žĕjni*) — obradive čestice, lijehe, šumice. Na jugozapadnom dijelu otoka Krka postoji šuma koju krčki Talijani zovu *Le Zaine*, a Hrvati *Žājni*. Kako se u neposrednoj blizini nalazi i teren pod nazivom *Narezĭne*, prof. Skok razrješuje i naziv šume kao: *Nerezine > lerezaine* (disim. *n - n > l - n*, te veljotško *ai* za hrv. *i*) *> lelezaine* (asim. *l - r > l - l*) *> le zaine > Zaine*.²³⁴ *Nerezĭne*, kako već znamo otprije (v. br. 19, 480, 681), isto je što i neobrađena »nerezana« zemlja. Ne ulazim u pravilnost i opravdanost ovoga rješenja navedenoga

²³³ V. napomenu br. 3.

²³⁴ P. Skok, o. c. Archivio glottologico italiano, Vol. XXV/1933, str. 119, r. br. 91.

mikrotoponomama, ali sam za moja *Žejna* skloniji vjerovati pučkoj etimologiji, da su to »*žejna*«, tj. žedna ili drugim opisnim riječima — suha, bezvodna zemlja, onako kao što se i na otoku Visu jedna glavica zove *Žejnō glōvōd*.²³⁵

801. DRMUNĀINA (*z Drmunāini, va Drmunāina, va Drmunāini, s Drmunānūn*) — šuma. Augmentativ muškoga roda od poznatoga i veoma čestoga mikrotoponomastičkog apelativa *drmūn*, o čemu vidi br. 49 i 186.

802. GLAVĪCA (*z Glavīcē, na Glavīcu, na Glavīci, s Glavīcūn*) — šumice, pašnjaci, obradive čestice. Također jedan od neobično čestih morfonima, i to u različitim oblicima od deminutiva, kao što je ovdje, do normativa, augmentativa, pejorativa itd.

803. PANĀDĪN (*s Panādina, va Panādīn, va Panādīni, s Panādīnōn*) maslinici. Nisam mogao ustanoviti značenje ovoga mikrotoponima. Nije li i to možda posvojni pridjev ženskoga roda od nepoznatoga nadimka?

804. VĒLĀ MĒKŌT (*z Vēlē mēkōti, va Vēlū mēkōt, va Vēlōj mēkōti, s Vēlūn mēkōtūn*) — maslinici. Toponim što smo ga već u najrazličitijim oblicima imali. Vidi br. 91, 110, 173, 129, 258, 277, 325, i 326.

805. POŽĀNĀ (*s Požgānē, va Požgānū, va Požgānōj, s Požgānūn*) — šume, oranice, obradive čestice. I ovaj je određeni pridjev ženskoga roda odavna već izgubio svoju atributivnu funkciju te se danas osjeća kao imenica, a znači da je kraj na koji se odnosi bio »*pōžgān*«, tj. popaljen, s kojega razloga to se iz samoga naziva ne može vidjeti, ali vjerojatno je posrijedi pradavno primitivno krčenje. Bilo kako bilo, ovaj je mikrotoponim srodan s imenom slavonskoga grada *Požega*, a jedna uvalica na zapadnoj obali otoka Cresa zove se *Požgāni*.²³⁶

806. LŪŅĒV (*z Lūņēva, va Lūņēv, va Lūņēvi, s Lūņēvīn*) — pašnjaci. Posjedovni pridjev na *-ev*, ali osnova tamna i nepoznata.

807. KJĒNSKĀ (*s Kjēnskē, -Kjēnskū, -Kjēnskōj, s Kjēnskūn*) — *komināda*, manje čestice i maslinici. Poimeničeni određeni pridjev ženskoga roda od naziva šumskoga drva *kjēn* (*Acer campestre*). Je li na ovoj strmoj kosini iza sela *Gostinja*, izloženoj žestokoj velebitskoj buri ikada bilo ikakva većega bilja, napose klenja, tko bi to znao? Danas, osim ono nešto maslina i busena *kiša* ili kadulje što raste između gola stijanja i kamenja, svaki je drugi život zamro od silne bure što ondje nemilice udara s Velebita preko Senja.

808. ŠTĪKLĪN (*zo Štīklīna, va Štīklīn, va Štīklīni, so Štīklīnōn*) — šume. Nisam mogao odgonetnuti podrijetlo ovome nazivu.

809. NĪŽNĪK (*z Nižnīka, va Nižnīk, va Nižnīki, s Nižnīkōn*) — oranice. Usred sela *Gostinja*, iza same crkve, oveća nisko položena plodna polja, oranice, koje su danas omeđane na više većih dijelova, ali su to sigurno nekad bili jedno veće polje, koje je bilo niže od svoje okolice i sigurno, mu otuda i ime — *Niz(vn)-ik* > *Niž(n)-ik*.

810. PŌLI TOŠĀ — oranice, vrtovi. Kako se vidi mikrotoponim se sastoji od prijedloga *poli*, koji ovdje pokazuje odnos položaja, te imenice *tōš*, tj. mlin, odnosno tijesak za masline. Naziv *tōš*, kako u Dobrinju zovu takav tijesak, dolazi od mletačko-talijanske riječi *torchio*.

²³⁵ P. Skok, *Slavenstvo i romanstvo*, str. 195.

²³⁶ Anali Leksikografskog zavoda, Sv. 3, str. 105.

811. ŠIŠKONIN (*zo Šiškočina, - Šiškočin, - Šiškočini, so Šiškočinon*) — šumice. Pučka etimologija hoće da ovaj mikrotoponim dolazi od naziva *šiški* (gen. *šiškovē*), tj. oveća, okrugla tvorevina što je na hrastu izaziva neki nametnik. Ali unatoč pučkoj etimologiji trebalo bi razmisliti, ne dolazi li taj naziv od kakva staroga hrvatskog imena ili nadimka — Šiško, Šiškonja?

812. ORIHOVIŠĆA (*z Orihovišč, v Orihovišća, v Orihoviščih, s Orihovišći*) — oranice, pašnjaci. Tipična čakavska pluralna izvedenica na *-išća*, od imenice *orih*, kako u Dobrinju zovu orah (Juglans regia).

813. VRSA (*z Vrs, va Vrsa, va Vrsih, s Vrsi*) — šume, vinogradi. Pri rješavanju ovoga naoko zamršena ili nejasna mikrotoponima treba prije svega imati na umu poznato već svojstvo čakavskoga, napose dobrinjskoga narječja, da mnoge imenice, bez obzira na rod, imaju u nominativu plurala nastavak *-a*. Ako zatim pretpostavimo da je tzv. druga slavenska palatalizacija (k, g, h > c, z, s) prethodila ovome pluralnom nominativnom obliku, onda ćemo lako zaključiti, da bi nominativ singulara glasio — *vřh*, te da je pluralni oblik *Vřsa* identičan s onim na drugome mjestu koji se zove *Vřha* (v. br. 335) ili — još zornije — s toponimom koji je poznat na otoku Hvaru, a zove se *Vřsi* (vrsi, vrhovi).²³⁷

814. DOLĀC (*z Dōlcā, va Dolōc, va Dōlcī, s Dōlcēn*) — oranica. Po obliku naziv je deminutivna izvedenica od poznatoga i čestoga morfonima *Dōl*, ali treba istaknuti, da Dobrinjci taj deminutiv više ne osjećaju, pa se i onaj najveći *dōl* ponajčešće zove *Dolōc*. Inače je *Dolōc*, kao i njegove izvedenice *Dōlcīc, Dōlcīc, Dōlcīma, Dōlcīma* itd. uvijek vrtača, te označuju konfiguraciju tla.

815. ČRNĀICA (*š Črnīcē i zo Črnīcē, va Črnīcu, va Črnīci, š Črnīcūn i so Črnīcūn*) — oranice, njive. Naziv se odnosi na crnu zemlju za razliku od bijele, crvene, pjeskovite itd.

816. DRMUNĀICE (*z Drmunīc, va Drmunīce, va Drmunīcīh, s Drmunīci*) — šumice, pašnjaci. Kako se baš ovakav toponim nalazi i u neposrednoj blizini grada Dobrinja, a ovaj uza samo selo Gostinjac prema jugoistoku, to je o njemu kao toponimu već bilo riječi, pa treba pogledati što je rečeno pod br. 49.

817. JELENDRĀGA (*z Jelendrāgi, va Jelendrāgu, va Jelendrāgi, s Jelendrāgūn*) — oranice. Očito sraslica kojoj drugi dio — kako već znamo — označuje konfiguraciju tla, dok je prvi dio pridjev od ženskoga imena *ĵēle - ĵelēna*, dakle Jelen-jā, Jelen-ina draga.

818. ILOVĀ (*z Ilovih, va Ilovē, va Ilovih, s Ilovimi*) — oranice, šume, pašnjaci. Postoji i izraz *Za Ilovē*. Toponim je pluralni oblik, a potječe od riječi *ilo*, kako u Dobrinju zovu ilovaču. Potrebno je istaći da na terenu postoje oba oblika, tj. singularni i pluralni, a kako imaju svoja specifična značenja, smatrao sam za potrebno da ih iznesem posebno, ali me na to potakla i Črnčićeva ceduljica, odnosno Kirinčićev odgovor na Črnčićevo pitanje. No najprije da vidimo singularne oblike toga toponima po čemu će se vidjeti zašto sam prije uzeo u obzir pluralni, a onda singularni oblik:

²³⁷ M. Hraste, o. c. str. 352.

819. **ĀLOVĀ** (z *Ālovōga*, va *Ālovi*, va *Ālovōn*, s *Ālovīn*) — isto. Ovo je određeni pridjev muškoga roda koji se nekad kao atribut oslanjao na neku imenicu vjerojatno — *drmun*. Ovdje sam naveo da je pridjev muškoga roda, dok pod br. 818 nisam naveo roda, jer je zanimljiva činjenica, da svaki Dobrinjac misli da je onaj plural ženskoga roda, pa sam tako mislio i ja, a kako vidimo iz ceduljice na str. 154, tako je mislio i dr Črnčić. Zahvaljujući, međutim, odgovoru popa Antona Kirinčića, koji je bio rođeni *Gostinčar*, dakle iz blizine ovoga lokaliteta, vidimo da: »Kad će *Gostinčari* na občinsko (!) kraj *Ilovi*, reče: grem za *Ilove*, a svoj *drmun* zove: *Ilovi*, -oga, -omu itd.« Kako su svi padežni oblici u pluralu u dobrinjskom narječju jednaki za muški i ženski rod, lako se moglo uzeti da je ono *Ālovē* ženski rod, pogotovo još i zato što je pojam u osnovi vezan za — zemlju. U vezi s ovim mikrotoponomom može se još napomenuti da se jedan otočić na jugu Lošinja zove *Ālovik*, a jedna rijeka (pritok Lonje) u Slavoniji nosi ime *Ilova*.

820. **VLAŠKĀ** (z *Vlašōga*, na *Vlašō*, na *Vlašōn*, s *Vlašīn*) — djelomično isto što i *Ālovē*. Uglavnom brežuljasta »*komunāda*«, tj. općinski pašnjaci. Čuje se i *Za Vlaški*, a tako je ovaj toponim zapisao i prof. Skok.²³⁸ To je granica između dobrinjske i vrbničke općine, kako kaže i Kirinčić na Črnčićevoj ceduljici, ali mislim da nije baš točno da je »*vrbanski* = *vlaški* = *tuđji posjed*«, jer bismo onda »*vlaški*« u tom smislu imali okolo naokolo dobrinjskoga područja, nego smo i ovdje na davnim tragovima velebitskih Vlaha, što su ih Frankopani naseljivali na otoku Krku (v. br. 188).

821. **HUDĀNOV** (s *Hudānova*, va *Hudānov*, va *Hudānovi*, s *Hudānovīn*) — šume. Posjedovni pridjev vjerojatno od nadimka *Hudān*, tj. *hūd*, zao čovjek. Zlu djetetu Dobrinjci će i danas reći — *hudān*! I ovaj se atributivni naziv nekad oslanjao po svojoj prilici na imenicu *drmun*.

822. **ZLĀKOV** (z *Zlākova*, va *Zlākov*, va *Zlākovi*, s *Zlākovīn*) — oranice, šume. Također posvojni neodređeni pridjev, ovdje od naziva biljke *zlāk*, tj. slak (*Convolvulus arvensis*).

823. **UKLĀD** (z *Ūklāda*, v *Ūklād*, v *Ūklādi*, s *Ūklādōn*) — šume. S jezičnoga stajališta naziv je identičan s toponimom *Oklād* (br. 270), a поблиže o njegovu podrijetlu vidi pod br. 113.

824. **LINDRĀŽE** (z *Lindrāž*, na *Lindrāže*, na *Lindrāžah*, s *Lindrāžami*) — pašnjaci, šume. Toponim je pluralni oblik ženskoga roda u kojem u prvoj polovici nisam mogao otkriti značenja, ako nije, možda, u tankoj vezi s riječju *lin*, kako Dobrinjci zovu samo olupine krumpira. Kaže se i *olīnīt kompīr*. U drugoj se polovici krije pojam drage, te prema tome označuje konfiguraciju terena.

825. **KOŠKOBĀLA** (s *Koškobāli*, na *Koškobālu*, na *Koškobāli*, s *Koškobālin*) — oranice. Pučka etimologija hoće svakako da je to složenica od riječi *kōš*, tj. velika, golema košara u obliku pravokutnika, u kojoj seljaci na kolima voze zemlju, pijesak, gnoj i sl. te riječi *kobāla*, koja se relativno često javlja u hrvatskoj toponimiji. I ja bih se bez oklijevanja priklonio ovom tumačenju, ma koliko pučka etimologija bila počesto naivna, da ne postoje toponomastički nazivi kao što su *Skočvuk*, *Skočidjevojka*, a u Velebitskom

²³⁸ P. Skok, o. c. Archivio glottologico italiano, Vol. XXXIX/1937, str. 118, r. br. 187.

kanalu imamo čak uvalu i rt koji se zove *Skočkobila*,^{238a} a to je — kako se vidi — veoma nalik na naš toponim. U sklopu čitave ove riječi, odnosno sraslice, s obzirom na ono što je rečeno o pučkoj etimologiji ovoga mikrotoponima, glas *s* na početku riječi lako se mogao izgubiti, a za skup *čċk* znamo već otprije da u dobrinjskom narječju prelazi u *šk* (*Uška*, *Puške drmuna* ili npr. *máška*, *káška* i sl.). Bilo jedno ili drugo — u oba slučaja mikrotoponim je metafora.

826. DRAGONĀN (*z* *DragonĀnā*, *va* *DragonĀn*, *va* *DragonĀnĭ*, *s* *DragonĀnĭnĭn*) — šume, oranice. I u ovom neodređenom posjedovnom pridjevu, koji danas Dobrinjci osjećaju kao imenicu, a ne kao pridjev, krije se prastaro hrvatsko ime Dragonja. Naziv je, dakle, toponomastički antroponim.

827. STRIŽĚV (*zo* *StrižĚva*, *va* *StrižĚv*, *va* *StrižĚvi*, *so* *StrižĚvĭn*) — pašnjaci, šume. Da me ne bi zavela pučka etimologija, prema kojoj su se »*tāmo nigda ōvce strĭgli*«, ja sam se ogledao za drugim nekim toponimima, koji su ne samo nalik jedan na drugi, nego su, bez sumnje, i istoga korijena ili podrijetla. To su *Strižna*, mala uvala na Dugom otoku koji pripada zadarskom otočkom skupu, zatim *Strižĭnak*, mali otočić u sklopu Kornatskih otoka i najzad brežuljak na otoku Cresu, južno od mjesta Predošćice, zvan *Strgānec*, a zove se tako (*Stargāonac*, *Sterganec*) naselje, uvala i rt na sjeveru otoka Cres²³⁹ na koje nazive napose upozoravam, s obzirom na njihovu vezu s pojavama koje ću sada iznijeti.

Oslanjajući se na Vladimira Mažuranića,²⁴⁰ prof. Skok kaže da je »*pridjev Strižna izveden od imenice strĕga „straža“*« te dodaje: »*Ovamo možda ide i ime brda Strganac na Cresu*«. ²⁴¹ S obzirom na to da je prof. Skok ovdje upotrijebio riječ »*možda*«, ja bih još dodao ovo:

Dobrinjci ne poznaju riječi krijes (kres, kris), premda su i oni nekad »*kresāli*« iskre iz drva, kasnije iz šibica da zapale vatru, a znali su katkada, pa znaju i danas štogod jedan drugome »*v ōči skresāt*«, ali kresa ili krijesa nisu poznavali, nego su sve do nedavna »na Ivānju« i »na Petřovu« palili »*strgāĭna*«. Dakle krijes se u Dobrinju i na dobrinjskom području zove samo — *strgāĭna*! I sve što je u našoj domovini vezano za folklorni običaj paljenja krijesa, to je u Dobrinju vezano uz običaj paljenja — *strgāĭnē*. A što onda prvotno znači i otkuda dolazi riječ *strgāĭna*? Da odgovorimo na to pitanje, pomoći će nam tzv. likvidna metateza, tj. pojava da glasovi **or*, **ol* i **er*, **el*, kad se nađu pred suglasnikom, prelaze u **ra*, **la* i **re*, **le*. Ovdje nam zasada dolazi u obzir samo **or*, tj.

* stor(g)- > stra-

kao:

* gordĭ (ruski gŏrod) > grād;

* korva (ruski korŏva) > krāva;

* storgĭa (ruski storŏža) > strāža > strāža

^{238a} Pomorska enciklopedija; Knj. IV, str. 262, 263.

²³⁹ Anali Leksikografskog zavoda, Sv. III, Zagreb, 1956.

²⁴⁰ V. Mažuranić, Prinosi za hrvatski pravno-povjesni rječnik, str. 1378.

²⁴¹ P. Skok, Slavenstvo i romanstvo, str. 133.

Sadržajne ili smisaone veze između straže i krijesa nisu daleke. Na mjestima gdje su se držale straže, odvajkada su se palili i kresovi u različite svrhe, pa je pojam stražarenja lako mogao prijeći i na krijes. *Strganec* je, dakle, mjesto gdje su se održavale straže i palili kresovi, a tako će biti i s mjestima *Strižna*, *Strižnak* i — *Strižev*! Što se tiče naziva *Striževā*, vidi što je rečeno uz toponim *Ālovē* (br. 818).

828. POJĀČA (*s PojĀč*, - *PojĀča*, - *PojĀčih*, *s PojĀči*) — oranice, obradive čestice, nekad vinogradi. Deminutivna izvedenica u pluralu srednjega roda od čestoga toponomastičkog apelativa *pĀje* (polje). To su omanja, ponešto koso položena polja na različitim neznatnim razinama, tako da zaista odaju izrazitu sliku tla, kojemu ime daju. Jednak je mikrotoponim i *Pōjca*, identična su im *PojĀča* u Vrbniku,²⁴² a istoga su podrijetla kao i naziv naselja *Poljica* na zapadnom dijelu otoka Krka, *Pojicā*, sela na otoku Hvaru, pa i *Poljica*, historijska starohrvatska župa u Dalmaciji.

829. CĀNGOV (*zo Cāngova*, *va Cāngov*, *va Cāngovi*, *s(o) Cāngovīn*) — šume, oranice, vinogradi. Očit posvojno-posjedovni pridjev koji se odnosi na neko nepoznato prezime ili nadimak.

830. MANDRIČ (*z Mandriča*, *va Mandrič*, *va Mandriči*, *s Mandričēn*) — pašnjaci, šumice. Znamo da je gotovo na čitavu našem primorskom području, pa tako i u Dobrinju, *mandrič* manja, često ograđena luka za male čamce, ali — premda se u Vrbniku takva mala luka zove *Mandrič*,²⁴³ ipak ne znam što bih s ovim gostinčarskim *Mandričēn*, jer je čudan takav naziv ovako daleko od mora. A nije li on, možda, u vezi sa sličnim toponimima na otoku Pagu, kao što su *Māndre*, *Māndrije*, za koje prof. Skok kaže da potječu od grčke riječi, koja »odgovara našem pastirskom stamu.«²⁴⁴

831. KALIČ (*s Kalīča*, *na Kalīci*, *na Kalīci*, *s Kalīčēn*) — lokva, nekoliko obradivih čestica, *komunāda*. Sve što je potrebno reći o samom toponimu, rečeno je već pod br. 72. Moglo bi se tek dodati, da je lokva dala ime svojoj široj okolici.

832. KOCIJĀNOV (*s Kocijānova*, *va Kocijānov*, *va Kocijānovi*, *s Kocijānovin*) — oranice. Očit posjedovni pridjev od prezimena ili nadimka, koga danas više u Dobrinju vjerojatno nema, ali da je postojao vidimo iz jedne glagoljske isprave od 25. »ijulija« 1630. u kojoj čovjek toga prezimena fungira kao svjedok na jednom kupoprodajnom ugovoru.^{244a}

833. DĀCJAROV (*z Dācjarova*, *va Dācjarov*, *va Dācjarovi*, *s Dācjarovīn*) — šume, pašnjaci. Također posjedovni pridjev od nadimka *Dacijēr*, što prema talijansko-mletačkome *daziere* znači carinik.

834. ZADĀCJAROV (*zo Zadācjarova*, - *Zadācjarov*, - *Zadācjarovi*, *so Zadācjarovīn*) — Prefiksalna složenica od prijedloga *za* — i prethodnoga toponima. Prof. Skok u svom djelu *Studi toponomastici sull' isola di Veglia* navodi ovaj mikrotoponim kao *Zadācjarov Vīlāški*²⁴⁵ Ja ovoga drugog dijela nisam više našao na terenu, a čudan je i naglasak na prvome dijelu, jer bi se očekivao na posljednjem slogu.

²⁴² I. Žic, o. c. str. 235.

²⁴³ Ibid. str. 234.

²⁴⁴ P. Skok. o. c. str. 71 i 77.

^{244a} I. Jelenović, o. c. str. 258.

²⁴⁵ Archivio glottologico ital. Vol. XXIX/1937, str. 118, r. br. 187.

835. MAGRIŽĚV (*z Magriževa, va Magrižev, va Magriževi, s Magriževin*) — pašnjaci. Ne može biti drugo, nego neodređeni posvojni pridjev od imenice *magriž*, tj. smilje (*Helichrysum italicum*), biljke kojom otok Krk, a napose Dobrinj obiluje.

836. KŪCINI (*s Kūcin, na Kūcini, na Kūcinah, s Kūcinami*) — šumice, pašnjaci, razvaline. Po razvalinama koje su terenu dale ime, može se zaključiti da je toponim relativno recentnijeg karaktera.

837. BRŠNIČEVĀ (*z Bršničevē, va Bršničevōū, va Bršničevōj, s Bršničevūm*) — obradive čestice, šumice. Premda nisam mogao ustanoviti podrijetlo ovome nazivu, ipak je očito da je to posvojni pridjev ženskoga roda, koji je nekad kao atribut bio u vezi s nekom, danas nepoznatom imenicom.

838. MARKUNIČEV (*z Markuničeva, va Markuničev, va Markuničevi, s Markuničevin*) — šume, obradive čestice. *Markunič* je vjerojatno nekad bio nadimak vlasnika ovih šuma i čestica. Što se toga tiče, vidi još toponime *Markūm* i *Markuniče* pod br. 915 i 943.

839. PLĀS (*s Plāš, na Plās, na Plāši, s Plāsūm*) — travnjak. Kako je već rečeno, *plās* označuje svaku manju ili veću ravnicu obraštenu travom, premda je u davnini *plās* značila njivu. Zato je *Plās* u različitim oblicima — kao normativ, augmentativ, u singularu ili pluralu — gotovo bi se moglo reći bezbrojan mikrotoponim na dobrinjskom području.

840. ŠTĪFĀN (*zo Štīfāna, va Štīfān, va Štīfāni, so Štīfānen*) — pašnjaci, šumarci. Stari pridjevski oblik s nastavkom *-j* koji se veže na ime Štīfan < Stephanus. Starina ovog mikrotoponima ističe se i po tome što Dobrinj ni čitavo njegovo područje ne poznaju ove varijante imena, ali je zato veoma česta varijanta *Štīpe* (rijetko *Štīpān*) a po toj je varijanti čest i nadimak *Štīpanić*. Treba, međutim, reći i to da žensko ime od ove osnove glasi samo *Štef-ānija, Štef-ica*.

841. MEKOTIČA (*z Mekočičē, - Mekočiču, - Mekočiči, s Mekočičūm*) — šumice, pašnjaci. Znamo već otprije da je *mēkōt, mekočica* (deminutiv) mekana, obradiva zemlja. To se vidi i po slici i obliku tla i ovih šumaraka i pašnjaka, premda su već obrašteni travom, grmljem, pa i povelikim hrastovim, jasenovim i grabovim stablima.

842. MATIČEV (*z Matičeva, va Matičev, va Matičevi, s Matičevin*) — šume. Moglo bi se pretpostaviti da je ovdje posrijedi prvotni posesivni pridjev *Matič* (tj. s nastavkom *-jv*), kojemu je naknadno prionuo drugi posesivni nastavak *-ev*.

843. HVĀČ (*zo Hvāčā, va Hvāč, va Hvāči, s Hvāčēn*) — šuma, pašnjak. Survival nejasna podrijetla i značenja. Danas šuma, odnosno pašnjak, poznat po tome što su se ondje zimi palile vapnenice, a ljeti gonili volovi, ne bi li se ondje odmorili i utovili.

844. POTŌKA (*s Potōk, - Potōka, - Potōcih, s Potōci*) — dugodolina, potok s brojnim manjim pritocima, oranice, vinogradi, šume, pašnjaci. Tipičan dobrinjski nominativ plurala na *-a*. Druga je karakteristika ovoga mikrotoponima što se uza nj uz glagole kretanja, tj. na pitanje kamo? (akuzativ) ili na pitanje gdje? (lokativ) ne upotrebljava prijedlog *va*.

845. ČELŮ (*š Čelã ili zo Čelã, va Čelð, va Čeli, š Čelôn*) — kršovita strmina, zapravo istočna strana prethodne dugodoline, šumarci, pašnjaci. Naziv je česta metafora u hrvatskoj toponomastici, pa ga, među ostalim, nalazimo i na otoku Hvaru.²⁴⁶

846. ČELÏNO (*š Čelini i zo Čelini, va Čelino, va Čelimi, š Čelinün i so Člinün*) — isto. Augmentativna izvedenica od prethodnoga mikrotoponima. U vezi s ovim toponimom čuje se počesto i *Na dnð Čelini* i *Na vřh Čelini*.

847. RĀSĪKI (*z Rāsik, va Rāsiki, va Rāsikah, s Rāsikami*) — šume. Toponim je imenica ženskoga roda u pluralu. Glas *i* u drugom slogu refleks je *ě*. Riječ je, dakle, potekla od glagola *rašič*, te bi — prema tome — značila isto što i štokavska *rasjekline*, a označuje sliku tla.

848. BŎKI (*z Bðki, va Bðki, va Bðkih, s Bðki*) — šume. Plural od veoma čestoga toponomastičkog apelativa *bðk*, tj. strmina. To je, dakle, metafora, što u ovom slučaju znači ujedno i morfonim.

849. BŎKA (*z Bðki, va Bðka, va Bðkih, s Boki*) — šume, pašnjaci. O ovom se mikrotoponimu može reći isto što i o prethodnom, s time da ovaj ima u nominativu plurala nastavak *-a*, o čemu je već više puta bilo govora.

850. SKĀKĀVICA (*zo Skākāvicē, na Skākāvicu, na Skākāvici, so Skākāvicün*) — vodopad i okolica. Kako na središnjem potoku (v. br. 844) što teče od sjevera prema jugu postoje dva vodopada, prvi, manji zove se *Goriñã Skākāvica*, a drugi veći — *Dolñã Skākāvica*. Toponim je sam po sebi jasan te mu ne treba tumačenja.

851. ŠKRĪLI (*zo Škril, na Šrili, na Šrilah i na Šrilah, so Šriliãmi*) — manji, veoma stjenoviti dio mikrotoponima Čelð, odnosno Čelino (v. br. 845 i 846). Plurale tantum od opće imenice *škril*, koja pripada *i*-osnovama, a znači kamena ploča ili ravna stijena. S obzirom na konfiguraciju terena, kao što imamo *Na dnð Čelini* i *Na vřh Čelini*, tako imamo i *Na dnð Škril* i *Na vřh Škril*.

852. GLŎGI (*z Glõgi, va Glðgi, va Glðgih, s Glõgi*) — šume. Isti smo naziv imali već na drugom kraju (v. br. 464).

853. ŠTRĀKOV VŘH (*zo Štrkova vřhã, va Štrkov vřh, na Štrkovõn vřhi, so Štrkovin vřhõn*) — pašnjaci, šumice. Dvoosnovni mikrotoponim u kojemu je prvi dio posvojno-posjedovni pridjev nekoga danas nepoznatoga nadimka, ako možda nije daleki predšasnik današnjeg čestog prezimena Strčić, a drugi poznati i veoma česti toponomastički morfonim.

854. SKRĀJNĪ (*zo Skrājnõga, va Skrājni, va Srkājnõn, so Skrājnin*) — pustoline, pašnjaci. Jasan određeni pridjev, koji je kao atribut odavna već izgubio imenicu kojoj je nekad pripadao, te se danas osjeća kao samostalna imenica. Toponim se nalazi i na Črnčićevoj ceduljici (v. str. 154, br. 4, drugi stupac).

855. DRĀŽINI (*s Drāžin, va Drāžini, va Drāžinah, s Drāžinami*) — šume. Kako se na posve drugom kraju dobrinjskoga područja nalazi identičan toponim, vidi što je o njemu rečeno pod br. 137.

²⁴⁶ M. Hraste, o. c. str. 366 i 368.

856. ŠVĀGALICINO SELŌ (zo Švāgaličina selā, va Švāgaličino selō, va Švāgaličinōn selī, so Švāgaličinin selōn) — pašnjaci. Još jednom dvoosnovni mikrotoponim koji se sastoji od posjedovnog pridjeva Švāgaličīn, a ovaj od danas nepoznatoga nadimka Švāgalica, i od poznatoga i čestoga toponomastičkog apelinata selō. Kako smo, međutim, već više puta imali takav dvoosnovni toponim, u kojemu je prvi dio posvojno-posjedovni pridjev od nekoga imena, prezimena ili nadimka, a drugi od apelinata selo, (br. 220, 525, 739 i 961), treba vidjeti što to zapravo znači. U glagoljskoj ispravi, zapravo u oporuci neke Agnije, udove pok. Jurja Tanića od 30. V 1631. kaže se, među ostalim, i ovo: »Paki reče Agnija, da imaju noj činiti vsim redovnikom obeda dva, a da imaju nim paričivat na mojem seli!«²⁴⁷ Još je to jasnije navedeno u »Tīštamentu popa Ĵurja Fugošića« od 14. pervara« 1645. pisanu također glagoljicom, gdje se kaže: »Pušćam li rečenomu zgora Franiću moje selo v Karničkih i vse, ča sela pristoji, ča su zemle i brajdi i varti i vse, ča se ondi najde, ča je moje.«²⁴⁸ Imućniji su, naime, seljaci na svojim udaljenijim imanjima imali i svoje kuće, u kojima je obično stanovalo pomoćno osoblje, pa — ukoliko se ono s vremenom proširilo — od ovoga specifičnoga »sela« nastalo je pravo naselje — selo.

857. PŌLI PŌKLŌNCA (pŏklŏnoc) — kapeličica »vosrid Pojīč« (v. br. 828) uz put što vodi iz Dobrinja u Vrbnik. Poblīže o nazivu pŏklŏnoc vidi pod br. 235).

858. DŪPJJA (z Dŭpjī, na Dŭpja, na Dŭpjīh, s Dŭpji) — komunāda, općinski pašnjak. Posrijedi je očito pluralni oblik na -a, dok j u drugom slogu odgovara štokavskom ĵ. Riječ bi, dakle, bila srodna sa štokavskom dŭplje, ali ona današnjem čakavskom jezičnom osjećaju ne odgovara, pa je ljudi kao nadžitak i ne razumiju, a prevladala je druga sinonimna riječ -škŭja (škulja).

859. KĀRLOV DŌL (s ili zo Kārlova dŏlā, va Kārlov dŏl, va Kārlovŏn dŏlī, s Kārlovīn dŏlŏn) — pašnjaci. Ovaj dvočlani naziv sigurno je recentniji, jer je ime Karlo novija naplavina za domaće, starohrvatsko Dragoslav - -Dragonja.

860. ZDĒNŌC (zo Zdĕncā, na Zdĕnĕc, na Zdĕncī, so Zdĕncĕn; Pod Zdĕnĕc; Pŏli Zdĕncā) — obradive čestice. Ako je bara, obično nešto uža i dublja, bila obgrađena i ograđena kamenjem, tako da su se vodom iz nje mogli služiti ljudi, onda se to zvalo zdĕnĕc. Mikrotoponim se spominje već u tzv. Dragoslavljevoj glagoljskoj ispravi od 1. »jenara« 1100.²⁴⁹

861. ZDĒNČĪC (zo Zdĕnčīća, na Zdĕnčīc, na Zdĕnčīcī, so Zdĕnčīcĕn) — šume, obradive čestice. Ovome deminutivu ne treba poblīžega tumačenja.

862. VRETENĪCA (z Vretenīcĕ, na Vretenīcu, na Vretenīci, s Vretenīcīn) — izvor s užom šumovitom okolicom. Voda curi ispod velike stijene tankim curkom te se stječe dojam kao da se vrti poput vretena. Otuda joj valjda i ime. Među domaćim stanovništvom vrelo je veoma popularno, jer se smatra da je ta izvor-voda zdrava, a i ima zaista neki osobit, ali jedva

²⁴⁷ I. Jelenović, o. c. str. 258.

²⁴⁸ Idem, str. 262.

²⁴⁹ V. napomenu br. 1.

primjetljiv drukčiji okus od obične vode kišnice. Austrijska je vlast nekako potkraj prošloga stoljeća dala kemijski ispitati sastav vode te se navodno našlo da u njoj ima zaista nešto elemenata koji bi mogli biti od koristi ljudskom zdravlju,²⁵⁰ a 1925. ponovno je u Kemijskom odjelu Higijenskog zavoda u Zagrebu provedena analiza te vode, pa se pokazalo, da je procenat mineralnih soli normalan, ali da je radioaktivnost vode ipak nešto povećana.²⁵¹

863. GÜRLIĆ (*z Gûrlića, va Gûrlić, va Gûrlići, s Gûrlićen*) — šuma. *Gûrli* je u dobrinjskom narječju limeni žlijeb oko kućnoga krova. Prema tome bi ovo bila deminutivna izvedenica, samo je nejasno kako je od imenice ženskoga roda nastao deminutiv muškoga roda!

864. DRĚNA (*z Drĕni, va Drĕna, va Drĕnih, s Drĕni*) — šumarci. Nominativ plurala na *-a* od imenice muškoga roda *drĕn* (Cornus mas).

865. PŔNIČAJ (*s PŔničaja, va PŔničaj, va PŔničaji, s PŔničajĕn*) — obradive čestice, pašnjaci. Usprkos kombinaciji, da bi *o* u prvom slogu moglo biti dobrinjski refleks praslavenskoga vokalnog *!* (*pŔn* < *pŕn*, *pŔnica* < *pŕnica*), ipak nisam mogao doći do značenja ovoga naziva, koji se spominje već 30. prosinca 1230. u Pariježićevoj glagoljskoj ispravi od gradnji crkvice sv. Jurja kod sela Krasa.²⁵²

866. METLIŠKI (*z Metliškŕga, va Metliški, va Metliškŕn, s Metliškin*) — pašnjaci, obradive čestice. Određeni pridjev od imenice *metliĕna* ili *metliĕca*, kako u Dobrinju zovu jednu vrstu vrijesa (*Erica*).

867. HRBŪJA (*s Hrbŭjĕ, va Hrbŭju, va Hrbŭji, s Hrbŭjŭn*) — šume, pašnjaci. Glas *j* stoji ovdje na mjestu štokavskoga *!*. Nastavak *-uja* (*-ulja*) nadovezuje se uglavnom na imeniĕke osnove, a katkada i izravno na korijen, pa mi se sve ĕini, da se i ovdje krije korijen koji imamo i u rijeĕi *hrb-ŕt* (gen. *hrpŕtĕ* (*hrbat*)). Toponim bi u tom sluĕaju bio metafora, koja pokazuje konfiguraciju terena. Treba napomenuti da se i ovaj mikrotoponim prema ondašnjem izgovoru *Herbula* navodi u spomenutoj Pariježićevoj ispravi od 30. prosinca 1230.²⁵³

868. HRBŪJICA (*s Hrbŭjicĕ, va Hrbŭjicu, va Hrbŭjici, s Hrbŭjicŭn*) — šume, pašnjaci. Deminutivna izvedenica od prethodnoga mikrotoponima.

869. BĀROV KĀL (*z BĀrova kĀla i kĀlĕ, va BĀrov kĀl, va BĀrovŕn kĀli i kĀlĕ, s BĀrovŕn kĀlŕn*) — lokva s okolnim oranicama i šumicama. Dvoosnovni mikrotoponim koji se sastoji od posjedovnog pridjeva *BĀrov* (*BĀre* hipokoristik od *BĀrtŕl*) i toponomastiĕkog apelativa *kĀl*, o ĕemu vidi ŕto je reĕeno pod br. 72.

870. OSIŠĆA (*z Ősišć, na Osišća, na Osišćih, s Ősišći*) — pašnjaci. Koliko god bilo hipotetiĕno, ipak mi se ĕini najvjerojatnije da je ovaj pluralni oblik na *-a* deminutivna izvedenica od poznatoga i raširenoga toponomastiĕkog apelativa — *Ősik* (v. br. 382). Kao ŕto imamo augmentativnu izvedenicu *Osiĕimi* (br. 798), tako bismo mogli i ovdje imati i deminutivnu \times *Osiĕci* > \times *Osišci* > \times *Osišca* > *Osišća*. Potrebno je i tu napomenuti da se i ovaj mikro-

²⁵⁰ Giambattista Cubich, *Notizie naturali e storiche sull' isola di Veglia, Trieste 1874/75*; sv. I i II, str. 58/59.

²⁵¹ O. Trausmiler, *Malaria na otoku Krku, Sušak, 1927, str. 27.*

²⁵² V. napomenu br. 3.

²⁵³ Ibidem.

toponim spominje već god. 1230.²⁵⁴ Da je postojao i toponim *Ōsici*, a možda i *Ōsiki*, tj. pluralni oblik od *Ōsik*, svjedoči nam jedna glagoljska notarska isprava iz XVII stoljeća gdje nalazimo rečenicu: »*del zemle na Osicih.*«²⁵⁵

871. ČRNICA (*š Črnice i zo Črnice, va Črnicu, va Črnici, š Črnícūn i so Črnícūn*) — šume, pašnjaci. U nazivu, koji označuje vrstu zemlje, tj. crnicu, vidimo stari čakavski elemenat u skupu *čr* prema novijem štokavskom *cr*, a ujedno vidimo i redovitu pojavu da se u dobrinjskom narječju prijedlog s ispred palatala *č* asimilira i postaje *š*.

872. HŪDĪ DRMUNIČ (*s Hūdōga drmunīća i zo Hūdōga drmunīća, va Hūdī drmunīć, va Hūdōn drmunīći, s Hūdīn drmunīčēn*) — šume. Od ovoga nam je dvočlanoga mikrotoponima drugi dio već poznat (v. br. 49), ali zašto je taj drmunīć *hūd*, tj. zao, ne bih znao reći.

873. RĀKOVĪK (*z Rākovika, na Rākovik, na Rākoviki, s Rākovikōn*) — potok i okolica s oranicama i vinogradima. Sudeći po nazivu, potok je nekada sigurno obilovao rakovima, kojima danas više nema ni traga, osim u toponimu, a taj je veoma star, jer se spominje već god. 1230.²⁵⁶

874. ROVOŽNĪK (*z Rovōznika, na Rovōznik, na Rovōzniki, s Rōvoznikōn*) — izvor, oveća bara, odnosno lokva, obradive čestice, oranice, vinogradi. Ako toponimi s nastavkom *-ik* znače da je mjesto na koje se odnose bogato onim što im osnova označuje, onda ovaj mikrotoponim s pravom nosi svoje ime, jer bara, a pomalo i okolica obiluje *rōgozōm* ili *rovōzōn*, kako Dobrinjci zovu *rōgoz* (*Scirpus palustris*). U glagoljskoj ispravi također iz koptjalne knjige obitelji Tanić iz XVII stoljeća kaže se, među ostalim »*kadi se zove na Rovoznicu*«,²⁵⁷ a to se odnosi na ovaj mikrotoponim.

875. VRBŌNSKŌ PŌJE (*z Vrbōnskōga pōja, — Vrbōnskō pōje, — Vrbōnskōn pōji, s Vrbōnskīn pōjēn*) — velika dugodolina, zapravo veliko polje blizu Vrbnika, otuda i pridjev *vrbōnski* (*vērbēnski, vrbānski*). Bogati vinogradi, plodne oranice i vrtovi.

876. PĀPRATA, rjeđe PĀPRTA (*s Pāprāt, na Pāprata, Pāprta, na Pāpratah, Pāprtah, s Pāprati, Pāprti*) — dio sela *Resikē*, vrtovi, vinogradi, trešnjici. I ovdje imamo pluralni oblik na *-a* premda je imenica od koje naziv potječe ženskoga roda — *pāprat*, gen. *pāprati* (*Aspidium filix mas*).

877. BISĀGI (*z Bisāg, va Bisāgi, va Bisāgah, s Bisāgami*) — oranice, obradive čestice, vinogradi, komunāda. Pluralni oblik ženskoga roda koji zapravo označuje posebnu vrstu dvostruke, ponešto kraće vreće, koja se otvara i puni u sredini, pa se nosi tako da se prebaci preko ramena te jedna polovica visi na prsima, a druga na leđima ili se prebacuje konju, odnosno magarcu preko leđa tako da jedna polovica visi s jedne, a druga s druge strane. *Bisāgi* su plurale tantum, jer bi *bisāga* ili točnije *bisāžnica*, označivala samo jednu polovicu tobožnje »vreće«. Riječ je veljotski relikv — *bisūog* (tal. *bissacie*). Toponim je, dakle, metafora.

878. MĪRCA (*z Mīrāc, na Mīrca, na Mīrcīh, s Mīrci*) — oranice, vinogradi, trešnjici. Deminutivna izvedenica u tipičnom pluralu na *-a*, koja potječe

²⁵⁴ Ibidem.

²⁵⁵ R. Strohal, o. c., Vjesnik kr. hrvat.-slav.-dalmat. zemalj. arhiva, XII/1910, str. 107 — 121.

²⁵⁶ V. napomenu br. 3.

²⁵⁷ R. Strohal, Ibidem.

od imenice romanskoga podrijetla: murus > mir = zid, o čemu vidi još što je rečeno pod br. 119 i 785. I na ovaj se mikrotoponim kao na izraziti romanizam osvrće prof. Skok u svome djelu: *Studi toponomastici sull' isola di Veglia*.²⁵⁸

(Toponimi pod br. 873, 874, 875, 876, 877 i 878 pripadaju općini Vrbnik, odnosno selu *Resiki* (*Riški*), ali kako mnogi Dobrinjci, a napose Gostinčari, imaju ondje svoje oranice, polja i vinograde, ti se nazivi često spominju.)

879. KŌŠĀVICA (*s Kōšāvīcē, va Kōšāvīcu, va Kōšāvīci, s Kōšāvīcūn*) — pašnjaci. Da je ovaj mikrotoponim hrvatskoga podrijetla, to je očito, ali mu ipak nisam uspio naći značenja. Imali smo ga već, ali na drugom kraju dobrinjskog područja (v. br. 41).

880. PAVŪTNĒ (*s Pavŭtnīh, va Pavŭtnē, va Pavŭtnīh, s Pavŭtnīmi*) — pašnjaci, šumice. Smatram da neću pogriješiti ako ovaj pluralni oblik određenoga pridjeva muškoga roda povežem s biljkom *pāvīt, pāvītina* (Clematis vitalba). Možda se nekad kao atribut oslanjao na imenicu *drmnā* (n. pl.) U Vrbniku postoji isti naziv, ali u muškome rodu — *Pavutni*.²⁵⁹

881. ŌSKRUŠVENĪ (*z Ōskrušvenōga, na Ōskrušveni, na Ōskrušvenōn, s Ōskrušvenīn*) — oranice, lijehe, maslinici, šumice, *komunāda*. Jasno je da ovaj određeni pridjev dolazi od naziva vočke *oskoruša* (*Sorbus domestica*), koju u Dobrinju zovu *škrusi*, gen. *škrusve*. Prema tome, sigurno se i oblik *Uskrušav* (gen. pl. od Uskrušvi — Oskrušvi, kao Ograda: Ugrada, Obrov: Ubrov i sl.) u Dragoslavljevoj glagoljskoj ispravi od 1. siječnja 1100.²⁶⁰ odnosi na *Ōskrušveni*, tj. na ovaj mikrotoponim, što donekle potvrđuje i druga, tj. Pariježičeva glagoljska isprava od 30. prosinca 1230.²⁶¹

882. GOLĪ (*z Golōga, na Golī, na Golōn, s Golīm*) — isto što i prethodni toponim s kojim se i teritorijalno poklapa. Možda je nekad taj mali teren i bio »gol«, ali danas više nije, premda nije baš osobito ni obrađen, ni obradiv, ni plodan. Bilježi ga i dr Črnčić na svojoj ceduljici.

883. ČIČŌVOC (*š Čičŏfca i zo Čičŏfca, va Čičŏvoc, va Čičŏfci, š Čičŏf-cēn i so Čičŏfcēn*) — obradive čestice, šumice. Čič zovu u Dobrinju biljku povrtnicu *slanutak* (*Cicer arietinum*), pa je prema tome *Čičŏvoc* mjesto ili teren na kojemu se nekad uzgajao *čič* ili slanutak, kojemu danas više nema ni traga. Riječ *čič* je vjerojatno nastala od veljotškoga 'ca'ce.

884. OGRĀJICA (*z Ōgrājicē, v Ōgrājicu, v Ōgrājici, s Ōgrājicūn*) — oranice, šume. Za razliku od *Ōgradica* (br. 265) ili *Ogradica* (br. 428), ovdje imamo istu deminutivnu izvedenicu s glasom *j* od *ogrāja*, što se katkada i čuje, kao i *ogrāje, ogrājimi*.

885. STĀRĪ KĀL (*zo Stārōga kāla, na Stāri kāl, na Stārōn kālī, so Stārīn kālōn*) — šume. Što se tiče drugoga dijela toponima, v. br. 72.

886. LUČĪNSKĒ (*z Lučīnskīh, va Lučīnskē, va Lučīnskīh, s Lučīnskīmi*) — šume, pašnjaci. Nejasna je postanja ovaj određeni pridjev u pluralu, a kao nekadašnji atribut vjerojatno se odnosio na imenicu — *drmnā*.

²⁵⁸ Archivio glottologico ital. Vol. XXV/1933, str. 127, red. br. 109.

²⁵⁹ I. Žic, o. c. str. 227 i 235.

²⁶⁰ V. bilješku br. 1.

²⁶¹ V. bilješku br. 3.

887. LÍHA (*z Lih, va Liha, va Lihah i va Lihàh, s Lihami i s Lihàmi*) — šume. Pluralni oblik na *-a* od apelativa ženskoga roda — *lihà* (*lijèha*).

888. CIFČŌCA (*zo Cifčôc, va Cifčôca, va Cifčôcih, so Cifčôci*) — obradive čestice. Deminutivna izvedenica na *-a*, ali od kakve imenice, nije jasno. Ako je *i* u prvom slogu refleks staroga *ě*, o čemu gotovo ne može biti sumnje, opet se sa sigurnošću ne može tvrditi, da li je skup *fč* nastao od *pč* ili od *vč*, tj. da li deminutivna izvedenica potječe od *cip* (*cijep*) — *cipьčьc* ili od *civ* (*cijev*) — *civьčьc*.

889. JĚLOČ (*z Jělča, na Jěloč, na Jělči, s Jělčën*) — oranice, obradive čestice, šumarci. Time što ustanovimo da je *o* u nastavku dobrinjski refleks poluglasa, nismo razriješili samo značenje naziva, jer ne možemo ni ustvrditi ni utvrditi, da mu osnova potječe od imenice *jělŭ* (gen. *jělvě*), kako Dobrinjci zovu jelvu (*Abies pectinata*). Toponim je prastar, a spominje se već u Pariježićevoj glagoljskoj ispravi od 30. prosinca 1230.²⁶²

890. DŌČIC NA JĚLČI — oranice. Ovaj pravi mikrotoponim navodim samo zato što sam ga baš ovakva našao u katastarskim knjigama i utvrdio na terenu, što dokazuje da njegov treći dio, odnosno prethodni toponim živi gotovo osam stotina godina, a takvih ima u ovome radu mnogo.

891. SKRĀČE (*zo Skrāč, va Skrāče, va Skrāčah, so Skrāčami*) — šume. Identičan smo toponim već imali na drugom kraju, što vidi pod br. 307.

892. JĀRČIŠĆE (*z Jārčišća, va Jārčišće, va Jārčišći, s Jārčiščën*) — šume. Isto što i korito (jarak), tj. udubina kojom je nekad tekla voda.

893. JĀRČIŠĆA (*z Jārčišć, va Jārčišća, va Jārčišćih, s Jārčišći*) — šume. Pluralni oblik prethodnoga toponima.

894. RŪPI (*z Rŭp, na Rŭpi, na Rŭpah, s Rŭpami*) — obradive čestice, oranice, vinogradi, šumice. Plural od apelativa *rŭpa*. Poblize o značenju takva toponima, vidi pod br. 108 i 404.

895. GOMĪLA (*z Gomĭli, na Gomĭlu, na Gomĭli, s Gomĭlŭn*) — obradive čestice. Toponimu ne treba poblizega tumačenja, tek bi se moglo spomenuti da i on označuje konfiguraciju tla. Tako se nekad zvao i stari dio grada Rijeke.

896. HRŪSTINA (*s Hrŭstini i zo Hrŭstini, na Hrŭstinu, va Hrŭstini, s Hrŭstinŭn*) — šume. O ovakvu je toponimu već bilo dovoljno riječi pod br. 269, s jedinom, ali krupnom razlikom da su ono oranice, a ovo šume. Slika se tla u toku stoljeća mijenja, a ime ostaje.

897. KRČICA (*s Krčicē, va Krčicu, va Krčici, s Krčicŭn*) — pašnjaci. Ovaj naziv već sam po sebi označuje promjenu slike tla, jer što je jednom iskrčeno, nije više onakvo kakvo je bilo. Vidi prema tome pod br. 545 što označuje isti toponim na drugome mjestu.

898. MRĀVĪNCE (*z Mrāvīnāc, na Mrāvīnce, na Mrāvīncih, s Mrāvīnci*) — pašnjaci, šume. I što se tiče ovoga mikrotoponima, a u vezi s onim što je rečeno o dvama prethodnim, vidi br. 693.

899. JŪRČĪNINI (*z Jŭrčĭnīnih, va Jŭrčĭnīni, va Jŭrčĭnīnih, s Jŭrčĭnīnīmi*) — pašnjaci, vinogradi. Posjedovni pridjev u pluralu, vjerojatno od nekoga pejorativnog nadimka.

²⁶² Ibidem.

900. SVĚTĪ JŪRŌJ (zo Světōga Jŭrja, na Svĕti Jŭrōj, na Svĕtōn Jŭrji, so Svĕtĭn Jŭrjĕn) — ostaci stare crkvice (v. str. 152) s nešto šumovite okolice.

901. GLAVIČINA (z Glavičini, na Glavičinu, na Glavičini, s Glavičinim) — vrhunac, šumice, komunāda, pašnjaci. Deminutivno-pejorativna izvedenica od glāvā — glavica što u toponomastici uvijek označuje uzvisinu, tj. sliku tla, te je prema tome metafora. Izvanredan vidik na istočni dio otoka i na čitav Konāl, kako dobrinjski mornari zovu Velebitski ili Bŭrni kanal, a neki bi možda rekli i Kōnal Maltĕmpo. Taj se pogled širi i nalijevo preko Tĕsnōga (morski tjesnac između Krka kod rta Voz i sela Sveti Jakov na kopnu) pa sve onamo preko Omišlja do Rijeke i Opatije. Kako je to uzvisina, postoji i posebna toponomastička složenica kao pobliza oznaka terena: Na dnŏ Glavičini i Na vrh Glavičini.

902. STUDĚŇČICA (zo StudĕŇčic, — StudĕŇčica, — StudĕŇčicah, so StudĕŇčicami) — dolina ispod Glavičini, početak Potōk (v. br. 844), oranice, šumice, travnjak s izvorom. Na terenu su poneki, premda mnogo rjeđi, govorili i StudĕŇčoca, StudĕŇčocih, ali kod instrumentala su i oni varirali so StudĕŇčoci i so StudĕŇčocami. Iz toga bi se moglo zaključiti da ženski rod prevladuje nad muškim, iako je ovaj drugi pravilniji: studĕŇčьь, od kojega dobivamo dobrinjski refleks ь > o: studĕŇčoc i tipičan pluralni oblik na -a. Na pitanje kamo idemo, ili gdje smo bili nema prijedloga. U malo iskvarenu obliku (»dolac na Studecišćih«) toponim se spominje u jednoj glagoljskoj oporuci od 14. »pervara« 1645.²⁶³ a veoma srodan toponim, tj. Studencići, zovu se dvije uvalice na otoku Hvaru.²⁶⁴

903. ŽIŽULI (zo Žižul, va Žižuli, va Žižulah, so Žižulami) — šumica od samoga bagrema (Robinia pseudoacacia), koji Dobrinjci zovu žižula. Naziv je, dakle, pluralni oblik ž. r.

904. PŌNDŌRE (s Pōndŏr, va Pōndŏre, va Pōndŏrah, s Pōndŏrami) — obradive čestice. Više od onoga što je rečeno pod br. 445, ne bih znao reći o ovome mikrotoponimu.

905. BOKĀNOV (z Bokānova, va Bokānov, va Bokānovi, s Bokānovin) — obradive čestice, pašnjaci. Danas je teško ustanoviti, na što se kao atribut odnosio ovaj posjedovni pridjev na -ov, za koji bi se moglo samo slutiti da potječe od kakva nadimka. Možda samo pripadom da spomenem kako se u Dobrinju vol bijele boje uvijek zove — Bokān.

906. TRĪBJEV (s Tribjeva, na Tribjev, na Tribjevi, s Tribjevĭn) — šume, pašnjaci. Isto se može reći i o ovom mikrotoponimu, i ujedno na što bi se kod njega moglo upozoriti, dakako samo s dijalekatskoga stajališta, jest nepostojanje epentetičkoga l (l + j), što je opće svojstvo dobrinjskoga narječja (dĕbji, rĭbji, zdŭbjĕn).

907. NA POTŌŠCI — pašnjaci, šume (dr̃mĭnal!) Skup šc < čc: potŏčьь > potŏčoc).

908. GŪSTICE (z Gŭstic, va Gŭstice, va Gŭsticah, s Gŭsticami) — šume. Isti toponim imamo već pod br. 257.

²⁶³ I. Jelenović, o. c. str. 262.

²⁶⁴ M. Hraste, o. c. str. 357.

909. KUTLENIŠKA (*s Kutlëniškë, va Kutlëniškū, va Kutlëniškōj, s Kutlëniškūn*) — pašnjaci. Određeni pridjev ženskoga roda, ali mu je podrijetlo nepoznato, pa ćemo ostati na pučkoj etimologiji koja kaže da tamo *mič kutlā*, tj. straši, od *kutlāt*, udarati, bubati.

910. POTOŠCA (*s Potōščac — Potōšca, — Potōščih, s Potōšci*) — pašnjaci, šume. I opet plural na -a. Ni uz taj se mikrotoponim na pitanje kamo idemo (akuz.) ili gdje smo bili (lok.) ne upotrebljava prijedlog.

911. BĀŃ (*z Bāñā, va Bāñ, va Bāñi, s Bāñën*) — šumice, »umějki«, čestice, *kununāda*. Da se поближе odredi odnos mjesta, govori se i *Za Bāñën*. Ovaj naziv prof. Skok dovodi u vezu sa starim pridjevom *bañ*, tj. banov, ²⁶⁵ što u dalekoj prošlosti nije moralo značiti samo vlast, nego je to mogao biti i gospodar ili gazda, a moglo je u kasnijim vremenima biti i prezime. Prof. Hraste, međutim, za srodan toponim na otoku Hvaru *Bañićevica* smatra da je nastao od deminutiva *badñić*, tj. *badoñ* (=badan), u kojemu je ispalo *d*.²⁶⁶ Ja bih bio skloniji ovome drugom metaforičkom, da tako kažem, tumačenju, kad u dobrinjskom narječju ne bi refleks poluglasova bio *o* — *bodōñ*, ukoliko nam tu ne bi priteklo u pomoć pravilo da se stezanjem (kontrakcijom) vokali produljuju, a — kako znamo — dugi poluglasovi ni u dobrinjskom ne prelaze uvijek u *o*: *otōc* gen. pl. *otāc, ogōñ — ogāñ, plādōñ — plādāñ, pētōk — pētāk* itd.

912. BAŃIĆ (*z Bañića, va Bañić, va Bañići, s Bañićën*) — nešto manji dio prethodnoga mikrotoponima. I uz ovaj se mikrotoponim prijedlogom поближе označuje odnos smještaja: *Za Bañić* i *Za Bañićën*.

—913. PUŠIN DOLĀC (*s Pūšina dōlcā, va Pūšin dōlč, va Pūšinōñ dōlčī, s Pūšinīn dōlcën*) — dolac. Prvi je dio običan posvojno-posjedovni pridjev ženskoga roda, vjerojatno od nekoga nepoznatoga nadimka, a drugi je dio poznati i česti toponomastički apelativ koji uvijek označuje sliku tla, tj. veću ili manju, dublju ili pliću vrtaču.

914. PUHJĀNOV DOLĀC (*s Puhjānova dōlcā, va Puhjānov dōlč, va Puhjānovōñ dōlčī, s Puhjānovīn dōlcën*) — šume, oranice. Sve što je rečeno o prethodnom mikrotoponimu može se primijeniti i na ovaj, s razlikom da je ovdje posjedovni pridjev kao atributivni nadimak muškoga roda.

915. MARKUNIĆE (*z Markunić, va Markuniće, va Markuničić, s Markuničići*) — šumice ili »*drmunīće*«. Naziv je sigurno nastao prema nadimku vlasnika. Vidi još br. 838 i 943.

916. SELĀNO (*zo Selīni, va Selīno, va Selīni, so Selīnōñ*) — oranice. Augmentativna izvedenica od *selđ*, koja ni u kojem slučaju ne označuje na terenu veličinu sela, nego odaje pejorativni dojam, jer su posrijedi samo jedna-dvije davno već napuštene i gotovo razvaljene kuće (v. br. 856).

917. SELĀNI (*zo Selīn, va Selīni, so Selīni*) — jugoistočni, osamljeni djelić sela Sv. Vid (dvije sastavljene prastare kuće (s dvorištima, okolnjim vrtovima i umějcima). Također augmentativna izvedenica od *selđ*, ali ovdje u pluralu.

918. DRĀGI (*z Drāg, va Drāgi, va Drāgah, s Drāgami*) — oranice. Zapravo je to jedna oveća draga, razmeđašena na više dijelova.

²⁶⁵ P. Skok, *Slavenstvo i romanstvo*, str. 121.

²⁶⁶ M. Hraste, o. c. str. 366.

919. DŮHOV KLĀNÖC (*z Dŭhova klāncä, va Dŭhov klāndc, va Dŭhovŏn klānci, s Dŭhovin klāncĕn*) — klanac opkoljen šumicama i s nekoliko oranica. Dvoosnovni mikrotoponim od kojega nam je drugi dio već poznat (v. br. 93), dok za prvi dio, tj. za Duhov, a to je neodređeni posvojni pridjev na -ov, ne bih znao reći nije li ostatak naziva kakve davne bratovštine. Pučka etimologija hoće silom da tamo »*dŭhi strāše*«. Toponim se veže i s prijedlogom kao oznakom za odnos položaja: *Pŏli Dŭhova klāncä*.

920. GORIŇĚ SELĀ (*z Gorinŭh sĕl, — Gorinŭĕ selä, — Gorinŭh sĕlih, s Gorinŭimi sĕli*) — zapadni, viši, odijeljeni dio sela Gostinjca s okolnim vrto-vima, oranicama i šumicama — *umĕjcima*. Vjerojatno su u davnini imućniji vlasnici iz Gostinjca imali ovdje svoje posjede s kućama (»selima«) u smislu opisa pod br. 856, pa je tako i nastao taj dvočlani pluralni oblik.

Budući da su *Gorinŭĕ selä* poveće naseljeno mjesto kao dio sela Gostinjac, za njihove stanovnike postoji etnik, a prema tome i ktetik:

- a) *Gorinŭeselān, -āna, -ānu, -āna, -āne, -ānu, -ānŏn*
Gorinŭeselāne, -ān, -ānŏn, -ān, -āni, -ānih, -āni
- b) *Gorinŭeselānka, -i, -i, -u, -a, -i, -ūn*
Gorinŭeselānki, -i, (-ānāk), -ān, -i, -i, -ah, -ami

ktetik: *gorinŭeselānskĭ, -ā, -ŏ*.

921. VLĀŠIČIN DOLÖC (*z(o) Vlāšičima dŏlcä, va Vlāšičin dŏldc, va Vlāšičinŏn dŏlci, s Vlāšičinin dŏlcĕn*) — dolac, obradive čestice. Dvoosnovni mikrotoponim u kojemu je prvi dio posjedovni pridjev ženskoga roda od nadimka koji nas odvodi u daleka vremena naseljivanja Vlaha na otoku Krku, dok je drugi dio poznati toponomastički morfonim.

922. ŠKĀRŇICE (*zo Škārnic, va Škārnice, va Škārnicah, so Škārnicami*) — *komunāda*. Na drugoj strani dobrinjskoga područja, uza sam Dobrinj, imamo isti mikrotoponim — v. br. 36.

923. DRĚŇOVĪ (*z Drĕndvŏga, va Drĕndvŏi, va Drĕndvŏn, s Drĕndvin*) — obradive čestice, šume. I ovaj nam je mikrotoponim već poznat sa br. 255. i 521. Spominjem samo da ovaj pozna i dr ČrŇčić što vidimo iz njegove ceduljice na str. 154.

924. RŪPINI (*z Rŭpin, na Rŭpini, na Rŭpinah, s Rŭpinami*) — obradive čestice. Sve što je potrebno reći o ovome mikrotoponimu, rečeno je već uz jedan drugi mikrotoponim istoga korijena kao i ovaj, relativno dosta udaljen od ovoga. Vidi br. 108.

925. HOVDĚŇĪ (*s Hovdĕnŏga, na Hovdĕni, na Hovdĕnŏn, s Hovdĕnin*) — šumice, *umĕjki, komunāda*. Kako već znamo ovaj se naziv spominje kao međaš u prastaraj dobrinjskoj ili Dragoslavljevoj glagoljskoj ispravi od 1. »jenara« 1100. u kojoj se, među ostalim, kaže: »*zemle pod Hobdeni do kraj sela...*«²⁶⁷ Vidimo, dakle, da je u dugu razdoblju od skoro devet stotina godina glasovna skupina *bd* prešla u *vd*, znamo da je ovo supstantivirani određeni pridjev na -*en(i)*, kao *Monĕni, Ogrĕni, Prāskvenĭ*, ali sve to nam ne pomaže da razriješimo i osmislimo značenje tamne osnove *hobd* — (hovd) — ovoga survivala. Čini mi se ipak da je taj prastari mikrotoponim u vezi s dobrinjskim nazivom biljke *hobŏtina*, tj. *apta, abdočina* (*Sambucus ebulus*).

²⁶⁷ V. bilješku br. 1.

926. HRŪSTICA (*s Hrŭsticē, va Hrŭsticu, va Hrŭstici, s Hrŭsticŭn*) — *komunāda*, slobodan općinski pašnjak. Deminutivna izvedenica od općeg apelativa *hrŭsta*, o podrijetlu i značenju koje je već bilo riječi pod br. 269.

927. MONĚNĪ (*z Monēnōga, va Monēni, va Monēni, va Monēnōn, s Monēnin*) — šumice, *komunāda*. Nije teško pogoditi da imamo i ovdje posla sa supstantiviranim određenim pridjevom na *-en(i)*, dok je *o* u prvom slogu dobrinjski refleks praslavenskoga vokalnog *l*. Takvo etimološko rješenje, a drugoga ne može biti, pruža nam dvostruku mogućnost značenja ovoga mikrotoponima, ali tako da se sa sigurnošću ne može definitivno odlučiti za jedno, a drugo da isključimo. Dobrinjsko narječje ne pozna riječ *munja*, nego samo *strŭl*, ali pojmovi »*mŭnēn*« »*mŭnēnoc*, *mŭnēncina*« itekako postoje, a isto su tako poznati »*monēn*«, »*monēncina*«, što sve znači: lud, luda, luđačina. U tome bi, dakle, moglo biti jedno značenje: mjesto ili kraj u koji udaraju munje. S druge strane *mōn* (*mŭn*) u Dobrinju znači i onaj štap, zapravo držak što se utakne o žrvanj, tj, mlinski kamen, a gornji dio pričvrsti o gredu pa se tim »*mōnōn*« okreće žrvanj i tako melje! Kako je *Monēni* blagi brežuljak, postoji i složenica s prijedlogom »*za*«, kao pobjliža oznaka odnosa smještaja: *Za Monēni* (akuz.), *Za Monēnin* (instr.). Na terenu sam čuo ovakve rečenice: *Zāgnā sōn ōvce Za Monēni*; *Za Monēnin je lŭpŭh dŭv*.

928. STOŽĀ (*zo Stozŭ, na Stozŭ, na Stozŭ, so Stozŭn*) — prvenstveno staza, nogostup, a onda i *komunāda* oko njega. Čuje se i *Na Stozŭ* i *Pōli Stozŭ*. Zanimljivo je da identičan toponim ima i Vrbnik,²⁶⁸ premda je u vrbničkom narječju refleks poluglasa *e*, a nikako *o* kao u Dobrinju, pa bismo očekivali *·Stežā*.

929. VRŠŪTINI (*z Vršŭtin, va Vršŭtimi, va Vršŭtinah, s Vršŭtinami*) — obradive čestice, šumice, pašnjaci. Augmentativna izvedenica u pluralu, ali tamne osnove, ukoliko se možda u korijenu ne krije pojam *vŭh*.

930. ORĪHOVĪ (*z Ōrihovōga, v Ōrihovi, v Ōrihovōn, s Ōrihovin*) — južni dio sela Sv. Vid (zapravo dvije kuće s okolicom, tj. vrtovima, »*stō-gima*«, oranicama i šumicama. Supstantivirani određeni pridjev muškoga roda, a postoji kao mikrotoponim i određeni pridjev ženskoga roda, *Ōrihovā*, ali se odnosi samo na jednu — stariju nastanjenu kuću, jer je ona druga novijega datuma. Prema tome, toponim muškoga roda označuje šire područje, a sigurno je i mnogo stariji od onoga ženskoga roda. Nalazimo ga i na Črnčičevoj ceduljici. Samo je po sebi jasno da su oba stekla ime po voćci *orŭh* (Juglans regia). S obzirom na to da je to dio sela Sv. Vid. makar se odnosi samo na jednu kuću, za stanovnike te kuće, i to samo za muške, postoji i etnik, ali ne i ktetik.

a) *Ōrihovoc*, *-fca*, *-fcu*, *-fca*, *-i*, *-fče*, *-fcēn*
Ōrihovci, *-āc*, *-ēn*, *-āc*, *-i*, *-ih*, *-i*.

931. STANIŠĆA (*zo Stanišć, va Stanišća, va Stanišćih, so Stanišći*) — šume. Naziv je pluralni oblik srednjega roda od počestoga toponomastičkoga apelativa *Stanišće*, koji uvijek označuje davne pastirske nastambe. Teren na koji se taj naziv odnosi, sastoji se od nekoliko međusobno omeđenih šumica,

²⁶⁸ I. Žic, o. c. str. 226 i 236.

koje su ujedno sve ograđene jednostavnim zidom, tzv. »grumáčom« (v. br. 89), tako da se točno znade što sve obuhvaća. Možda i nije potrebno, ali bi moglo biti zanimljivo napomenuti, da se na krajnjem sjeverozapadnom dijelu *Stanjšć* nalazi znamenita Dragoslavljeva crkvice Sv. Vida, sagrađena god. 1100. i obnovljena 1940.

932. ČOVJENIČINA (š *Čovjeničini*, na *Čovjeničinu*, na *Čovjeničini*, š *Čovjeničinun*) — šumica, *komunāda*. Od *čovjēn* (crven)- po crvenoj zemlji koja se ondje nalazi — nastala je ova pejorativno-deminutivna izvedenica.

933. LĚČNĪ (z *Lěčnōga*, va *Lěčni*, va *Lěcnōn*, s *Lěčnin*) — tipičan, oveći, okrugao dolac s lijehama okolo, koje su njegov sastavni dio, kako je to obično gotovo kod svih dolaca. Po dolcu zove se i uža okolica — sve sama *komunāda*. Naziv je, kako se jasno vidi, nastao po povrtnoj biljci *lěca* (Ervum lens). Toponim je zainteresirao i dra Ivana Črnčića, što vidimo po njegovoj ceduljici, i to na prvome mjestu.

934. BOBŌV (z *Bobōva*, na *Bobōv*, na *Bobōvi*, s *Bobōvin*) — dolac, obradive čestice, lijehe, *komunāda*. Neodređeni pridjev muškoga roda na -ov od povrtno biljke *bōb* (*Vicia faba*). Vidi još br. 90, 111, 183 i 964.

935. VLAČINA (z *Vlačini*, na *Vlačinu*, na *Vlačini*, s *Vlačinūn* — oranice, obradive čestice. Augmentativna izvedenica od prastaroga topono-mastičkoga poljoprivrednog apelativa *vlākā*, a to vidi pod br. 85.

936. KRĀJĚVICA (s *Krājēvicē*, va *Krājēvicu*, va *Krājēvici*, s *Krājēvicūn*) — oranice, lijehe, obradive čestice, jedna nastanjena kuća (Gostinjac). Posvojno-posjedovni pridjev na -ev, supstantiviran nastavkom -ica. Toponim nije baš čest, ali znamo da se tako zovu, jedna uvala i rt na otoku Iloviku,²⁶⁹ a poznat je i turističko-industrijski grad u Hrvatskom primorju koji nosi to ime.

937. ČĀROVICA (s *Čārovicē*, va *Čārovicu*, va *Čārovici*, s *Čārovicūn*) — vrtovi, oranice, jedna nastanena kuća (Gostinjac). Što je, s obzirom na podrijetlo, rečeno o prethodnom mikrotoponimu, može se — mutatis mutandis — primijeniti i na ovaj.

938. MATĀSICA (z *Matāsicē*, va *Matāsicu*, va *Matāsici*, s *Matāsicūn*) — šuma, nešto obradivih čestica. O podrijetlu i značenu ovoga mikrotopo-nima svijest je potpuno zamrzla.

939. MRTIŃ (z *MrtiŃna*, na *MrtiŃn*, na *MrtiŃni*, s *MrtiŃnēn*) — dolac s nešto šumice, *komunāda*. Prof. Skok drži da naziv potječe od biljke *mirta* ili *mrča* (*Myrtus communis*), pa čak i međaš »od bure *Martina*«, što se spominje u najstarijoj hrvatskoj glagoljskoj ispravi od l. »enara« 1100. u tzv. dobrinjskoj Dragoslavljevoj ispravi, koja je, doduše, otkrivena u prijepisu, ali je prijepis autentiziran i dokumentiran,²⁷⁰ Skok dovodi u vezu s nazivom te biljke.²⁷¹ Ona je, međutim, kao i njezin naziv, u Dobrinju danas nepoznata.

940. COKĀNTIŃ (s *Cokāntina*, va *Cokāntin*, va *Cokāntini*, s *Cokāntinūn*) — šume, obradive čestice, pašnjaci. Naziv je posvojno-posjedovni pridjev ženskoga roda na -in, ali je nepoznato da li je to nekad bio kakav nadi-mak ili što drugo.

²⁶⁹ Anali Leksikografskog zavoda, 1956, Sv. III, str. 61.

²⁷⁰ V. bilješku br. 1.

²⁷¹ Archivio glottologico ital. Vol. XXV/1933, str. 126, red, br. 106.

941. ZAGRMŌVĚ (*zo Zagrmŏvih, Zagrmŏvĕ, Zagrmŏvih, so Zagrmŏvĕmi*) — šume, pašnjaci, *komunāda*. Prefiksalna sraslica u pluralu koja se sastoji od prijedloga ili prefiksa *za* i određenoga pridjeva ženskoga roda *grmŏve* (*gr̃m*), dakle, ono što je iza grmova, grmlja. Zbog prefiksa, dakle, nema prijedloga uz glagole kretanja, tj. na pitanje kamo (akuz.), odnosno gdje (lok.). Srodan toponim postoji i na vrbničkom području, ali bez prefiksa i u muškom rodu: *Germŏvi*.²⁷²

942. DŌCA (*z Dŏci, va Dŏca, va Dŏcih, s Dŏci,*) — šumice, oranice, dolac. Tipičan i veoma čest kraški morfonim, ovdje u pluralnom obliku na *-a*.

943. MARKŪN (*z Markŭnā, va Markŭn, va Markŭnĕ, s Markŭnŏn*) — šume. Nastavak *-un* nameće misao da je to zamjena za mletačko-talijanski nastavak *-one* (*balŭn* — balone, *barbŭn* — barbone, *butijŭn* — botigione, *makarŭn* — macarone, *milijŭn* — milione i sl.) te da je toponim nastao od vlasnikova nadimka.

944. KOZLOČIČA (*s Kozločičĕ, va Kozločicu, va Kozločici, s Kozločičŭn*) — pašnjaci, zapuštene čestice. Ova deminutivna izvedenica, ma koliko bila nejasna, ipak upućuje na krčko, odnosno dobrinjsko pastirstvo.

945. ŽĚLESTRN (*zo Žĕlestrni, va Žĕlestrn, va Žĕlestrni, so Žĕlestrnŭn*) — šume. Složenica, zapravo sraslica kojoj je prva polovica nejasna, a druga je — sudeći po kosim padežima — vjerojatno *stŕn*, tj. ostaci slame s korijenom u polju poslije žetve (*stipulae*).

946. GĀČNĪ (*z Gācnŏga, va Gācni, va Gācnŏn, s Gācnin*) — šume, pašnjaci. Supstantivirani određeni pridjev od imenice *gāće*, kako u Dobrinju zovu samo hlače. Ovaj se, dakle, metaforični pridjev u davnini kao atribut možda oslanjao na imenicu *dr̃mŭn*. Toponim pozna i dr. Črnčić (v. str. 154 i br. 214).

947. HOMŪTNĀ (*s Homŭtnĕ, va Homŭtnŭ, va Homŭtnŏj, s Homŭtnŭn*) — šumice, *umĕjki*, vrtovi, lijehe. I ovdje imamo supstantivirani određeni pridjev, ali ženskoga roda, pa je danas nemoguće zaključiti na što se nekad kao atribut odnosio. Naziv sigurno potječe od biljke *hŏmŭt* (*Vitis arbustiva*).

948. BRAJDĪNI (*z Brajdĭn, va Brajdĭni, va Brajdĭmah, s Brajdĭnami*) — oranice, lijehe. O ovome je mikrotoponimu bilo već dosta riječi, jer se u različitim oblicima javlja veoma često (v. br. 159. 247, 324, 389, 531, 617, i 618), no ja sam od mnogih izabrao samo najznačajnije, tj. one koji uglavnom označuju drugu vrstu zemljišta, odnosno obradbe tla, a i razdeleko su jedan od drugoga. Kroz ove je danas projektirana automobilska cesta.

949. PĀFKOV DOLŌC (*s Pāfkova dŏlcā, va Pāfkov dolŏc, va Pāfkovŏn dŏlcĭ, s Pāfkovĭn dŏlcĕn*) — pravi dolac, okružen stepenastim lijehama, duplicama (širokim grumačama) i jednostavnom najgornjom i završnom *grumāčom*. Dvoosnovna složenica od kojih nam je druga već poznata, dok je prva nadimak, a dolazi od hipokoristika *Pāfko* < *Pāvko* < *Pāve*.

950. PIŠĆŌC (*s Piščŏcā, na Piščŏc, na Piščŏcĭ, s Piščŏcĕn*) — oranice, šumarci, cesta. Deminutivna izvedenica od *pĕšŏk* (pijesak)

²⁷² I. Žic, o. c. str. 222 i 223.

951. RĀSŌDIŠČE (*z Rāsōdišća, va Rāsōdišće, va Rāsōdišći, s Rāsōdišćen*) — malen, obično okrugao, ograđen vrtić u kome se sije sjeme od zelja, iz kojega nikne *rāsōd* (rāsad), koji se onda presaduje po vrtovima. Može se sijati i sjeme od salate. Jasno je da je *o* u drugom slogu refleks poluglasa.

952. PODGLĀBRI (*s Podglābār, — Podglābri, — Podglābrih, s Podglābri*) — mala, travnata ravnica uz put, kojemu sa suprotne strane stoje dva nevelika, ali stara gřabrova stabla. To je nekad bilo blagdansko sastajalište *Vīdārā*, tj. stanovnika sela *Svēti Vīd*. Naziv je, dakle, prefiksalna složenica, zapravo sraslica od prijedloga *pod* i pluralnoga oblika *glābōr* (disimilacija), kako zovu Dobrinjci grabar (*Carpinus betulus*). Katkada ispada glas *d*, pa se čuje i *Poglābri, s Poglābār*.

953. PODGLĀBRIČE (*s Podglābrić, — Podglābriće, Podglābrićih, s Podglābrići*) — isto što i *Podglābri*. Deminutivna izvedenica u pluralu na *-e* iza palatala. I ovaj mikrotoponim glasi katkada *Poglābriće, s Poglābrić*.

954. ZVIRĀŃ (*zo Zvirāņa, na (i va) Zvirāņ, na (i va) Zvirāņi, so Zvirāņēn*) — veliki dolac s vilom »Moj mir«, donedavna vlasništvo popa Kneza (odnosno Antona Malešića), vrtovi, lijehe, *kommūda*. Po obliku toponim je stari hrvatski pridjev na *-j*, a potječe vjerojatno otuda što je ondje nekad bilo zmija. Da je toponim veoma star svjedoči nam znamenita glagoljska Dragoslavljeva isprava od 1. siječnja 1100. gdje se spominje baš u ovakvu obliku.²⁷³

955. TĒPLĀ (*zo Tēplē, va Tēplū, va Tēplōj, s Tēplūn*) — vrtovi, *kommūda*, sjev. dio sela Sv. Vīd (jedna, donedavna nastanjena kuća). Kao oznaku za poblizi odnos smještaja govori se: *Grēn* (idem) *Za Tēplū* i *Bī sōn* (bio sam) *Za Tēplūn*. Da je naziv poimeničeni određeni pridjev, vidi se i po nenaglašenoj duljini posljednjega sloga, odnosno nastavka, koji danas glasi: *tēplī* — *tēplā* — *tēplō* (za razliku od neodređenoga ili predikativnog oblika: *tēpōl* — *teplā* — *teplō*). Što bi, međutim, trebalo razumijevati pod atributivnim oblikom *Tēplā*, nije jasno, ako — možda — nije »*zemnā*.«

956. KRČĪNA (*s Krčīni, va Krčīnu, va Krčīni, s Krčīnūn*) — dio pret hodnoga mikrotoponima. Augmentativna izvedenica od *Křč*, što je već obrađeno pod br. 128 i 330. Kao što imamo *Za Tēplū* i *Za Tēplūn*, kao oznaku za odnos smještaja, tako postoji i *Za Krčīnu* i *Za Krčīnūn*.

957. KRČĪCA (*s Krčīcē, va Krčīcu, va Krčīci, s Krčīcūn*) — šume. I ovaj smo mikrotoponim već susretali na drugom području, što vidi pod br. 545 i 897.

958. SLOBODŃĀK (*zo Slobodnākā, va Slobodnāk, va Slobodnākī, so Slobodnākōn*) — *kommūda*, vrtovi, šumice. Na pridjevnu osnovu *slobodn* nadovezuje se imenični nastavak *-jak*, i tako dobivamo *Slobodnjak*. Zato mi se čini da bi se međašnja oznaka »... i *do zemal slobodnih*...« u Dragoslavljevoj glagoljskoj ispravi od 1. siječnja 1100. mogla odnositi na ovaj mikrotoponim.

959. DŌČĪĆ (*z Dōčīća, va Dōčīć, va Dōčīći, s Dōčīćen*) — mali dolac na osami. S obzirom na osebjnost kraškoga kraja, napose što se tiče konfiguracije terena, toponomastički apelativi ovoga značenja veoma su brojni u svim oblicima od deminutiva i normativa do augmentativa u singularu i pluralu. S time u vezi vidi br. 67, 112, 239, 467, 608, 711, 814, i 942.

²⁷³ V. napomenu br. 1.

960. DRNCĪN (*z Drncina, va Drncin, va Drncini, s Drncinon*) — šume. Ako pokušamo raščlaniti ovaj pomalo čudan i neobičan naziv neće biti teško naslutiti da se u nastavku *-in* krije mletački deminutivni nastavak, ali će malo teže biti odgonetnuti što znači osnova *Drnc* —. No i tu će nam pomoći prof. Skok, koji u svome spominjanu već radu: »Studi toponomastici sull' isola di Veglia« navodi baš ovaj mikrotoponim povezujući ga s talijansko-mletačkim deminutivom *dermoncin*,²⁷⁴ a to je zapravo naš *drmun*(*ič*), što potječe od grčko-bizantske imenice *δρυμόν* = šuma. Vidi o tome još i br. 49.

961. KŪNDIČINO SELŌ (*s Kūndučina selā, va Kūndičino selđ, va Kūndičini selj, s Kūndičinīn selōn*) — dvije-tri kuće, šume, pašnjaci. U nekoliko dobrinjskih sela postoji nadimak *Kūndič* — *Kūndica*. Kako su nastali ovakvi dvočlani nazivi, rečeno je već pod br. 856.

962. BAŠĀNOV (*z Bašānova, va Bašānov, va Bašānovi, s Bašānovin*) — šume, oranice. Za ovaj neodređeni posvojno-posjedovni pridjev prof. Skok kaže da dolazi od imena nekoga Balsama Franceschinija, koji se god. 1659. spominje kao notar u Krku. Prof. Skok je, naime, našao u Katastru i naziv Balsamov, koji je danas na terenu nepoznat. *Bašānov* je — prema prof. Skoku — nastalo gubitkom glasa *l* ispred suglasnika, i disimilacijom dvaju labijala *b* — *m* u *b* — *n*.²⁷⁵ Selo što ga prof. Skok spominje, moglo bi se odnositi na *Kūndičino selđ*, jer se ovo nalazi gotovo u neposrednoj blizini ovoga terena.

963. MARKIČEV (*z Markičeva, va Markičev, va Markičevi, s Markičevin*) — pašnjaci. Kako već imamo gotovo identičan mikrotoponim, tj. *Markičev*, s razlikom dakle u glasu *č* i *ć* te u naglasku, i kojega je značenje jasno i očito (v. br. 370), ne znam što bih rekao o ovom posjedovnom pridjevu, jer svi čakavci, pa tako i Dobrinjci, itekako intuitivno razlikuju *č* i *ć*, pa otkud onda ovdje *č*?

964. BOBIŠČA (*z Bobišć, va Bobišća, va Bobišćih, s Bobišći*) — šume. Plural od *Bobišće* (v. br. 90).

965. VĚLĀ STĒN (*z Vělē stēnī, na Vělū stēn, na Vělōj stēnī, s Vělūn stēnūn*) — velika stijena i *komunāda* oko nje. Kako je posrijedi zaista velika stijena, postoji i veza s prijedlogom koji pokazuje odnos smještaja: *Pōlī Vělē stēnī*.

966. VĚLĀ HRŪSTA (*z Vělē hrŭsti, na Vělū hrŭstu, na Vělōj hrŭsti, s Vělūn hrŭstūn*) — pašnjaci. Dvoosnovna složenica od koje je prvi dio jasan, a što se tiče drugoga dijela, vidi pod br. 269.

967. SĪRČIŠĆE (*zo Sīrčīšća, va Sīrčīšće, va Sīrčīšći, so Sīrčīšćen*) — šume, *drmūna*. Jedan je ispitanik inzistirao da se, »*tē drmūna zovū Sīrčīšće*« te da se kaže: »*Rēn va Sīrčīšće*« i »*Bī sōn va Sīrčīšći*«. Kako nazivi na *-išće*, kad se nadovezuju na imeničnu osnovu, označuju, među ostalim, i mjesta na kojima ima ili je nekad bilo onoga što osnova znači, drugim riječima da se ondje nešto uzgaja ili se uzgajalo, onda bi to u ovom slučaju bio *sīrđk*, tj. sīrak (Sorgum vulgare). Po starini drveća u ovoj šumi, kao i po slici tla, čini se da je to zaista bilo davno te da je ovaj mikrotoponim veoma star.

²⁷⁴ Archivio glottologico ital. Vol. XXV/1933, str. 123 red. br. 101.

²⁷⁵ Ibidem, Vol. XXVIII, Fasc. I (1936-XIV), str. 54, red. br. 125.

968. KAKÂNOV (*s Kakânova, va Kakânov, va Kakânovi, s Kakânovin*) — šumice, *komunâda*. Nastavak *-ov* govori o neodređenom posvojnom pridjevu, ali je osnova tamna. Pri samom spomenu ovoga mikrotoponima moji su se ispitanici međusobno nasmejali, pa sam i po smijehu i po njihovu tumačenju vidio da se smiju njegovoj opscenosti. Možemo li se i mi priključiti toj pučkoj etimologiji?

969. SLÂDOVICA (*zo Slâdovicē, va Slâdovicu, va Slâdovici, so Slâdovicūn*) — šumice, *umějki*. Na posvojno-pridjevni nastavak *-ov* nadovezuje se imenični nastavak *-ica*, ali je osnova *slad-* u ovom slučaju tamna, ako nije nekad pripadala kakvu nadimku (v. br. 222 i 567).

970. HRĀŇOČ (*zo Hrāňčā, va Hrāňôč, va Hrāňči, s Hrāňčēn*) — šumice, pašnjaci. Na tamnu osnovu *Hraň-* dolazi nastavak *-oč*, gdje je *o* dobrinjski refleks poluglasa, pa bi — prema tome — u štokavskom ovaj toponim glasio *Hrāňač*. No još uvijek nam taj survival ostaje nejasan, a o njegovoj starini govori Dragoslavljeva glagoljska isprava od 1. siječnja 1100. gdje se spominje kao međaš.

971. KUŠĀNIČEV (*s Kušānicēva, va Kušānicēv, va Kušānicēvi, s Kušānicēvin*) — pašnjaci, obradive čestice. Neodređeni posvojni pridjev, vjerojatno od nekoga nestalog nadimka.

972. ANTŌNICA (*z Antōnice, v Antōnicu, v Antōnici, s Antōnicūn*) — šumarci, obradive čestice. I u ovom je mikrotoponimu supstantiviran neodređeni pridjev od ličnog imena *Antōn* imeničnim nastavkom *-ica*.

973. ĪVOVICA (*z Īvovicē, va Īvovicu, va Īvovici, s Īvovicūn*) — šume. Što je rečeno o prethodnom mikrotoponimu, to se može reći i o ovom, samo što je ovaj nastao od imena *Īve*.

974. SVITJĀČA (*zo Svitjāč, va Svitjāča, va Svitjāčih, so Svitjāči*) — šume. Tipičan dobrinjski pluralni oblik na *-a*, ali od kakva korijena i osnove ostaje zasada nejasno. U često spominjanoj Dragoslavljevoj ispravi od 1. siječnja 1100. navodi se među ostalim međašima i ovaj: »...i do zemaal, ke se zovu Sitjak...« (v. str. 151). Jedan moj ispitanik varira ovaj naziv, pa jednom kaže *Sitjak*, a drugi put *Svitjak*. Usput napominjem da i Vrbnik ima *Svitňak*.²⁷⁶ Razlika je jasna: kao *sĭ - svĭ, Šĕ Svĕtĕ - Svi Sveti* itd., ali ostaje pitanje i što naziv znači i da li su *Svitjāča* i *Sitjak*, odnosno *Svitjak* isti toponim?

975. ARBUNŌVI (*z Arbundvōga, va Arbundvi, va Arbundvōn, s Arbundvōin*, — pašnjaci, šume. Nije jasno, otkud osnova ovome poimeničenom određenom pridjevu s nastavkom *-ovi*, ali nema sumnje da je romanškoga, tj. mletačko-talijanskoga podrijetla. Nalazimo ga i na Črnčicevoj ceduljici.

976. ARBUNŌVIĆ (*z Arbundviča, va Arbundvič, va Arbundviči, s Arbundvičēn*) — pojedini vlasnici svoga dijela u *Arbundvōm* zovu *Arbundvič*.

977. BŌK (*z Bōka, va Bōk, va Bōki, s Bōkōn*) — šume. Kako je već više puta istaknuto, ovaj gotovo bezbrojni toponomastički apelativ kao metafora uvijek označuje konfiguraciju terena, tj. veću ili manju uzvisinu. (Vidi još br. 40 i 849).

²⁷⁶ I. Žic, o. c. str. 226.

978. MEKÏNEV (*z MekÏneva, va Mekihev, va MekÏnevi, s MekÏnevÏn*) — šume, oranice, obradive čestice. Uza svu našu nesigurnost o značenju ovoga neodređenoga posvojnog pridjeva, ipak mi se čini, da neću pogriješiti, ako ga povežem s pridjevom *mëkok, metkã, mëtko* (mekan), ako možda nije u vezi i s *mekÏni* (mekinje) kako su htjeli moji ispitanici, što bismo mogli nazvati pučkom etimologijom.

979. SÂD (*zo Sâda i zo Sâdã, va Sâd, va Sâdù, so Sâdõn*) — oranice. Sve što je potrebno reći o ovome toponimu, rečeno je pod br. 52.

980. MÛNOČ (*z Mûnča, va Mûnoč, va Mûnči, s Mûnčën*) — oranice. Već je negdje spomenuto kako su mikrotoponimi s nastavkom *-oč (-bč)* veoma rijetki. Zanimljiva je činjenica da prof. Skok za gotovo čitavo primorje s otocima nema ni jednoga, prof. Hraste također, a gotovo u cijeloj Istri, napose uz njezinu obalu našao sam samo dva: *Gãnač* i *Tõrač*.²⁷⁷ U tome, kao i njihovoj starosti, vjerojatno i jest razlog što su im osnove uglavnom tamne i nejasne.

981. ÔSÏK (*z Ôsika, v(a) Ôsik, v(a) Ôsiki, s Ôsikõn*) — oranice, maslinici i šumice. I o ovome je mikrotoponimu bilo dovoljno riječi uz njegov pluralni oblik što ga nosi drugi jedan teren. Vidi br. 382.

982. KLÂNCA (*s Klãnãc, va Klãnca, va Klãncih, s(o) Klãnci*) — šume, zapušteni pašnjaci. Od čestoga toponomastičkoga apelativa *Klãnõc* (br. 93) ovdje imamo plural na *-a*, premda može plural svršavati i na *-e*, (ispred palatala), ali ne za ovaj mikrotoponim, a u tom je slučaju to *e* naglašeno: *klãncè* (n. pl.).

983. UMËJČIĆ (*z Umëjčica, v(a) Umëjčić, v(a) Umëjčići, s Umëjčičën*) — šumarci. Deminutiv od *Umëjok*, a to vidi pod br. 70.

984. SITOVA (*zo Sitovë, va Sitovû, va Sitovõj, so SitovÏn*) — obradive čestice, šumice. Vjerojatno je ovaj poimeničeni posvojno-posjedovni pridjev srodan s vrbničkim mikrotoponomom *Sitovica, Sitovića Bok*,²⁷⁸ a to znači da potječe od prezimena ili nadimka.

985. JÂNOČ (*z Jãnča, va Jãnoč, va Jãnči, s Jãnčën*) — strmi dio puta što vodi iz Dobrinja prema Dobrinjskoj drazi, odnosno *MelÏnama*, oranice, obradive čestice i šumarci uz taj dio puta. Kako je to relativno velik uspon, postoji i veza toponima s prijedlogom *na* i toponomastičkim apelativima *dnõ* i *vřh* kao oznakama odnosa smještaja: *Na dnõ Jãnča* i *Na vřh Jãnča*. I ovaj mikrotoponim ide u red onih rijetkih s nastavkom *-(o)č*, kao što su *Bojõč, Hràñõč, KirÏnoč* i *Mûnoč*, za koje je uglavnom rečeno da su tamna postanja, čini mi se da bi ovaj mogao biti u vezi s nazivom *Jãnčevo drvo*, što je jedna vrsta topole (*Populus nigra*). Ne znam da li su s njime u rodu i lički toponimi *Jãnarica Velika* i *Mala*, te *Jãnča Trn*.²⁷⁹

986. GOMÏLICE (*z GomÏlic, na GomÏlice, na GomÏlicah, s GomÏlicami*) — šume. Deminutivna izvedenica u pluralu od apelativa *GomÏla*, što metaforički označuje sliku tla, ali ujedno ima i prizvuk pejorativnosti.

987. ŠKRAVAĐIŃE (*zo Škravadiñ, va Škravadiñe, va Škravadiñah, so Škravadiñami*) — šume, *drmuina*. Ovaj pluralni oblik s hrvatskim

²⁷⁷ Anali Leksikografskog zavoda, Sv. III, str. 38 i 143.

²⁷⁸ I. Žic o. c. str. 235.

²⁷⁹ R. Grujić, o. c. str. 174.

nastavkom *-iñe* ne oslanja se na hrvatsku osnovu, nego na mletačko-talijansku riječ *scrovada*, kako to nalazi prof. Skok, što znači »svinjarija« (od *scrova* - svinja).²⁸⁰ Još u XVIII stoljeću *Škravadinje* su bile selo, kako to svjedoči jedna glagoljska oporuka u kojoj čitamo: »...1711 *indicion* 4, *miseca sehembra na dan 4 v kunfini dobrinskom na seli Škravadini v kući u furja Černčića*...«²⁸¹ Na otoku Vrgadi postoji toponim *Škrováda*, koji potvrđuje etimon ovoga našega naziva.^{281a}

988. BOČINI (*z Bočin - Bočini - Bočinah, s Bočinami*) — obradive čestice, lijehe, maslinici i vinogradi što se nižu uz strmi put koji se kao nastavak *Janča* uspinje prema Dobrinju. *Bočini* su augmentativna izvedenica od prečestoga toponomastičkog apelativa *Bôk*, pa i ona u punom smislu riječi, napose kao augmentativ izrazito označuje konfiguraciju ovoga terena.

989. ČEPLI (*š Čeprlà i zo Čeprlà, va Čeprl, va Čeprlì, š Čeprlôn i so Čeprlôn*) — oranice, maslinici, vinogradi, šumice. Teren je dobio naziv po biljci čepri (*Asphodelus ramosus* L).

990. BOLÂNCINI (*z Bolâncin, - Bolâncini, - Bolâncinah, s Bolâncinami*) — njive, vinogradi. I ovo je — kako se iz navedenih oblika vidi — augmentativna izvedenica u pluralu ženskoga roda, ali neutvrđene osnove. Međutim *hrast*, koji ostane, pošto je »*drmin pobuškan*«, tj. šuma posječena, kao »*simenicas*«, u Vrbniku zovu *bolânac* (od tal. *bollo* = žig). Ne znam postoji li gdje na dobrinjskom području takav naziv, ali ako je postojao, onda se i ovdje zadržao. U glagoljskoj ispravi iz spominjane kopijalne knjige obitelji Tanić iz XVII stoljeća navodi se kao »brajdi na Bolančini«²⁸²

991. SIČEVKA (*zo Sičevki, va Sičevku, va Sičevki, so Sičevkùn*) — oranice, livade (vrela). Tako je ovaj mikrotoponim usput zapisao prof. Skok bez ikakva komentara,²⁸³ pa se nisam ni ja mogao odlučiti za asimilaciju glasovne skupine *vk > fk*, premda se čuje i *Sičefka*!

992. MOTOSAJNICA (*z Motosajnicè, va Motosajnicu, va Motosajnici, s Motosajnicùn*) — oranice, njive, pašnjaci, šumice. I ovaj mikrotoponim prof. Skok samo usput spominje, upućujući i uspoređujući nastavak *-ajn -ica* s istim elementom u nazivu jedne oveće lokve *Mišluč-ajñ-icè* (Mišuš-ajñ-ice) i dolca *Trubič-ajñ-i* kod Vrbnika, ali ne razrješujući osnove, a očito je da nije slavenskoga, nego romanskoga podrijetla.²⁸⁴ U svojoj autobiografiji čakavski pjesnik Ljubo Pavešić (r. 1919) navodi da se u blizini Škrljevoga (Hrvatsko primorje) nalazi šuma *Matosajna*, a taj bi naziv mogao biti u vezi s našom *Motosajnicom*.^{284a}

993. TOČILO (*s Točila, na Točilo, na Točili, s Točilôn*) — njive. Strmina kojom se voda naglo toči. Prof. Hraste navodi na otoku Hvaru uvalu koja se zove *Môlo Tocilo* i *Točla (Točlih)*,²⁸⁵ a to su posve isti toponimi. U Lici se *Točilo* zove neki potocić.²⁸⁶

²⁸⁰ P. Skok, *Slavenstvo i romanstvo*, Zagreb, 1950, str. 96, 99, 152 i 154.

²⁸¹ V. Štefanić, o. c. str. 320.

^{281a} B. Jurišić, *Pomorski zbornik*, knj. 2, str. 987.

²⁸² R. Strohal, *Ibidem*.

²⁸³ *Archivio glottologico ital.* Vol. XXV/1933, str. 127, red. br. 108.

²⁸⁴ *Ibidem*, Vol. XXIV/1930, str. 35, red. br. 51.

^{284a} Lj. Pavešić, *Besedi s kamika i z mora*, Rijeka, 1968, str. 170.

²⁸⁵ M. Hraste, o. c. str. 357.

²⁸⁶ R. Grujić, o. c. str. 241.

994. MŎČA (*z Mŏče, na Mŏču, na Mŏči, s Mŏčŭn*) — vinogradi, obradive čestice. Postoji i kao poseban naziv *Na Mŏči*. *Mŏča* je apelativ koji označuje vlažno, podvodno tlo. Isti se naziv nalazi na otoku Hvaru,²⁸⁷ a ima ga i susjedni Vrbnik.²⁸⁸

995. ŽDRĚNŎC (*zo Ždrěnčà, na Ždrěnŏc, na Ždrěnčĭ, so Ždrěnčĕn*) — obradive čestice, pašnjaci. Deminutivna izvedenica u kojoj je skupini žr dodan dental *d* (kao *ždràkja!*), a *n* je disimilacija mjesto *l*, prema *zdĕnŏc*. Inače je *ždrěnŏc* apelativ kao i ždrijelo, tj. rupa ili »grlo« u koje ponire voda pa je toponim prema tome metafora. Od brojnih srodnih mikrotoponima ove vrste po našim krajevima spomenut ću samo *Zdrŭlca* (dem. kol. n.) na otoku Hvaru.²⁸⁹

996. SĪKĪN KŔČ (*zo Sĭkina Kŕča, va Sĭkin Kŕč, va Sĭkinŏn Kŕčĭ, so Sĭkinŭn Kŕčĕn*) — šume. Koliko je prvi dio ovoga mikrotoponima nejasan, premda je očito da je to posvojno-posjedovni pridjev ženskoga roda, toliko je drugi dio jasan, pa je o njemu već bilo dovoljno riječi pod br. 330 i 357, a napose pod br. 128.

997. BRODIČ (*z Brodičà, na Brodič, na Brodičĭ, s Brodičĕn*) — obradive čestice, vinogradi. Jasno je da je to deminutiv od opće imenice *brŏd* te da mikrotoponim ne može biti drugo nego metafora, za razliku od *Brodčc* (v. br. 30), koji je zadržao staro značenje, tj. *gàz*.

998. PLĀSNICE (*s Plāsnĭc, na Plāsnice, na Plāsnicah, s Plāsnicami*) — šume. Plural s nastavkom *-ice*, koji se — kako smo to već više puta vidjeli — nadovezuje na pridjevski nastavak *-in*, a za osnovu *plās-* znamo otprije da je u davnini značila isto što i njiva, a danas *plās* znači veći ili manji travnjak.

999. KRĪŽICE (*s Križĭc, va Križice, va Križicah, s Križicami*) — raskršće, vrtovi, pašnjaci, šumarci. Toponim je nastao sigurno prema nazivu raskršće, odnosno »*raskrižji*«, kako kažu u Dobrinju. Vidi još br. 273 i 396.

1000. MEJĀSOV (*z Mejāsova, va Mejāsov, va Mejāsovi, s Mejāso-vĭn*) — šuma — »*vĕlĭ drmŭn*«. Nerazriješen posvojni ili posjedovni pridjev na *-ov*, koji se u davnini kao atribut vjetojatno oslanjao na imenicu *drmŭn*.

1001. VRŠINI (*z Vršĭn, na Vršini, na Vršinah, s Vršĭnami*) — pašnjaci, šume. Augmentativ u pluralu od čestoga toponomastičkog apelativa *vŕh*, što, dakako, označuje konfiguraciju terena. U Katastru našao sam ovaj mikrotoponim s prijedlogom kao poblížom oznakom odnosa smještaja: *Na Vršinah*. Takav sam oblik ustanovio i na terenu, a to ističem zbog toga što su i apelativ *vŕh* i njegova augmentativna izvedenica *vršĭna*, odnosno *vršĭni* muškoga roda, pa bismo očekivali: *Na Vršĭnih* i *s Vršĭni*, kako je to uvijek dok apelativ, tj. opća imenica ne postane toponim. Samo kao toponim deklinira se kao ženski rod (v. br. 128, 378, 480, 988, 990), ponajčešće ostaje muški, odnosno srednji rod (v. br. 55, 94, 121, 124, 284, 327, 667, 798), a katkada i varira i kao ženski i kao muški rod (v. br. 22, 86, 376 i 917, gdje se u lokativu i instrumentalu mogu čuti oba oblika).

1002. HŔT (*s Hŕtà, na Hŕt na Hŕtĭ, s Hŕtŏn*) — pašnjaci, zapuštene čestice. Vidi što je o identičnom mikrotoponimu rečeno pod br. 351.

²⁸⁷ M. Hraste, o. c. str. 366.

²⁸⁸ I. Žic, o. c. str. 234.

²⁸⁹ M. Hraste, o. c. str. 355.

1003. KAPITULSKI (s *Kapitulskōga*, va *Kapitulskī*, va *Kapitulskōn*, s *Kapitulskīn*) — šume. Osim krčkoga, postojali su još kaptoli ili kapituli u kaštelima Baški, Vrbniku, Omišlju, Dubašnici i Dobrinju, te u Poljicama. Dobrinjski se kapitul spominje već 1. siječnja 1100. u glagoljskoj, tzv. Dragoslavljevoj ispravi. Kapitul su sačinjavali uglavnom domaći popovi glagoljaši, kojih je katkada u ovako relativno malim mjestima znalo biti i na desetke. Tako je npr. Dobrinj godine 1603. na 1070 stanovnika imao 26 takvih popova glagoljaša, a Vrbnik — kao neke vrste glagoljaško središte — znao ih je imati i do 60.²⁹⁰ Ti su se kapituli izdržavali različitim funkcijama, beneficijama, desetinama, a napose darivanjima, kako se to vidi iz prve, druge i treće dobrinjske glagoljske isprave (v. str. 151 i 152). Otuda, eto, ime ovome toponimu, kao i onom pod br. 151.

1004. POD MĀVRŌN (s *Pod Māvra*, *Pod Māvōr*, *Pod Māvōn*, s *Pod Māvōn*) — pašnjaci, vinogradi. Dvočlani nesrasli mikrotoponim u kojemu prijedlog *pod* označuje odnos smještaja, dok je *Māvōr* (o > v) kao zamjena za uobičajene svetačke nazive izgubio atribut »*Svētī*«, ali samo djelomično, jer se čuje i *Pod Svētī Māvōr* (Mavar = Mauritius), rjeđe *Svētī Māvōr*. U jednoj glagoljskoj ispravi iz XVII st. navode se »zemle stga Mavra,«²⁹¹ što se sigurno odnosi na ovaj mikrotoponim.

1005. MĀLĪNI (z *Mālin*, va *Mālīni*, va *Mālīnih*, s *Mālīni*) — polja, oranice, livade, sjenokoše, vinogradi. Plural od apelativa *mālin*, kako čakavci općenito zovu *mlin*. Premda je ovo uglavnom ravan teren, kojim protječe slab potok, ipak su tu nekad morali postojati mlinovi, o kojima se danas ništa više ne zna, ali koji su mu dali ime. Prof. Skok navodi ovaj mikrotoponim u spominjanu talijanskom radu,²⁹² ali što se toga tiče treba pogledati što je ovdje rečeno pod br. 138.

1006. MALINIČ (z *Maliniča*, va *Malinič*, va *Maliniči*, s *Maliničen*) — oranice, njive. Deminutivna izvedenica od apelativa *mālin*, tj. *mlin*, što vidi kod prethodnoga mikrotoponima.

1007. LŌKVIŠĆA (z *Lōkvišć*, na *Lōkvišća*, na *Lōkvišćih*, s *Lōkvišći*) — šumarci, zapuštene čestice. Pluralni naziv na *-išća*, s karakterističnom čakavskom skupinom *-šć*, a označuje da su ondje nekad bile lokve, bare (v. br. 420), a neke se još i danas nalaze.

1008. SŌLĪNSKŌ PŌJE (zo *Sōlīnskōga pōja*, - *Sōlīnskō pōje*, - *Sōlīnskōn pōji*, so *Sōlīnskīn pōjēn*) — oranice, vinogradi. Neveliko polje u blizini sela Soline.

1009. LĪPICA (z *Līpicē*, va *Līpicu*, va *Līpici*, s *Līpicūn*) — šume. Naziv je deminutivni oblik od imena biljke *līpa* (Tilia). Identičan naziv nosi i jedna uvala na zapadnoj obali otoka Lošinja,²⁹³ a po znamenitoj ergeli i uzgoju posebne vrste bijelih konja, zvanih lipicaneri, poznato je mjesto *Līpica* u sjevernoj Istri.

1010. LŪKĀ (z *Lūk*, va *Lūkà*, va *Lūkīh*, s *Lūkì*) — oranice, livade, vinogradi, Premda je očito hrvatskoga podrijetla ovaj uobičajeni pluralni

²⁹⁰ V. Štefanić, o. c. str. 12.

²⁹¹ R. Strohal, o. c., Vjesnik Zemaljskog arhiva, XII/1910.

²⁹² Archivio glottol. ital. Vol. XXV/1933, str. 127, red. br. 108.

²⁹³ Anali Leksikografskog zavoda, Sv. III, str. 67.

oblik na *-a*, ipak je svijest o njegovu značenju nekako potamnijela. Potječe li od toponomastičkog apelativa *lūkà* (ž. r.), tj. draga, koji u Dobrinju, barem danas, može se reći, uopće ne postoji?

1011. BŎLOVICA (*z Bôlovicē, va Bôlovicu, va Bôlovici, s Bôlovicūn*) — oranice, pašnjaci, šuma. Ni o ovom naoko jednostavnom mikrotoponimu ne bih znao ništa поблиže reći.

1012. JESĚNŎVICA (*z Jesēnŏvicē, va Jesēnŏvicu, va Jesēnŏvici, s Jesēnŏvicūn*) — *komunāda*, staja. Nastavkom *-ica* poimeničeni pridjev na *-ov* od naziva šumskoga stabla *jēsēn* (Fraxinus excelsior). Vidi br. 598.

1013. MARŪNDICE (*z Marūndic, va Marūndice, va Marūndicah, s Marūndicami*) — oranice, put. Da ne bih pogriješio, ne usuđujem se razrješavati ovaj pluralni oblik ženskoga roda s nastavkom *-ica*.

1014. GLAVĀTNĪ (*z Glavātnŏga, na Glavātni, na Glavātnŏn, s Glavātnin*) — rt, svjetionik. Ovaj određeni pridjev, kao mikrotoponim označuje metaforu, tj. oblik terena, kako utvrđuje i prof. Skok, samo što ga on naziva *Glavati*.²⁹⁴

1015. ZĀVRŠA (*zo Zāvřš, va Zāvřša, va Zāvřših, so Zāvřši*) — obradive čestice, pustoline, pašnjaci. Prefiksalna složenica — sraslica s uobičajenim dobrinjskim pluralom na *-a*, koja se sastoji od prijedloga *za* i pluralnog oblika *vřša* (< *vrhja, kao duša < duhja), što zaključujem prema poznatom nazivu istarskog sela *Završje* (Buje) i isto takva naziva na otoku Pašmanu. O starini ovoga mikrotoponima govori nam dobrinjska glagoljska isprava od 12. ožujka 1379. u kojoj se, među ostalima, kaže: »...u *kuntradi*, *ka se zove Završa* ...»²⁹⁵

1016. ŽŪJINI (*zo Žūjin, va Žūjini, va Žūjinah, so Žūjinami*) — *drmūna*, pašnjaci, zapuštene livade. Plural, sudeći po lokativnom i instrumentalnom obliku, ženskoga roda, što možda nije bilo od vajkada, nego je u toku stoljeća nastalo navikom, prema nominativnom obliku koji je u pluralu jednak za muški, srednji i za ženski rod (*Bābini, Drāšini; Pōjini, Selni; Hibini, Sađini*). Kako je, naime, već rečeno, nije rijetka pojava da i augmentativi muškoga roda mogu u lokativu plurala imati nastavak *-ah*, odnosno u instrumentalu plurala *-ami* (*Bōk - Bočni - Bočnah - Bočnami; Riz - Rizni - Riznah - Riznami; Nerezni - Nereznah - Nereznami* itd.). Prof. Skok, navodeći naziv *Žuljicev* za jednu šumu iznad *Porta* (Dubošnica), misli da bi se ovakvu nazivu »možda« mogao dodati i naš *Žūjini*, a dovodi onaj prvi u vezu s imenom Julius, te usput kaže da se u Sužanu 1726. spominje pop Zñe (Zvane) Xulgevich²⁹⁶ (Žuljević). Ja bih još sa svoje strane napomenuo, premda smatram da to nije u izravnoj vezi, da je na dobrinjskom jezičnom području za moga djetinjstva postojao nadimak, ali samo za jednoga čovjeka: *Žūle*. Pučka se etimologija, međutim, s time ne slaže i moji su ispitanici tvrdili da naziv ovoga toponima dolazi od *žūj* (žulj) — *žūjini*!

1017. PŎLI ZVONIČĪNI. — Ovaj sam simbolični naziv namjerno ostavio za najzad. Taj je naziv postojao samo za stanovnike sela Sv. Vid,

²⁹⁴ P. Skok, Slavenstvo i romanstvo, str. 31.

²⁹⁵ V. napomenu br. 5.

²⁹⁶ Archiv glottol. ital. Vol. XXVIII/— Fasc. I/1936-XIV, str. 63, r. br. 169.

i to relativno kratko vrijeme, i danas ga više — nema. Odnosio se, naime, na zvonik znamenite Dragoslavljeve crkvice sv. Vida, i to sigurno kad je već bio postao ruševan, a označivao je samo najuži teren oko njega, i kad su Vidari, tj. stanovnici sela Sv. Vid, 1940. obnovili i crkvicu i zvonik, naziv je zamro i — nestao. Hoće li se ikada opet probuditi?...

III

PODRIJETLO I SUSTAV DOBRINJSKE TOPONIMIJE

Sada kad imamo pred sobom gotovo potpunu dobrinjsku toponimiju, potrebno je ogledati otkuda su došli, kako su nastali i kako su se razvili ti toponimi. Treba ih — što se kaže — klasificirati, sistematizirati. Samo je po sebi razumljivo da ih ne možemo izuzeti iz sklopa, iz cjeline ne samo ostalih krčkih toponima, ne samo iz cjeline primorskih toponima, nego ih općenito ne smijemo izuzimati iz sistema čitave hrvatske toponomastike, jer je ona — s obzirom na etnološke prilike, na povremene migracije stanovništva, na toponomastičke zakone, posjedovne odnose itd. svuda u biti jedinstvena, kako smo to već vidjeli kad smo jednake, slične ili identične toponime susreli: u Istri, u Hrvatskom primorju i u Dalmaciji, napose po otocima, a tako isto i po Lici, Slavoniji, Bosni i Hercegovini itd. Nema sumnje, pojedini krajevi imaju svojih specifičnosti, pogotovo što se tiče povijesnih zbivanja, migracijskih, geografskih i ekonomskih utjecaja, konfiguracije terena, različitosti jezika i sl., ali u biti se gotovo ništa ne mijenja.

Kao što sam se i u samom radu oko ispitivanja toponima uglavnom oslanjao na radove prof. Skoka, to ću pogotovo učiniti u ovom dijelu oko sistematizacije dobrinjske mikrotoponimije, jer je nemoguće ni zamisliti da bi se poslije njegovih temeljitih znanstvenih radova na tom polju, a posebno baš na krčkoj toponomastici, on mogao mimoći.

Oslanjajući se, dakle, na njegove radove, možemo dobrinjsku toponimiju podijeliti u tri glavne grane, tj. u preromansku (ilirsku, bizantsku), romansku i hrvatsku.

Romansku je potrebno još posebno specifičirati, i to u: 1. romansku; 2. veljotske natruhe; 3. vlaško-pastirske i 4. mletačke ostatke.

Iz pradavnoga preromanskog perioda imamo — možda ilirski ili liburnijski — toponim, i kao naziv naseljena mjesta i kao naziv pojedinih lokaliteta. To su: *Krās* (selo i uzvisina) zatim izvedenice *Krāsini* i *Krāšca*.

Drugi preromanski, veoma čest mikrotoponim, također s različitim izvedenicama, ostatak je bizantskoga (grčkog) vladanja na otoku Krku. To su: *Drmūn* (δρουμεόν), *Drmūna* (n. pl.), *Novē drmūna*, *Drmunūna*, *Drmunūni*, *Drmunūće*, *Podrmunūće*. Zanimljiva je izvedenica s mletačkim deminutivnim nastavkom *Drncin* (> ·Dr(mu)ncin). Treba napose istaći da je *drmūn* i opća imenica, tj. apelativ, pa se i svaka šuma i šumica, bez razlike što u njoj raste, zove *drmūn*, *drmunūć*.

Ostaci ranoromanskoga perioda nešto su obilniji te možemo među njih ubrojiti: *Brgūd* i izvedenicu *Brgūca*, zatim *Hrūsta*, *Hrūstica*, *Kòmoriškā*, *Konòbi*, *Konòbice*, *Lokāj*, *Mālini*, *Malinūć*, *Mīrca*, *Mīri*, *Mirišće*, *Mošūni*, *Mošūnišća*, *Mrtūn*, *Mugār*, *Plokāta*, itd.

Što se tiče veljotskih natruha, Dobrinj je, kao izrazito hrvatsko područje, nalazeći se nekako gotovo »posrid otoka«, postrance od romanskoga Krka, bio pošteđen od jačih veljotskih utjecaja, ali ih je ipak nekoliko prodrlo i u dobrinjsku mikrotoponimiju. To su: *Bisāgi*, *Grumāča*, *Grumāčina*, *Prnābi*, vjerojatno *Pōndōre*, sudeći po diftongu »ai«, bit će to i *Motosājnica*, a čini se i *Vrgāñini*.

Toponimi iz perioda vlaško-pastirskoga kretanja, kako je taj period nazvao prof. Skok, tj. perioda naseljivanja velebitskih Vlaha, što ih je uglavnom baš na dobrinjsko područje naseljivao Ivan Frankopan, posljednji knez krčki, ma koliko bili rijetki, oni su rasuti od najjužnijega do najsjevernijega i najzapadnijega dijela dobrinjske katastarske općine. Blizu sela Gostinjca nalazimo mikrotoponim *Za Vlāški*, blizu sela Krasa nalaze se *Vlāškē*, koje se kao »zemla kneža«, tj. kneževa zemlja, spominju već god. 1321. a kraj sela *Dōlovā* (gen. pl.) *Zadācijarov Vlāški* i sl. Ovamo treba još dodati izumrlo selo *Šūgare* s okolicom, *Lūšora*, *Nūkovicu*, a nema sumnje da je to bio podrijetla i pluralni naziv sela *Čižiće*, kao i brežuljaste šume, odnosno pašnjaka *Bigāñiće*.

U običnom je govoru viševjekovna mletačka uprava — kako je poznato — ostavila relativno mnogo tragova, ali se to za dobrinjsku mikrotoponimiju ne bi moglo reći. Kao tipičan i izrazit mletački naziv svakako su *Škravadiñe* (n. pl. ž.), teren na kojemu je nekada postojalo i omanje naselje, kako to saznajemo iz jednoga staroga glagoljskog dokumenta. Ostali su mletački mikrotoponimi gotovo svi ponajprije opće imenice (apelativi), a tek su onda — kao takvi — postali i toponimi. To su uglavnom: *Magazīni*, *Mandrāč*, *Mūl*, *Pōrot*, *Portič*, *Pūnta*, *Smitir*, *Škōj*, *Škōjić*. Od prezimena vlasnika nastali su mikrotoponimi *Bašānov*, *Bonōrica* i *Prhētova*. Zanimljiva je mletačko-hrvatska sraslica *Gōbdōl*.

Eto u najkraćim crtama otkuda potječu dobrinjski neslavenski mikrotoponimi, a sada da vidimo kako su nastajali i kako su se razvijali hrvatski. Međutim, kada se kaže kako su toponimi nastajali i kako su se razvijali, onda bi se moglo pomisliti, kao da je moguće ustanoviti i kada je koji toponim nastao. To je, međutim, nemoguće jer nas od njihova nastanka dijeli daleka prošlost, tako da ih jedino možemo stavljati u pojedina razdoblja, u pojedine skupine. Ni prioritet, odnosno prvenstvo nekoga toponima ne može se utvrditi po tome što je on zabilježen u nekom starom dokumentu, jer iz toga što je on tamo zabilježen ne proizlazi da drugi koji se u dokumentu ne nalaze, nisu također već onda postojali. Ipak, od neprocjenjive je važnosti kad su nam prastari toponimi i mikrotoponimi zapisani u starim dokumentima, napose oni u glagoljskim ispravama. Ne mora li ispunjati ponosom svakoga Hrvata što već u XI stoljeću nalazimo na otoku Krku, točnije baš u Dobrinju, petnaestak čisto hrvatskih, sadržajnih i razumljivih toponima koji su se održali do dana današnjega, a glasili su onda baš kao što glase i danas?! Ti su toponimi zapisani, među ostalim, u relativno malo poznatoj, tzv. Dobrinjskoj ili Dragoslavljevoj glagoljskoj ispravi od 1. siječnja 1100. koja je — usput da kažemo i to — starija od Bašćanske ploče, ali nam nije, nažalost, sačuvana u originalu, nego u prijepisu, u ovjerovljenu, vjerodostojnu prijepisu!

Pa kad se već tom ispravom služimo kao historijskim dokumentom, onda je potrebno da se njome poslužimo još u jednom smislu. Ako je »grad« Dobrinj već u XI stoljeću organizirana crkvena, političko-administrativna, sudska, a — u stanovitom smislu — i školska jedinica (kapitul!), što se očito vidi iz toga dokumenta, pisana hrvatskim jezikom i pismom (glagoljicom), onda Dobrinj i Dobrinjci moraju imati na tome terenu dužu, stariju tradiciju, pa i iskustva, da bi mogli postići tu organiziranost i — da tako kažemo — za ondašnje prilike relativno visoku kulturno-političku zrelost, a sigurno isto tako i Vrbnik koji se u tom dokumentu spominje. Prema tome, doseljivanje Hrvata s istočnoga kopna moralo se zbivati sukcesivno, kako to dokazuju krčka narječja, već u drugoj polovici X stoljeća, a sigurno i prije.

Budući da je ovdje riječ o dobrinjskoj toponimiji, uzet ćemo kao prvi baš naziv *Dobrinj*, a dodat ćemo mu još neke koji su s tim nazivom jezično srodni, tj. koji idu u istu skupinu. To su: *Dõmiñ, Dìmiñ, Bribiriñ i Cìriñ*. Ovima bismo još mogli pribrojiti i: *Gáboñin, Dèdoñin, Dragoñin, Družèñin, Gostìñin, Negòñin, Petròñin, Pùpoñin, Ràdoñin, Ràdoñičin, Vùješin, Žùroñin* i sl. Prvih pet pridjevske su izvedenice s posvojnim nastavkom *-j*, oni drugi na *-in*, a i jedni i drugi potječu od starih hrvatskih — poznatih i nepoznatih — antroponima, tj. narodnih imena: Dobre - Dobroslav, Gabonja, Dome - Dominko - Dinko (Dominicus), Dedonja, Dragonja, Druženja, Gostinja, Nagonja, Petronja, Radonja, Radonjica itd. Usput samo napominjem da se i otac prvoga dobrinjskoga notara Kirina iz spomenute Dragoslavljeve is prave iz god. 1100. zvao Radonja.

Može se reći da su velika većina mikrotoponima uglavnom pridjevi, ponajviše — kako smo već vidjeli — posvojno-posjedovni, zatim obični pridjevi muškoga, ženskoga i srednjega roda u određenom i neodređenom obliku. Kako je već u uvodu istaknuto, veoma su česti pridjevi, nastali prema imenima različitih biljaka — od trave do hrasta, odnosno dupca (dobrinjski: *dũfcã*), a napose voćaka koje su na odnosnome mjestu rasle ili se ondje sadile i uzgajale.

Pridjevski, dakle, nastavci ili sufiksi koji se javljaju u dobrinjskoj toponimiji jesu: *-jb, -ov, -ova, -ovo; -ev, -eva, -evo* i *-in*: *Bribiriñ, Bukovãñ, Cìriñ, Ivãñ, Lokvãñ, Mrtiñ, Zvirãñ; Bašãnov, Bobòv, Bòčvarov, Cãngov, Ceròv, Cigãnov, Črkãnov, Črnòv, Čũkòv, Hudãnov, Kakãnov, Klapìnov, Kocijãnov, Kotižarov, Mejãsov, Šcãhòv, Šimãnov, Zlãkov; Glabrovã, Glãdovã, Grãhovã, Grigovã, Ìlovè, Jèrovã, Mõnovã, Obrovã, Prhètovã, Žvãnkòvã; Tihovò, Bãjèv, Blãžev, Matičev, Ròšev, Gašpičev, Hrušičev, Ivãničev, Lũčičev, Lũnev, Magrižev, Mekìnev, Tribičev; Brsničevã, Strižèvã; Lukãncevo, Mošnãrèvo; Cokãtìn, Kòkòvìn*; na: *-in, -ina, -ino*: *Rùpõn; Bisãžnè, Blãgovnã, Homũtnã, Lobodnã, Nèriznã, Pavũtnè, Rãžovnè; Rasopãšno*.

Kad bismo pošli uspoređivati neodređene pridjeve s određenima, ustanovili bismo da su određeni nešto brojniji: *Bãjèvi, Brãšcevi, Brèsnì, Brèstòvi, Bobòvi, Ceròvi, Česjevì, Črišnevì, Dibòki, Drèndòvi, Gãcni, Golì, Hovdèni, Hruševì, Ìlovi, Jãbonovì, Jesenovì, Jũžni, Kũcni, Lècni, Ledini, Monèni, Novì, Orihovì, Ogrèni, Oskruševni, Pãpratni, Pìrevi, Pokriveni, Pozdrãni, Prãskveni, Pìkovi, Prmãsnì, Pìvi, Pũkveni, Rùpni, Ržènovi, Skvãjni, Slãmni, Smòkòvi, Spřžni, Stènivì, Tòstì, Vržišni, Zelèndòvi*. Pogotovo ako ovima do-

damo još i one na *usk*: *Cāncaroskē, Čūkōski, Hrēstalovskē, Jāzbinskā, Kapitulskē, Kĵjenskā, Kōlinskā, Kōmoriškā, Kōnskā, Kutlēniškā, Lučinskē, Podrešiskē, Sēloškō, Slivōnskā, Sōlinskā, Sužānski*.

Kad već govorimo o pridjevnim nastavcima ili sufixsima, onda ne smijemo mimoići ni tzv. složene nastavke, tj. one toponimske sufikse gdje se nađu zajedno pridjevni nastavak na *-ov* ili *-ev* i imenični nastavak na *-oc* (štok. *-ac*), odnosno za ženski rod na *-ica*, kojih ima mnogo više: *Cerōvoc, Čerēnovoc, Čičōvoc, Dirākovoc, Kĵjenovōc; Baličēvica, Baričōvica, Batačēvica, Brestovīce, Bunōrica, Čarovica, Črnōvica, Čūkōvica, Dirākovica, Gōšovice, Ivo-vica, Jabūndovice, Jesēndvica, Kirinčevica, Krājevica, Kūndovica, Knākovica, Kosičevica, Krānčevica, Lukičevica, Mārgovica, Matačōvica, Pelinovica, Petēhovica, Plōškovica, Slādovica, Šepovica, Trnōvica, Vrbovica, Vičēvica*.

Pridjevni nastavak *-jiv* nalazi se samo u *Plišjivica*.

Samo se po sebi razumije da, pored veoma brojnih pridjeva, kao mikrotonimi dolaze u obzir i različite opće imenice ili apelativi, i to s nastavcima za muški rod na *-jak, -oč, (-bč), -ok (-čk), -oc (-bc), -ik, -nik: Bališnāk, Bojōč, Brābōnok, Drvenāk, Gladiñāk, Gostiñoc, Gržānoc, Hranōč, Humōtōk, Jānoč, Jesēndvik, Kirjak, Klānōc, Kūvinoč, Lēsōk, Nižnik, Őrlac, Piščāk, Pēsōk, Potōk, Propādēñāk, Rākovic, Slobodñāk, Umějok i Žestilac*. Ženske su imenice na *-ica, -ina, -ina, -ača, -ana, -uja: Bilica, Bragoviña, Brāščina, Bumbāče, Črnica, Družāña, Drvenāča, Frundujāča, Glavāča, Gorelina, Hrašnica, Hrbūja, Hrbūjica, Lugāña, Novina, Rosūje, Srediūje, Šmrkūje, Tribūje, Vruja*.

Za srednji rod s nastavkom *-ilo* našao sam samo: *Točilo*.

Na čitavu je čakavskom području, pa tako i na dobrinjskom, tipičan imenični nastavak za toponime *-išće*, a označuje — kako kaže prof. Skok — »stare ruševine ili mjesto gdje je nekada nešto bilo.« U Dobrinju su to: *Barišće, Blatišće, Bobišće, Branšće (tursko), Dukatišća, Fažolišća, Gračišće, Jārčišća, Mošūmišća, Orihovišća, Osišća, Pirišća, Rāsodišća, Rīpišća, Rīpišće, Sākarišća, Sēlišća, Širčišća, Stanišća*, a ovima se mogu još dodati i izvedenice: *Stanišćica, Staniščina i Staniščoc*.

Ima mnogo apelativa koji dolaze zajedno s pridjevima ili s prijedlozima, ali nevezani, a ti pridjevi ili prijedlozi onda poblizje označuju ili kakvoću ili veličinu, ili odnos položaja, tj. smještaja dotičnoga mikrotoponima, pripadnost, konfiguraciju tla, geofizičke pojave, povijesne i društvene odnose i sl. Tako npr.: *Būrnī bōk, Būrnē bōka, Čarev dolōc, Dibōki dolōc, Dōčič na Jēlci, Dolnē Oblačice, Gorñi grād, Duhov klanoc, Gorñā Vodica, Gorñē selā, Hūdi drmunič, Jēcalovo selō, Jūstin dolōc, Kūndičino selō, Kātina mēkōt, Lūpēška dražica, Mātova stēn, Na Potōšci, Na Smitiri, Na vřh bōka, Na vřh Jānča, Na vřh Strāni, Novē drmūna, Ogrēnski bōk, Pētrinskā drağa, Pod Dūfcih, Pod Māvron, Pod mošūnami, Pod mūrvičūn, Pod Svētū Jēlenu, Pōli Bažadōn, Pōli crikvē, Pōli poklōnca, Pōli Zvoničini, Slavōnski potōčina, Stāri kāl, Stārē brājdi, Škōdin dolōc, Švāgeličino selō, Šārē dōčiče, Tičičevo selō, Trnōvi brājdi, Vēlā hrūsta, Vēlā loki, Vēlē křća, Vēlā plās, Vēlā stēn, Vēlē mēkōta, Vēli kāl, Vēli potōk, Vēli Pūponin, Vēlō pōje, Vlāšičin dolōc, Za Hrūšev, Za Kakānov, Za Vlaški itd.*

Ovamo možemo pribrojiti i sraslice, kao što su: Črncakāl, Drēndrāga, Gōbodōl, Jelendrāga, Koškobīla, Lindrāže, Malovrāt, Primiselō, Senokōša, Tānabōk, Velimūš-Dolōc i Višebōr.

Njima su najbliže i tzv. prefiksalne složenice kao: Nāplōg, Nērizi, Nerizīni, Ogrād, Ogrāda, Ogrādica, Ogrājica, Oklād, Oklādica, Osičīni, Ōsik, Podglābri, Podglābriće, Podresīškē, Podrmunīće, Pōstēni, Požgāna, Prīgrāc, Prōgōn, Propadeñāk, Raskrižji, Zāgōn, Zagrmōvē.

U dobrinjskoj su mikrotoponimiji veoma česti deminutivi muškoga i ženskoga, rjeđe srednjega roda, u singularu i u pluralu. O nekim pluralnim oblicima će još biti posebno riječi. Evo muških deminutivnih mikrotoponima s nastavcima na -ić, -oc i -ok, te ženskih na -ica: Arbunōvić, Bañić, Boštrānoc, Brodić, Brodōc, Dōčić, Dōlčić, Dolōc, Gūrlić, Honōc, Hrastlić, Kallić, Kijoc, Kjenić, Klānčić, Klānōc, Krčić, Križić, Lēsōk, Lōkvić, Malinić, Mostić, Na Potōšci, (Potōcōc), Ōrlac, Piščōc, Rtić, Sadić, Staniščoc, Škojić, Umējčić, Vršōk, Zdenčić. — Ženski na -ica: Antōnica, Anzulica, Brājdice, Brestovīce, Brkīnica, Brūlvica, Dražica, Družānica, Glavica, Gomilice, Gorīce, Gorīnā Vodica, Gūstice, Hrbūjica, Hojevica, Hrūstica, Hrūšvica, Jāmice, Konōbice, Krāčice, Krčice, Križice, Kūčice, Līpica, Lōkvica, Mekotīca, Nožica, Nivice, Oblačice, Ogrādica, Ogrājica, Orišice, Plivice, Smōkvetica, Staniščica, Stenīce, Strāžica, Spārušvica, Škārnicē, Štājica, Štīrnica, Vodice.

Nastavak srednjega roda na -ce našao sam samo u dva slučaja: Pōjce i Jēzērcā, ali sigurno idu u tu rubriku i Pojīca > Pojica (Poljica > Poljca).

U dobrinjskom je narječju relativno dosta česta pojava neke vrste pejorativno-deminutivnih naziva na -ičina za muški i -ičina za ženski rod. Ta se pojava manifestira i u mikrotoponimiji, ali — koliko sam mogao ustanoviti — samo u ženskom rodu: Crikvičina, Crikvičini, Čovjeničina, Glavičina, Gorīčini, Japnēmīčina, Kūčičina, Mošnaričina, Nivīčina i Slādovičini.

I kao što smo rekli za deminutivne izvedenice da su veoma česti mikrotoponimi, to isto možemo reći i za augmentativne izvedenice, a i njih ima u singularu i u pluralu muškoga, ženskoga i srednjega roda: Bočīni, Bolānčini, Čelīno, Dōčīni, Dōlčina, Drmunīna, Drmunīni, Gnojīni, Hibini, Kalīna, Kalīni, Kapuzīna, Klānčina, Krčina, Krčīni, Kutīna, Krāsini, Kūpini, Melīni, Nerēžīni, Osičīni, Pōjina, Potōčina, Potōčini, Rizīni, Sadīna, Sadīni, Selīno, Selīni, Sītīni, Stožīni, Šakētīni, Tršīni, Ulīna, Umējčina, Umējčini, Vāpōrina, Vlačina, Vršina, Vršīni, Vršūtīni, Vrtīni, Zidīni, Zvoničina, Žūjini, zatim Bābini, Brajdīni, Dražina, Dražīni, Dubračīni, Hrūstina, Hrūšvina, Kajūžina, Krmīni, Kūčini, Lišina, Lišīni, Mekotīna, Nivīni, Pečīni, Plasīna, Rūpini, Sičīni, Sikīrini, Smōkvina, Tribūjini, Zemīna, Žukvina, Župānini.

Ima također lijep broj mikrotoponima koji su pluralia tantum muškoga i ženskoga roda: Bābini, Bočīni, Bolānčini, Brāčini, Brestovīce, Bumbāče, Hrēstalovske, Klanīce, Križice, Krmīni, Kūpini, Nērizi, Nivice, Osīšća, Pečīni, Pirišća, Prnībi, Rosūje, Stenīce, Stōgi, Stožīni, Šūgare, Trepetīki,

S time u vezi treba napose napomenuti neke osobite pluralne oblike dobrinjske toponimije, o kojima je već bilo riječi u uvodnom dijelu ovoga rada, a posebno još i uz pojedine toponime. To su deminutivni pluralni oblici na -ice, i zatim pluralni oblici na -a, bez obzira kojega je roda imenica, odnosno toponim. Tako imamo: 1. Bakētiće, Bārbiće, Bigāniće, Boriće,

Čižice (selo), Drmunice, Markunice, Podglabriće, Podrmunice, Šarē dōčice, Voltanice, Vrtice, i sl.; 2. Bōrča, Brgūca, Cifčoca, Dōca, Dōlova (seoce), Dufca, Kičoca, Klānca, Kopūna, Krāšca, Křča, Lūšca, Lūšora, Metřja, Novē drmūna, Potōka, Prēlōga, Plāsa, Pūstoša, Studēnčica (-oca), Svitjāča, Stačūnca, Šūla, Tūlova, Umějka, Vēlē mēkōta, Vlākā, Vřha, Vřsa, Vřšca, Zāvřša, Žějna.

Zbirne su imenice ili kolektiva samo: *Dirāčji, Orišji i Raskrižji*.

Metafore, tj. toponimi ili nazivi koji su nastali u prenesenom značenju na temelju sličnosti neke druge stvari ili predmeta, a pokazuju kakav je dojam u narodu izazivao pojedini oblik tla ili kraja, u svima su našim krajevima podosta česti, pa se tako javljaju i na dobrinjskom području: *Bāñ, Bañić, Bisāgi, Bisāžnē, Bočini, Bōk, Bōka, Brodić, Čelino, Čelō, Česjevī, Gāčri, Glavāča, Glavātni, Glavica, Glavičina, Hibini, Hojevica, Hrbōt, Hrbūja, Hřt, Kāmenica, Križice, Nožica, Skākāvica, Slnica, Sikirini, Šilo, Šmrđajik, Vāpōrina* i sl.

Među toponime sastavljene od pridjeva i imenice, ali nevezane možemo uvrstiti i svetačka imena kao što su: *Zemle svetoga Ambroza, Svētōga Andrijevē drmūna, Svēti Antōn, Svēti Ivān, Svētā Jelēna — Pod Svētū Jelēnu, Svēti Jūrōj, Svēti Kūzma i Damijān, Svētā Marija — Pred Svētū Mariju, Svēti Māvōr — Pod Svēti Māvōr, Svēti Mihovil, Svēti Pētōr, Svētē Tēla, Svēti Vīd*. Sve su to mjesta gdje je nekad bila crkva ili kapelica posvećena odnosnome svecu, ponegdje je još i danas, osobito ako je to selo (kao *Sv. Ivān* i *Sv. Vīd*), a gdje su to crkvena imanja ili bratovštine.

Kršćansko-romanskoga podrijetla je naziv *Sužān* (selo), a možda i *Sūlin* (rt, pašnjak).

Dijalekatske pojave i elementi mogu se naći u nazivima: *Boštrānoc, Brābōnok, Brāšcevi, Česti, Cifčoca, Crikvičina, Čičōvoc, Čovjeničina, Črnica, Črnōvica, Dibōki, Dirāčji, Dufca, Dumbrāva, Grumāča, Gūvnō, Hibini, Hlām, Hlāpā* (selo), *Hrbūja, Hojevica, Honōc, Hrūšvica, Hudānov, Hūdi drmunīč, Japnēnica, Jēsēn, Jēsēndvik, Kajūga, Kūvna* (selo), *Knīž, Kožōj, Kobiljāk, Koščica, Lišina, Loki, Lēsōk, Māgriž, Mēkōt, Melini, Monēni, Mūnoč, Na Potōšci, Oblačice, Ogrād, Ogrāda, Ogrādica, Ogrājica, Oklād, Oklādi, Orihovi, Orišji, Osičini, Ōsik, Pāprata, Piščōc, Plās, Pojiča, Pōklōnoc, Pōničāj, Potōka, Požgāna, Rosūje, Rūpi, Raskrižji, Sikirini, Sliwōnskā, Strān, Stūbja, Svičēnica (Cvičēnica), Škārnice, Škrili, Tōsti, Ul, Uliņa, Umějok, Ždrēndōc*.

Što se tiče starih toponima, osim onih koji se nalaze u starim glagoljskim ispravama, a navedeni su u uvodnom dijelu ovoga rada i — kako je ondje istaknuto — žive gotovo svi još i danas, neću ih ovdje ponavljati, nego ću njima pribrojiti još i ove: *Arbunōvi, Arbunōvič, Anzulica, Brodōc, Bukovāñ, Dumbrāva, Gračiče, Gračiča, Hlām, Honōc, Hrasčić, Hřt, Ivāñ, Japnēničina, Křjca, Křjoc, Kirjāk, Lesič, Nřvice, Oklād, Oklādi, Ōsik, Osišca, Opatije, Plās, Požgāna, Prhētova, Prōgōn, Stačūnca, Striževa, Zāgōn*.

Tako smo, eto, pokušali da — uglavnom i koliko je to u našim prilikama moguće — leksikološki, gramatički, dijalektološki, semantički, historijski i geografski klasificiramo i sistematiziramo dobrinjsku mikrotoponimiju pa iako ona predstavlja veoma malo područje, ona ipak zadire u sve toponomastičke probleme, a ispitujući je i istražujući, ona napose svojom starinom izaziva

i nameće pomisao o davnim vremenima što su prohujala nad krajevima koji nose ta imena, o brojnim generacijama što su ih jedna drugoj namirale, o različitim narodima koji su ondje živjeli, ali ih nisu mogli promijeniti i — kako smo već jednom istakli — o duboku korijenju što ga baš ondje ima — hrvatski narod

POGOVOR

Osobitu zahvalnost dugujem Institutu za jezik Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti u Zagrebu što mi je svojom susretljivošću i financijskom pomoći omogućio da između god. 1958. i 1963. tri puta po desetak dana proboravim na otoku Krku, gdje sam ispitivao i bilježio pojedine nazive naseljenih i nenaseljenih mjesta. Tako sam obradio omišaljsku mikrotoponimiju (v. časopis *Filologija*, br. 2/1959), obalnu mikrotoponimiju od Omišlja do Malinske, odnosno do Glavotoka, zatim posebno od Glavotoka do Krka (v. *Ljetopis JAZU*, knj. 66/1960) i najzad ovaj rad.

Posao oko ispitivanja i bilježenja mikrotoponimije fizički je veoma naporan, a i psihički iscrpljujuće, jer se čovjek na svakom koraku susreće s nepredvidljivim teškoćama — u prvom redu što se tiče ljudi s kojima se mora raditi, i koji ne mogu u svako doba biti na raspolaganju, a posebnu teškoću i osobiti napor predstavlja saobraćanje i rad s ljudima koji nemaju ni osnovnih pojmova o jezičnim pitanjima (napose gramatičkim), kojima nisu jasni ni elementarni geografski pojmovi, a da se i ne govori o općem shvaćanju ove vrste rada. Nije lako ni naknadno sređivanje i znanstvena obradba nađene građe poslije terenskih radova. I to je dugotrajan, minuciozan posao, koji također zahtijeva mnogo truda i strpljivosti. No što je teži posao, to i uspjeh na završetku pruža veće zadovoljstvo!

Po svojoj prirodi i načinu obradbe mnoge se riječi, pojedine fraze, sintagme i definicije u ovoj vrsti rada često ponavljaju, pa se to ovdje — ondje manifestira i u ovome radu. No zbog nekih neobičnih jezičnih, zapravo dijalekatskih pojava, ta su ponavljanja neminovna, neizbježna, rekao bih — gotovo potrebna!

Kako su pojedini toponimi, osobito mikrotoponimi, pradaвні relikti, survivali, koji su nadživjeli ne samo mnoge generacije nego i narode, danas nam oni ostaju tamni, nejasni, katkada — barem privremeno — ni smo u stanju da ih etimološki, semantički razriješimo.

Pri ovom pothvatu svojim mi je savjetima mnogo pripomogao, upozorivši me na neke promašaje — dr Božidar Finka, viši naučni suradnik JAZU, pa mu i ovom prilikom — još jednom — izričem svoju srdačnu zahvalnost.

Autor

INDEKS

(Brojke označuju redne brojeve toponima, a one u zagradama strane)

<p>Ambroz 220
(Ambrož) v. zemle S(vetoga)
 Ambroža
(Andrij) v. Svetoga Andrije
 drumna
(Anton); v. Sveti Anton
Antonica 972
Anzulica 144
Arbunovi 975
Arbunović 976
Ardobrad (153)</p> <p>Babini 20
Bačanićev 766
Bajev 99
Bajevi 45
Baketiće 432
Baličevica 228
Bališćak 115
Baš 911; v. Za Bašen
Bašić 912; v. Za Bašić(en)
Barbiće 180
Barićanovi 153
Barikovica 281
Barkoviće 331
Barišće 154
Barov kal 869
Bašanov 962
Batačevica 264
(Bažadona, pl. Bažadoni)
 v. Poli Bažadon
Benuš 488
Biganiće 383
Bijin 774
Bileža 478
Bilica 424
Bisagi 877
Bisažne 193
Bisažni 666
Biškup(i)ja 218
Blagovna 537</p> | <p>Blatišće 762
Blažev 551
Bobišća 964
Bobišće 90
Bobov 183, 934
Bobovi 111
Bočini 988
Bočva 680
Bočvar 374
Bočvarov 685
Bojoč 38
Bok 977; v.
 Burñi bok
 Na vrh Boka
 Ogrenski bok
 Vlaški bok
 Vrh boka
Boka 40, 849; v.
 Burñe boka
Bokanov 905
Boki 40, 848
Bolanćini 990
Bolovica 1011
Borča 640; v.
 Male Borča
 Vele Borča
Boriće 14^a; v. Pod Borići,
 Poli Borić(i)
Boruje 187
Bošepor (153)
Boštranoc 266
Braboňok 499
Braćini 668
Bragoviñe 702
Brajdi 531; v. Stare brajdi,
 Tanovi brajdi,
 Trnovi brajdi
Brajdice 274, 389, 617
Brajdini 159, 324, 618, 948
Brašće tursko (153)
Brašćevi (152)</p> | <p>Brašćina 317
Brdo 513
Bresni 117
Brestovi 116, 717
Brestovice 778
Brguca 204
Brgud 202, 339
Brgudan 203
Brgudanka 203
Brgudi 203
Bribiriñ 701
Brkinica 672
Brodić 997
Brodoc 30, 997
Broskveni 724
Brozovo selo 220
Brsničeva 837
Brulvica 610
Bukovañ 540
Bumbače 23
Bunovica 391
Burñi konal 900
Burñe boka 562</p> <p>Cancaroskar 706
Cancaroskarka 706
Cancaroske 706
Cangov 829
Carev doloc 429
Carovica 937
Cerov 210
Cerove 346, 786
Cerovi 761
Cerovoc 456
Cesti 217
Cifćoca 888
Ciganov 520
Ciriñ 539
Cokantin 940
Costabella 202</p> |
|--|---|---|

- (Crikri); Poli crikve; Poli stare crikve
 (Crikvica); Poli Crikvice
 Crikvičina 271, 449
 (Cvičenica); v. Svičenica;
 Pod Svičenicun
- Čelino 846; v. Na dno Čelini; Na vrh Čelini
 Čelo 845
 Čepri 989
 Čerenovac 306
 Č(e)rman vrh (153)
 Češjev 107
 Čišca 679
 Čičovac 878
 Čilov dolčič 533
 Čirik 291
 Čista 607
 Čižičar (173)
 Čižičarka (173)
 Čižiče (172)
 Čmaričev doloc 554
 Čovjencičina 932
 Črišnevi 729
 Črkanov 459
 Črmuje 247
 Črncakal 555
 Črnčinova 774
 Črnica 815, 871
 Črnov 552
 Črnovica 553
- Čukoski 736
 Čukov 713
 Čukovica 353
- Dacijarov 833; v. Zadacijarov,
 Zadacijarov Vlaški
- Dedošin 655
 Diboki 570
 Diboki doloc 148
 Dimiň 795
 Diračji 416, 753
 Dirakovica 446
 Dirakovoc 194, 752
 Dobrinka (165)
 Dobriň (162)
 Dobriňoc (165)
 Doca 942
 Dočič 959
 Dočič na Jelči 890
 Dočiče 711; v. Šare dočiče
 Dočina 467
 Dočini 239
 Dol 67; v. Karlov dol
 Dol(a)c Svete Marije (153)
- Dolčič 112; v. Čilov dolčič
 Dolčiče 290^a
 Dolčina 608
 Dolčini 239
 Doliňa Skakavica 850
 Doliňe Oblačice 78
 Doliňe selo 723
 Doliňi grad (163)
- Doloc 814; v. Carev doloc
 Čmaričev doloc
 Fratorski doloc
 Justin doloc
 Lovohni doloc
 Opatov doloc
 Pařkov doloc
 Pod kućun doloc
 Puhjinov doloc
 Pušin doloc
 Škodin doloc
 Tulov doloc
 Velimuž doloc
 Vidov doloc
 Vlašičin doloc
- Dolova (180)
 Dolovar (180)
 Dolovarka (180)
 Domiň 28
 Draga 60, 400; v. Dobriňska draga (171) (172), (238) (245), (269), Petrinska draga
- Dragavica 39; v. Podragavicu (Pod Dragavicu)
- Dragešni 635
- Dragi 918; v. Pakovi dragi
- Dragoňin 826
 Dravčini 791
- Dražica 80, 461; v. Lupeška dražica
 Popičeva dražica
- Dražice 349, 792
 Dražina 350, 401, 535
 Dražini 137, 855
 Drena 864
 Drendraga 211
 Drenovi 255, 521, 923
 Dritel (156)
- Drmun Svetoga Petra (152) (Drmun); Plovaničev drmun,
 Veli drmun
- (Drmuna); v. Nove drmuna;
 Puške drmuna;
 Svetoga Andrije drmuna
- (Drmunić); v. Hudi drmunić
- Drmuniće 49, 816, v. Po-drmuniće
 Drmunina 801
 Drmunini 448
 Drncin 948
 Družaña 523
 Družanića 524
 Družanin 670
 Drveňak 155, 596
 Dubračini 647
 (Duda, pl. Dudi); v. Poli Dudovih
 Dufca 114; v. Pod Dufcih;
 Spod Dubac;
 (Dufčič); v. Pod Dufčič (Dufčini); v. Pod Dufčini
 Duhov klanoc 919
 Dukatišća 309
 Dumbrava 433
 Dupja 858
- (Fanuko); v. Poli Fanuka
 Fažolišća 497
 Feliciano (152)
 (Filip); Sveti Filip
 Filipovi 613
 (Frančinići); v. Poli Frančinić
 Frankacov 546
 (Frankini); v. Poli Frankinih
 Fratorski doloc 208
 Fratrina 427
 (Frlani); v. Poli Frlani
 Frnaža 310
 Frunđujača 96
 Fumotok; v. Humotok
- Gaboňar (167)
 Gaboňarka (167)
 Gaboňin (166)
 Gaćni 214, 946
 Gaja 651
 Gajevi 652
 Gašpičev 636
 (Glabri); v. Podglabri (Glabriće); v. Podglabriće
 Glabrova 678
 Gladiňak 77
 Gladovo 690
 Glavača 15
 Glavati 1014
 Glavatni 1014
 Glavica 250, 319, 802
 Glavica Svetoga Jurja (156)
- Glavičina (156), 901; v. Na dno Glavičini
 Na vrh Glavičini

Glogi 464, 852
 Gnojini 450
 Gobodol 33
 Gojil 788
 Goli 882
 Gomila 895
 Gomilice 986
 (Goñili); v. Pod Goñili
 Gorelina 213
 Gorice 451
 Goričini 66
 Goriña Skakavica 850
 Goriñe Oblačice 78
 Goriñe sela 920
 Goriñeselan 920
 Goriñi grad (163)
 Goršovice 332
 Gostinčar (179)
 Gostinčarka (179)
 Gostiñin 259
 Gostiñoc (179)
 Gozopor (153)
 Gračišća 564
 Gračiščar (168)
 Gračiščarka (168)
 Gračišće (167)
 (Grad); v. Doliñi grad;
 Goriñi grad
 Gradar (180)
 Gradarica (180)
 (Gradarovi); v. Poli
 Gradarovich
 Grahova 772
 Grdña 201
 Grigova 614
 Gria 299; v. Za Grlun
 (Grmove); v. Zagrmovce
 Grñe 201
 Grohotni 704
 (Grumača); v. Vela Gruma-
 ča
 Grumačina 89
 Gržančić 365
 Gržanoc 365
 Gurlić 863
 Gustice 257, 908
 Gušć 402
 Guvno (Gubno) 140;
 v. Na Guvnih

 Herbula (152); v. Hrбуja
 Hibini 664
 Hižina 489
 Hlam (156), 256
 Hlapa (177)
 Hlapar (178)
 Hlaparka (178)
 Hojevica 277
 Homutac 947

 Homutna 947
 Honoc 59
 Hovdeni (Hobdeni) 925
 Hrañoč 970
 Hrasnica 603
 Hrastić 336
 Hrbot 692
 Hrбуja (Herbula) 867
 Hrbujica 868
 Hrestalovske (152), 165
 Hrt 351, 1002
 Hrta 352
 (Hrusta); v. Vela hrusta
 Hrusti 304, 512; v. Pod
 Hrustami
 Hrustica 926
 Hrustice 568; v. Na dno
 Hrustic
 Hrustina 269, 896
 Hrušev 751; Za Hrušev
 Hruševa 751
 Hruševi 106, 522
 Hrušičev 170
 Hrušvica 169
 Hrušvina 359, 471
 Hudanov 821
 Hudi drmunić 872
 Humotok 162
 Hvač 843

 Ilove 818; v. Za Ilove
 Ilovi 819
 (Ivan); v. Sveti Ivan
 Ivanča 584
 Ivančar (168)
 Ivančarka (168)
 Ivanićev 594
 Ivañ 770
 Ivovica 973
 Jabonovi 741
 Jabunovica 305
 Jadrini 121
 Jadrno 122
 Jakov; v. Sveti Jakov
 (Jama); v. Poli prazne jami
 Jami 712
 Jamica 102
 Jamičar (196)
 Jamičarka (196)
 Jamni 722
 Jañoč 985; v. Na dno Janča;
 Na vrh Janča;
 Vrh Janča
 Japnenica 292
 Japneničina 548
 Jarčišća 893
 Jarčišće 892
 Jardin 2
 Jazbini 593

 Jazbinska 592
 Jecalovo selo 739
 (Jelena); Sveta Jelena;
 Pod Svetu Jelenu
 Jelendraga 817
 Jeloč 889; v. Dočić na Jelči
 Jerova 436
 Jeseni 372
 Jesenovci 152
 Jesenovica 598, 1012
 Jesenovik 696
 Jezerca 413
 Jezero 414
 Ježev 220
 Jubimir 749
 Juc 465
 Jurčinini 893
 Jurinov 732
 (Juroj); v. Sveti Juroj
 Justin doloc 308
 Južni 517

 Kabajin 203; Kabalin (152)
 Kajuga 771
 Kajuzina 253, 364, 550
 Kakanov 968; v. Za Kaka-
 nov
 (Kal); v. Barov Kal
 Stari kal
 Veli kal
 Kalić 72, 390, 831
 Kalina 124
 Kamenice 344
 Kancuje 348
 Kapela 468
 Kapitulske 151
 Kapitulski 1003
 Kapuzina 139
 Karlov dol 859
 K(a)rničke 856
 Kaštelić 104
 Katina mekot 160
 Kičoca 676
 Kijca 675
 Kijoc 674
 Kimonka (175)
 Kimonoc (175)
 Kirinčevice 619
 Kirindol 585
 Kirinoč 228
 Kirjak 103
 Kirnoviće 472
 Kiršenice 130
 Kisel'jak 342
 Kivna (175)
 Kjenić 694
 Kjenovi 83
 Kjenovac 536
 Kjenska 807

Klamfari 447
 Klanca 133, 982
 Klančič 601
 Klančina 746
 Klanice (169)
 Klaničar (169)
 Klaničarka (169)
 Klanoc 93; v. Duhov
 klanoc; Krstov
 klanoc; Poli
 Duhova klanca
 Klapinove 764
 Klenovoc 536
 Klimno (175)
 (Kneža); v. zemla Kneža
 Knežija 245
 Kňakovica 197
 Kniž 354
 Kobiljak 215
 Kocijanov 832
 Kokorin 794
 Kolinska 581
 Komoriška 504
 Konal 900; v. Burni Konal
 Konobice 56
 Koňin 624
 Koňska 639
 Koňski 236
 Kopuna 688
 Koršu(j)a (152) (Krušje)
 Kosičeve 175
 Kosičevica 171
 Kostašič 234
 Kostrij 633
 Kostrijan 633
 Kostrijanka 633
 Košavica 32, 879
 Koščice 470
 Koškobila 825
 Košna 743
 Kotižarov 631
 Kovačevik 368
 Kovašnica 799
 Kovanice 377
 Kozarov 251
 Kozločica 944
 Kozmel(i) (152)
 Kožoj 648; v. Na dno
 Kožja, Na vrh Kožja,
 Zgoru Kožjen
 Krajevica 936
 Kralica 276
 Krančevica 280
 Kras (152), (165)
 Kras 505
 Krasan (166)
 Krasanka (Kraskiňa) (166)
 Krasini 230
 Krašca 51
 (Krč); v. Sikin krč
 Krča 453; v. Male Krča,
 Vele Krča
 Krčica 545, 897, 957
 Krčice 244
 Krčič 330
 Krčina 357, 514, 714, 956;
 v. Za Krčinu, Za Krčinun
 Krčini 128
 Križice 396, 999
 Križič 404
 Križišče 744
 Krmini 492
 Kršuje (152)
 Krstov klanoc 733
 Kruste (152); v. Hrusti
 (Kuće); v. Pod kuće
 Kučice 81
 Kučičina 475
 Kučina 501
 Kučini 297, 407, 836
 Kukujanov 735
 Kulić 10
 Kunčarica 221
 Kundičino selo 961
 Kundovica 515
 Kunkelica 146
 Kuntrasije 789
 Kučerovica 347
 Kupini 385
 Kusanica 178
 Kuš 775
 Kušaničev 971
 Kut 434
 Kutina 756
 Kutleniška 909
 (Kuzma i Damjan);
 v. zemla s(vetoga)
 Kuzmi i Damjana
 Kuzmin verh (153)
 Kužna 196
 Kvarantija 695
 Lećni 933
 Ledini 158, 718
 Ledinica 337
 Lesič 590
 Lesok 626
 Liha 887
 Lindraže 824
 Lipica 1009
 Lišina 300, 783
 Lišini 156
 Livire (156)
 Lobodni 176
 Logohni 577
 Lokaj 61
 Loki 420; v. Na Lokvi,
 Vela Loki
 Lokva 421
 Lokvaň 430
 Lokvica 88, 557
 Lokvič 358
 Lokvišća 1007
 Lončarica 487
 Lovohni doloc 576
 Lovrenčeva 797
 Lozini 538
 Ložini 216
 (Lučani); v. Poli Lučani
 Lučenica 145
 Lučičev 388
 Lučinske 886
 Lug 452
 Lugaňa 287
 Luka 1001
 Lukančevo 491
 Lukičevica 131
 Luňev 806
 Lupeška dražica 547
 Lušca 64
 Lušora 384
 Magazini 386
 Magrižev 835
 Male Borča 642
 Male Krča 455
 Malini 1005
 Malinić 1006
 Malinski vrh 138
 Malovrat 565
 Maltempo 900
 Mandrač 507
 Mandre 830
 Mandrič 830
 Mandrije 830
 Margovica 192
 (Marija); v. Sveta Marija
 Poli Svete Marije
 Pred Svetu Mariju
 Marijetin 376
 Marina mekot 129
 Marina, pr(e)v(a)di; v.
 pr(e)v(a)di Marina
 Marinča 573
 Markičev 963
 Markičev 370
 Markiž 796
 Markun 943
 Markuniče 915
 Markuničev 838
 Martin (šod bure Martina«)
 (1); v. Mrtiň
 Marundica 595, 1004
 Matakovica 671
 Matalankin 558
 Matasica 938

- (Matejini); v. Poli Matejinih
(Mateša); v. Poli Mateši
Matičev 842
Matova sten 529
Matašica 260
(Mavor); v. Sveti Mavor;
Pod Mavron; Pod Sveti
Mavor
Mavrova 379
Mavrovica 191
Mazlovo 687
Mejasov 1000
Mekišev 978
Mekot 325, 665; v. Katina
mekot Marina mekot
Mekota 91; v. Vele Mekota
Mekoti 277
Mekotica 110, 326, 841
Mekotice 174
Mekotičina 258
Mekotičini 410
Mekotina 173, 408
(Mel); v. Na Melu
Melini 378
Metija 645
Metjašica 168
Metliški 866
(Mihovil); v. Sveti Mihovil
Pod Sveti Mihovil
Pre(d)sveti Mihovil
Mikeličev 563
Miklinčič 76
Milakov 150
Mirca 878
(Mirg); v. Vrh Mirga
Miri 119; v. Poli Mirih
Mirišče 785
Mleci 290; v. Vneca
Moča 994; v. Na Moči
Mogar 394
Mogarič 395
Mokratka 120
Moneni 927; Za Moneni
Za Monenin
Monov 164
Mostič 381; v. Poli mostiča
Mošharevo 734
Mošnarčina 738
(Mošuni); v. Pod Mošuni
Mošunice 44
Mošunišča 185
Motosajnica 992
Mravince 693, 898
Mrtiň 939
Mugarič 395
Muš 498
Muñoč 980
Murvenica 599
(Murvica); Pod Murvicun,
Poli Murvice
(Murvice); v. Na Murvicah,
Pod Murvicami
Na dno Čelini 846, 851
Na dno Glavičini 901
Na dno Hrustic 583
Na dno Janča 985
Na dno Kožja 648
Na dno Ogrenskoga boka
25
Na dno Strani 48
Na dno Škril 851
Na Guvnih 926
Na lokvi 318
Ma melu 662
Na Moči 994
Na Murvicah 95
Na potoki 29
Na Pojanah 623
Na potošci 907
Na Stoz 928
Na vrh boka 503
Na vrh Čelini 846, 851
Na vrh Glavičini 901
Na vrh Janča 985
Na vrh Kožja 648
Na vrh Ogrenskoga boka 25
Na vrh Strani 48
Na vrh Škril 851
Na Vršinah 1001
Naplog 315
Negoňin 716
Nerizi 19
Nerizini 480
Nerizne 681
Nižnik 809
Nove drmuna 186, 560
Novi 715
Novina 298
Novska (152)
Nožica 663
Nukovica 747
Ňivice 242, 769
Ňivčina 243
Ňivini 360
Oblačice 78; v. Doliňe Obla-
čice, Goriňe Oblačice
Obrova (156), 485
Ograda 296, 426
Ogradi 423
Ogradica 265, 428
Ograjica 884
Ogreni 24
Ogrenski bok 25; v. Na dno
Ogrenskoga boka,
Na vrh Ogrenskoga boka
Oklad 270, 526
Okلامي 249
Okladoc 113
Omišalj 900
Opatija (154),
Opatija (grad) 900
Opatije 462, 659
Opatov doloc 528
Opja 87
Oporev 166
Opučarka 496
(Opukarija); v. Poli Opu-
karije
Organ (156)
Orihova 930
Orihovišča 812
Orihovoc 930
Orišice 435
Orišji 660
Orloc 425
Orljak (156)
Osici 870
Osičini 798, 870
Osik 870, 981
Osiki 382, 870
Osišča (152), 870
Oskrušveni 881
Pafkov doloc 949
Pakovi dragi 190
Panadin 803
Papičev 566
Paprata 876
Papratni 700
Papratnica 69, 530
Papra 876
Pardini 559
Parije 233
Pasjak 643
Paščice 142
(Pavlina); v. Poli
Pavlini
Pavutne 880
Pečini 602
Pečnica 286
Pelenovica 73
Pelinove 773
Pelinovi 773
Perčulica 691
(Periči); v. Poli Perič
Pero(v)ski 572
Pesok 399
Petehovica 132
Petjarica 411
(Petor); v. Sveti Petor
Petrina 697
Petrinska draga 698
(Petročiči); v. Poli Petročič
Petroňin 97

Petrovica (153)
 Petrušica 223
 Piculinov 768
 Pičulov 690
 Pilipoj 591
 Pirevi 100
 Pirišća 534
 Piš 328
 Piščak 189, 373
 Piščoc 950
 Placa 1
 Plas 839; v. Vela plas
 Plasa 125
 Plasina 261, 767
 Plasini 267
 Plasnice 998
 Plini 582
 Plišjivica 412
 Plivice 98
 Plokata 6
 Ploškovića 263
 Plovanićev drmun 511
 Plovañiće 341
 Plužini 406
 Pod Borići 14^a
 Podragavicu 39
 Pod Dufcih 114
 Pod Dufčić 708
 Pod Dufčini 437
 Podglabri 952
 Podglabriće 953
 Pod Goñili 329
 Pod Hrustami 304
 Pod kuće 11
 Podku(ćni) (152)
 Pod kućun doloc 207
 Pod Mavron 1004
 Pod Mošunami 782
 Pod Murvicami 95
 Pod Murvicun 781
 Podresiške 584
 Podrmuniće 50
 Pod Sveti Ivan 657
 Pod Sveti Mavor 1004
 Pod Sveti Mihovil 18
 Pod Svetu Jelenu 62
 Pod svićenicun 294
 Podufci 114
 Pod ulikvami 127
 Pod Velu grumaču 703
 Pod Zdenoc 860
 Poglabri 952
 Poglabriće 953
 Pojana 606
 (Pojani); v. Na Pojanah
 Pojca 828
 Poje (176); v. Solinsko poje
 Velo poje
 Vrbonsko poje

Pojica 828
 Pojiča 828
 Pojini 361
 Pojoc 495
 (Poklonoc); v. Poli Poklon-
 ca
 Pokriveni 790
 Poli Bažadon 314
 Poli Borić(i) 14^a
 Poli crikve 92
 Poli crikvice
 Poli Dudovih 311
 Poli Duhova klanca 918
 Poli Fanuka 238
 Poli Francinić 780
 Poli Frankinih 279
 Poli Frlani 282
 Poli gradarovih 143
 Poli Lućani 278
 Poli Matejinih 312
 Poli Mateši 779
 Poli Miri 119
 Poli mostića 381
 Poli murvice 781
 Poli Opukarije 486
 Poli Pavlini 737
 Poli Perić 246
 Poli Petročić 252
 Poli Poklonca 235, 857
 Poli prazne jami 27
 Poli Svete Marije 8
 Poli Smitira 334
 Poli Stozii 928
 Poli Svetoga Filipa 500
 Poli Stare crikve 101
 Poli Šumarkina 209
 Poli toša 810
 Poli Tronić 289
 Poli Vele grumače 703
 Poli Vele steni 965
 Poli Zdenca 850
 Poli Zvonićini 1017
 Poljica 828
 Pondore 904
 Pondoruše 445
 Poničaj 865
 Ponikvi 205; v. zemla
 Ponikvarska
 Popećifki 182
 Popičeva dražica 527
 Poposke 763
 Poprslak (155), (176)
 Poruziñ 588
 Posje 283
 Posteni 4
 Potočina 31, 263, 704;
 v. Slavapotočina,
 Slavonski potočina
 (Potoćoc); v. Na potočić

(Potok); v. Na Potoki,
 Veli potok
 Potoka 844
 Potošća 910
 Pozdravji 574
 Požgana 805
 Požupoj 147
 Prah 13
 Praskveni 288, 616
 Praščarev 303
 Pred Svetu Mariju 8
 Preloga 748
 Preselinska 516
 Pre(d)sveti Mihovil 18
 pr(č)e(v(a)di Marina (151),
 Prgon 684
 Prhetova 302
 Prigrac 21
 Primiselo 78
 Primorji 273
 Pripovid (151)
 Prkovi 149
 Prnašni 589
 Pribi 542
 Progon 684
 Propadeñak 441
 Prosina 338
 Pršajinska 516
 Prvi 755
 Prvoj 163
 Puhjinov doloc 914
 Puhnovi 262
 Pukveni 728
 Punta Šila 625
 Pupoñin 198; v. Veli Pu-
 poñin
 Pustoša 479
 Pušin doloc 913
 Puška štirna 484
 Puške drmuna 699

Radomin 232
 Radonićin 776
 Rafčićev 556
 Raj 5
 Rakovik 873
 Rasiki 847
 Raskrižji 273
 Rasodišće 951
 Rasopasno (Rosopasno)
 (168)
 Rasopašñar (Rosopašñar)
 (169)
 Rasopašñarka (Rosopašñar-
 ka (169)
 Ravni 710
 Ravnica 482
 Razvalica 443
 Ražovne 293

- Resika (Risika) 876, 878
 Rijeka (grad) 900
 Ripišča 47
 Ripišče 356, 571
 Rizini 543
 Rjavoc 248
 (Ročol) Ročla (152)
 Rosuje 342, 615
 Rošev 109
 Rovoznik 874
 Rtič 419
 Rudini (174)
 Rudinar (174)
 Rudinarka (174)
 Ruknič 75
 Runka 719
 Runkovica 720
 Rupl 404, 894
 Rupini 924
 Rupon 108
 Rženovi 240
- Sad 52, 979
 Sadi 53, 494
 Sadič 54, 793
 Sadiće 172
 Sadičina 707
 Sadina 476, 754
 Sadini 55
 Sakarišća 460
 Šaketini 481
 (Sela); v. Gorišne sela
 Selan, pl. -ane, ž. n. -anka
 (180)
 Selini 86, 917
 Selino 916
 Selišće 477
 (Selo); v. Brozovo selo,
 Dolišne selo,
 Jecalovo selo,
 Kundičino selo,
 Švagaličino selo,
 Tičičevo selo
 Seloško 638
 Seničica 650
 Senokoša 369
 Senokoše 466
 Sičevka (Sičefka) 991
 Sičini 367
 Sikij 628
 Sikija 731
 Sikin Krč 916
 Sikirini 345
 Sinokoša 673
 Sirčišće 967
 Sitini 667
 Sitjak (151) 974;
 v. Svitjača,
 Svitjak
- Sitova 984
 Skakavica 850; v. Dolišna
 Skakavica,
 Gorišna Skakavica
 Skazišnin 241
 Skračce 307, 891
 Skrajni 854
 Sladova 567
 Sladovica 969
 Sladovičini 222
 Slavni (Slamni) 490
 Slavapotočina 14
 Slavovski potočina 14
 Šlinica 254
 Šlivonska 483
 Slobodnak 958
 Složini 272
 Smerdelik (153); v.
 Šmrđajik
 Smitir 16, 334; v.
 Poli Smitira
 Smokovi 609
 Smokvice 43
 Smokvina 438
 Solinar (174)
 Solinarka (175)
 Solini (174)
 Solinoc (174)
 Solinska 502
 Solinsko poje 998
 Spod Dubac 114
 Spržni 578
 Sreduje 167
 Sršinski 229
 Stačunca 669
 Stan 463
 Stanišća 931
 Stanišće 322, 654
 Stanišćica 84
 Stanišćina 224
 Stanišćoc 653
 Stašin 630
 Stare brajdi 135
 Stari kal 885
 Starina 42
 Steganov 519
 (Sten); v. Matova Sten,
 Poli Veše steni,
 Vela sten
 (Steni); v. Posteni
 Stenice 12
 Steničar 12
 Steničarka 12
 Stenivi 787
 Stipanov 758
 (Stoba); v. Vlaška Stoba
 Stogi 285, 784
 Stoja 928; v. Na Stoji,
 Poli Stoji
- Stožini 94
 Stran 48; v. Na dno Strani,
 Na vrh Strani
 Straža 587
 Stražali (153)
 Stražice 157
 Stražišće 118
 Strganec 827
 Strižev 827
 Striževa 827
 Strižna 827
 Strižnak 827
 (Strmožol) Strmožli (153)
 Stubja 469
 Studencići 902
 (Studecišća) Studecišćih 902
 Studenčica, Studenčoca 902
 Stupica 32
 Suliš 440
 Sužan (170)
 Sužančar (171)
 Sužančarka (171)
 Sužanoc (171)
 Sužanski 340
 (Sveta Jelena); v.
 Pod Svetu Jelenu
 (Sveta Marija); v. Poli
 Svete Marije,
 Pred Svetu
 Mariju
 Svete Tela 765
 Sveti Anton 409
 (Sveti Filip); v. Poli
 Svetoga Filipa
 Sveti Ivan (168) v.
 Pod Sveti Ivan
 Sveti Jakov 900
 Sveti Juroj 900; v.
 Glavica Svetoja Jurja
 (Sveti Kuzma i Damjan)
 v. zemla s(vetoga
 Kuzmi i Damjana
 Sveti Mavor 1004; v.
 Pod Mavron,
 Pod Sveti Mavor
 Sveti Mihovil 18; v.
 Pod Sveti Mihovil,
 Presveti Mihovil
 (Pred Sveti Mihovil)
 Sveti Petor 393; v.
 Drmun Svetoga Petra,
 zemle Svetoga Petra
 Sveti vid (179)
 Svetoga Andrije drmuna 74
 Svetoivančar (168)
 Svetoivančarka (168)
 Svetovidar (180)
 Svetovidarka (180)

- (Svičnica); v. Pod svičnicun
 Svitjača 974
 Svitjak (151), 974
- Šantičev 316
 Šare Dočiče 136
 Šcahov 38
 Ščrboc 105
 Šepovica 225
 Šilar (176)
 Šilarka (176)
 Šilo (175); v. Punta Šila
 Šimanov 184
 Šiškočin 808
 Škandajca 392
 Škarnice 36, 922
 Škatulica 541
 Šklavova 689
 Škodin doloc 730
 Škodinica 580
 Škojič 508
 Škravadiše 987
 Škrili; v. Na dno Škril,
 Na vrh Škril
 Šmrđajik 387
 Šmrkuja 321
 Šparožvica 355
 Špičini 134
 (Štaja); v. Zad štaje
 Štajica 123
 Štifaň 840
 Štiklin 808
 (Štirna); v. Puška štirna
 Štirnica 226, 431, 709
 Štrembin 569
 Štrim 7
 Štrkov vrh 853
 Šugare 398
 Šujđini 37
 Šula 661
 Šulini 231
 (Šumarkin); v. Poli Šumarkina
 Švagaličino selo 856
- Tanabok 375
 Tanovi brajdi 320
 (Tela); v. Svete Tela
 Telčar 544
 Tepla 955; v. Za Teplu,
 Za Teplun
 Tesno 900
 Tičičevo selo 525
 Tihovina 268
 Tihovo 82
 Točilo 993
 (Tomansi); v.
 zemle Tomansi
- Tosti 622
 (Toš); v. Poli toša
 Toverna 65
 Trebenež 212
 Trepetiki 457
 Trhujica 313
 Tribičev 629
 Tribjev 906
 Tribujanka (170)
 Tribujanoc (170)
 Tribuje (169)
 Tribujini 362
 Triskavac (156)
 Trnovi brajdi 320
 Trnovica 705
 (Troniči); v. Poli Tronič
 Trsini 376
 Tukini 637
 Tulov doloc 759
 Tulova 760
- Uklad 823
 Ul 742
 (Ulikvi); v.
 Pod Ulikvami
 Ulina 474
 Umejčič 983
 Umejčina 532
 Umejčini 22
 Umejka 658
 Umejki 71
 Umejok 70
 (Uskrušvi) Uskrušav (1),
 Uskrušveni
 v. Oskrušveni
- Valdavrg (152)
 Vaporina 518
 Vela grumača 703
 Vela hrusta 966
 Vela loki 644
 Vela mekot 804
 Vela plas 26
 Vela sten 575, 965
 Vele Borča 641
 Vele Krča 454
 Vele mekota 161
 Veli drmun 721
 Veli kal 597
 Velimuž doloc 195
 Veli potok 380
 Veli Pupoňin 199
 Veli vrh (156)
 Veli vrt 333
 Velo poje 682
 V(e)rbnik (151)
 verh Kuzmin, v. Kuzmin
 verh
 Vetrna 677
- Vič 46
 Vičevica 206
 Vidar (180)
 Vidarka (180)
 Vidov doloc 126
 Višebor 600
 Vlačina 935
 Vlaka 85, 649
 Vlašičin doloc 921
 Vlaška stoba 612
 Vlaške 188
 Vlaški 820; v. Za Vlaški
 Vlaški bok 301
 Vneca 290
 Vodica 604
 Vodice 605
 Vodna 651
 Voltaniče 439
 Voňskar, pl. -i ž. r.
 voňskarica (180)
 Vorloski 549
 Voščica 625
 Voz 625, 900
 Vrana 63
 Vratija 757
 Vrbanica 179
 Vrbaňica 237
 Vrbnik 875, 878
 Vrbonsko poje 875
 Vrbovica 517
 Vretenica 862
 Vrgaňin 181
 Vrh 17
 Vrh boka 503; Na vrh boka
 Vrh' Č(e)rman (153)
 Vrh Janča; v. Na vrh Janča
 Vrh Kožja; v. Na vrh Kožja
 Vrh Malinski; v. Malinski
 vrh
 Vrh Mirga 127
 Vrh Strani; v. Na vrh
 Strani
 (Vrh) Štrkov; v. Štrkov vrh
 (Vrh) Veli, v. Veli vrh
 Vrha 335
 Vrhaj 627
 Vrilo 417
 Vrsa 813
 Vršca 141
 Vršina 403
 Vršini 1001; v. Na Vršinah
 Vrška 611
 Vršnica 621
 Vršok 366, 683
 Vršutini 929
 Vrtača 430
 (Vrt); v. Veli vrt
 Vrti 68
 Vrtiče 58

Vrtini 284, 323, 363, 493	Završa 1015	(Zvoničina); v. Poli
Vruja 473	Zdenčić 861	Zvoničini
Vrzipor (153), 442	Zdenoc 860; v. Pod Zdenoc,	Žal 505
Vržišni 620	Poli Zdenca	Žalić 506
Vuješin 34	Zelenov 57	Ždreja 415
Za Bañen 911	Zelenovi 728	Ždrenoc 415, 995
Za Bañić(en) 912	zemla kneža (152), 245	Žejna 800
Zadacijarov 834	zemla ponikvarska (152)	Želestrn 945
Zadacijarov Vlaški 834	zemla s(vetoga) Kuzmi	Žestilčar (178)
Zad štaje 725	i Damjana (153)	Žestilčarka (178)
Zagon 405	zemle svetoga Ambroža	Žestiloc (178)
Za Grlun 299	(152), 220	Žižuli 903
Zagrmove 941	zemle svetoga Petra (152),	Žujini 1016
Za Hrušev 751	393	Žukvini 455
Za Ilove 818	zemle Tomansi (151)	Župañar (177)
Za Kakanov 968	Zemfina 3	Župaňarka (177)
Za Krčinu(n) 956	Zgoru Kožjen 648	Župarfe (177)
Za Lovohni 582 ^a	Zidina 295	Župaňini 740
Za Moneni(n) 927	Zidini 327	Žurofiin 650
Za Teplu(n) 995	Zlakov 822	Žutov 745
Za Velu grumaču 703	Zoli 586	Žvankova 634
Za Vlaški 820	Zubanski 748	Žvankovar 634
	Zvirañ 954	Žvankovarka 634

INDEKS

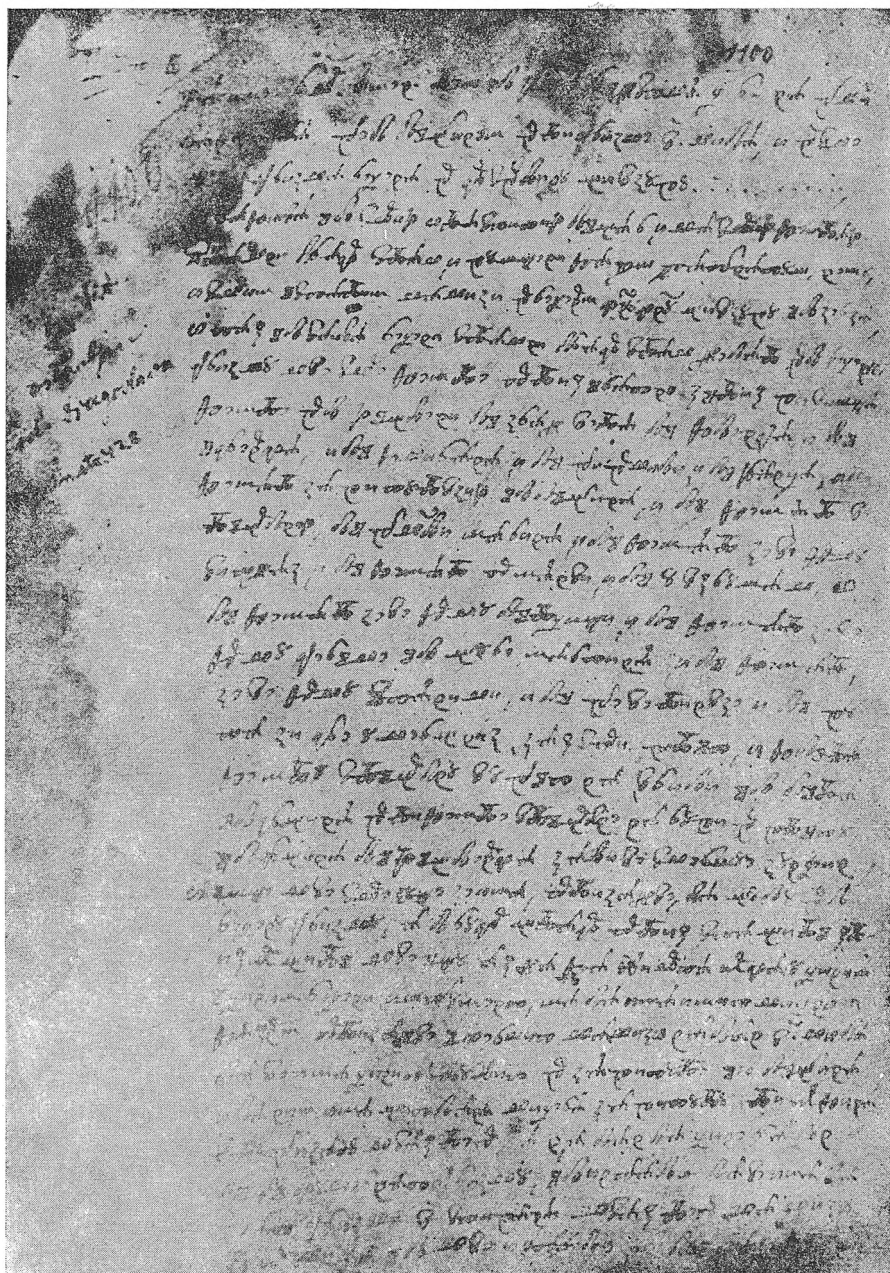
imena, prezimena i nadimaka
(Brojke označuju strane)

Ambroz, dobrinjski plovnik 152, 212	Černčić, Juraj 295
Antončić, Antun 158	Čmarić (nadimak) 249
Antončić (prezime) 178	Črnčić (nadimak) 270
Anž (Frankopan) 202	Črnčiš, Ivan 151, 152, 158, 177, 183, 197, 203, 205, 212, 213, 225, 242, 251, 255, 259, 263, 264, 265, 267, 268, 274, 275, 279, 283, 287, 288, 289, 292
Banić, Pavao i Dminić 152	Domiče Kontie 163
Barbalić, Frane 158	Dragoslav (Slavni) 151, 163, 202, 213, 252, 270, 280, 287, 289, 291, 293, 297, 300
Bartoli, Matteo 156, 158, 182, 230	Duda (prezime) 221
Bažadona (prezime) 221	Dujmi, Albert, biskup 173
Bolonić, Mihovil 158	Dunat, biskup 164
Bonifačić, Antun 158	Dvorničić, Mate 158
Bonifačić Rožin, Nikola 158	
Braut, Ivo 158	Fanuko (prezime i nadimak) 214
Brgudan (nadimak) 209	Fanuko, Ivan 156
Brnić, Nikola 156	Farlati, Daniele 211
Brusić, Vladislav 158	
Bulić, Frane 158	
Calergi, Ive Paval 165	
Car (prezime) 175, 237	
Cubich, Giambattista 158, 171, 281	

- Feretić, Ivan 158
 Feliciano 152
 Frančinić (nadimak) 270
 Frankini (nadimak) 218
 Frankopan, Ivan 153, 168, 170, 172,
 192, 207, 229, 232, 237, 247
 Frankopan, Ivan 153, 168, 170, 172,
 Frlani (nadimak) 218
 Fučić, Branko 158
 Fugošić, Juraj, pop 280
- Gašpić (nadimak) 257
 Gliha, Oto 158
 Gradišćanski Hrvati 167, 203
 Grđinić (prezime) 209
 Grličić, Kirin 153
 Gršković, Ivan 165, 194
 Gršković, Jerko 158
 Gršković, Nikola 156
 Grujić, Radoslav 173, 174, 192, 195,
 199, 216, 225, 229, 232, 252, 253,
 258, 295
 Gržančić, Gržanoc (nadimak) 110
 Gržanić (nadimak) 227
 Gržetić (Gašpić), Nikola 158
 Gržetić, Josip 156
 Gržetić, Josip Krasanin 158, 166
 Gržetić, Mihovil i Ivan 168
 Gržetić, Vinko 156
 Gujašić, Marin 153, 170, 272
- Hirc, M. 158
 Horvat, Josip 158
 Hraste, Mate 167, 174, 186, 187, 198,
 212, 214, 217, 220, 234, 241, 249,
 260, 274, 279, 285, 286, 295, 296
 Hrvati, Gradišćanski 167, 202
- Impastari, A 158
 Ivančić (nadimak) 251
 Ivšić, Stjepan 158
- Jagić, Vatroslav 152
 Jakubinski, L. 159, 234
 Jardas, Ivo 187, 209
 Jecalić (nadimak) 266
- Jelenović, Ive 151, 179, 181, 183, 208,
 223, 225, 228, 230, 231, 234, 237,
 239, 277, 280, 285
 Jurina (nadimak) 266
 Jurišić, Blaž 185, 186, 225, 248, 255
 Justić (prezime i nadimak) 221
 Justinić (prezime) 221
- Karabaić, Nedjeljko 158
 Karaman, Ljubo 158
 Kinkela (prezime i nadimak) 202
 Kirin sin Radonin 163, 213, 252, 270
 Kirin, Vladimir 158
 Kirinčić (prezime) 213, 255
 Kirinčić, Anton (Sopčić) 152, 267,
 256, 271, 274, 275
 Kirinčić, Antun 158
 Kirinčić, Josip 156
 Kirinčić, Vjekoslav 156
 Klaić, Vjekoslav 158, 162, 172, 211,
 255
 Kniewald, Dragutin 158
 Koschmieder, Erwin (München) 158
 Kotičar(ić) (nadimak) 256
 Kral, Frano (Slovak) 158
 Kraljić, Josip Antun 158
 Kukuljević, Ivan 151, 152, 153, 177,
 237
 Kumbatović, Mila 158
 Kundić (nadimak) 247, 292
 Kundović (nadimak) 247
- Lesica (prezime) 226
 Lončarić (prezime) 175
 Lučani (nadimak) 218
 Lukan, Lukanić (nadimak) 242
- Ljubić, Šime 158, 163
- Mahulja, Ivan 158
 Malatestinić, Josip 156
 Malešić, Anton (pop Knez) 291
 Malecki, Mieczisław (Poljak) 158
 Maretić, Tomo 187, 207
 Matejini (nadimak) 221
 Mateša, (nadimak) 270

- Matetić Ronjgov, Ivan 158
Mavor, dobrinjski plovac 152, 208
Mavrović (prezime) 208
Mayer, Karl (Nijemac) 158
Mažuranić, Vladimir 267, 276
Mikelić (nadimak) 250
Milčetić, Ivan 158, 160, 162
Mohorovičić, Andrija 158, 179
Mrakovčić, V. 158
- Opukar(ić) (nadimak) 242
- Pafko (Pavko), Pafković (nadimak)
208, 290
Pajalić, Vinko 158
Papić (nadimak) 250
Parčić, Dragutin 158
Parfetić, v. Perfetić
Pariježić, Juraj 152, 212, 272, 281,
283, 284
Pavačić, Franjo 158
Pavačić, Josip 158
Paval Klatijal 163
Pavešić Ljubo 296
Pavlić (nadimak) 266
Perfetić (prezime) 220
Perići (nadimak) 215
Peteh (prezime) 226
Petris, Josip Antun 165, 194
Petročići (nadimak) 215
Plovanić (nadimak) 244
Polonijo, Mate 158, 173
Premuda, Vinko 158
Priuli, Marc' Antonio de 198
- Rački, Franjo 158
Radić, Antun 156
- Schneider, Artur 158, 175
Sigismund, kralj 172
Skok, Petar 155, 156, 158, 165, 166,
167, 170, 173, 174, 175, 177, 182,
184, 185, 187, 189, 191, 192, 193,
195, 196, 198, 201, 202, 206, 207,
209, 211, 214, 217, 219, 220, 223,
224, 225, 229, 230, 231, 234, 235,
- 236, 237, 239, 247, 249, 257, 258,
260, 261, 262, 264, 265, 267, 272,
273, 275, 276, 277, 283, 286, 289,
292, 294, 295, 297, 298, 299, 300,
302
Solkae Karmeli 163
Spinčić, Vjekoslav 166
Sršić, Ivan 153
Stanić, dobrinjski sudac 163
Stipanić (nadimak) 268, 278
Strčić, Ivan 156, 277
Strčić 279
Strohal, Rudolf 153, 158, 170, 181,
182, 188, 195, 197, 218, 248, 254,
282, 295, 297
Sučić, Ivo 158
Sučić, Dinko 158
Szabo, Đuro 158, 255
- Šamanić, Josip 156
Šantić (prezime i nadimak) 222
Šanto (nadimak) 222
Širola, Božidar 158
Širona Rutareški 153
Štefanić, Vjekoslav 151, 154, 158, 164,
165, 191, 194, 198, 219, 220, 222,
238, 241, 295, 297
Šulentić, Zlatko 158
Šurmin Đuro 151, 152, 153, 170, 188,
194, 232, 237, 238, 241
- Tanić (prezime) 153, 222, 248, 280
Trausmiller, Otmar 158, 281
Trdina, Janez 158
Tronići (nadimak) 219
Tučan, Fran 158
- Ugrenović, Aleksandar 158
- Vajs, Josef (Čeh) 158
Velčić (prezime) 226
Velnić, Teofil 158
Vinciguerra, Antonio (Talijan) 158,
172, 211, 255
Vlastelin(ić) 176
Vučić (prezime) 226

Waagen, L. 158
Xec 173
Zec (prezime), v. Xec 226
Zvane (Zvanić) (nadimak) 257
Žganec, Vinko 158
Žgombići (selo) 173
Žic, Ivan 158, 186, 187, 192, 203, 225,
234, 241, 242, 247, 248, 253, 255,
256, 258, 277, 283, 288, 290, 293,
294, 296
Žic, Ivan don 158
Žic Klačić, Ivo 158, 263
Žic, Nikola 158, 172, 258
Žule (nadimak) 298
Žuljević (prezime) 298
Žute (nadimak) 267
Žutić (nadimak) 267

Dobrinjska (Dragoslavljeva) isprava od 1. siječnja 1100. g.

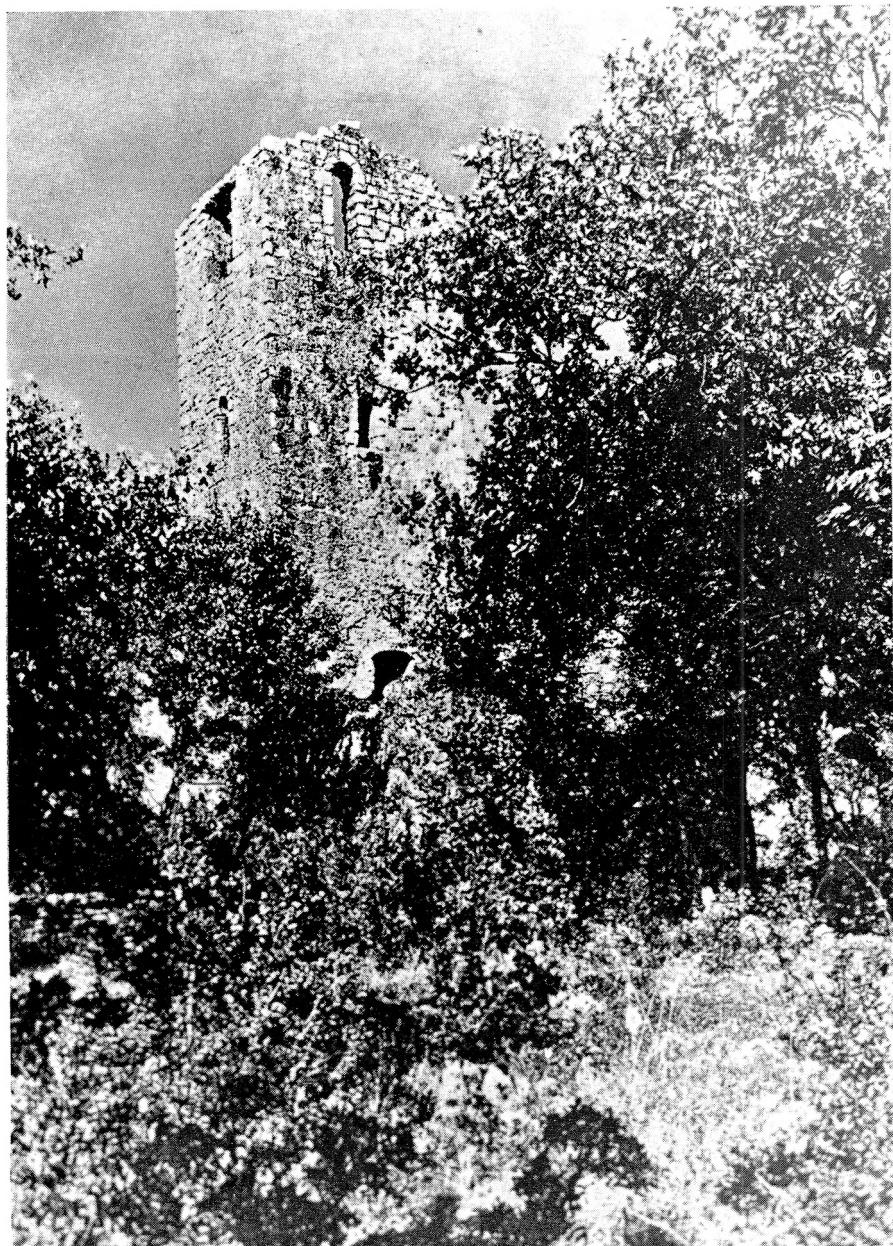
Isprava nije sačuvana u originalu. Ovjerovljeni i autorizirani prijepis iz god. 1725. čuva se u I. kapitulskoj knjizi Župnog ureda u Dobrinju.

TOPONIMI DOBRINŠKOG PODRUČJA otoka Krka

Mjerilo: 1 2 3 km

Uzročnik: Stjepan Mušina

Zvoničina
Crkva sv. Vida iz god. 1100.
(Obnovljena 1940.)

